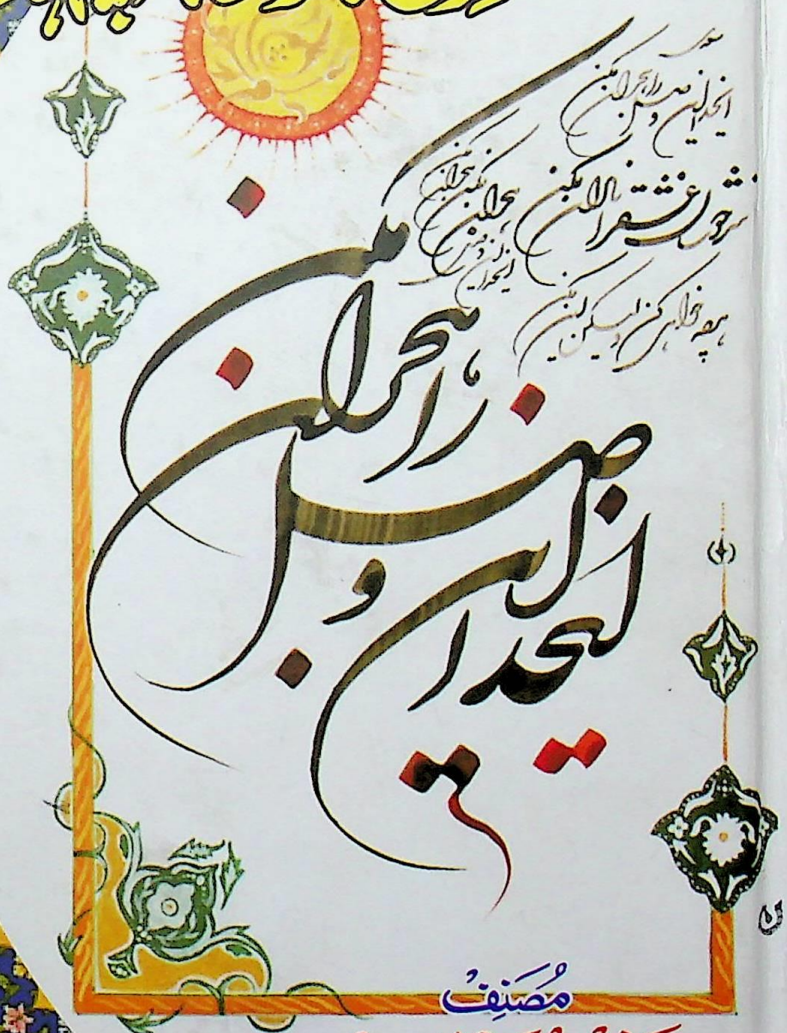

سُجَّانِ عَشْقِ نِیّانِ

شَعْرِیٰ مَجْمُوعِہٖ (پہ ہاڑی)

مُصَنَّف
نَدْوۃُ حُسَیْنِیَّاتِ اِنْسِیَّاتِ

موجاں عشق نیاں

حصہ اول

مصنف

نذیر حسین انس

© جملہ حقوق بحق مصنف محفوظ ہیں

کتاب ناناں : موجان عشق دیاں

مصنف : نذیر حسین جنجوعہ

قلمی ناں : نذیر حسین انس

کمپیوٹر کمپوزنگ : گور میت سنگھ 9906963854

سرورق : گور میت سنگھ

تعداد : 500 رو

قیمت : 600 رو

صفحات : 747

سال اشاعت : 2022ء

جلد دوم 342 صفحہ

☆ Mole No-9419329949

فہرست

نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر	نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر
1	حرف مداری	5	16	آدم خان	161
2	دعائے بخشش	7	17	ماہرے عیب	164
3	امید بخشش	15	18	سدھنت	167
4	فضیلت صدقہ	29	19	حکایت	170
5	حکایت لونڈی	40	20	سی حرفی اول	173
6	صبر حضرت ایوبؑ	45	21	سی حرفی دوم	183
7	نقطہ مقولہ	81	22	سی حرفی سوم	193
8	نعت رسول شفا سمرہ	885	21	سی حرفی چہارم	204
9	نصیحت دُنیا فانی	92	24	باراں ماہ در ہجر	217
10	قوالی..... بے وفا	101	25	باراں ماہ دوم	222
11	قریبی حضرت اسماعیلؑ	105	26	برکت رمضان	227
12	حکایت..... طوطا	116	27	فریاد قرآن	236
13	نماز	127	28	نغان مسجد	238
14	مشقت..... مزدوری	135	29	گشتگودر حضور محبوب	242
15	نیاز مانہ	139	30	میرے محبوبؑ	250

نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر	نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر
31	قوالی	255	41	استغفار	299
32	ترانہ کشمیر	259	42	گیت کالا شاہ کالا	300
33	نعت شریف	266	43	حمد و نعت	302
34	گیت	269-284	44	سبب روزی	307
35	جگنی	285	45	تکبر و ابر نیواں	312
36	جگنی	288	46	حکایت	323
37	اتحاد..... پہاڑی چارا	290	47	پیارے نین	328
38	جگ / جہان	295	48	سکد اول	330
39	قطعے	298	49	نعت شریف	332
40	نور	299	50	کمپیوٹر	334
			51	بیان خاتمہ الکتاب	337

ناں نائی

اُنہاں ماواں نے ناناں، جیہڑیاں
اپنے بچیاں نال اپنی ماں بولی بچ
گل کرنیاں ہن۔

حرفِ مداری

سابقہ ریاست پونچھ اپنی اک سیاسی تاریخ تہ رکھنی ای اے ور اس ریاست ناک نو یکلاد بی پچھو کڑوی اے۔ اس سرزمین کئی اک عالمی شہرت یافتہ شاعر، ادیب تہ قلم کار پیدا کیتے۔ ایتھوں ہی چراغ حسن حسرت، کرشن چندر، ڈاکٹر پونچھی جیاں نامور ادیبوں تہ شاعراں اپنے اپنے ادبی سفر نی بسم اللہ کیتی ہور عالمی ادب نے ستے آسمان تکر اپنی شہرت نے چھنڈے چاڑھے۔ اسے سرزمین سائیں قادر بخش، سائیں فقر الدین، نون پونچھی تہ خدا بخش زار جیاں اُچے پائے نیاں شعروادب نیاں شخصیتاں پیدا کیتیاں جیہڑے اپنی میراث نے طور اُچے پائے نی شاعری اگلیاں نسلاں نے ہتھاں بچ تھائی ٹری گئے۔

اپنے اس پچھو کڑنال گلوگڑی باہی تہ مستقبل کی ”جی آئیاں کی“ آکھی ہور قلم کاغذ نال اپنا رشتہ قائم رکھنے ہوئے نویں نسل نے لوک وی اپنی شعروادب نی روایت کی اگے بدھانے نا جتن ہی میہ کر رہے سگوں اک نویں جاندار روایت قائم کر رہے ہین۔

اس قبیل نے لوکاں بچ شامل ہین چک بنولہ مینڈھرنے جناب نذیر حسین انس۔ انہاں نی گل کرنیاں ہوئیاں میں اپنے قارئین کی دھسنا جلاں کہ انس اک ایجی شخصیت ناناں اے جیہڑی اپنے اندر بے شمار خوبیاں سمیٹیاں ہوئیاں اے۔ اوہ

جتھے اک خوبصورت شاعر ہین، اُتھے ہی اوہ اک حکیم حاذق وی ہین۔ اوہ جتھے محکمہ اوقاف اسلامیہ پنج بحیثیت گرداور فرائض انجام دینین، اُتھے ہی اوہ امام مسجد وی ہین تہ اوہ اک ماہر کشیدہ کار وی۔ انس مینڈھرنی سرزمین نے اندر سائیں فقر الدین ہوراں نی شعری روایت کی قائم رکھن والیاں پنج ہمیش موہرے رہے ہین۔

اوہ پہاڑی ادبی تحریک نے مُنڈھلے کارکناں بچوں ہین تہ اُنہاں کی اُس صف پنج شامل ہونے نا شرف حاصل اے جس جدید پہاڑی ادب نی داغ بیل باہی سی۔ اُنہاں نا شعری کینوس ہمہ جہت اے۔ اوہ جتھے غزل نی آبیاری کرنے نظر اچھنن اُتھے ہی اوہ نظم نامدان مارنے وی سیدی ہونین۔ اوہ ہنوں خوش مزاج شخص ہین۔ ظرافت اُنہاں نے مزاج نا اک خاص عنصر اے۔ طنز و مزاح اُنہاں نی رگ رگ اندر رچیا بسیا ہویا اے۔ اس نا ثبوت اُنہاں نا شعری سرمایا اے جس نے اندر ایہہ سب رنگ موجود ہین۔

انس ہوراں اپنی شاعری نا خمیر اپنی ہی مٹی تھیں حاصل کیتا اے نہ کہ کسے پاسوں مانگماں آندا اے۔ اُنہاں نے شعر اپنے سماج نی بوباس نال گچ نظری اچھنن۔

انس نا شعری سرمائے نا کجھ حصہ تُساں نے ہتھاں پنج اے۔ پڑھو، مستفید ہوو تہ انس کی دعائیں دیوتاں جے اوہ اُگے وی اسے جوش خروش نال اپنے اس سفر کی جاری رکھیاں پینڈے مارنے رہن۔ اللہ کرے زور قلم اور زیادہ!

اتیا ز نسیم ہاشمی

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دعاے بخشش

یارب ایہہ مسکین نمانا ہتھ اٹھا کر کہندا
 ہور نہ مینوں آس کسے دی تکیہ تیرا رہندا
 اک تیرا در کافی مینوں ہور نہ خواہش کوئی
 درد تیرے دی آس خدایا اول آخر ہوئی
 اتنے بے حد عیب اساڑے گنتی وچ نہ آون
 کراما کاتین فرشتے لکھدیاں تھک جاون
 جبرائیل حساب نہ لاوے اتنے عیب خطائیاں
 تیری رحمت کولوں تھوڑے بخشیش یارب سائیاں
 مومن مسلماناں تائیں بخشیش یارب میرے
 میں جہیاں اوگنہاراں اُتے کردے کرم بہتیرے
 جو تیرے در آیا ربا اُسُنوں نہ درکاریں
 نیک ارادے پورے کر کے سارے کم سنواریں

بخش تمامی حقداراں نوں متوفی جو سارے
 گناہ کبیرے اتے صغیرے بخشیں سب ہمارے
 مشرق مغرب توڑی جیہڑے مسلمان تمامی
 سیناں اُتے یارب میرے ہووے فضل مدامی
 قبر اندے وچ وسن جیہڑے دُنیا چھوڑے سدھائے
 اُنہاں اُتے فضل الہواں رحم کمایا جاوے
 مومن مسلماناں اُتے یارب رحم کمائیں
 پاک نبی دے جھنڈے پیٹھوں محشر وچ اٹھائیں
 موت شہادت دیویں ربا ہر مومن دے تائیں
 تلخی جان کنڈن دی کولوں کرے فضل بچائیں
 میں بھی اوگنہار خدایا جون تیری وچ آیا
 عیب خطایاں اندر سارا اپنا وقت لنگھایا
 ایسا عمل نہ پلے کوئی جیہڑا جان چھڑاوے
 بد عملی وچ عمر گزاری ہُن کی کیتا جاوے
 غفلت دے وچ عمر گزاری نہ کیتی بھلیائی
 پاپ ہمیشہ کماندا رہیا نیکی سری نہ کائی

وچ عدالت تیری ربا جدوں بُلایا جاساں
 ایہہ منہہ کالا بدیاں والا کپھڑی طرف چھپاساں
 وَمُتَازِلِيَوْمَہَ اَيُّہَا الْمُجْرِمُوْنَ جدوں خدا فرمائی
 گل نجرماں نالوں میرا پہلا نمبر آسی
 جے کُجھ پلے سریا ہوندا پیش عدالت ہوندا
 کیویں حضور تیرے میں آوساں بد عملوں شرماندا
 نیک اعمالوں جنتِ مِلّسی کیتیاں جہاں کمائیاں
 مینوں ہر دم آس تواہڑی بخشش والیا سائیاں
 بہتر کرنا بہتر کرنا یارب خالق میرے
 عملاندی کوئی آس نہ مینوں ہر دم تکیئے تیرے
 میریاں عیب خطایاں اتے جے توں نظر کریندا
 اِس دُنیا تے رہنا میرا کدے نہ ثابت ہوندا
 محشر وچ بھی یارب سائیاں ہووے کرم جنابوں
 پاک محمدؐ خاطر یارب رکھیو دُور عذابو
 جنت دے جو جنت چاہوں طلب جہاں نوں آئی
 میں نت چاہواں دل دے اندر فقط رضا الہی

جو دوزخ تھیں ڈردے یارب دوزخ کنوں بچائیں
 قہر عذاب اعمال اساڑے رحم کریں رب سائیں
 ہر مومن دے نیک ارادے فضلوں کردیئے پورے
 توڑ چڑھانویں آس مراداں نالے کام اُدھورے
 شر شیطانوں شرک گناہوں یارب پاک بچائیں
 پُغلی حسد بخیلی کولوں ہر پل دُور ہٹائیں
 دین ایمان سلامت رکھیں ہووے عشق رسولؐ
 کراں سوال تیرے در مولا جاوے عرض قبولی
 بحر عشق وچہ کشتی جاندی چلے نال مہانا
 پاک محمدؐ خاطر یارب بیڑا دندے لانا
 دیئے دماغی قوت مینوں لکھ لکھ شعر بناواں
 ٹھل جاوے رفتار قلم دی موتی ہار پرواواں
 نال معاہدے پیغمبر دے اتنی طاقت پائیں
 جو اندھیرا دل میرے تے پلوچہ دُور گنوائیں
 رکھ ایمان سلامت میرا اے خالق جبارا
 کریں سیاہی دُور دِلے دی توں ہے کرنے ہارا

قائم رکھیں دین میرے نون اے میرے رب باری
 رہے محبت پاک نبی دی تاقیامت جاری
 توئیں سب دا سرجنہارا بھتا کرم کماویں
 قلم میری وچہ طاقت پاکے بجلی وانگ چلاویں
 دیئے توفیق الہی مینوں سچے سخن سناواں
 ہوون سخن سولے یارب راہ ہدایت پاواں
 قلب میرا کر شیشے وانگوں داغ ذرا نہ چھوڑیں
 اکو حلہ رحمت پاکے گل سیاہی روہڑیں
 قدرت تھیں خوشبو عطر دی مغز میرے وچہ پائیں
 کل نا صور دماغ اندر دا سارا روہڑ گنوائیں
 غفلت دے وچ عمر گزاری نہ کیتی بھلیائی
 نیکی طرف رہجان نہ ہویا ایویں عمر گنوائی
 ہو شرمندا در تیرے تے آیا دھکے کھاندا
 آگیاں در تیرے مولا شر ماندا شرماندا
 پُر تعفیر گنہائی ہاں میں بے کس بہت نتھاواں
 در تیرے نوں چھوڑ خدایا ہور کپھڑے درجاواں

موڑی جاوے مول نہ میں تھیں جو تقدیر ازل دی
 بعضیاں فخر عمل دا ہويا مینوں آس فضل دی
 رکھی آس فصلدی ربا سارے کم سنواریں
 آخردر تیرے دے ڈگیا اتھوں نہ درکاریں
 چنگیانڈے سنگ رکھیں ربا چنگیانڈے سنگ ماریں
 چنگیاں دے سنگ حشر دھیاڑا چنگا سہل گزاریں
 حق بیگانے کولوں ربا رکھیں دُور کنارے
 کریں محتاج نہ ہور کسے دا رکھ اپنے دربارے
 سب صفتانڈے لائق تُوں ہی خالق پاک تواناں
 اول آخر شاہی تیری قائم دواں جہاناں
 صدقے اُس تبارک اُتوں جس سنسار بنایا
 پاک محمد پیدا کر کے دین سلام پھیلایا
 طبق زمیناں تے آسماناں دینہہ تے جن ستارے
 خاطر پاک محمد صاحب کیتے سرجنہارے
 صدقے جاواں پاک نبی تھیں رتبہ جس دا عالی
 جان کراں قربان نبی تھیں جو اُمت دا والی

مائی باپ فدا سب ہوون جندڑی گھول گھماواں
 نبیاندے سردار محمد لکھ درود پہچاواں
 کس دی طاقت صفت نبی دی لکھ مکاوے ساری
 اُسدی صفت نذیرا رہسی تا قیامت جاری
 سب احسان خدا وند تیرے بخشہار کریماں
 نیک ارادے پورے ہوون شہنشاہ قدیماں
 یار اں دے سنگ یار ملانویں جو یاراں بن سکدے
 جہاں یاراں دے کچھے ربا سر دھڑاں تھیں وکدے
 یار یار اں دے حشر دھیڑے کول یار اُندے ہوسن
 تک تک رجنس نینان والے خوشیاں ہار پروسن
 اس دن یار یاراں دے تائیں ملسن مار کلاوے
 تنگی دُنیا والی جیہڑی ہر گز نظر نہ آوے
 جیہڑے یار یاراں دے کچھے شاہی چھوڑ سدھائے
 اُس دن یار یاراں نوں کہسن مت کوئی گھبرائیے
 نیک نصیباں والے سبناں پسں آب کوثر دا
 گُرسی پاک منور اُتے والی یوم حشر دا
 قاضی تخت عدالت اُتے اُس دھیڑے ہوسی

کیتی کرتی پیش عدالت چھپیا کُجھ نہ رہی
 جس نوں چاہے بخشے مولیٰ کردا کوئی بہانا
 ہتھ تیرے وچ قلم خُدا یا واہ مالک سُجھانا
 جنت دوزخ تہدہ بنائے توئیں سر جہارا
 اُنہاں دواں نوں بھر سیں اوڑک نال تیرے کی چارا
 بے پرواہ کہاوے مولیٰ وڈیاں شانناں والا
 جو چاہے سوکر دا آپے خالق پاک تعالیٰ
 سب احسانِ خدایا تیرا میں ناشکرا ابنہ
 عیب ہزاراں ہوندیاں میرے پھر تُوں رزق دیہندہ
 ہر طرفوں میں ہاں شرمندہ جاگ نہ کوئی جھلے
 کجیں عیب خدایا میرے پاکرم دے پلے
 تیرے باہجوں کم نہ ہرگز کوئی ہے کر سکدا
 کُجھ نہ اوہلے تیرے کولوں نظر دلاں تے رکھدا
 کر منظور دُعا خدایا پائیں مہر جنابوں
 تلخی جان عذاب قبر دا رکھیں حشر حسابوں
 ہر مومن توں اُس دھیائے رکھیں دُور عذابوں
 بعد نذیر عاجز تے مولیٰ ہووے فضل جنابوں

امید بخشش

کہہ دے نبی انہاں دے تائیں جو اسراف کماون
 اپنیاں جاناں اُتے جیہڑے بھار گناہ دا چاون
 رحمت تھیں نا اُمید نہ ہونا رب سچا فرماوے
 کردا صفّا صفا گنہاندا آ پ رحیم کہاوے
 رحمت اُس وی بے شماراں وچہ حساب آوے
 روہڑ کھڑے سب عیب بندے دے جے اک قطرہ پاوے
 کہن مفسر اک بندہ جو لائق دوزخ ہوئی
 انْطَلِقُوْا بَعْدَ النَّارِ حکم خداوندیسی
 لے جاؤ دوزخ اندر اِسُنوں حکم ہووے سرکاری
 تاں اوہ بندہ رب دے اگے لوڑے عرض گزاری
 یارب صاحب عرض گزاراں تیری وچ جنابے
 کیونکر مینوں ڈھویا جاندا اج دِن وچ عذابے

شروع قرآن سپارے پہلے بسم اللہ لکھیائی
 الرحمن الرحیم خُدا یا صفت تیری ہے آئی
 آپ کہیا میں بخشہارا رحم کماون والا
 کدھر گیا اوہ وعدہ مولیٰ کہیڑا بخش والا
 جیکر آپ نہ بخشیں مینوں میرے عیب خدایا
 پھر کہیڑے درجا کے ربا عیب لوڑاں بخشایا
 صدقا عبدی رب فرماوے یعنی سچ الایا
 بے شک رحم کماون والا اسم میرا ہے آیا
 لے جاؤ جنت اندر اسنوں ہو سی حکم الہوں
 بخش وِتا میں اسدے تائیں رحمت دی درگا ہوں
 پھر دو بندے لائق دوزخ ہوسن بعد حسابوں
 لے جاؤ دوزخ وچ انہاں نوں ہوسی حکم جنابوں
 اک بندہ سُن حکم خدائی دوڑ دوزخ دل جاسی
 اگے جاندیاں چکھے ویکھے دوجا بندہ عاصی
 فر خدا وند انہاں تائیں اپنے پاس بلاوے
 جلدی جاوون والے دسیں خوف نہ تینوں آوے

معلم تینوں دوزخ اگے سخت چلاؤں والا
 چھیتی اُس ول کیونکر جانویں بہت ہو کے خوشحالا
 تاں اوہ بندہ عرض گزارے اے میرے رب باری
 حکم تیرا نہ نیا کوئی اندر عمرے ساری
 ایہہ اج آخر حکم تیرے دی کیتی تابعداری
 حکم تیرے تھیں مینوں مولیٰ نہیں جان پیاری
 آخر حکم توہاڈا ہویا تاں دوزخ ول دھانا
 شائد حکم قبولن اندر ہووے فضل ربانا
 پھر دوجے تھیں رب تبارک کچھے حال حوالا
 تو کیوں کچھے مُرد مُرد دیکھیں کی تیرے ول چالا
 تاں اُس بندے رب دے اگے عرض احوال سنایا
 لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَتِ اللَّهِ آپ توئیں فرمایا
 رحمت فضل تیرے دی مینوں آس دے وچ آئی
 تاں کچھے ول مُرد مُرد دیکھاں شائد ہوگ ریہائی
 رب کہیا صد قتا عبدی اس وچ شک نہ کوئی
 لے جاؤ جنت وچہ دُؤال نوں ہوسی حکم غفاروں

ط: ۱۔ سطر کا دوسرا بند صفحہ نمبر ۱۸ پر ہے

۲۔ سطر کا دوسرا بند صفحہ نمبر ۱۸ پر ہے

۱۔ جس نے رکھی آس فضل دی اُسدی بخشش ہوئی
 ۲۔ بخش دیتا میں انہاں تائیں رحمت دی سرکاروں
 پھر اک بندہ لائق دوزخ حشر دھیاڑے ہوسی
 لے جاؤ دوزخ دے وچ اِس نوں مولیٰ حکم کریسی
 تاں اوہ بندہ عرض کرے گا وچ درگاہ ربانی
 اے رحیم کریم عظیمیاں بخشنہار جہانی
 وچ قرآن تیرا فرمانا نہیں جس دا کوئی حامی
 اُس دی مدد آپ کرے گی میری ذات گرامی
 مدد گار وسیلہ جس دا ہر گز کوئی نہ آیا
 اُس دا آپ وسیلہ ہاں میں آپ تُوں ہی فرمایا
 اج مصیبت اندر میرا کوئی نہیں ہمرائی
 دوزخ اندر جاوَن کارن ہویا حکم الہی
 جیکراج نہ مدد تیری کم میرے وچ آئی
 بلکھے تیری مدد مولیٰ کم آسی کس جانی
 مدد گار نہ تیرے باہجوں کوئی اس ٹکانے
 وعدہ کر کے آپ خدایا بھیجیا وچ قرآنے

آپ نہ مدد کر کے میری ایتھوں جان بچانویں
 بے پرواہ تے بخشہارا کیونکر نام سدھانویں
 رب کہے اے بندے میرے تُو نے سچ الایا
 بے شک وعدہ سچا میرا وچ قرآنے آیا
 بخش دتا میں تیرے تائیں اپنے وعدے پاروں
 لے جاؤ جنت دے وچ اِس نوں ہويا حکم غفاروں
 واہ سبحان اللہ رب خالق بہتا کرم کماندا
 دوزخ لائق بندیاں تائیں جنت وچ لے جاندا
 خاص توکل رب سچے تے جس بندے دا گویا
 اللہ خالق اُس دے اُتے سمجھو راضی ہويا
 جس نے رکھی آس فضل دی اُس دی بخشش ہوئی
 بے پرواہ کہاندا مولیٰ دم نہ مارے کوئی
 لکھ عبادت لکھ ریاضت لکھ سخاوت کردا
 ایپر فضل خدا دے باہجوں کوئی نی ڈٹھا تردا
 عابد کر عبادت تھکے جے فخر وچ آوے
 سب عبادت اُس دی خالق پل وچ خاک بناوے

سُنو حکایتِ عجب تسانوں میں اک کھول سناواں
 بخشش اندر دو بھائیاں دا حال تُساں بتلاواں
 دو پرہا سکے اک جائی کسے زمانے ہوئے
 وڈا بھائی یادِ خدا دی اندر ہر دم روئے
 چھوٹا فسق فجوراں اندر ہر دم شامل ہويا
 ایپر وڈا وچ عبادت راتاں مول نہ سویا
 گزرے چالی سال وڈے نوں اندر گریہ زاری
 زُہد عبادت اندر اُس نے ساری عُمر گزاری
 دوجے چھت بلندی والے پنج عبادت کردا
 چھوٹا پہلے چھت وچ بیٹھا پاغفلت دا پردا
 زانی اتے شرابی بُہتا باہر حد شماروں
 رات دے اوہ فسق کماوے نشے شرابے پاروں
 شکل بزرگاں بن کے شیطان کول وڈے دے آیا
 آوندیاں ہی عابد تائیں بول سلام سُنایا
 کہن لگا ہے چالی سالاں تیری عمر ویہائی
 چالی برسوں ہوو زیادہ عمر تیری ہے آئی

چھوٹا بھائی تیرا شخصاً موجاں پیا اڈاندا
 توں ہمیشہ اس جائی تے بیٹھا رہویں روند
 اوہ ہمیشہ خوشیاں اندر اپنا وقت گزارے
 لذت دُنیا دی چکھ توں بھی بیٹھا کیوں کنارے
 پیچھے کریں عبادت رب دی تیری عمر بہتیری
 کی کھادا توں دُنیا اُتے واہ واہ مردی تیری
 من لیا سچ عبادت والے بد ارادہ ہویا
 لذت دُنیا چکھن کارن اُتھوں اُٹھ کھلویا
 پہلے چھت وچ چھوٹا جہیڑا اُس دلیل دوڑائی
 میں تے فق فجوراں اندر ساری عمر لنگھائی
 بھلکے وچ دربار خدا دے کیہڑا مکھ لے جاواں
 چلاں میں بھی نال بھائی دے چنگے عمل کماواں
 چھوٹا بد کرداری چھڈ کے طرف عبادت دھایا
 وڈا چھوڑ عبادت تائیں فسق کماون آیا
 دونویں دوڑے ہر دو طرفوں جد پوہڑی تے آئے
 دونواں بھائیاں مکر لگی تاڑ زمین پٹکائے

پوہڑی اُتوں جس دم ڈگے مرگئے دونویں بھائی
 عمل دونواں دے کیسے ہوئے جاوے گل سُنائی
 کم نہ ہويا پورا کوئی صرف نیت ٹھہرائی
 اے پر کامل قدرت تائیں طلب نیت دی آئی
 وڈا چھوڑ عبادت تائیں فسق کماون دھایا
 اُس نے اپنی نیت والا دوزخ بدلہ پایا
 چھوٹا بھائی چھوڑ فسق نوں کرن عبادت چلیا
 اُس نوں خالص نیت پاروں رب نے جنت گھلیا
 واہ سُبحان خدا وند عالم تیری صفت بہتیری
 کن آکھیں بس ہوندا پورا مول نہ لگدی دیری
 کم نہ کیتا پورا کوئی صرف نیت بدلائی
 خالص قلب نیت دی رب نوں بڑی پسندی آئی
 اَنَّ اللّٰهَ لَا يَنْظُرُ وَّ عَلٰی صُوْرَتِکُمْ پاک نبی فرمایا
 وَلَا اِلٰهَ اَعْمَلْکُمْ ہے سبناں نوں سمجھایا
 وَلٰکِنْ يَنْظُرُوْا اِلٰی قُلُوْبِکُمْ نظر اُتھائیں ہوئی
 وَنِیَّاتِکُمْ ہے دیکھن والا سا جھی نہ جس کوئی

یعنی تحقیق خُدا وند عالم دیکھے نہ شکلاں نوں
 نالے ہرگز دیکھے نائیں تیرے نیک عملاں نوں
 لیکن قلب تیرے نوں دیکھے جو تیری سچائی
 خالص قلب نیت نوں دیکھے قادر پاک الہی
 ظاہر جے کر حاجی ہویا قلب صفا نہ ہووے
 مکے جاندیاں پاپ نہ مُکدے جے لکھ وار سدھاوے
 بھانویں لکھ نماز دھیڑی بندہ کوئی گزارے
 نیت قلب صفائی نائیں کاہنوں ٹکراں مارے
 دل وچ جے کر چاہ ہر شے دی مُنہ بھن روزے رکھدا
 چھپ چھپ روٹیاں اندر کھاوے مولویاں تھیں جھکدا
 رب تھیں شرم نہ ہرگز آئی لوکاں تھیں چھپ کھاندا
 عقل نہیں جے روزیاں والا جانے بھید دلاں دا
 رب کہے جے برس ہزاراں تیری زندگی ہووے
 کریں عبادت کھڑیاں کھڑیاں کی گُجھ واہدہ پووے
 میری جو خدائی آہا اس وچ فرق نہ آوے
 بھانویں تیری بدیاں اندر ساری عمر دیہارے

گجھ نقصان نہ ہوسی میرا بھانویں لکھ کروگے
 اے پر بہت اندھیری کوٹھی اُس نوں دیکھ ڈروگے
 جیکر چنگے عمل کمائے چنگا ہی پھل پاسو
 جو گجھ کرسو اپنی کاری میرا کیا گُماسو
 جو کچھ بیجو سوہی جہدا اوہ کاٹو جو راہو
 کھیتی دے وچہ گجھ نہ بیجو پھل کھدا پھر چاہو
 فخر وں دعو کر کے کیہڑا جنت لیون والا
 فخر تکبر اُتے بالکل راضی نہیں تعالیٰ
 رب چائے تاں چوراں تائیں پل وچ قطب بناوے
 تختوں پادشاہاں نوں سٹے در در بھیک منگاوے
 شفقت خلق حلیمی تائیں رب پسند لیاوے
 شفقت کرنے والا بند بخشش رب تھیں پاوے
 سی اک عورت فاجرہ کوئی رستے وچوں جاندی
 رستے اندر کھوہ وڈیرا اُت ول نظر دوڑاندی
 کی ویکھے اک کُتا اُتھے کڈھ زبان کھلویا
 ترنہ کھوہ چوہیرے پھر دا بہت آزرده ہویا

عورت نظر گئے ول کر کے دلوں قیاس دوڑایا
 شائد ایہہ پیاسا ہوسی تاں کھوہے تے آیا
 بوکا کھوہ دے اُتے نہ سی کیویں کڈھ پلاوے
 سوچ وچاراں کردی کردی ایہہ تجویز بناوے
 سر تھیں چادر لہہ کے اُس نے کھوہ اندر لٹکائی
 جتی وچ نچوڑے پانی چادر بھیگی آئی
 گئے دے مَنہ اگے رکھے جتی پانی بھر کے
 گُٹا پانی پیندا گیا بڑا شتابی کر کے
 گُٹا پانی پی کے تگدا آسماناں ول مُڑ کے
 اک آواز نرالی کیتی چلا گیا پھر رُڑ کے
 جس ویلے اوہ گُٹا پانی پی کے ہویا راہی
 راضی ہوئی اُس عورت تے سوتنی ذات الہی
 گئے اُتے شفقت کر کے پانی کڈھ پلایا
 بدیاں والا دفتر اُسدا رب نے صاف کرایا
 راوی آکھے اُسدے تائیں جنت رب عطایا
 شفقت بدلے اُسدے اُتے مولا رحم کمایا
 سُنو پہراؤ عرض کریندا ایہہ نذیر نماانا

فخر عبادت مول نہ کرنا منگو فضل ربانا
 اے پر جو کچھ حکم خدائی پاک نبی فرمایا
 اُس نوں قائم کر کے رکھنا فرض تیرے سر آیا
 فرض نماز ہوئی ہنجانہ جے کوئی تارک ہوئی
 اک نماز دے بدلے اسی (۸۰) سالوں دوزخ پوسی
 روزے حج توحید خدائی مال زکوٰۃ جلالوں
 ایہہ پنج حکم اُمت دے تائیں آئے رب جلالوں
 پونجی ہوندا حج فرض ہے ایویں فرض نہ ہوئی
 نقدوں ہوگ زکوٰۃ فرض ہے خوب جانے ہر کوئی
 وچ سفر دے روزے رکھنے فرض نہیں کسے نوں
 جاں پھر سفروں واپس آوے کرے قضا روزے نوں
 سفر اندر نماز دوگانہ اللہ پاک عطائی
 چار فرض دے دوہی پڑھنے کیتی ایڈ ریہائی
 منگو گل قیامت چنگی دُنیا آخر فانی
 اس دنیا تھیں چیز اک ماسہ نہیں سنگ لے جانی
 دُنیا اُتے مکان بناویں سُرخن سیمٹ لاکے
 اُتھ چل کے میریو بھائیو دیسی کون بنا کے

جتھے رہنا اِساں ہمیشہ اوہ جاہ معلم نائیں
 کھٹ لے بندے کھٹ لے بندے اُس مکانے تائیں
 پلے پیسہ اک نہ ہوسی کیا مکان بنائیں
 وقت کھڑا کے ہتھاں وچوں فر آخر پچھتائیں
 اس دُنیا تھیں کُجھ گز کپڑا ایہہ بندہ لے جاسی
 اوہ بھی وچ قبر دے جا کے سنگ مٹی مل جاسی
 اوہی تیرے کم وچ آسی جو دُنیا تے کھٹسیں
 نہیں تاں دوزخ وے وچ جا کے پیپ لہورج چٹسیں
 مائیہ بے زکوٰتی جیہڑی کم کسے نہ آسی
 جھوٹی دولت دُنیا والی فیض نہ کُجھ پہنچاسی
 عملاں دا پھل مِلسی اُتھے جو کُجھ عمل کمائے
 جے کر وچ ایمان نہ ہو یا سب کُجھ ضائع جائے
 تھپاں دے دے اس دُنیا تے کافی فعل کمائے
 اُتھے جا پچھتانا پوسی ویلا ہتھ نہ آئے
 چنگا عمل نہ پلے کوئی نہ ہے نیک کمائی
 اوگنہار نذیر عاجز توں آس فضل دی آئی
 کھیڈ تماشے اندر اِنسا سارا وقت لنگھانا
 آخر سفر لمیرے تائیں پلے خرچ نہ آیا

فضیلت صدقہ واقرضُ اللہ قرضًا حسنًا

اُٹھ قلم کر یاد خدا نوں دے ہتھیں جو دیناں
 وہ دُنیا تے سہتر آخر اک دتے دا لیناں
 قرض دیو اُس رب سچے نوں جیہڑا قرض چنگیرا
 اُس دا رب منافع دیسی یوم الحشر بہتیرا
 خاص حلال کمائی کر کے صدقہ دیو غریباں
 کیوں جے غربت رب عطا نوا لکھی وچ نصیباں
 راہ خدا دے رائی دانہ جے کوئی خرچ کریندا
 اُحد پہاڑ جیہڑا اُس درجہ اللہ مالک دیندا
 اک پیسہ جے دیوے کوئی خالص نیت پاروں
 دس دنیا تے سہتر آخر مل جاسی سرکاروں
 گرن عطا ہے شان خدائی جو دیندا ہر ہر نوں
 نیکو کاراں بد کر داراں مُسلم اتے کافروں

رکھ توکل ر ب سچے تے بیج زمین وچ ہوندا
 سو تھیں زائد ہر سٹیوچ کیونکر دانہ ہوندا
 استھیں ثابت ہوندا بھائی جے اک دانہ دیئے
 اک دے بدلے ر ب سچے تھیں سو تھیں زائد لیئے
 صدقہ ہر آفت نوں ٹالے جو تیرے سر آئی
 صدقہ دیون والے تائیں دو جگ دی بھلیائی
 کھول حکایت صدقے والی کرے بیان نماں
 ہر اک صدقہ دیوے بھائی ہووے فضل ربانا
 نمایاں بیوی دو سن یارو ر ب دے بہت پیارے
 پنجے وقت نماز گزارن خاص سچے دربارے
 نیک طبیعت دونویں جانی اک دوجے تھیں وارن
 ہر دم یاد خدا دی اندر اپنا وقت گزارن
 عورت کہنر دا کم کریندی خصلت نیک بنائی
 خاوند اُسدا کر مزدوری کردا وقت ٹپائی
 گچھ کھاوَن گچھ دام بچاون شوق دے وچ آیا
 تھوڑا کھانا سُکھیا رہناں دل اُنہاندے بھایا

مایا جس دم پوری ہوئی لگے کرن وچاراں
 جج کرن دی شوق بہتیری چلو جج گزاراں
 پکا کر ارادہ دونویں بہت خوشی وچ آئے
 جج کراں گے اسے سالے جے رب اس پہنچاوے
 بہت خوشی وچ میاں بیوی پھولے نہیں سماندے
 مُر مُر شوق اُبالے دیندا اتنی خوشی کریندے
 دن آئے جان نیڑے جج دے کرن تیارن لگے
 دیکھ نذیرا قُدرت رب دی کی گُجھ کردی آگے
 خاوند اُسدا روٹی دے سنگ کرے پسند سلونا
 اُس دن روٹی مول نہ کھاوے جس دن ہوگ اَلونا
 اک دن کماں وچوں بی بی نہ فراغت پائی
 وقت کویلہ ہویا اُس دن ہنڈی نہیں پکائی
 دل وچ سوچ گزارن لگی گھر خاوند جد آسی
 اج سلونا بنیانائیں روٹی کس سنگ کھاسی
 آخر لے پیالا گھر تھیں کول پڑوسن آئی
 کہن لگی اے پسینے تہدھے ہنڈی کیا پکائی

اگوں بول پڑوس کہندی نہ کچھ پہن پیاری
 ایہہ گل کہہ کے اُس بیچاری آہ غماندی ماری
 بی بی آکھے اُسدے تائیں کیوں رونا تڈھ آیا
 اے پھینے اس روؤن والا جاوے حال بتایا
 بانہوں پکڑ بی بی دے تائیں لے گئی اندر خانے
 کی دیکھے بے سُر ت پئے دے چھوٹے بال ایانے
 چولہے تے اک ہنڈی دسدی ہے تلے اگ بلدی
 اپیر کھر دی وارث جیہڑی رو رو سینہ تملدی
 کھر والی نوں بی بی کچھے حیرت دے وچ آئی
 اے پھینے بچیاں دی تُوں حالت کیا بنائی
 اٹھ کے دے سلونا کوئی گھر اپنے دل جاواں
 خاوند میرا آوندا ہوسی روٹی جا پکاواں
 گھر والی نے کہیا اگوں نہیں سلونا کوئی
 بی بی آکھے چولھے ہنڈی کیونکر چاہڑی ہوئی
 آخر اُس نے بی بی اگے سارا حال سُنایا
 تن دن گزرے فاقہ ہويا کھانا مُنہمے پایا

ہنڈی دے وچ پایا ہویا آن گوشت مرداروں
 کراں تسلی بچیاں تائیں گوشت پکنے پاروں
 ہننے پکے ایہہ گوشت بچو دیاں تارے تائیں
 ایہہ میں ٹھگی بنائی ہوئی بجے روون تائیں
 فاقہ چہل نہ سکے بچے اج غشی وچ آئے
 ایہہ گل نہیں برداشت ہوندی ڈاڈا دزد ستائے
 باپ انہاں دا تیجے دن تھیں مزدوری نوں دھایا
 خبر نہیں اوہ گیا رکھا کیں اجیں نہ واپس آیا
 جان ایہہ حالت دیکھی بی بی کہن لگی اُس تائیں
 ایہہ مردار جو ہنڈی اندر اس نوں مول نہ کھائیں
 اتنا کہہ کے اوہ ہو بی بی گھر اپنے ول آندی
 اچڑاں دیکھے خاوند آوندا کھانا جلد پکاندی
 آن بیٹھا جد خاوند اُسدا اُستھیں خبر پچھیندی
 نالے روکھی سوکھی روٹی اگے منہ رکھیندی
 خاوند آکھے کیونکر بی بی ہنڈی نہیں پکائی
 بی بی کہیا کتھاں وچوں فرصت ملی نہ کائی

کھا کھانا جد فارغ ہویا کہن لگی اُس تائیں
 میرے حج دا خرچہ جیہڑا جلد دیوے میں تائیں
 دلبر میرے اس سے وچ نہ میں حج نوں جاندی
 اگلے سال رہی زندگانی تاں جا حج کراں گی
 خاوند آکھے جان پیاری کیوں ترا دل چایا
 پیسے کیونکر واپس منگیں کی تیرے دل آیا
 کہن لگی اک خاص ضرورت دس جوگی تائیں
 خاوند آکھے سچ بتا دے تاں دیساں تہدہ تائیں
 خاوند آکھے تیرے باہجوں میں نہیں حج نوں جاناں
 جدوں جاواں اکٹھے جاواں ہووے فضل ربا ناں
 کہن لگی میں اج اچانک کھر گوانڈن گئی
 تن دن گزرے فاقہ اُنہاں بہت بے حوشی پئی
 بچے بچیاں ننگی دھرتی اُتے لیٹے ہوئے
 ہے مُردار ہنڈی وچ پایا ڈاہڈی دردوں روئے
 کھان دیواں مردار نہ اُس نوں اوہ گوانڈن میری
 بھلکے حق ہمسائے اندر ہوسی پچھ تہیری

خاوند بھی اس گل دے اُتے بھن یقین کھلویا
 بُہتا حق گوانڈی والا پاک نبی فرمایا
 دواں حجان دے پیسے لے جا اُس نوں دے شتابی
 اگے سال کراں جج دونویں ہووے فضل جنابی
 دیندی دواں حجان دے پیسے آن گوانڈن تائیں
 راہ اللہ دے بخشے تینوں اپنا وقت لنگھائیں
 اوہ ہنڈی مُردارے والی اُسنے بھن گنوائی
 چل گئی اوہ پیسے لے کے آٹا مُل لیائی
 آٹا مُل خرید لیا کے روٹی جلد پکائی
 پچیاں تائیں روٹی دتی ٹھنڈ اکھانوچ آئی
 کھاون پیون لگے عاجز کردے نیک دعائیں
 یارب دیون والیاں تائیں بہتا ہور عطائیں
 میاں بیوی متاپکاون پیسے ہور کمانواں
 اگلے سال رہے زندگانی جج کرن نوں جاواں
 اے پیر کامل قدرت والے کی سبب بنایا
 صدقہ دیون والیاں اُتے کتنا کرم کمایا

یومِ اِج آیا جسویلے کھانا اُنہاں پکایا
 نیا لباس دونواں نے کڈھیا بدن دوالے پایا
 کھا روٹی جد فارغ ہوئے شکر الحمد الایا
 اِچراں غیب آواز ہ اُنہاں وچ کناں دے آیا
 کرلو حج جنہاں نے کرنا غیب آوازہ آوے
 اے پیر میاں بیوں تائیں حالے سمجھ نہ آوے
 تیتھی وارِ ندا غیبی دا صحیح آواز پایا
 نِکلو باہر بیت اللہ اِج کھرے تِساڑے آیا
 جاں دروازیوں ویکھن لگے نظر بیت اللہ آیا
 جلدی وضو کر کے اُنہاں اندر قدم ٹکایا
 فرضِ سُنّت سب پورے کیتے جو جو حج وچ آئے
 فارغ ہو کے دونویں حج تھیں فر گھرے ول دھائے
 جونہی مسجد وچوں اُنہاں باہر پیر ٹکایا
 اپنے بُوہے دے وچ یارو پیر دونواں ندا آیا
 بہہ کے اندر شکر کریندے لکھ لکھ حمد خُدایا
 بے شک بے پرواہ خُدایا تُو نے نام رکھایا

واہ واہ صدقے دا رب خالق کیسا اجر عطایا
 حج کروان تُوں بیت اللہ بوہے وچ پہنچایا
 رب کہے جو طرف اساڈی ہے اک قدم اٹھاندا
 اللہ پاک محبت کر کے دوڑا گیرے جاندا
 صدقہ بینک قیامت والا اک دا سہتر پاناں
 تلی رکابی چٹ نذیرا فیر اُتھے کی لیناں
 جوڑ گئیوتاں چھوڑا تھائیں آپ گیو ٹر خالی
 دیئے گیو تتاں ہو جاوے گی پونجی آخر والی
 جے کر بے جاہ خرچ کیتویٰ حاصل کجھ نہ ہونا
 ہتھ خالی تے سفر لمیرے بیٹھ اُتھائیں رونا
 جو کجھ بیجیں سوہی کہناں اکھاں اگے آوے
 فیر کدوں توں ہل چلانا جد وتر سک جاوے
 بیجیں آک تے آماں لوڑیں تیری عقل وگتی
 کھیتی دے وچ کھا د نہ ہوئی ہل چلانویں سکی
 اوہی تیرے کم وچ آوے جو توں فصل کماسیں
 جے کر عمل نہ ہويا پلے رب نوں کیا ویکھاسیں

جیٹھا فصل کمالے بندے چنگا وتر آیا
 اج خدا نے تیرے اُتے رحمت ساون لایا
 کڈھ بے حوشی اصل دماغوں ہور دِلوں مغروری
 ہر جائی ہر منزل رکھو آس فضل دی پوری
 ہور بیان حکایت کر دا انس تساڑے اگے
 عمل توفیق خدا وند دیوے رحمت چانن لگے
 سی اک بی بی رب دی بندی نیک نصیبیاں والی
 اک دِن اُس دے دِردے اُتے پہتا آن سوالی
 روٹی دا اک لقمہ آخر مُنہ وچ پاون لگی
 بول سوال سوالی کردا دے لقمہ راہ ربی
 فوراً لقمہ دیندی بی بی اُس سوالی تائیں
 لے سوالی لقمہ اُسدا کردا گیا دُعائیں
 اک دن بی بی جنگل اندر بالن کارن جاندی
 بچہ رکھ کنارے اپنا لکڑیاں پئی بناندی
 بی بی ہور ا گیرے ہوئی بچہ ریا اُتھائیں
 آن پیا پگھیاڑ اچانک لے گیا بچے تائیں

ویکھ بیجاری رولا پایا اُس دے پچھے جاندی
 مارے درد ہجر دے نعرے بہت واویلا پاندی
 اوجھل ہو گیہاڑ اکھاں تھیں پکڑ گیا جاں دُوری
 ڈگدی اٹھدی جاندی عاجزا ایپر حوش نہ پوری
 بے وس ہو کر بی بی تائیں غشی غماندی آئی
 یارب یارب مَنہ تھیں نکلے ہور کلام نہ کائی
 جبرائیل وحی دے تائیں حکم کرے رب سائیں
 لے بچہ گیہاڑے کولوں بی بی کول پہنچائیں
 آکے وحی خدا دے حکموں بچے نوں چھڑکایا
 زخم دندان دا اک نہ لگا امن امان بچایا
 جبرائیل اٹھا کے بچہ کول بی بی دے آیا
 کی ویکھے اُس عاجزی بی بی ہوش حواس بھلایا
 ہوش آئی جاں دیکھن لگی جبرائیل کھلویا
 ہتھیں اُتے جبرائیلے بچہ رکھیا ہویا
 جبرائیل بی بی دے تائیں خوب تسلی دیندا
 نہ کر فکر اندیشہ بی بی مولا کرم کریندا

لے بی بی ایہہ بچہ تیرا نہ کر فکر گھنیرا
 رب جبار قہار کہاندا اُسدا ا فضل بہتیرا
 رب کہیا اِس راہ میرے وچ لقمہ اک عطایا
 اُس طفیل تیرا ایہہ بچہ تیرے کول پہنچایا
 دوڑی لہر خوشی دی اندر کردی شکر زبانوں
 صفت تیری نہ مُکدی مولا ہر گز کسے بیانوں
 خالق پالنہار خدا وند کیسے کرم کماندا
 دُشمن دے مُنہ وچوں بچے امن امان بچاندا
 اک لقمے دے بدلے رب کتنا رحم کمایا
 صحیح سلامت بیٹا اُسدا اُس نوں موڑ پہنچایا
 بے شک صدقہ بندے اُتوں ہر آفت نوں ٹالے
 آپ خدا وند مدد کردا ہر مُشکل ہر حالے
 جیہڑا بندہ کرے سخاوت خاص کما حلالوں
 سب تھیں پہلے جنت جاسی ولایاں قطبان نالوں
 ہے دیون داویلا تیرا مدد کریں غریباں
 اوہی مل سی انسا تینوں لکھیا وچ نصیبان

حکایت لونڈی

سُنو حکایت اک لونڈی دا حال احوال سُناواں
 نالے خلق رسول اللہ دا سبناں کھول بتاواں
 مکینوں نیڑے اک یہودی بہت امیر گھرانہ
 ظلمت دا اُس غدر مچایا ہویا تنگ زمانہ
 س اک لونڈی اُسدے گھر دی عاجز بہت بیچاری
 آٹا پیسن خاطر بھیجی لہی نہ اُس باری
 کافی دیر چکھوں پھر اُس دی چھیکڑ باری آئی
 پیس آٹا چک سردے اُتے گھر اپنے دل دھائی
 یاد پیا جد مالک ظالم خوف دے وچ آیا
 رستے اندر روندی جاوے رکھیں بار خُدا یا
 خبر نہیں اج سر میرے تے کی گجھ ظلم کما سی
 غصہ بہت ہوے گا اُس نوں جندوں مار مکا سی

کون چھڑاسی اُسدے کولوں کوہن لگا جد مینوں
 کون سفارش کرسی میری آکھ سناواں کہنوں
 رو رو بہت نستی ہوئی چارہ پیش نہ جاوے
 ویکھو رب تبارک اُسدے کیسے بھاگ جگاوے
 جس رستے تے بیٹھی بڈھی رو رو حال گُماوے
 اُسے راہ محمدؐ سرور خود تشریف لیاوے
 بڈھی تائیں پچھن لگے کیونکر رونویں مائی
 مینوں سب سُنّا کہانی جو تیرے سر آئی
 بڈھی کہیا پُت پیارے نہ پچھ غم دا حالا
 جس مالک دی لونڈی ہاں میں اوہے غصے والا
 آٹا پیس دیاں دیری ہوئی جلدی نہ مُڑ آئی
 بہتا خوف اُہدا دِل اندر اس گلوں گھبرائی
 خبر نہیں اج میں تے مالک کیسا قہر مچاسی
 اک اکھلوی جندڑی میری اُستھیں کون چھڑاسی
 پاک محمدؐ نے فرمایا نہ رو بڈھی مائی
 میں چلاں گا نال توہاڑے فکر نہ کرتوں کائی

آٹا چُک محمد سرور نال بڈھی دے چلیا
 واہ واہ رب وکیل محمد نال بڈھی دے گھلیا
 جا پہنچے دربار ظالم دے بول سلام سناون
 اُستھیں بعد بڈھی دا حالا کھول تمام سناون
 روندی سی ایہہ جگہ فلانی حدوں ودھ ہتھیری
 میں کہیا چل سفارش کرساں جے اُس منی میری
 دے معافی توں اسدے تائیں جو غلطی بریائی
 تیری بھی اس دُنیا اُتوں ہووے گی بھلیائی
 کر کے پیار یہودی اگوں بول جواب سُنایا
 جان چُکاں اج رب تساں نوں رات معراج کرایا
 تیرا اسم محمد سرور کم تیرا بھلیائی
 وچ توریت خدا وند سناون تیری خبر سنائی
 لکھیا ڈٹھا وچ توراتے حکم کیتا رب باری
 آخر نبی محمد ہوسی کرنی تابعداری
 رات معراج ہووے گا اس نوں فجرے واپس آسی
 آوندیاں ہی اک بڈھی دی کرنی سفارش جاسی

کندھے اُتے مہر نبوت ہوسی رب لگائی
 بہت معطر جسم مبارک اُس مثال نہ کائی
 مہر نبوت دس کارن کڑ تہ نبی اٹھایا
 ویکھ یہودی مہر نبوت کلمہ بول سُنایا
 معاف ہویاں تقصیراں سہے اللہ رحم کمایا
 ڈوہنگے کھوہ اندھیرے اندر رب چاں اج لایا
 دین محمد جاری ہويا کھر کھر دھمیاں پیاں
 ویکھ بندے ایہہ رب میرے دیاں کیسیاں بے پروائیاں
 صرف بڈھی دی کرن سفارش پاک رسول سدھایا
 اگے کامل قدرت والے کیسا کھیل بنایا
 اک وی کرن سفارش چلیا پاک حبیب خدائی
 اگے جا کے سوبندے دی کردتی بھلیائی
 واہ واہ کامل قدرت والا کیسے کرم کماندا
 پل وچ اوگنہاراں تائیں صالح عبد بناندا
 بے پرواہ ہے ذات خدا دی کمی نہ اُتھے کائی
 مہر اُتے جد آوے مولا عیبوں کرے رہائی

ڈھیری ڈھامیدان بناوے موج کرم دی آوے
 ڈاباں چھٹر کھنڈ بچالے اکو تھار بناوے
 میں بھی رکھ اُمید فضل دی پورے کراں دھیاڑے
 کر کھاں مہر انس دے اُتے ربا میل پیارے
 دلبر میل پیارے ربا کر کے کرم جنابوں
 ہووے دور نذیر جدائی چھٹے جان عذابوں

☆☆☆

صبر حضرت ایوب علیہ السلام

دے توفیق الہی میوں لکھاں صبر دا حالا
 جس دے پڑھدیاں سُندیاں ہووے اندروں درد کشالا
 اجر صبر دا ہرنوں ملدا جو کوئی صبر کماندا
 دُکھ عطا کر بندیاں تائیں ہے خالق آزماندا
 ہے امتحان خدا دی طرفوں ہر بندے دے تائیں
 کیوں جے بندے وچ مُصیبت یاد کرن یا نائیں
 ہے ازمائش دوست تائیں جیہڑا پیار کماوے
 کافر مُشرک تائیں مولا دُنیا موج عطاوے
 حال ایوب پیغمبر والا پورا آکھ سناواں
 نالے صبر کماون والا اجر تُساں بتلاواں
 سی ایوب خدا دا پیارا کرے عبادت پوری
 رکھدا ذکر ہمیشہ جاری سوہنا مرد حضوری

مال مویشی باہر حسابوں دولت گنج خزانے
 بچے بچیاں رحم خدا دا برکت اُس مکانے
 ہر قسم دنیاں عیشاں خوشیاں کمی نہ ہرگز ہوئی
 اپیر باہج عبادت اُس نوں چیز نہ بھاوے کوئی
 راتی دے عبادت اندر اپنا وقت گزارے
 مال خزانے دھیاں پُتر سب گجھ دلوں وسارے
 رووے سخت عبادت اندر اکھیوں نیر سُکایا
 گریہ زاری بہت پیاری ایہو ورد بنایا
 اک دن رب تبارک اگے بول شیطان سنایا
 کرے ایوب عبادت تیری خوشیاں وچ خُدایا
 دولت مال اولاد ہتھیری کمی نہ اُس نوں کوئی
 تاں اوہ کرے عبادت تیری حرص دُھوی دی ہوئی
 مطلب کارن کرے عبادت دُنیا حرص ودھائی
 خوشیاں دے وچ وقت گزارے دُکھ نہ اُس نوں کائی
 جے کرتنگی ہووے اُس نوں نام تیرا بھل جاوے
 ہر گز کرے عبادت نائیں سب احسان بھلاوے

حق کہیا ایوب پیغمبر ہر دم یاد کریندا
 مال مویشی پتراں کولوں دور کنارے رہندا
 باطل آکھے خوشیاں اندر بیٹھا موجاں مانے
 اوہ ایوب پیارا تیرا غم دی ثار نہ جانے
 حق کہیا ہے مہلت تینوں کر لے توں آزمائش
 ہر ہر قہر کراں منظوری ہوگ تیری جو خواہش
 ندی کنارے جا باطل نے چیخ غضب دی ماری
 سب شیطان اکٹھے ہوئے لگی ہوں خواری
 مال مویشی مار مکائے چیز نہ چھوڑی کائی
 آکھے فیر ایوب نبی نوں حالت آکھ سنائی
 مر گئے سارے اجڑ تیرے ہور منجھاں تے گائیں
 توں اتھے کیوں بیٹھ ایوبا کر دوئیں حمد ثنائیں
 کہن لگا ایوب پیغمبر رب دا شکر بہتیرا
 دولت مال اُسے دے سارے بال نہیں اک میرا
 ہو شرمندہ واپس جا کے کیسا ظلم کمایا
 اک مکان اندر سب بچے اُپر چھت گرایا

دولت اصل ایوب نبی دی اُس دم ضائع ہوئی
 جسدا پُت نہ ہووے یارو اُسدا جین نہ کوئی
 جا شیطان نبی نوں آکھے اُجڑ گیا کھڑ تیرا
 بچے بچیاں دب گئے سارے ہويا خاک بسیرا
 فیر ایوب پیارا رب دا بول جواب سناں دا
 کی ہوندا جے دیون والا پھر واپس لے جاندا
 اوہ جس دے تے میں بھی اُس دارب میرا ہے قاضی
 بھانویں سب کُجھ لے لوے میں تھیں خود رہے بس راضی
 دولت مال اولاد اُس دے حق میرا کوئی نائیں
 آپ دیوے تے آپ لے جاوے اوہ قُدرت دا سائیں
 کی مجال میں اُس دے اگے کوئی گلہ کرسکاں
 اُس دے فضل کرم دی ہر دم آس دے وچ رکھاں
 ہو گیا شرمندہ موزی وں نہ کوئی چلیا
 رکھی آس ایوب خدا دی نہ وعدے تھیں ٹلھیا
 اٹھ بیٹے چھ بیٹیاں ہسن آل ایوب پیارے
 حرم وڈے بھائی دے کھڑ دب کسے مر گئے سارے

آخر تک ایوبے دے وچ پھوک غضب دی ماری
 اک دم پھلیا جسم تمامی ہوئی شروع بیماری
 کیڑے پے گئے چھالیاں اندر باہر حد شماروں
 عورتاں بھی نس گئیاں سبھے ڈر کے اس آزاروں
 رہ گئی اک رحمتہ بی بی خدمت وچ اُنہاں دی
 اپنیاں ہتھاں دے سنگ اُسنوں کھانا رہی کھلاندی
 گل گیا جسم تمام نبی دا پیپ لہو سب بنیا
 بدن تمامی کیڑیاں کھا کے چھلنی وانگوں چھنیا
 آن لگی بد بو جسم تھیں نیڑے کوئی نہ جاوے
 سب پڑوسی دشمن ہوئے ہر کوئی بُرا مناوے
 لگے کہن رحمتہ تائیں اِسنوں دُور لے جاوے
 مغز اساڑے گندے ہوئے ساڑی جان بچاوے
 ایہہ بیماری پھیل جاوے گی ہر تھاں وچ بازاراے
 جیکر نہ لے جاویں اِتھوں کوڑھے ہوسن سارے
 چُک رحمتہ بستر بھورا دُور ٹھکانا لایا
 فیر ایوب نبی دے تائیں جھگی وچ بٹھایا

اُتھے بھی نہ رہوں دیندے اُسُنوں ہور گھرائیں
 جھڑکاں سہے رحمتہ بی بی رو رو مارے ڈھائیں
 کُہروں نکل کے بے کُہر ہوئے آگیا دیس بیگانہ
 جاوَن چدھر نہ جُھلے کوئی ویکھ اللہ دا بہانہ
 آخر جنگل دے وچ دھائے ڈیرا ونج لگایا
 لکھاندی اک جُھگی پا کے لوڑن وقت ویہایا
 جا رحمتہ پنڈاں وچوں کھانا منگ لیاندی
 کُجھ مزدوری کر کے عاجز اپنا وقت ٹپاندی
 کردے نفرت لوک تمامی نیڑے جان نہ دیندے
 جدھر جاوے غم دی ماری کُتے مگر لگاندے
 واہ سُبحان خدا وند شاہاں نوں لگا بھیک منگاؤن
 جو اندروں نہ باہر نکلے در در لگارولاون
 منگ کھاندے اج روٹی اوہی ہتھوں دیو نہارے
 واہ سُبحان اللہ تیری قُدرت تیرے کھیل نیارے
 کرن چلی مزدوری اک دن پنڈاں وچ رحمتہ
 دو تِن پنڈاں مہری بیچاری نہ بنیا کوئی حیلہ

آخر اک یہودن دے کھر پہچی دُکھاں ماری
 کھر دی رانی تائیں آکھے دے گجھ پہن پیاری
 ویکھ یہودن طرف رحمتہ کردی سخن خیالوں
 دے چوٹی اک پہلے مینوں سر اپنے دے والوں
 کٹ دے کھاں توں مینوں جلدی سر اپنے دی چوٹی
 جے نہ منیں بات میری نوں ہر گز دیاں نہ روٹی
 ہو مجبور رحمتہ بی بی چوٹی کہٹ پھڑائی
 بہتا درد ہويا دل اندر کر مناجات سنائی
 غم دیاں نہراں ٹھاں ٹھاں اندر آگیا یکباری
 بیڑی وچ صبر دی پا کے کرے دُعا پیچاری
 اے خالق مخلوقاں والے تیرے راز نیارے
 اٹھدا سی ایوب پیغمبر پھڑ کے بال ہمارے
 کاہنوں پکڑ اٹھے گا اجدن میرا دلبر جانی
 نیر اکھاں تھیں جاری ہويا ماری درداں کانی
 ویکھ ایوب ناراض ہووے گا چوٹی ہتھ نہ آئی
 بکھا بھی نہ بھاوے مینوں وس نہ چلدا کائی

بہت مایوسی حال نما نا گلوچ غم دی پھائی
 روٹی لے یہودن کولوں طرف بھگی دی آئی
 شاماں وقت رحمتہ عاجز کول نبی دے آئی
 کہے ایوب رحمتہ تائیں کیوں دیری تہدہ لائی
 روٹی کھول رحمتہ بی بی اگے نبی ٹکاندی
 کھاؤ روٹی یا نبی اللہ باقی ذکر سناندی
 پورا دن رہی میں پھر دی نہ مزدوری پائی
 آخر اک یہودن کولوں روٹی مل لیائی
 کہے ایوب ہے معلم ہوندا توں کوئی ظلم کمایا
 اپنا نفس فروخت کر کے ہے کھانا تہدہ پایا
 کہے رحمتہ کیونکر تینوں ایہہ گل معلوم ہوئی
 نہ میں نفس فروخت کیتا نہ کیتی بد خوئی
 کہن لگا ایوب پیغمبر روٹیاں ثابت آئیاں
 استھیں پہلے ٹکڑے آئیں ثابت کتھوں پائیاں
 آہ دکھاندی مار رحمتہ کھندی حضرت تائیں
 چوٹی دے کے روٹی آندی چوری کیتی نائیں

لگا کہن ایوب پیغمبر چنگا بکھیاں مرنا
 ایہہ پر ایسا کام رحمۃ ہرگز نہ سی کرنا
 آئی غیرت بہت نبی نوں کردا قسم وڈیری
 سو کوڑا ماراں گا تینوں رہی حیاتی میری
 سوچیا نہیں جے خدمت کردی ٹکڑے منگ لیاندی
 بے شک ہوگا ایمان جنہاں توں غیرت کدے نہ جاندی
 عاجز ہو رحمۃ آخر ہتھ بھن عرض سنائی
 یا نبی اللہ قسم خدا دی میں وچ عیب نہ کائی
 کہے رحمۃ وچ مصیبت گھلیا رب اسماں توں
 اپنی زندگی دے وچ بکھیاں رکھاں نہیں تھساں توں
 کہے ایوب رحمۃ تائیں دل دی گل سنائیں
 جیکر اتھوں جانا چاہو رخصت کراں تھسائیں
 باپ توہڈا کہہ سی مینوں وچ مصیبت گھلی
 اس گلوں شرماداں بہتا سوچی بات سولی
 ہوندی ہوسی تنگی تینوں وچ بیماری میری
 اس گلوں میں پچھاں تینوں کے مرضی ہے تیری

کہے رحمتہ یا نبی اللہ میں نہیں اُتھوں جاناں
 بھلکے باپ اپنے دے اگے کی میں آکھ سناناں
 کچھن گے توں خاوند اگے کیتی فرمانبرداری
 بیویاں باقی نس گئیاں سن اُسدی وچ بیماری
 جے کر رہاں نہ خدمت اندر لے رُخصت چل جاواں
 بھلکے محشر دے وچ رب نوں کیہڑا مُکھ دکھاواں
 وچ مُصیبت چھوڑ تُساں نوں میں نہیں ہرگز جاناں
 حق تِساڑے اندر مرساں ہور کتے نہ دھاناں
 سَکھ دا ہوندا ہر کوئی ساتھی خوشیاں دا ہمرائی
 اوکھے ویلے کوئی نہ ساتھی حیف اُنہاں چترائی
 کرے وفا جو وچ مُصیبت اُس نوں دوست کہندے
 سکھاندے جو ساتھی ہوندے نہیں وفا کریندے
 یار اوہو جو تنگی اندر دِلوں کرے ہمدردی
 بعضے دوست چیرُ یاندے لااون چوٹ اندر دی
 سچے یار یار اندے پچھے اپنا گلا کٹاؤن
 بعضے دولت رِناں کے جھٹ گڈی چڑ جاؤن

یار ہووے تاں ایسا ہووے جیہڑا سٹ بچاوے
 اوہ نہیں جو وچ کیجے کھچ نشان لگاوے
 سنو حقیقت کہے رحمتہ نبی خدا دے تائیں
 مر گئی جے پہلے تڈھ تھیں آپ ہتھیں دفنائیں
 وچ دریا دکھاندے چھوڑاں آپ کنارے ہوواں
 دُنیا نال پیار کما کے کیوں ایمان کھڑاواں
 انشاء اللہ کراں وفائی ثابت رکھ عقیدہ
 جے ساں تھیں اوہلے ہوساں رب تھیں نہیں پوشیدہ
 دیکھ لیو تئیں اپنی اکھیں میری وفاداری
 ساتھ تْساڈا چھوڑاں نائیں اے محبوب غفاری
 راضی ہوگ رحمتہ اُتے حضرت دِلوں بجانوں
 اے پر لفظ نہ واپس آندا نکلیا جو زبانوں
 اس لئے ہے غصہ کرنا بہت ناجائز آیا
 کرے دُخول شیطان غصے وچ پاک نبی فرمایا
 وقت کھڑا کے پچھوتانا فیر تیرا کس کم دا
 پہلے سوچ وچار نہ کیستی چیتا رہیا نہ دما

ہُن میں حالا درداں والا پورا آکھ سناواں
 جیویں ایوب نبی دی حالت اگے دسدا جاواں
 بے حد کیڑے وچ جسم دے باہر انت شماروں
 کٹ کٹ کھاوَن ماس بدن دا جیویں اِلاں مرداروں
 ہوگ کرنگ وجود تمامی حالت ابتر ہوئی
 پھر بھی وچ عبادت رب دی فرق نہ ہويا کوئی
 لاٹ سورج دی باہر آوے جیونکر روشندانوں
 کرن دُعا خدا یا رکھیں دِل زبان دوہاں نوں
 تاکہ دِل زبانوں ہووے یارب بندگی تیری
 باقی بدن رہون دی خاطر نہیں خواہش میری
 واہ واہ رب رحیم کریمیاں سچ تیری ہے شاہی
 دِل زبان بغیر نبی نوں چیز پسند نہ کائی
 یاد تیری وچ راضی رہندا ہر دم نبی سوہارا
 حمد ثنا خدا دی باجوں ہور نہ کوئی پیارا
 اٹھاراں سال نبی نوں ہوے اندر سخت بیماری
 اک دن گوشے بیٹھ رحمتہ کردی گریہ زاری

اے میری رب پالہار تیری شان وڈیری
 اٹھاراں سال ہووے وچ تنگی مڑی نہ رحمت تیری
 رحم تیرے وچ کمی نہ کوئی بے بہا خزانہ
 بُہتا تنگ پیارا تیرا رحم کریں رحمانہ
 نہیں اسیں امتحاناں قابل تیرا شکر بہتیرا
 استھیں ودھ خداوند عالم زور نہیں کجھ میرا
 ہور کریں تکلیفاں واردتاں بھی عذر نہ کوئی
 کرہن معاف خداوند سانوں بُہتی مدت ہوئی
 کرم کریں تاں منکن والے اُپر تخت بٹھاویں
 قہر کریں تاں بادشاہاں نوں در در بھیک منگانویں
 رحم کریں تاں رحمت بُہتی سکیوں کردیں ہریا
 غضب ہووے تاں کھس لے جانویں ہتھاں اُتے دھریا
 فضل کریں تاں دو جگ اندر ہو جاوے بھلیائی
 خالی موڑ نہ در اپنے تھیں اج سوالی آئی
 اے خدا تیرے دربار ہجوں ہور کوئی در نائیں
 نظر کرم دی پا خدایا عاجز کرے دُعائیں

رحمت دا دریا وڈیرا جے اک قطرہ پانویں
 ہووے فضل جناب الہوں تنگی دور ہٹاویں
 کردا ہے ایوب پیغمبر ہر دم گریہ زاری
 ہوے اٹھاراں سال خُدایا اُس نوں وچ بیماری
 کر ہُن رحم غریباں اُتے کمی نہ ہرگز کوئی
 اے پر اج ایوب نبی دی حالت ابتر ہوئی
 منگ دُعا رحمتہ بی بی کرن چلی مزدوری
 زونا وچ دربار خدا دے ہوگئی منظوری
 اک بدنوں سی کیڑا گریا اوہ وی پگھو ٹھکایا
 کھالے ربتا دتا ہویا تُوں کیوں چھوڑ سدھایا
 جدوں ایوب نبی نے کیڑا وچ کرنگے پایا
 اُس کیڑے نے دل دے اُتے غضبوں ڈنگ چلایا
 کہن مفسر کیڑے جوسن اکدو جے نوں کھاگے
 پرچے صبر ایوب نبی دے پا منظوری آگے
 دو کیڑے بس رہ گئے باقی وچ وجود تمامی
 گوشت ملے نہ ہڈاں وچوں بہت ہوئی بے آرامی

مُڑیا اک زبان نبی ول کھاون کارن دھایا
 دوجے دا رُخ دل پر ہویا رکھیں بار خُدایا
 نکلی ڈھا ایوب نبی نون لگا کرن دُعائیں
 یارب دل زبان میرے نوں کرے فضل بچائیں
 دل زبان جو بندگی جوگے او بھی کھاون لگے
 کس طرح میں زاری کرساں ذات توہاڈی اگے
 میں کہیا سی ایہہ دو چیزاں بخش اساڈے تائیں
 یاد تیری تھیں یارب میری خالی ہوواں نائیں
 تاں ایوب نبی نے رہنوں ویلا یاد کرایا
 میں کہیا سی ثابت رکھیں دو اعضا خدایا
 رب کہیا ایوب پیارے نہ کر فکر گنیرا
 پورا ہویا وچ جنابے سی امتحان جو تیرا
 بھجیا وحی خدا وند سائیں کول ایوبے آیا
 دو انار کھلائے نالے آہوں غسل کرایا
 وحی کہیا ایہہ دایاں پاؤں چُک زمین تے مارو
 گرم پانی دا چشمہ پُھٹیا کہیوس غسل گزارو

غسل کرا کے بائیاں پاؤں زمین اُتے مروایا
 ٹھنڈا پانی جاری ہو یا نبی تائیں پلویا
 دو کیڑے جو رہ گئے باقی اوہ بھی چھوڑ سدھائے
 پہلا جو نک تے دوجا مکھی قدرت پاک بنائے
 اک گیا جو پانی اندر اُس نوں جونک آکھیندے
 دوجا جو جنگل وچ گیا شہد مکھی اُس کھندے
 جس دے خون بیگاڑا ہووے اُتھے جونک لگاوے
 گندہ خون جو وچ وجود دے سارا کھچ لے جاوے
 دوجی مکھی شہد بناوے میٹھا ہر میٹھیاؤں
 کیسر رسی پھلاندا ہوندا چنگا ہر دوائیوں
 تیرے راز نیارے یارب کسے نہ بھید جتاویں
 جو کیڑے بیماری والے اوہی شفا بناویں
 کئی مفسراں وکھرا وکھرا طرح بیان سنایا
 میں بھی پیش ٹکاواں جو کجھ سمجھ میری وچ آیا
 شیطانے دے دس کارن رکھیا نام بیماری
 رب دی طرفوں اُپر نبی دے ہوگ عنایت بھاری

سب عطائی رب دی طرفوں جو جوتگی آئی
 برداشت دی قوت دتی رحمت ہوگ خدائی
 کیڑے جو بدن وچ آئے داروں بن کر آئے
 راتی دے جگاوں کارن رب سب بنائے
 اگے نالوں یاد زیادہ کرے محبوب خدائی
 سب دسو جے تنگی ہے سی یا اُس دی بھلیائی
 جتنا نبی خدا دے اس وچ صبر کمال کمایا
 اوہی اُسدی آخر تائیں بن خزانہ آیا
 بے شک درد زیادہ ہویا وچ حساب نہ آوے
 اے پر ماراں کھاوں باہجوں عاشق کیوں سدھاوے
 حضرت یوسف بھائیاں کولوں ڈاہڈیاں کھادیاں ماراں
 چوری شربت ڈوہل گنویا ہور جنگلیاں کاراں
 وال پٹائے سٹاں کھائے ایل بال کرا
 دور ریاں پر بابل اُسدُم جو عاشق دلبردا
 قتل کرن نوں لے تلواراں کول یوسف دے آون
 نالے رہے پاکے اُس نوں کھوہ اندر لٹکاؤن

کیونکر یوسف بھائیاں اگے رو رو ترلے کردا
 جیونکر وچہ فراق بابل دے ڈھائیں ^{ٹھائیں} مردا
 جیونکر کھوٹیاں درماں لے کے بے اعتبار کریا
 جیوں کرواناں بنھ کے اُسُنوں اونٹھاں اُتے دھریا
 جاں پھر قبر مائی دی آئی ڈگا اُس ٹکانے
 کرواناں بھی مار طماچے رکھیا بند مکانے
 جدوں عزیز خریدن آیا حضرت یوسف تائیں
 جیونکر بڈھی ائی لے کے شامل ہوگ اُتھائیں
 قدر موافق ہر ہر باتاں رب کریم عطاوے
 کیونکر ہوئے خزانے خالی بھار نہ چکلیا جاوے
 شامل ہوون گا ہکاندے وچ بڈھی بھی اُٹھ دھائی
 کیوں جے یوسف دیاں گاہکاں روز جزا ریہائی
 جیویں زلیخا مل یوسف نوں اندر کوٹھی کھڑیا
 جیویں یوسفدا نسن ویلے دامن اُسے پھڑیا
 بچے جیویں گوائی دتی سچ سچ بول سُنایا
 جیونکر فعل زلیخا والا اُس ثبوت کرایا

زناں دیاں فریاں کولوں یوسف تنگی پائی
 آکھے رہا قید بھلیری خود دُعا فرمائی
 جیونکر گھڑی قبولن والی اُس دم نیڑے ہوئی
 قید ہوون نوں یوسف کارن دیر نہ لگی کوئی
 جیونکر یوسف بندے خانے کردا گریہ زاری
 جیونکر ڈاچی خدمت اندر ادبوں عرض گزاری
 خواب آئی جاں بادشاہانوں اُس تعبیر پُچھائی
 اپر حضرت یوسف باہجوں دس نہ سکیا کوئی
 قیدوں جیویں رہائی ہوئی جاں پھر تخت بٹھایا
 اتناں تکلیفاں دے کے آخر تاج پہنایا
 جیکر یوسف اتناں عرصہ وچ تکلیف نہ رہندا
 باج یوسف ے ملک مصر تے کیمڑا راج کریندا
 تکلیفاں برداشت کر کرے یوسف صبر کمایا
 لے امتحان خدا وند اُس نوں آخر شاہ بنایا
 اسے طور ایوب نبی نوں رب لوڑے ازمایا
 نالے باطل تائیں رب نے جذبہ حق دکھایا

ہے تکلیف جو دُنیا اُتے ایہہ تکلیف نہ کھائی
 کت تکلیفاں دُنیا اُتے آخر ہوگ ریہائی
 دساں حال یعقوب نبی دا کیونکر صدمہ ہویا
 جس دن وچھڑیا یوسف دلبر ہنجوں بھر بھر رویا
 کرے سُپرد بھائیاں دے یوسف ہوکے دِلوں بجانوں
 موڑ لے آنا نال یوسف نوں کہندا سُخن زبانوں
 رہنوں یوسف سوہنیا نائیں بھائیاندے سنگ لایا
 اسے کارن رب تبارک داغ ہجر دا لایا
 جیونکر زینب اُٹھ خوابوں روندی تے کرلاندی
 جا کے باپ پیارے اگے حالت خواب بتاندی
 جنگل وچ بگیہاڑاں پھڑیا ویر پیارے تائیں
 اے بابل اج ویر پیارا واپس آیا نائیں
 جیونکر گڑتہ خون الودہ بھائی نال لیائے
 جیویں یعقوب نبی دے تائیں دُکھاں نے ڈنگ لائے
 جیوں بگیہاڑ پکڑ کر آندا اگے بنی ٹکایا
 جیونکر چغلی کولوں اُس نے اپنا آپ بچایا

جیویں یعقوب جنگل وچ جا کے یوسف یوسف کردا
 چڑیاں بوٹیاں پتھراں کولوں پتہ چکھے دلبر دا
 پیا بُلا دے وچ جنگلدے یوسف نظر نہ آیا
 جنگل وچ درختاں تائیں نبی یعقوب روایا
 جیویں یعقوب غماں دی جھگی رستے اندر پائی
 رو رو وچ فراق یوسف دے بدنوں رُت سُکائی
 آن لفايا کمر نبی دا یوسف دیاں جدائیاں
 کچھ نذیرا سونہیاں شکلاں ہتھوں جنہاں کھڑائیاں
 جو کوئی لنگھے بوہے اگوں اُس نوں نبی بولاوے
 یوسف میرا یوسف میرا اتنا سُخن سناوے
 رو رو بہت نمانا ہویا گئی اکھاں دی لالی
 اڑ گیا طوطا خوشیاں والا پنجرہ رہ گیا خالی
 رو دے وچ فراق یوسف دے ہوئی ختم بینائی
 نام یوسف دا ہر دم لیندے بھاوے چیز نہ کائی
 جیویں سپر دل تائیں یوسف کنگن ہتھ پھڑایا
 جیوں سنہیا دیون کارن کول نبی دے آیا

آن سُر دل پاک نبی تھیں جیویں دعا کروائی
 نالے بندیوان شخص دی گل تمام سُنائی
 ڈاچی دا اُس حالا دیا جیونکر واگ توڑائی
 جیونکر اُس نوں چھوڑ اُتھائیں بندے خانے آئی
 پھر جیویں کال پیاست سالاں غلے جمع کرائے
 دانے لیون خاطر بھائی جیونکر مصر سدھائے
 کھوٹیاں درماں جیونکر دیون بادشاہاں دے تائیں
 یوسف نوں وکنے دا ویلا آیا یاد تڈائیں
 جیونکر دانے مُفت عطاءے بنیا مین سدایا
 جیویں پیمانہ دوجی واری بوری وچ چھپایا
 جیویں سزا قبول کرائی اپنے سُخن زبانوں
 بنیا مین اُتھائیں رکھیا گھلیا موڑ ہوراں نوں
 جیونکر جنگ مچایا بھائیاں نال مصر دے شاہے
 جیونکر ہتھ رکھا منشے تھیں سب خاموش کرائے
 جا یعقوب نبی نوں بیٹے سارا حال سناون
 پیمانے دی چوری والا حال تمام بتاون

بنیا مینے اُتے بابل چوری ثابت ہوئی
 بوری وچ پیمانہ آیا سمجھ نہ لگی کوئی
 ست آسمان تڑٹے اسدم نبی خدادے بھانے
 تازے زخم لگانویں ربا مولے نہیں پرانے
 دُکھی جگہ دکھاویں ربا ہر دم ٹھوکر لاکے
 پھٹ لگانویں دل دے اندر لون ہجر دا پاکے
 کلہدا چٹھی شاہ مصر نوں نبی یعقوب سوہارا
 اے عزیز مصر دے والی عرض کرے دُکھیارا
 صدقے جاواں راج تیرے تھیں قائم تیری شاہی
 میں عاجز دے تائیں یوسف اگے چوٹ لگائی
 اج توں بنیا مین اساڈا کر کے قید بٹھایا
 اتنے دُکھیے اُتے شاہا رحم نہ تینوں آیا
 دوہرا ہویا قد اساڈا اُسدی وچ جدائی
 ترس نہ کیتوئی جان بڈھی تے کس بندوق لگائی
 توں بھی ہوسیں پُتراں والا رحم دے وچ پائیں
 میرا بنیا مین پیارا بھائیاں نال پہنچائیں

شفقت اس نابینے اُتے ہووے نال دھیانوں
 خدمت اندر پہنچ نہ سکاں چل کے میں کنعانوں
 جس طرح بھی ہووے شاہا رحم کمایا جاوے
 میرا بنیا مین پیارا موڑ پہنچایا جاوے
 دے کے خط روانہ کیئے جیونکر بھائی سارے
 یوسف نوں خط دے کے بھائی ہو گئے کھڑے کنارے
 کھول لفافہ حضرت یوسف نال اکھاندے لایا
 کاغذ اُتے سیاہی کارن بے حد ادب کمایا
 جدوں احوالا پڑھیا یوسف آہ غماں دی ماری
 پھٹ گئی دیگ صبر دی اُس دم لگی ہجر کشماری
 پُھٹ پُھٹ رون یوسف نوں آوے بُرقعے مُنہ چھپایا
 پڑھ کے خط یعقوب نبی دا صدقے گھول گھمایا
 بھائیاں خاطر کھانا یوسف جلد تیار کرایا
 تصویراندی کوٹھی اندر کھانا ونج رکھایا
 دنگ ہوئے جیویں بھائی سارے جدوں نظارا ہويا
 جس ویلے سی عملاں والا کھاتہ کھول دکھایا

جیونکر دوجی کوٹھی اندر بیٹھن تے دل آیا
 جیونکر بنیا مین ولی نے رو رو حال گُمایا
 بنیا مین نہ کھاوے کھانا مُڑ مُڑ عاجز روندنا
 میں بھی جوڑا ہوکے بہندا اج یوسف ہوندا

شہر مصر دروازے اُتے سا میں اک اکیلا
 او بھی درد کلیجہ کھاوے یا د آوے جد ویلا
 جیوں یوسف گل اُسدی سُن کے اپنے نال بٹھایا
 لقمہ پاندیاں بنیا مینے عجب نظارا پایا
 روندنا روندنا کھانا کھاوے صبر نہ مول کماندا
 تصویر اندے خانے اندر جلدی واپس جاندا
 جا تصویر یوسف دی اگے رو رو عرض گزارے
 دو چند گلاں کر کھاں میں سنگ میرے ویر پیارے
 کسی نے تیرا نقش لگایا آکے اس مکانے
 رکھے رہیو ویر پیارے آہو نہ کنعانے
 جب تک گلاں کریں نہ مولے میں اتھوں نہیں جانا

اِتھے رہساں اِتھے مرساں اِتھوں گو رسدھانا
 واہ واہ بنیا مین ولی نے کیا وعدہ ٹھہرایا
 کیونکر نقش جواب دیوے گا تیرے کرم خُدا
 بھن لیا لک مرنے اُتے ہویا حال ویرانا
 رحمت دا دروازہ گھلیا ہویا فضل ربانا
 تڑنے بنیا مین بیچارہ دُنہ جیویں کوہویا
 فوراً حضرت یوسف تائیں رب سچے فرمایا
 اے یوسف ہے بھائی تیرا بہت آزرده ہویا
 جلدی میل کریں اُستائیں نہیں تاں جندوں کھوہیا
 بھچیا یوسف بیٹا اپنا منشا نام سدھاندا
 بنیا مین ہے چاچا تیرا اُس خانے وچ روندنا
 جا کے منشا چاچے تائیں جلدی چُپ کراؤ
 یوسف ویر پیارا اسدے اُس نوں جا بتاؤ
 جاں منشے دروازے اُتوں اندر پیر ٹکایا
 بنیا مین تڑندا ڈٹھا بے ہوشی وچ آیا
 منشا کہندا چاچا صاحب تینوں ویر بُلاندا

ہے یعقوب نبی دا بیٹا یوسف نام کہاندا
 جیکر تھوڑی دیر نہ منشا کول چاچے دے جاندا
 روندنا بنیا مین پیارا دُنیا چھوڑ سدھاندا
 منشے تائیں کچھن لگا بنیا مین سوہارا
 نقشہ ہے یا توں ہیئیں یوسف میرا ویر پیارا
 منشا آکھے چاچے تائیں یوسف باپ اساڈا
 تحت مصر دے اُتے بیٹھا یوسف ویر تِساڈا
 اُس دن بنیا مین ولی نوں یوسف رب ملایا
 ملدے دونویں بھائی اُتھے تیرا شکر خدایا
 جیکر اُس خانے دے اندر بنیا مین نہ روندنا
 تاں پھر حضرت یوسف کارن اُس دن میل نہ ہوندا
 زاری بہت پسند خدا نوں لوری وانگ سُنیدا
 لبیک لبیک کر کے مولا پیا جواباں دیندا
 دُکھ سَکھ دی کنڈ جوڑی رب نے جو چاہے سو کردا
 پہلے دُکھ عطا کر خالق فیر سَکھاں ول کھڑدا
 مرنوں پہلے مرنا ہووے تاں ہوندی گل پوری

ہر گھاٹی تھیں ٹپسی جیہڑا مِلسی سَکھ ضروری
 شمع اپنا آپ جلاوے تاں پروانہ آوے
 آپ بیچاری سڑدی پہلے تاں جالو لگاوے
 سونا آتش دے وچ سڑ کے ڈاہڈیاں کھاندا ماراں
 آخر تک اُتے چڑھ بہندا خوب کڈھے چکاراں
 مہندی عاجز رگڑے کھا کے خاک وانگوں بن جاندی
 تاں جا ہتھ پیاریاں اُتے خوبی رنگ دیکھاندی
 چھلنی سینہ چھان کرایا سَل بہتیر کر اوے
 موٹے اتے باریک آٹے دی تدوں شناخت آوے
 جُتی پنے سَل کرائے طلا فیر سُبھایا
 کیسی خوشی آواز کریندی پیر سجن جد پایا
 ٹوپی دے ہر دھاگے وچوں سوئی گزر سدھائی
 جا کے سیں پیاریاں اُتے کیتی عزت پائی
 مرن قبول کریندا نالے سٹاں ماراں کھاندا
 پھر اُسے دی آس رکھیندا جیہڑا عشق کماندا
 اسے طور ایوب نبی نوں رب نے دُکھ پہنچائے

اٹھاراں سال دُکھاں وچ رکھیا آخر سُکھ عطاے
 بنیا مین ہويا خوش بُہتا آن یوسف نوں ملیا
 باغ دُکھاں سنگ اُجڑیا ہويا فر سُکھاں سنگ کھلیا
 پھر جاں بابل کارن گڑتہ یوسف بھجیا سائی
 اکھاں اُتے پھرو اِسُنوں آجاسی مینائی
 صفرا لونڈی دا اک بیٹا نام بشیر سدھاوے
 اُسدے ہتھ وچ خط پراہن بابل طرف چلاوے
 جاں بشیر پراہن کھولے باہر شہروں آکے
 ہوالے خوشبو یوسف دی کہے نبی نوں جا کے
 جیونکر قاصد چلدا چلد آوڑیا کنعانے
 کھوپے تے اک بُڈھی ڈُٹھی جیہڑی دھونڈی جامے
 کہے بشیر یعقوب نبی دا مینوں دس ٹھکانا
 یوسف دا گجھ سُکھ سنیا اُسدے کول پہنچانا
 یوسف دی خوشخبری سُن کے عاجز بُڈھی رُتی
 میں بھی ہاں اک بچڑے کولوں اُسدی طرح وچھٹی
 میں بھی اُسدے وعدے اُتے رکھ لیاں سن آساں

یوسف کولوں بیٹا تیرا پہلے اسیں ملاساں
 کدھر گیا اوہ وعدہ ربا جو میرے سنگ کیتا
 میں بھی وچ درگاہ توہاڈی صبر پیالا پیتا
 وعدہ سی یوسف تھیں پہلے تینوں پُت ملاواں
 اج یعقوب نبی دیاں ربنے پوریاں کیتیاں ڈھاواں
 کتھے میرا پُت حُدا یا وعدہ گیا کتھائیں
 بڈھی عاجز کھوہ دے اُتے رو رو مارے ڈھائیں
 کہے بشیر بڈھی دے تائیں کی پُتر دا تاناواں
 نام بشیر ہے رکھیا اُسدا کی میں آکھ سناواں
 کہے بشیر بڈھی نوں اُسدم نہ کر فکر گھنیرا
 میرا نام بشیر ہے مائی میں ہاں بیٹا تیرا
 مار کلاوے بیٹا مائی وٹن درد جدائی
 جلے دلاں دے اُتے رب نے ٹھنڈ کرم دی پائی
 واہ سُبْحان خداوند عالم کیسے کرم کریندا
 مدت دے پُت وچھڑے ہوئے جھولی وچ رکھیندا
 جدوں ملاون اُتے آوے نہیں اڈیک کراندا

جیویں بشیر جھولی وچ آکے اپنا نام بتاندا
 چل پئے دونویں بیٹا مائی کول نبی دے آئے
 کہے بشیر اسلام علیکم بے حد ادب کمائے
 اوہ پراہن یوسف والا ہتھ نبی دے دیندا
 ایہہ تحفہ ہے یوسف گھلیا بعد نبی نوں کہندا
 بعد سلاموں یا نبی اللہ یوسف عرض سنائی
 اکھاں اُتے پیراہن پھیرو آجاسی بینائی
 اوہ پراہن یوسف والا نبی اکھاں تے لاوے
 قدرت دیکھ خدا وند والی لو اکھاں وچ آوے
 پڑھدا خط یعقوب پیغمبر ہنجوں بھر بھر روندنا
 نیناں وچوں ٹھنڈے ٹھنڈے آنسوں ہار پروندا
 کر شکرانہ نبی اللہ دا لگا کرن تیاری
 تحفے لے کے نبی خدا دے پیڑ لئی اسواری
 جسویں یعقوب پیغمبر شہر مصر وچ آیا
 یوسف بھی چڑھ گھوڑے ٹریا حکم خدا فرمایا
 پیدل ٹر کے جاؤ یوسف ادب تمام بجاؤ

بابل نوں جا ملو اگیرے حسرت دلی مٹاؤ
 روبرو ہوئے جس ویلے دونویں یار وچھنے
 بے حد خوشی مسرت ہوئی پاگلونڈری رُنے
 دردو چھوڑے پون جہاں نوں کیہڑے حال اُنہاندے
 وچ کلاوے دونویں دلبر حدوں باہر روندے
 آنسو لین نہ دیندے واری پالی پالی آون
 چھوڑن کیویں کلاوے وچوں درد جہاندے کھاون
 واہ واہ رحم تیرا رحمانہ وچ حساب نہ آوے
 صابر تائیں بے شک مولا صبر عظیم عطاوے
 بن روون تھیں حضرت یوسف نہ پدر نوں ملیا
 صبر کمایا صفرا بی بی باغ خوشی دا کھلیا
 کمر لغایا تیر چلایا اکھیوں لو کھڑائی
 تاں یوسف یعقوب نبی دی رب ملاقات کرائی
 سنو حقیقت جدوں رحمتہ پنڈوں واپس آئی
 جھگی وچ ایوب نہ دے ڈاہڈی حیرت پائی
 اُچی اُچی روون لگی مار غمادیاں ہائیں

پتہ نہیں کس آفت کھاہدا سر میرے دا سائیں
 کی ہويا اج میں عاجز تے یارب خالق باری
 کدھر گیا اوہ دلبر میرا میری جان پیاری
 کدھر گیا اوہ یارب خالق سر میرے دا والی
 جھگی دے وچ لبھے نائیں اگوں دے خالی
 کدھر گیا میں جسدے پچھے ہردم پوگن پوگاں
 کدھر گیا جو مار مُکایا درد جسم دیاں روگاں
 کدھر گیا میں جسدے پچھے عمر تمام گالی
 کدھر گیا میں جسدے پچھے چوٹی سی کٹ ڈالی
 کدھر گیا میں جسدے پچھے سٹاں ماراں کھاواں
 کدھر گیا میں جسدے پچھے خاطر ٹکڑے منگ لیاواں
 کدھر گیا میں جس دے پچھے پنڈاں دے وچ جاواں
 کدھر گیا میں جسدے اُتے جندڑی گھول گھماواں
 کدھر گیا میں جسدے پچھے اپنی جند رولائی
 کدھر گیا میں جسدے درتے نوکر بن کے آئی
 کدھر گیا ایوب پیغمبر رب دا خاص پیارا

جس دے نال خدایا ہے سی میرا دم گُزارا
 یارب فضل کرم اپنے تھیں دلبر آن ملائیں
 یارب اُسُنوں ہر آفت تھیں کر کے کرم بچائیں
 کر کے شور فغانِ رحمتہ نظرا گیرے کردی
 نظر آوے اک بندہ اُس نوں وانگوں چن بدردی
 ناواقف اوہ لہجے اُسُنوں نیڑے مول نہ جاوے
 دُوروں ہی اُس کچھن کارن دے آواز بلاوے
 اسے شخصایوب پیغمبر کدھرے ڈٹھا ہووے
 صبر اقرار نہ دلدے اندر وانگ سودائیاں رووے
 چلدا چلدا اوہو بندہ کول رحمتہ آیا
 اے لڑکی توں جنگل اندر کیونکر شور مچایا
 شرمندی تے اُس بندے نوں سارا حال سناں دی
 میں تتی ہاں کرماں ماری کُٹھی درد غماندی
 خاوند میرا پھڑیا ہے سی اتھے سخت بیماری
 جو جو بیتی سر اُسدے تے آکھ سناوے ساری
 ہے سی اوہ ایوب پیغمبر کول رحمتہ آیا

نہ پہچان سکی اُس ویلے جاں رب رحم کمایا
 کہے ایوب رحمتہ تائیں میں ہاں نبی خدا دا
 میرے اُتے اج دن ہويا رب دا فضل زیادہ
 توں گئی جاں پنڈاں اندر رحم خدا دا ہويا
 جبرائیل خدا دی طرفوں دوا نار لے آیا
 دایاں پیر زمین دے اُتے آن وحی مروایا
 نکلیا چشمہ گرم پانی دا جس تھیں غُسل کرایا
 بائیں پیر پیٹھوں بھی چشمہ ٹھنڈا پانی آیا
 دو انار کھا کے ایہہ پیتا اللہ روگ و نجایا
 سو سو شکر رحمتہ کردی صدقے ہوہو جاندی
 بہت احسان خدا وند تیرا ہر دم شکر الاندی
 آئی خوشی دونوا ندے تائیں دور ہوئے دُکھ سارے
 اگے نالو ں ہور زیادہ صورت دے چمکارے
 توں صفتاں دے لائق مولا حمد تیری ہرجائی
 دُکھ سُکھ دی کنڈ جوڑی تہدھ نے تیری بے پروائی
 کیستی قسم جو پاک نبی نے رب سچے فرمایا

سو کوڑا جو مارن کارن ہے سی عہد ٹھہرایا
 عیبوں پاک رحمتہ بی بی اس وچہ دوس نہ کوئی
 ایپر نکلی قسم زبانوں پوری کرنی ہوئی
 سو لکڑی اک مُٹھی لے کے مار رحمتہ تائیں
 پوری ہووس قسم توہاڈی کہیا اللہ سائیں
 اس طرح ایوب نبی دی قسم کری رب پوری
 کیوں نہ رب احسان کماوے جو وچ رہن حضوری
 فیر ایوب نبی تے خالق بہت احسان کمائے
 جو گجھ چاہویں منگ پیارے رب سچا فرمائے
 اوہی چاہویں بیٹیاں بیٹے تینوں موڑ پہنچاواں
 نہیں تاں نئے سرے تھیں تینوں ہور اولاد عطاواں
 کہے ایوب اُنہاں دے تائیں جنت خوب ٹکانا
 ہور عطا نویں یارب خالق اوہ نہ موڑ چلانا
 ہويا رحم خدا دی طرفوں سب گجھ ہور عطایا
 اگے نالوں دوتا دے کے دل اوہدا یرچایا

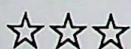
نقطہ مقولہ

ایہہ آزمائش رب دی طرفوں اُپر نبی دی آئی
 نالے باطل تائیں رب نے قدرت پاک ویکھائی
 مُرسل نبی پیغمبر جتنے دُنیا اُتے آئے
 باری باری ہر ہر جانی آپ خدا آزمائے
 نبی ایوب بارے فرمایا پاک خداوند باری
 میری طرفوں اُپر نبی دے ہے سی رحمت بھاری
 اس وچ بہت نصیحت آئی عقلمندا دے تائیں
 تاکہ جانن نبیاں نوں بھی آزمائدا رب سائیں
 اسے طوار اولیاواں اُتے بھی آزمائش آوے
 خاصاں عامان سبناں تائیں آپ خدا آزماوے
 وچ مصیبت جیہڑا بندہ صبر جمیل کماوے
 ہر تنگی برداشت کر کے قُرب الہوں پاوے

پاک محمدؐ سرور عالم صبر بارے فرمایا
 صبر تین قسم دا ہوندا عبد جاندا ازمایا
 صبر مصیبت صبر معصیت صبر قناعت ہوندا
 صبر کرے جو وچ مصیبت اوہ صابر اکھواندا
 صابر خاطر رب تبارک درجے تین، عطائے
 فاصلہ جس دا دھرتی اتوں آسماناں تک جائے
 معصیت دے اُتے جیہڑا بندہ صبر کریندا
 نو سو درجہ اُس بندے نوں اللہ مالک **دیندا**
 جس نے صبر ا عطاعت اُتے کیتا دِلوں بجائوں
 اُس دی خاطر چھ سو درجہ آوے رب رحمانوں
 فاصلہ اس درجے دا دساں سنیو نال دھیانے
 ست زمیناں کولوں لے کے تیکر ست آسمانے
 صبر حیاتی صبر قناعت صبروں قُرب الہی
 صبر عبادت صبر ریاضت صبر رضا خدائی
 خلق صبر تے اُنس محبت عشق صبر دے پاروں
 ہرجائی وچ صبر تحمل صبروں بچن آزاروں

صبروں تاج تخت سلطانی صبروں ملن بہاراں
 صبروں راج کمان ہمیشہ صبروں صحبت یاراں
 ہر کم اندر صبر کمانا لائق ہے انساناں
 صبر ہمیشہ کریو بھائی کہے نذیر نماں
 ہے نقطہ جد رحمت بی بی کہیا حضرت تائیں
 تُس پیغمبر رب دے آئے جیکر کرو دعائیں
 پوری ہوندی اکدم اندر جو نبی فرماوے
 تُسین کیوں دعا نہ کردے اللہ روگ ہٹاوے
 پھر ایوب رحمت تائیں ایہہ گل آکھ سُنائی
 راحت اندر کتنا عرصہ ساڑی عمر و یہائی
 رحمۃ کہیا اسی (۸۰) سالوں راحت وچ ویہائی
 نبی کہیا اس گل وچ مینوں شرم خُدا تھیں آئی
 اج ہی کراں دُعا خُدا تھیں میری شرم نہ کوئی
 عمر مُصیبت نال راحت دے نہیں برابر ہوئی
 اسی سال آرامی کڈھے دُکھ نہ ہر گز پایا
 بیماری دا عرصہ اُسدے نہیں برابر آیا

واہ سُبحان اللہ تیری قدرت توں کاری گر پکا
 اتنا عرصہ وچ بیماری اجیں ایوب نہ تھکا
 جس طرح توں چاہیں رکھیں اے میرے رب باری
 دُکھ دیویں تاں سُکھ عطانویں صحتوں بعد بیماری
 ہر حالت وچ شکر توہاڈا پھر بھی تیرے بندے
 ہر دم تیری رحمت چاہواں پلے عمل نہ چنگے
 بیماری تھیں بعد خُدا نے دتی صحت دوبارے
 موج بہار آرام آسائش دتی سر جہارے
 خوشی خوشائیں وسن لگے ہویا کرم جنابوں
 توں بھی کدے نذیر اسیرا سرنوں چا خوابوں

نعتِ رسول..... شفا سُرْمہ

میرے آقا نبوت دا جدوں اعلان کردے سن
 تے کافر ویکھ اُنہاں نوں اندر اندر ہی سڑدے سن
 کی دساں شان سرور دی نبی احمد نرالے نے
 میں صدقے دُشمنیاں نوں بھی کلیجے لاوون والے نے
 نبی نوں جادو گر آکھن اوہ کافر بے حیا سارے
 مزاقاں نال حضرت دے ایہہ کردے بے بہا سارے
 مکے دے شہر تھیں کجھ دُور اک کافر نکارا سی
 نبی سنگ بیر رکھن نوں بڑا کافر ایہ بھارا سی
 وڈیری عمر دا کافر دُواں اکھاں تھیں کانا سی
 رکھیندا نال اک بندہ چدھر چاہے اوہ جانا سی
 بیٹی اک بیچارے نوں جیہڑی کھانا پکاندی سی
 چدھر چاہندا اوہ جاون نوں اُدھر اُسنوں لے جاندی سی

بڑا علاج کروایا نہ اکھاں دی گئی چھاڑی
 بڑے شہراں دے وچ پھریا نہ لگی کوئی دوا کاری
 بڑے نامی طعیب آکے اُہدا علاج کردے دس
 ہر ہر پل گھڑی دے وچ دوا تبدیل کردے سن
 آخر اوہ لا علاج ہويا کوئی چارہ نہ چلدا سی
 تے بڈھا بیٹھ کے اندر پیا اکھاں نوں ملدا سی
 رسولے پاک سنگ اُسے دی بیٹی پیار کردی سی
 پوشیدہ سب قبیلے تھیں ایہو بس کاری کردی سی
 خدا وند دو جہاں جس دم فضل کرنے تے آندا اے
 شاہ نوں بھیک منگوا ندا گو دانوں تاج دیندا اے
 اوہ بیٹی باپ نوں کہندی میں مکے شہر جاواں گی
 اُتھے اک نیا طعیب آیا دوا اُستھیں لیاواں گی
 کافر نے جھڑک کے کہیا بڑا ڈاکٹر تیرا سیا
 خزانے کرد تے خالی ذرہ آرام نہ پایا
 لڑکی چمکے ہی اُٹھ کے مکے دے شہر جاندی اے
 صحن دے وچ لیٹے ہوئے رسول اللہ نوں پاندی اے

کی دیکھے نین حضرت دے خدا دا ذکر کردے نی
 تھوڑا سا چین لیون نوں ذرا آرام کردے نی
 چُپ ہوکے تے لڑکی کول حضرت دے کھلوندی اے
 چمکدے مکھ نوں پئی دیکھے نہ اُنہاں نوں جگاندی اے
 بے ادبی بہت ہو جاسی جے حضرت نوں بلایا میں
 خدا ناراض ہو جاسی جے اُنہاں نوں جگایا میں
 تے آخر رب میرے نے کیا تجویز بتلائی
 رسولے پاک دی جُتی اُتھے اُسُنوں نظر آئی
 بڑا آداب کر لڑکی تے جوڑے نوں اُٹھاندی اے
 اُتاری خاک جوڑے تھیں تے واپس گھر نوں جاندی اے
 لڑکی بہت پُتھیتی کر کے واپس گھر نوں آئی اے
 ڈاکٹر صاحب دی بابا بڑی چنگی دوائی اے
 کافر کہندا اے بیٹی نوں بڑی توں دوالیاندی ایں
 میرے اس گھر دی دولت نوں پئی توں اگ لاندی ایں
 بیٹی باپ نوں کہندی اوہ پیسے نہیں لیندا اے
 کئی عاجز غریباں نوں روپے پلے تھیں دیندا اے

بُڈھے نے کہیا بیٹی بڑی صفتاں کریندی ایں
 مُفت دی مُفت جاوے گی پئی لافاں مریندی ایں
 ذرا اکھاں دے وچ پاکھاں تکاں کیسی دوائی اے
 بڑی چنگی بڑی چنگی کئی تو رٹ لگائی اے
 جے اکھاں ٹھیک ہو جاون خزانہ کھول دیواں گا
 اگر میرا بھلا ہو یا اُہدے ہی کول رہواں گا
 لڑکی خاک لے جاندی تے اکھاں نوں لگاندی اے
 میرے مولا تیری قُدرت عجبیہ رنگ ویکھاندی اے
 خدا نے خاک جوڑے دی شفا سُرْمہ بنائی اے
 رکھیندا لاج دوست دی اُنہوں دُنیا ویکھائی اے
 بینائی آگئی اکھاں نوں ہر پاسے تکیندا اے
 جاواں صدقے طیب اُتوں کبھڑی جائی اوہ رہندا اے
 بیٹی نے کہیا بابا میں تینوں نام بتاواں گی
 کبھڑی جائی اوہ رہندا اے تینوں واقف کراواں گی
 حکیم افضل محمد ہے دوا جس تھیں لیاندی میں
 نبی سچا محمد ہے تو سُن تینوں بتاندی میں

جس نوں جادو گر کہندا سیں اُس دے خاک جوڑے دی
 جہدے ہتھ پھیریاں ہی دُور ہوندی مرض کوڑھے دی
 مکے دے شہر وچ رہندا محمد جس نوں کہندے نے
 میں صدقے جاں دوائی مُفت ہر بندے نوں دیندے نے
 محمد نام سُن کافر بڑا غصہ کماندا اے
 چُھری لے کے اکھاں نوں کڈھ کے باہر و گاندا اے
 اکھاں نوں کڈھ کے سٹے کُفر کیتا کریندا اے
 نبی سنگ بیر رکھن نوں درد جُسے تے سپہندا اے
 اکھاں کڈھ یہودی نے زمین تے چاکے پٹکائیاں
 تے قُدرت دیکھ مولا دی اکھاں واپس اُتھے آئیاں
 دو تن وار اوہ کافر اکھاں نوں کڈھ کے سُدا اے
 خدا وند دو جہاں اکھاں نوں پھر محفوظ رکھدا اے
 ہاتھ تھیں ندا آئی کہ اے ظالم ظلم نہ کر
 اکھاں کڈھ کے کیوں سٹیں اے مُشرک ایہہ ستم نہ کر
 تیرے نیناں دے وچ محبوب دے جوڑے دی مٹی اے
 انہاں اکھاں دے وچ آئی تائیں دُنیا توں دُٹھی اے

یسا کڈھ کے توں سدا رہو میں پھر اُتھے لگاواں گا
 اکھاں وچ خاک جوڑے دی ایہنوں دوزخ نہ پاواں گا
 طفیل اس خاک دی تینوں میں جنت وچ پہنچاواں گا
 حشر تک تُوں بھی کڈھ دا رہو میں پھر ایتھے لگاواں گا
 ندا غیبی نوں سُن بڈھا بڑا حیران ہوندا اے
 جلد کلمہ نبی دا پڑھ کے مسلمان ہوندا اے
 جا گے بھاگ بڈھے دے خُدا نے رحم فرمایا
 اندھیرے کُفر تھیں کڈھ کے صحیح رستے تے لے آیا
 نبی دا بن گیا خادم بڑا خوش ہو کے جاندا اے
 نبی دے پیر چُم بدھاتے پھر اکھاں نوں لاند اے
 رو رو کے عرض کردا یا حضرت پُر خطا ہاں میں
 میں صدقے یا رسول اللہ تیرے مکھ تھیں فدا ہاں میں
 والی دو جہاں بڈھے تیرے ہتھ دھردا اے
 سدا تیرا بھلا ہووے دُعاواں خوب کردا اے
 بھلا اُس دا نہ کیوں ہووے نبی جس تے دُعا کردے
 نبی دا دستِ سر تے ہوا اوہ جنت نوں کیا کردے

تیرے دربار عالی تھیں نذیر عاجز ا ہومنگے
 میرے ماں باپ نوں بخشیں تے اس نوں بخش سنگے
 تمامی لوک مجلس دے میری خاطر دُعا کرنا
 رسولِ عشقِ دل وچ ہوا یمان تے ہو میرا مرنا

نصیحت دُنیا فانی

اول صفت خدا دی کریئے بعد درود نبی تے پڑھیئے
 اندر اگ مشق دی سڑیئے جد فضل ہووے رحمانی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا
 نہ مان کریں زندگی دا
 اتھے نبی محمدؐ آئے نی چن ٹکڑے دو بنائے نی
 اوہ بھی اِسُنوں چھوڑ سدھائے نی سرتاج جھدے سُلطانی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا
 نہ مان کریں زندگی دا
 اتھے حسنؑ، حسینؑ بھی آئے نے چاکندھے نبی بٹھائے نے
 وچ کر بل سیس کٹائے نے سُن خطبہ بہن نمائی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا
 نہ مان کریں زندگی دا

جد زینب خطبہ پڑھدی اے وچ اگ ہجر دی سڑدی اے
پئی نانا نانا کردی اے جائے چھل اکھاں تھیں پانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

تک جگرا علیٰ دی جائی دا خود ویرنوں جنگ چلائی دا
گل نئی پوشاک پہنائی دا ڈٹھا اکھیں لہولوہانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جیہڑے دھوپ نہ سرتے سہندے سن جو کول نبی دے رہندے سن

جہاں حضرت بو سے دیندے سن اُتھے چلیا تیر لایانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

پہلے عیسیٰ موسیٰ ہوئے نی جا وچ دربار کھلوئے نی
کچھ ہستے تے گچھ روئے نی کئی دے گئے صدقہ جانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

اک ابراہیم خلیل ہوئے اوہ پیارے رب جلیل ہوئے

پُت اُسُنوں اسماعیل ہوئے آیا حکم جہدا قربانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

چُھری مول نہ گردن کڈی سی نبی زور کرے اوہ ہڈی سی

چُھری ادب نبی دا رکھدی سی سر من لیا حکم ربانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

اک نبی یعقوب سدھایا اے اُہدا غم نے کمر لگایا اے

فر یوسف موڑ ملایا اے رکتھے حُسن یوسف لاثانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

اُتے نبی ایوب بھی ہويا اے اُنہوں وچ بیماری ڈھویا اے

کھا کیڑیاں سخت ستایا اے ہویا ساتھ رحمتہ رانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

کئی غوث قطب تے پیر ہوئے کئی ولی ابدال امیر ہوئے

کئی ہور عزیز فقیر ہوئے کتھے واسا پیر جیلانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

کئی شاہی اتھے کر گئے نی کئی ڈھوبے تے کئی تر گئے نی

آج ہر سامی وچ دھر گئے نی جد آیا وقت ویہانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

کئی شمر یزید فرعون ہوئے کئی قیصر تے قارون ہوئے

کئی اُحد شداد ملعون ہوئے کرد عوہ گئے رحمانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

کئی وچ پنگھوڑیا رہندے نی بہہ تختاں راج کریندے نی
 کئی کنداں پکڑے دوڑاندے نی کت تخت گیا سلیمانی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا
 اتھے شاہ سکندر آیا اے ہر شے تے حکم چلایا اے
 ہتھ کفنوں باہر رکھایا اے نہ کھڑیا درم دوانی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا
 وت اکبر باہر آئے نی کئی کوٹ قلعے بنوائے نی
 سب چھوڑ سامی ول دھائے نی لے ٹکٹ خاک سمائی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا
 کئی دارا رستم جان ہوئے سچ شاہ علیٰ مردان ہوئے
 کئی صاحب زور بیان ہوئے وس چلیا نہ پہلوانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جد نہرو تخت دا والی سی اُس خلق پیری پالی سی
ہندو مسلم نوں اک تھالی سی پھڑ لیا راہ شمشانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

فر شاستری راج کریندا سی اوہ بھی خوب توجودیندا سی
پیا شانتی مُلک وسیندا سی اج راج ہے اندرا رانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

کر چنتا عمل کماون دا بھن خرچہ جان چھڑاون دا
اج ویلا خاک سماون دا پھڑ راہ نہ مول شیطانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جد موت تیرے ہر اے گی پئی کڑک آواز سنائے گی

تینوں اصل مقام ویکھائے گی وت ہوسی وقت حیرانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جدوں وچ قبر لے جاوَن گے اُتھے دولاگی آجاوَن گے

اوہ سچ سچ بات کراوَن گے کی دیسیں مُنہ دکھلائی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جد تیری جج تیار ہوئی ایہہ دُہٹی سخت بیزار ہوئی

جاں ڈولی ندیوں پار ہوئی کر چیتا کاج رچانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جو پُھنڈ تیری نوں کھولن گے گھر پچھلے اتھروں رولن گے

پئے گھی تے شکر ڈھولن گے ہتھیں پا نہ دِتا پانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جد کھر سُسوں دے جانویں گی اُہنوں اپنا عقل ویکھاویں گی

تاں جا اُتھے سَکھ پاویں گی کر چھتا دا ج بنانی دا

چھڈ چُکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

ایہہ وقت نہ مُفت گنواون دا ایہہ ویلا کھٹ لے جاون دا

کرچیتا گور سدھاون دا لے خرچہ جان چھڑانی دا

چھڈ چُکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

کیوں تیری میری کردا ایں تک چنگا ساڑے سڑدا ایں

کیوں لاچ دا لڑ پھڑدا ایں کوئی یار نہ ساتھ لے جانی دا

چھڈ چُکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

جو اُتھے سوتر کتناں ایں چا تند تر قلعے سٹناں ایں

بُن شالا اُتے رکھنا ایں کر پیٹا پورا تانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

چند روزاں حُسن جوانی اے اک روز کمرلف جانی اے

کجھ روز تیری مہمانی اے جیویں پتے قطرہ پانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

ایہہ دُنیا کوڑ پِارا ہے جگ چھوٹا یارو سارا اے

اتھے اِکو دم گزارا ہے کی رِڑکن نیلے پانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

اُتھے باپ تے نہ ہی مائی ہے کوئی ساتھی بہن نہ بھائی ہے

نہ یار آشنا ہمسائی ہے نہ ہوسی ساتھ زنانی دا

چھڈ چکھا دُنیا فانی دا

نہ مان کریں زندگانی دا

ایہہ میلا چار دِناں دا ہے ایہہ عاجز بات بتاندا ہے

پیا نذیر حسین سُناندا ہے ایہہ ویلا فضل کافی دا
 چھڈ چکھا دُنیا فانی دا
 نہ مان کریں زندگانی دا

توالی..... بے وفا

اول صفت خدا دی کر لے بعد درود نبی تے پڑھ لے
اکو ورد الف دا کر لے رکھ نقشہ میم مرہوڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

اُس روضے اُتوں واراں میں پیا مُڑ مُڑ جھاتی ماراں میں
پیا خون وجودوں ساڑاں میں ایہہ ورثہ مول نہ چھوڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

کوئی دُنیا دا اعتبار نہیں کوئی اس تھیں ودھ مکار نہیں
ایہہ مول کسے دی یار نہیں جو آیا اُس نوں ٹوری دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

اِسُنوں نبی محمد چھوڑ گئے اِس دُنیا تھیں مٹکھ موڑ گئے
سب رشتہ اِستھیں توڑ گئے جو چلیا فیر نہ موڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ہوئی نبیاں دی وفادار نہیں اِتھے رہندی سدا بہار نہیں
کوئی میں جھیا اوگھنار نہیں پر فضلاں آسی نہ توڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

آدم تھیں لے کے اِج توڑی سب اگے دتے اِس ٹوری
کوئی آندا فیر نہ اسی موڑی کوئی دُوجا فیر نہ بوہڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

جد کربل دے وچ جنگ ہويا وت دُنیا دا نہ سنگ ہويا
جیویں رب سچے دا رنگ ہويا ہويا سفر آخری جوڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دُنیا دھوکے دار بندے سب جھوٹے ہار سنگار بندے
پڑھ توبہ استغفار بندے پس فضل خدا دا لوڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

جو اس دُنیا تے آیا اے اوہ اِسنوں چھوڑ سدھایا اے
نہ دنیا سنگ نبھایا اے ہويا بستر خک کھروڑی دا

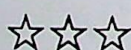
ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

اک آخر عرض نذیر کرے ایہہ ظاہر سخن فقیر کرے
پیا سبناں پند اسیر کرے کر مان نہ زندگی تھوڑی دا

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

ایہہ دنیا میلا کوئی دما

قربانی حضرت اسماعیل علیہ السلام

ابن عباس رضی اللہ تعالیٰ عنہ روایت آئی
 اُٹھ تاریخِ ذی الحجہ دی راوی نے بتلائی
 حضرت ابراہیم نبی نون راتی سپنا آیا
 پوری نظر کریں جو مانی پاک خدا فرمایا
 نذر سب بتاواں یاراں خوب پتہ لگ جاوے
 تاکہ ہر اک بندے تائیں سمجھ عقل وچ آوے
 اک دن ابراہیم پیارے رب دے نبی حقانی
 دس سو بکری تین سو گائے کردتی قربانی
 اک سو اونٹھ کیسے قربانی راہ اللہ دے بھائی
 بندیاں اُتھ فرشتیاں تائیں دل وچ حیرت آئی
 حضرت ابراہیم نبی نے بول مومنوں فرمایا
 کی حقیقت رکھے ایہہ جو مال تمامی آیا

جیکر مینوں بیٹا ہووے اوہ بھی ذبح کچواں
 رب تھیں چنگا مول نہ کوئی راہ اللہ دے دیواں
 مدت مچکھوں اُنہاں تائیں بُھل گیا ایہہ کہنا
 رب نہ بُھلے بات نذیرا خوش ہمیشہ رہنا
 جان پہنچے بیت اللہ اندر سوہنے نبی خُدائی
 بیٹا نیک عطا خُدایا رو دُعا فرمائی
 رب نے ابراہیم نبی نوں بشارت فرمائی
 اسمعیل تولد ہویا ہوئی خوشی سوہائی
 ست سالاں دے ہوئے جسدِ راوی ذکر لیاندے
 بعضے تیراں سال بتاؤں اختلاف تہاندے
 چلن پھرن لگے جس ویلے خواب نبی میں نوں آئی
 کردے پوری نذرا نبیا ہویا حکم الہی
 اُس دن ابراہیم نبی نوں بہت آئی حیرانی
 وسوسہ شیطانی ہے کہ سچا حکم ربانی
 پہلی راتی خواب آئی جاں کرن وچاراں لگے
 اُس دن نوں تروییہ کہندے خبر سناواں اگے

دوجی راتی خواب آئی جاں سمجھیا حکم ربانی
 یَوْمَ الْحَرْفِہ آکھن تے عرفات مقام پچھانی
 تیجے دِن جد سپنا آیا لگے کرن تیاری
 یَوْمَ انْخَر کہیا اُس تائیں سُو حقیقت ساری
 پھر فرمان نبی دا ہویا بی بی حاجرہ تائیں
 خوب نہلا کے اسمعیلے نئی پوشاک پہنائی
 شیشی عطر گلاباں والی بی بی نے منگوائی
 خوب نہلا کے اسمعیلے نئی پوشاک پہنائی
 اسمعیل ضیافت اُتے جاسی اج دھیاڑے
 جلد تیاری کرو اساڈی کہیا نبی سوہارے
 رستے وچوں جاندے جس دم شیطان مکر کمایا
 جا کے ابراہیم نبی تے اپنا ڈھنگ چلایا
 کہن لگا اے ابراہیمیاں کی تیرے دل بھاوے
 کدھر لے جاویں بیٹا اپنا تینوں ترس نہ آوے
 ایہہ خواب خیال ہمیشہ آون بندیاں تائیں
 کیونکر سوہنی صورت تائیں لگوں کرن ازائیں

ابراہیم نبی نے کہیا پاسے ہٹ نکارے
 ایہہ فرمان ہے کیتلا میرے سوہنے رب پیارے
 ہوما یوس شیطان نکارا اُتھوں ہویا راہی
 جا کے بی بی حاجرہ تائیں ساری گل سنائی
 لے گیا ابراہیم پسر نوں اندر جگہ فلانی
 اُتھے ذبح کر لسی اُسُنوں جان ہووے گی فانی
 بی بی حاجرہ اُسدے تائیں خود فرماون لگے
 باپ نہ بیٹے ذبح کریندے کدے نہ ہویا اگے
 بول شیطان سنایا اگوں امر خُدا دا ہویا
 اِسے کارن ذبح کرن نوں بھن یقین کھلویا
 سُن کے حکم خدا وند والا بی بی کہیا زبانی
 اسمعیل سنے میں اپنی جان کراں قربانی
 جیکر امر خُدا دا ہویا عذر نہ کوئی میرا
 جلدی نس شیطان نکارے تیرا مگر گھنیرا
 اُتھوں بھی جد منہ تے پیاں جلدی واپس آیا
 آکے اسمعیلے تائیں سارا حال سنایا

اسمعیل کدھر جانویں خوش کریندا بھاری
 تینوں ذبح کرن نوں باہل اجدن کری تیری
 اسمعیل ذبح اللہ نے بول جواب سُنایا
 باپ نہ بیٹے ذبح کریندے کدے نہ ڈٹھا آیا
 اگوں اسمعیلے تائیں بول شیطان سناوے
 تینوں ذبح کرن دی خاطر آپ خدا فرماوے
 دیندا کھول جواب شتاجی اسمعیل گرامی
 اسمعیلے جاناں ہوون جیکر لکھ تمامی
 کی اک جان رکھیندی معنی رب سچے دربارے
 جے لکھ جاناں ہوون مینوں اُسدے کراں حوالے
 ہو جا دور نکارے اُتھوں کیونکر مکر سیکھاویں
 حکم خدا دا سر چشماں اُتے توں کی ٹنگ پھسانویں
 کنکر مار بھگایا اُتھوں جلد شیطان نکارا
 وس نہ چلیا شیطانے دا لیتا پکڑ کنارا
 حاجی جیہڑے مکے جا کے فرضی حج گزارن
 شیطانے دے نسن کارن اُسجاہ کنکر مارن

منی پور تھیں اُچے پاسے ایک پہاڑ اُچیرا
 بیٹے باپ دونواں اس جائی لا دتو نے ڈیرا
 جسویلے جا پہنچے اُتھے نبی صاحب فرمایا
 اسمعیلا ذبح کرن نوں تینوں ساتھ لے آیا
 اسمعیلا تن روزاں تھیں مینوں سپنا آوے
 بیٹا اپنا دے قربانی رب سچا فرماوے
 اے بیٹا توں اس کم اندر راضی ہیں یا ناہیں
 یا کہ معافی چاہوین بیٹا پوری گل سُنائیں
 امتحاناً فرمایا حضرت منے گا یا نہیں
 پہلا کر لواں ازماںش اسمعیلے تائیں
 اگوں اسمعیل پیارے خوش ہو سُنن سنایا
 حکم بجاؤ جو تُّساں نوں رب سچے فرمایا
 کر لو جیویں حکم خُدائی مَول نہیں انکاری
 اُسدے حکموں ہر گز ناںیں مینوں جان پیاری
 تاں پھر ابراہیم نبی نوں ہوئی خوشی سوہائی
 جو دُعا کری میں رب تھیں اُس پوری فرمائی

کری نصیحت بابل کارن اسمعیل پیارے
 سی دے سنگ بابل صاحب باہندو لنگ ہمارے
 تاکہ تڑپ نہ جاواں اگوں ہووے نافرمانی
 استھیں نہ گستاخ ہو جاواں اگے ذات ربانی
 اپنیاں اکھاں دے پر پٹی باندھ لیو اک باری
 اہندے مئے لٹاؤ مینوں جلدی کرو تیاری
 تاکہ میری صورت تائیں ہر گز دیکھ نہ پاؤ
 ذبح کرن دے ویلے تاکہ رحم نہ دل وچ کھاؤ
 جیکر ویکھو صورت تائیں حوش نہ رہی پوری
 وچ محبت سانس نہ رہسن ہوسی نا منظوری
 کپڑے خوب سنبھالوں حضرت اُپر لہو نہ پووے
 تاکہ لہو نہ ویکھے مائی دل وچ در د نہ ہووے
 جلدی چھری چلانا والد ہو جاوے آسانی
 کیونکہ تلخی جان کندن وی اوکھی طرح ویہانی
 ایہہ قمیض اساڈی والد ماں میری نوں دینا
 حکم خدا پر صبر کماون میری طرفوں کہنا

حال نہ مَول جتنا اُسُنوں یونکر مَھن لٹایا
 نالے اِنج ذبح میں کیتا حلقوں لہو بہایا
 چھوٹے بچے کول اُنہاں دے ہرگز مول نہ آون
 کیوں جے یاد اساڈی اندر درد کلیجہ کھاون
 ہم شکل جے لڑکا کوئی دے درد رنجانا
 اُسدے اُتے دوجی واری نہ مڑ نظر ٹکانا
 جیکر دوجی واری دیکھو یاد اساڈی آوے
 اُلٹا درد جُدائی والا چیر کلیجے پاوے
 سُن کے گل وصیت حضرت بول موہنوں فرمایا
 بے شک بیٹا نیک اسانوں خالق پاک عطایا
 کم میرے وچ پوری دسدی تیری مدد گاری
 اسمعیلا راضی رکھے تینوں اللہ باری
 خوب تسلی ہوگ نبی نوں فکر نہ رہیا کائی
 رسی پٹی باندھن کارن دِلوں پسندی آئی
 ہوگ تیاری پدر پسر دی حضرت مَچھری اُٹھائی
 بابل اگے اسمعیلے گردن جلد نوائی

کھول دیو لنگ میرے حضرت کہیا درد رنجانے
 رب کہے گا بابل تینوں بدھا زور دھگانے
 دتے کھول تمامی بازو سوہنے نبی یگانے
 ویکھ نذیرا قدرت رب دی رب سچے دے بھانے
 چھری چلاون لگا جسم ابراہیم گرامی
 سجدے اندر پئے گے سارے جتنے ملک تمامی
 چیخ پکار ہوئی سب جانی حیرت دے وچ آئے
 فرش فلک بھی روون لگے انبر لرزہ کھائے
 ایہہ گل کدے نہ ڈھکی اگے نہ کدے ونج ہوئی
 کد اپنے فرزند پیارے ذبح کریندا کوئی
 رب دی ذات خوشی وچ آکے لگی کرن پکارا
 دیکھو بیٹا ذبح کریندا ابراہیم پیارا
 اِنِّیْ جَاعِلٌ فِی الْاَرْضِ خَلِیْفَہٗ اُسدم میں کہیا سی
 مَنْ یُّفْسِدُوْ فِیْہَا اَکُوں تیرا شور پیاسی
 دیکھو ابراہیم پیارا ماسہ ڈھل نہ لاند
 میرے حکموں بیٹے اُتے تیز کٹار چاند

القصہ جان گردن اُتے حضرت چھری چلائی
 چھری نہ کٹ دی وال پسر دا ڈاہڈی حیرت پائی
 پتھر اُتے رگڑ چھری نوں کردے تیز حسابوں
 پھر بھی چھری نہ ہرگز کٹ دی ایہہ کی امر جنابوں
 اسمعیلے عرض گزاری اپنے بابل اگے
 نوک چبھاؤ شاہ رگ اندر لہو تمامی وگے
 بالکل چھری نہ نیڑے جاندی کیا نوکاں کیا دھاراں
 چھری نہ کاٹے ماس نذیرا ویکھ اللہ دیاں کاراں
 غصہ کر کے نبی سوہارے چھری پتھر تے ماری
 ٹکڑے کر کے دو پتھر دے نکل گئی وچکاری
 ابراہیم نبی نے اُسدَم بول موہنوں فرمایا
 پتھر کٹ دی ماس نہ کٹ دی کیوں دھوکا تَدھ لایا
 قُدرت تھیں پھر کارو بولی کہندی حضرت تائیں
 نہ کاٹیں نہ کاٹیں ہر گز آکھے خالق سائیں
 جیکر وال کٹیں اک اسدا دوزخ ملے ٹکانا
 کے کر حکم تیرے نوں مناں چھڈ کے حکم ربانا

واہ سُبحان اللہ ہے تیری قائم ہر جاہ شاہی
 لوہے نوں بھی خوف دوزخ دا تیری بے پروائی
 لوہے نوں بھی خوف دوزخ دا کنبے قہر الہوں
 آدمیاں نوں حکم الہی لنگھے نہیں نگاہوں
 رب دی نافرمانی کر کے پھڑ دے راہ شیطانی
 عاقل بھی بے عقل سدھایا زور دتا انجانی
 طوطے والی رٹ لگاؤں مسلمان سدھاؤں
 منہ تھیں ہے اقرار برابر دِل تھیں دور ہٹاؤں

حکایت.....طوطا

سنو حکایت اک طوطے دی دساں کھول کہانی
 جیوں اوہ اپنے بچے تائیں دیندا مت زبانی
 اُس طوطے نوں اکو بچہ لگا سبق سکھاوان
 رکھنی یاد نصیحت بیٹا خوب لگا سمجھاوان
 پوست والے باغے اندر بیٹا مول نہ جانا
 چلا گئیو تاں پوست اُتے پنچہ نہیں ٹکانا
 بیٹھ گیو جے پودے اُتے پھل اوہدا نہ کھانا
 پھل پوست دا جے کر کھادا پھائی نوں پھس جانا
 روز بروز بیٹا اُسدا ایہو سبق پکاندا
 ہور کلام نہ کردا کوئی ایہو رٹ لگاندا
 پوست والے باغے اندر بیٹا مول نہ جانا
 چلا گئیو تاں پوست اُتے پنچہ نہیں ٹکانا

بیٹھ گیو جے پودے اُتے پھل اُہدا نہ کھانا
 پھل پوست دا جے کر کھاہدا پھاہی نوں پھس جانا
 کھنمب لگے جاں بچے تائیں لگا لاون ڈاری
 اوہ نصیحت بابل والی اجییں زبانوں جاری
 چگدا چوگاں کھیتاں وچوں جد واپس گھر آندا
 بابل اگے سبق تمامی نال آداب سناندا
 اُڈا پھر دا چوگاں چگدا اہو رٹ لگائی
 جیہڑی پئی بابل اُسُنوں بچپن وچ پڑھائی
 پوست والے باغے اندر بیٹا مول نہ جانا
 چلا گئیو تاں پوست اُتے پنہ نہیں ٹکانا
 بیٹھ گیو جے پودے اُتے پھل اُہدا نہ کھانا
 پھل پوست دا جے کر کھاہدا پھاہی نوں پھس جانا
 آخر ربا کرنا ہویا مرگیا باپ بیچارا
 چھچھے اک اکیلا رہیا اُسدا پُت پیارا
 جدھر جاوے سبق پکاوے جو بابل فرمایا
 رگ رگ اندر سبق تمامی چنگی طرح سمایا

اک دن اُس بچے نوں یارو وِتن تے دِل آیا
 لائی اِک درا ز اُڈاری گھر تھیں اُٹھ سدھایا
 دور گیا تے باغ پُست دا اُس نوں نظری آیا
 اُڈ پیا اُس باغے طرفے جاندا سبق دوہرایا
 پُست والے باغے اندر بیٹا مول نہ جانا
 چلا گئیو تاں پُست اُتے پنجہ نہیں ٹکنا
 پھل پُست دا جے کر کھاہدا پھاہی نوں پھس جانا
 چونچ بڑھائی طرف پھلانوی پہلی وار چلائی
 حوش نہ رہی ہور کھاوَن دی پھس گیا وِچ پھاہی
 پھاہی دے وِچ پھاہتا ہویا حالے سبق پکندا
 اگے وانگوں پھاہی اندر پھر بھی رٹ لگانداں
 پُست والے باغے اندر بیٹا مول نہ جانا
 چلا گیو تاں پُست اُتے پنجہ نہیں ٹکنا
 بیٹھ گیو جے پودے اُتے پھل اُہدا نہ کھانا
 پھل پُست دا جے کر کھاہدا پھاہی نوں پھس جانا
 سبق پکایا عمل نہ کیتا ایویں رٹ لگائی

واہ انجاناں تیرے تائیں ہور کھیڑی ہے پھاہی
 پھائی اندر پھاتا ہو یو حالے سبق پکاویں
 استھیں اُپر پھائی کھیڑی جس دا نام بتاویں
 ایہو پوست ایہو پھاہی تینوں باپ بتائی
 عمل نہ کیتا آکھے اُتے آخر جند پھسائی
 جس پڑھن دا وِچ دماغے اثر نہ ہووے کوئی
 اُس دل نے کی سیدھا ہونا سُن توں یار ستوئی
 ایہو حالت اجکل ہوئی مسلمان کہاواں
 ایپر جو گجھ حکم خدائی نیڑے مول نہ جاواں
 مُسلمانی مُسلمانی ایویں رٹ لگائی
 بے شک ختنہ تیرا کیتا آکے پتھو نائی
 یوم نکاح دے مُلا صاحب کلمے چار پڑھائے
 ایپر استھیں اگے پچھے سُنے نہ ڈٹھے آئے
 یا پھر مُلا پڑھے جنازہ آخری جاندی واری
 دوواری ایہہ جبراً ہو یا اندر عمرہ ساری
 وحدت حج زکوٰۃ نمازں روزے حکم ربانا

وچ معراج خداوند باری کر دتا - فرمانا
 ہوگ اجازت جس دم اُتھوں واپس ہويا آنا
 کوٹھی ہلے پانی چلے رہیا گرم بچھونا
 کھول سُنایا یاراں اگے جو جو حال دیہانا
 ایہہ پنج چیزاں قائم کرلو جس نے جنت جانا
 پنج بنا اسلامی جیہڑے فرض اساں تے آئے
 پنجاں کارن سو بہانے اگوں اساں بنائے
 قائم کیتی دُنیا داری دولت مال کمانا
 خبر نہیں جے سا ہو ریا ندے کیہڑا داں لے جانا
 دو رستے اُس قُدرت والے وچ جہاں پھیلانے
 حق آہا اک باطل دوجا دوجہان بنائے
 پہلا جنت دوجا دوزخ معلم ہے ہر ہر نوں
 حق دے کارن جنت کیتا دوزخ ملے کافرنوں
 جو جو حُکم خدا وند کیتا پاک نبی ور تیا
 سچا دین محمدی اُنہاں وچ جہاں پھیلایا
 کرلو پنج نمازاں قائم ہويا حُکم ربانا

پنج فرائض پورے کرنے طعام حلالوں کھانا
 نیکی کریو وچ جہانے چنگی کرو کمائی
 امروں تارک جیہڑا ہوسی دوزخ ملسی جائی
 ہوگ مکمل دین نبی دا فرق نہ رہیا کائی
 چنگی مندی گھل رکاوٹ ساری کھول سنائی
 حلال حرام نکھیڑا ہویا اپنا اتے بیگانا
 خلق حلیمی صبر شکر دا بیڑا دندے لانا
 ادب قواعد سختی نرمی حق حقوق تمامی
 معتبر سباں تھیں ہوئے پنج پنا اسلامی
 رٹہ دے کر اُمت سارے طوطے وانگ پکاوے
 وچ دماغے اثر نہ کیتا نہ وچ قلب سماوے
 پانی دے وچ پامدہانی لاوے زور بدن دا
 پانی وچوں کس نذیرا تکیا منہ مکھن دا
 قدر مٹھاس مکھیروں جانے جس اک لُقمہ کھایا
 کی جانے تاثیر بیچارہ جس موہرا منہ پایا
 قدر لعاندا آپے جانے لعاندا ونجارا

اوہ کی قدر لعلاندی جانے کوڈی وچن ہارا
 قدر معشوقاں عاشق جانن اکھیاں جہاں لگائیاں
 اوہ کی جانن کیونکر روون نہیں جہاں ازمائیاں
 دلبر دی دل دکھیا جانے جس نوں سیک اگی دا
 درداں باہج نہ دکھیا ہوندا صدقہ قلم وگی دا
 قدر شرع اصحابی جانے یا عالم دے تائیں
 قدر دین محمدی والی جاہل جانے نائیں
 قدر محمد دا تہ آسی یوم خشر جد آیا
 ایہہ نہیں اُمت میری کہہ کے مکھ ٹوں جدوں بھوایا
 ہر کوئی جانے پنج نمازاں فرض اساں تے آئیاں
 اسپر پڑھنی مشکل ہوئی گھیر لیا گمراہیاں
 ہر اک جانے اک ماہ روزے رب سچا فرماوے
 اے پر مُسلم لوکاں کولوں روٹیاں چھپ چھپ کھاوے
 فرض بیت اللہ جانا ہویا پونجی والے تائیں
 مائیہ رکھ کنجوسی کرنی رہنوں بھاوے نائیں
 ہر اک جانے واحد اللہ ہور شریک نہ کوئی

اے پر خوف نہ رہیا اُسدا چنتا مول نہ ہوئی
 کئی خدا تھیں ڈرنے والے نیک نصیب جہاں دے
 رکھن حُب رسول اللہ دی بیڑے پار تنہاندے
 میں کوچہ عیاں بھریا عمل نہ پلے رائی
 در تیرے دی آس خُدا یا اول آخر آئی
 اپنا آپ نہ دیکھیں مولے پرکھیں ہوراں تائیں
 خود جہانوں مندو اِنسا تُدھ جیا کوئی نائیں
 ہو روں ہو ر لیاویں باتاں پہلی گل نہ مگی
 کارو اسمعیلے تائیں مول نہ کڈی اُکی
 سُن گنتار پُھری دی حضرت تیزی نال چلائی
 جبرائیل وحی دے تائیں ہویا حکم الہی
 جنت وچوں دُنہ لے کے اگے بنی نکائیں
 کارو بیٹھوں اسمعیلے جلدی دور ہٹائیں
 فوراً دُنہ وحی لیاندا جیویں حکم خدائی
 لگ گیا قربانی دُنہ اسمعیلے جانی
 ابراہیم اُتارے پٹی ہو گئی قربانی

دُنہ ذبح ہوئے نوں تک کے بہت آئی حیرانی
 اسمعیل کنارے بیٹھا نظر بابل نوں آیا
 اللہ اکبر اللہ اکبر نال خوشی فرمایا
 لا اِلهَ اِلا اللہ واللہ اکبر کہیا بول وحی نے
 اللہ اکبر وَللہ الحمد کہیا اسمعیل ذبحی نے
 رب نے ابراہیم نبی نوں کر خلیل بلایا
 اسمعیل ذبحی اللہ بھی آپ خدا فرمایا
 راوی کہندا جدوں خدا نے کہہ خلیل بلایا
 کہن فرشتے یارب سائیں کیوں خلیل بنایا
 اتنے مال مویشی اسدے حدوں ودھ بہتیرے
 دولت مال پسند نہ کردے بن خلیل جو تیرے
 رب کہیا نہ بالکل دیکھو اسدی مالیت نوں
 اے پر اسدے دل نوں دیکھو ہور خالص نیت نوں
 فِي قَلْبٍ خَلِيلِي مُحِبَّةٍ لِّغَيْرِ کہیا ذات الہی
 بن میرے نہ دل دوست دے غیر محبت آئی
 جے چاہو ازماؤ بے شک میرے دوست تائیں

وَاِذَا اسْدَے وِج غَیرِ مَحَبَّتِ ہر گز پَاسو نائیں
 جبرائیل شَکْلِ انسانی بَکَرِ ظاہر آوے
 اک دِنِ جَنَگِلِ وِج پیغمبرِ بکریاں پیا چراوے
 جبرائیلِ سِوَالی بن کے کولِ نبی دے آیا
 کہن لگا اک بکری دیویں تینوں رب عطا یا
 نبی کہیا کر صِفَتِ خُدا دی حصہ اک عطاواں
 تِن واری کر صِفَتِ خُدا دی ساریاں اگے لاواں
 سُبُوْحُ قُدُوسِ رَبَّنَا وَ رَبِّ الْمَلٰئِکَہِ جبرائیل
 سنے غلاماں اگے لائیاں بکریاں نبی خلیے
 نبی کہیا پھر کر اکھواری صِفَتِ خُدا وند والی
 میں بھی بناں غلام تو ہاڈا لے چلِ مردِ سِوَالی
 ابراہیم کہیا چڑواہو بکریاں ہانکو سارے
 ٹُر پونالِ سِوَالی آکے کہیا نبی سوہارے
 کہے جبرائیلِ نبی دے تائیں میں نہیں لے جاندا
 اے پر کمالِ قُدْرَتِ والا فر تینوں ازماندا
 نبی کہیا ایہہ حَبہ ہر گز واپس میں نہیں کردا

دے دتا وچ راہ خدا دے ہُن نہیں میں کھڑدا
 وحی کہیا آزمائش تیری بالکل ثابت پائی
 کر کے ادب سلام فرشتہ واپس ہو گیا رائی
 ابراہیم خلیل اللہ نوں کہیا خالق سائیں
 ایہہ سب و پچ زمین خریدو دیو غریباں تائیں
 سب توفیقاں تینوں ربا جو چاہیں کر سکیں
 جس نوں سیدھے رستے لاویں خود نگرانی رکھیں
 نہ آزمائش قابل یا رب ایہہ مسکین گدائی
 فخر عبادت مول نہ کوئی آس تو ہاڈی آئی
 آپے رحم کریں یا مولا توں فضلاندا سائیں
 ہر اک مومن اُتے یارب مہینہ کرم دا پائیں
 بطفیل محمد سرور سر خرو فرماویں
 قبر حشر دی منزل اندر کر کے فضل بچاویں
 رحم کریں اس عاجز اُتے ہووے خیر جنابوں
 اوگنہار نذیر عاجز نوں رکھیں دُور عذابوں

نماز

اَقْمُو الصَّلٰوةَ رَبِّ پاك فرمایا اے
 ہوج قرآن دیکھو بار بار آیا اے
 نبی نے پیغام جہدا تُساں نوں سُنا اے
 عمل خیر سب تھیں نماز ہی بتایا اے
 غافلا نہ دِلنوں نما ز اُتے لایائی
 دُنیا دے کھیل تے دھیان نوں جمایائی
 جدوں رب پاک نے رسول نوں بلایا سی
 جنتوں براق جبرائیل لے کے آیا سی
 اپنے پاس رب نے رسول نوں بٹھایا سی
 تحفہ اُمت واسطے نماز ہی لیا یا سی
 غافلا کی قدر کیتا تُوہ نے نماز دا
 آیا نہیں خوف تنیوں رب بے نیاز دا

رب کہندا نبی نوں معراج میں کرایا اے
 اپنے حضور سوہنے نبی نوں سدایا اے
 پنج وقت معراج اُہدی اُمت نوں عطایا اے
 اُمتِ رسول دا لحاظ مینوں آیا اے
 غافلا توں ویکھ کھیڑا رب دا احسان اے
 اُمتِ رسول اُتے رب مہربان اے
 دسے رب پاک نے نماز دے اوقات نے
 پنج بھی نمازاں وچ دِن رات نے
 تین وچ دِن دے دو آئیاں رات نے
 انہاں وچ راضی ہیگی رب ذات نے
 غافلا نہ وقتاندی کیتی پہچان توں
 دولتاں کماونے تے کیتا ہے دھیان توں
 جدے بوہے وچوں ہووے نہر جاوندی
 پنج ویلے نہاوے میل نہیں رہوندی
 اِس تے مثال ہے جو نماز آوندی
 عیبوں پاک ہو حدیث صحیح بتاوندی

غافلا نہ نہر دے کنارے گیو توں
 غفلتاں دے وچ غوطے مار رہیو توں
 حج تے زکوٰۃ سالوں سال جاوندی
 سچ ہے نماز دِن رات آوندی
 حج تے زکوٰۃ اُتے فضیلت پاوندی
 عمل خیر اِسُنوں کتاب ہے بتاوندی
 غافلا نماز سب تھیں ضروری آ
 کھیڈ تے تماشاں دی تینوں مجبوری آ
 تارک اک وقت جو نماز ہووے گا
 دوز خاندے وچ اسی سال پووے گا
 چھٹے گی نہ جند زار و زار روویگا
 پیپ لہو اُسدا طعام ہووے گا
 غافلاں حیات وچ پڑھی تَدھ مَول نہ
 تیرے اُتے راضی اج رب تے رسول نہ
 سنگ بے نماز دے جو بیٹھ کھاوندا
 اثر اوہدے وچوں سارا اڈ جاوندا

پکا بے نماز دا جو پیٹ پاوندا
 کھٹیا کمایا سب کھوہ پاوندا
 بے نماز کولوں یارو خوک نندا
 صُبح ویلے مکھ نوں ہے ڈھک رکھدا
 کُتا در خصماندے پہرہ رکھدا
 پوری پوری رات نوں بیداری کندا
 جاگدا تے ہر پاسے رہے تکدا
 صُبح ویلے اکھاں نوں ہے مہیٹ رکھدا
 اوہ بھی بے نماز کولوں منہ چھپاوندا
 صُبح بے نماز دے مُنہ لگنا نہیں چاہوندا
 نماز کولوں اپنا جو جی چران گے
 دِن محشر دے رب نوں کیا ویکھان گے
 رب قاضی عدل اُتے آپ آن گے
 بدکار بخلاں تے مُنہ چھپان گے
 ہتھ پیر بول کے گواہی دین گے
 کھاتے کھٹیاندا کھول کے سُنائی دین گے

بے نماز کولوں جسویلے رب کچھسی
 تینوں دُنیا دے وچ میرا خوف کجھ سی
 ایناں کہن وچ روپ نوں ویگاڑ سٹسی
 شکل انسان اُہدی نہیں رکھسی
 مکھ ٹوک والا اُسدا بنادیوے گا
 وچ دوزخاں دی اک دے ویگا دیوے گا
 اُمّتِ رسول دے نی پنج کلیان جے
 متھے نُوں دا بھی ہووے گا نشان جے
 والی اُمّتاں دا کرے گا پہچان جے
 آب کوثر تھیں لکسی پلان جے
 نبی خوشاں دی لہروچ آئے گا
 پیالے کوثر دے بھر کے پلائے گا
 بے نمازیاں نوں تَسّ وڈی آئے گی
 زمین تپ کے تے تانبا بن جائے گی
 دھوپ محشر دی سر اُبلائے گی
 ہائے ہائے دی پکار کر دھائے گی

بے خصماں دا کیہڑا والی ہوئے گا
 پیا تیلیاں نوں ملن ملن روئے گا
 بے نمازیاں نے بہت پچھتاوناں
 نبی پاک نے دیدار نہ کراوناں
 ویکھ دوزخاں دی اگ نوں چلاوناں
 نہ ہی نبی نے ہے ویکھ کے سخاوناں
 نبی پاک تھیں نہ باج چھٹکارا ہوئے گا
 اُتھے غافلاں دا کوئی نہ سہارا ہوئے گا
 بے نمازیاں دا ٹولا جدوں آئے گا
 نبی اُنہاں کولوں مکھ نوں بنھوائے گا
 میری اُمت ایہہ نہیں فرمائے گا
 ایناں کہن وچ دُور ہٹ جائے گا
 غافلاں کی تڈھ نے جواب دیوناں
 بہت بھاری ربنے عذاب دیوناں
 کدے رب ول لایا نہ دھیان نوں
 کدے کھول کے نہ ویکھا قرآن نوں
 ریا دل تیرا دُنیا کمان نوں

دتا چھوڑ تہہ عالی فرمان نوں
 جہیا کرسیں تہ تہیا اُتھے بھرسیں
 بن عملاں تھیں کیا اُتھے کرسیں
 ہیگا وڈا افسوس مسلمان دا
 جیہڑا گھائی وادھی دونواں نوں پہچان دا
 دلے شوق ہويا بدعتاں کمان دا
 مَنہ ویکھیا نہ کھول کے قرآن دا
 غافلا توں ریڈیو نوں ہتھانے وچ رکھیا
 رب دے کلام نوں ہے تاق وچ ٹھپیا
 تینوں رب کس واسطے چلایا سی
 نبی احکام اُہدا تینوں کی سُنایا سی
 کپھڑے کم اُتے تینوں اُسے لگایا سی
 سیدھے راہ تھیں نفس شیطان نے بہکایا سی
 ریا چیتا ناکیں تینوں رُ جان دا
 ویلا تہہ تے بھی آسی مر جان دا
 جہاں رب تے رسول سنگ پیار ہے
 اُنہاں واسطے عجیب گلزار ہے

اُتھے مومنّاں دی موج تے بہار ہے
 جنت اُنہاں ہی دے واسطے تیار ہے
 رب اُنہاں نوں مبارکاں دین گے
 وچ جنتاں دے اوہی سدا رہن گے
 بے نمازیاں دے بُرے حال ہون گے
 پئے گُٹ گُٹ سینہ جند کھون گے
 کیویں بھل ہووے معاف ڈاہڈے رون گے
 وچ دوزخاں دے چھیکے ہوئے پون گے
 بے نمازیاں دے اوہی ہے ٹکانا
 جہاں دنیا نہ حکم ربا ناں
 نہ ایہہ کھیڈ تے تماشاں دی جاہ اے
 اس فانی نے ہووناں فناہ ہے
 ہر شے اس جگ دی تباہ اے
 تینوں دُنیا دی کیونکر چاہ اے
 ویلا بیتا تے فر پچھتائیں گا
 کیہڑا مکھ لے کے اِنساں توں جائیں گا

مشقت.....مزدوری

لے کے نام تبارک والا جلدی قلم چلاواں
 مزدور اُندی کار گزاری پوری آکھ سناواں
 اکھو خون پسینہ کر کے روزی اوہ کماندے
 میں جئے بھی او گنہار نال اُنہاں دے کھاندے
 کربلا وچ یار اصحابہ عجب تماشا پایا
 کسے شہید شخص دا حضرت جلدی دست اُٹھایا
 ہتھ اُتے جاں نظر دوڑائی چُم اکھیں تے لاندے
 ایہہ گل سوچن قابل یار وکتا ادب کماندے
 یاراں حضرت تائیں کہیا راز اساں بتلاؤ
 شائد ہتھ کا فردا ہوسی کیونکر ادب کماؤ
 حضرت نے فرمایا اگوں یارا صحابہ تائیں
 مشقت دیاں نشاناں اُتے آیا پیار ا سائیں

انہاں نشاناں کارن یارو استھیں پیار کمایا
 کھانا اس حلال کما کے کدے تے ہوسی کھایا
 ایہہ گل سوچن قابل یارو کتنا ادب کماندے
 چنڈ ہیماں والا ہتھ اٹھا کے بے حد پیار الاندے
 محنت والے دا رب رتبہ سب تھیں اُچا کریا
 محنت والے خاطر جنت ہتھاں اُتے دھریا
 جو کمائی کرے حلالی ہر شے دا نا کھاوے
 اُسے وقت خدا وند اُسدا جنت لیکھا پاوے
 سر اُسدے تے تاج ہووے گا اس مشقت پاروں
 شاہش رحمت اُسدے اُتے رب سچے درباروں
 پاک محمد سرور عالم بھی کیتی مزدوری
 کل پیغمبر ولی اللہ دی کردے رہے ضروری
 پیر پیراں دے غوث الاعظم محی الدین جیلانی
 اوہ بھی کردے رہے مزدوری من رضا ربانی
 جنگل وچوں کندے اُتے لکڑی خود اٹھاوَن
 شہر اندر جا کر ن فروخت گجھ اک دام لیاوَن

کجھ کھاون کجھ اُسے ویلے راہ خدا دے دیندے
 اک محتاجی رب دی اُنہاں فکر نہ ہو کریندے
 دو جہاں جہاں دی خاطر خالق پاک بنائے
 اوہ بھی خود کرے مزدوری ایہہ گل سوچی جائے
 نور من نور اللہ ہے آپ پاک نبی فرمایا
 احد احمد دے وچ یارو فرق میمے دا آیا
 مزدوری دی اُجرت جیہڑی سرور عالم پاندے
 اپنی کجھ پرواہ نہ کردے سد مسکیناں دیندے
 رب فرماوے مہمانے دی خدمت جیہڑا کرسی
 دس دُنیا تے سہتر اسخر لیکھا اُسدا بھری
 خاطر مہمانے دی یارو بہتی وڈی نائیں
 کردیو حاضر اُسدے اگے جو کجھ سرے تسائیں
 بھیج مہمان خدا وند ساڈیاں قلباں نوں ازاماندا
 مول کسے دا کھاوے نائیں لیکھا اپنا کھاندا
 اپنی اپنی روزی یارو ہر اک ساتھ لے آندا
 جھوٹے دعوے اسیں کریندے روٹی ساڈی کھاندا

نہ کر حسد بخیلی سبناں اوڑک رب ول جانا
 جسو یلے رب کچھسی سانوں کیا جواب سنانا
 ثابت رکھ یقین اپنے نوں جے توں فضل کماویں
 بھتا غلبہ پیدا ہووے ہرنوں سدا کھوانویں
 پیٹھ پیچھے نوں ہتھ نہ رکھیں مت کہ پکڑیا جانویں
 روز آخر بخیاں وچوں متاں اٹھایا جانویں
 کافی کڈھ خیرات پیارے گجھ نہ گمدا تیرا
 اس دُنیا تے آناں نائیں ایہو اِکو پھیرا
 سچے ہتھیں دئیں نذیرا کجے خبر نہ ہووے
 جے کر کچھوں رگن بھی چھوڑیں گجھ نفع نہ پووے

نیا زمانہ

ہائے افسوس زمانے تائیں کھا گیا زمانہ
 بعض جگہ وچ نظری آوے بے حد کنجر خانہ
 شرم حیا نہ رہی ہرگز ہوگئی بے حیائی
 بے رونق تے ابتر دے روح رحمت سب چائی
 جنگ فساد لڑائی جھگڑے ہر جائی وچ ہوندے
 ظلم ستم تے قتل غارت ٹھگیاں ڈاکے پوندے
 خلق نہ رہیا بندے اندر بہت بے مہری ہوئی
 اک دوجے نوں کٹ کٹ کھاؤں ترس نہ رہیا کوئی
 نا اتفاق بے اخلاقی ڈاہڈ ا غدر چچایا
 سکے بھائی تائیں جانن جیونکر لوک پرایا
 بھائی دے سر چا کہواڑا بھائی مارن دھایا
 بھائی سکا دشمن بنیا رتو دا ترہیا

ماں پیو تائیں بریاں کہندے اس صدی دے بچے
 بہہ کے مندی صحبت اندر ہوئے سارے لُچے
 کئی جوان جوانی والا ڈاڈا مان کریندے
 یو چھوڑی جیویں بکرا چھوڑے پونیں ہن تکیندے
 داڑھی منہ دی رونق جیہڑی ساری چھل مکائی
 وٹ دیون نت مچھاں تائیں چھوڑے ہتھ کستائی
 سُنّت دا کوئی قدر نہ کیتا بنیا ایڈا شوقی
 زانوں ننگے رہن ہمیشہ رکھن چاہڑ لنگوٹی
 اُلٹے بازو لان قمیضاں موہنڈیاں مفلر پائے
 کنگا شیشہ جیسے اندر پھنّے خان سدھائے
 سر نصاریٰ بودی رکھی سُرْمہ سکڑا پایا
 کم گھرے دا چھوڑ تمام شوہ ویکھاوَن دھایا
 سگریٹ دی اک ڈبی لے کے چسبے اندر پائی
 جدھر جاوے نظری آوے ریل گڈی جیویں آئی
 چھوڑ دتا فرمان نبی دا غفلت دے وچ ڈھویا
 پینٹ پھسائی مُنگاں اندر بن انگریز کھلویا

ٹائی کٹے والی کنڈھی گل دوالے پائی
 حیف تیری زندگانی بندے شرم نہ تینوں آئی
 داڑھی سُنّت موکدہ آئی پاک نبی فرمایا
 کہنا پاک نبی سرور دا دھکے مار ہٹایا
 ایہہ قانون ہے انگریزاں دی داڑھی چٹ کرانی
 مسلماناں دے مُنہ تے داڑھی ظاہر ایہہ نشانی
 انگریزاں دے آکھے لنگیو داڑھی صاف کرائی
 اپنے پیغمبر دی تینوں کجھ پرواہ نہ آئی
 جس تھیں منع نبی فرمایا باز نہ رہیا کوئی
 کئی جگہ وچ نظری آوے رسم یہوداں ہوئی
 ڈھول ساز رسول اللہ نے سب منع فرمائے
 اے پر اُمتی ڈھولے باہجوں کرن نکاح نہ جائے
 گانا سیرا مہندی وٹا نالے گان بجاون
 ایہہ بھی سب منع فرمائے بدعتی ضد کماون
 میہڑا چوکی گھڑا گھڑولی تِل چاول نہ ہوئی
 گڑیاں آکھن مہرا جے نوں روپ نہ چڑھیا کوئی

گو لے جے کر پھٹن تائیں طعنے دین گھرائیں
 بے صوادی جج تِساڈی چلی جنازے تائیں
 جدوں مہرا جے چوکی چاہڑن ماسیاں ہتھ گماون
 بعضیاں کڑیاں گاؤن کارن لکھ لکھ سُراں بناون
 وِچے موہنڈے وِچ کڑیاں لاڑا چوکی چڑھیاں
 دوست نے گڑ مُنہ وِچ پاکے لاہ چوکی تھیں دھریا
 ماسیاں پھوپھیاں ہتھ گھمما کے لکھ فریب بناون
 اُستھیں بعد بیچارے دے گھر کدے نہ پیر نکاون
 اُستھیں پہلے اُنہاں تائیں تکیا نہ سخایا
 اج پیارا الگا اُنہاں جدوں محراج بنایا
 کیسا دور زمانے والا اُلٹا ہو کر آیا
 مال یتیمیاں کھاؤن لگے رب دا خوب بھلایا
 جے کوئی رب دا بندہ آکھے پڑھو نماز بھہراؤ
 اگوں بول جواب سناون کن نہ ساڑے کھاؤ
 آکھن دل صفائی لوڑے کی نمازوں لھے
 اینا راہ سنہالو حضرت دیکھ لواں گے اگے

کہن اُنہاں دا بُہتا اچھا دِلو صفائی ہوئی
 کیوں جے دِل دے اندر ہر گز رہیا ایمان نہ کوئی
 کھیڈ تماشے کارن دُنیا بھار سرے دے جاندی
 اے پر اک نمازے تائیں بھانے لکھ بناں دی
 ڈھول وجن تاں کد کد بہندے دِن روز جوانی
 بانگ ہووے تاں چھپکے نسن جیونکر ڈرو زنانی
 تاء دیون نت مچھاں تائیں جاں رستے وچ چلدے
 جون مکوڑی عاجز تائیں پیراندے پٹھ ملدے
 بھکھے گیڈر وانگوں پھردے ہر جاہ مُشکاں لیندے
 مُس مُس کردے گانے گاندے ہر گھر اندر بہندے
 ٹھٹھے اتے مخول ناجائز ہويا ورد اُنہاں دا
 ہر گلوں مذاق اڑاون ایہہ کر قوت تنہا ندا
 جے کوئی کرے نصیحت اُنہاں خوب مذاق اڑاندے
 بھیڑی کُتی وانگوں مُڑ کے دند نکال ویکھاون
 ہر دم قہقہہ مارہسیندے کدے خاموش نہ ہوندے
 راتی جا کے لوکاں تائیں وٹے مار ڈراندے

یاری لائی نال زناں دے جاوَن ٹھڈے کھاندے
 بُھکھے شوقی ٹاپاں ویری جا بوہے کھڑکاندے
 پتہ لگے گھروالیاں تائیں اُٹھ کے پچھے پوندے
 جان پکڑایا شوقی مُس ڈاکس کے ناڑ ملیندے
 کسراں گیاں نکل تمامی جدوں شکنجے آیا
 سگ گیا مردار کھاوَن نوں اُلٹا لک بھنایا
 سارے اِگو جیئے نہ ہوندے بعضے نیک سدھاوَن
 مت کہ نیک ارادیاں والے میں تے خفا ہو جاوَن
 اجکل دیاں گڑیاں یارو نخرے بہت کماوَن
 بالکل پتلا کپڑا لے کے ٹیڈی سوٹ سوانوَن
 ٹرالین ڈوپٹہ سر تے نال کِلپ لگائے
 کجلہ وٹناں کر کے عورت وچ کچھری جائے
 کئی بے طوراں ادھی راتی گھر تھیں اُٹھ سدھاوَن
 راتو رات کراسنگ پاؤڈر پنڈی ونج کھلووَن
 شرم حیا تے پردہ ہرگز رہیا نہ عورت تائیں
 اجکل زناں خاوند تائیں خاوند سمجھن نائیں

جے کر خاوند اُچیاں بولے پکڑ زبان کھلوان
 پنج ست مگے اُسے ویلے گردن وچ مچاون
 چل بے شرماں کوڑھیا ایتھوں ایسے سخن سنان
 خاوند کن لپیٹ نذیرا چولہے تے چڑھ جاون
 ما پو تائیں بُریاں آکھن جہاں اتھے دتہ
 خاوند چولہے پکھے بہہ کے ساڑ گیا سب پتہ
 کی آکھاں میں اُنہاں تائیں جہاں ایہہ رکھایا
 ایہہ بے نانواں رہٹھرو جہاں سر میرے تے پایا
 آپ فسادن زن اچکی مایو گالاں دیندی
 کیونکر گالاں کڈھے اُنہاں آپ قصور کریندی
 فٹے مُنہ اُس خاوند تائیں جس نوں غیرت تائیں
 غالب کیتا جس نے سر تے اپنی بیوی تائیں
 پُواں گز اندے کپڑے دونویں بوٹ پیراں سنگ ٹیڈی
 چیر سرے اک پاسوں کڈھیا بابو صاحب دی لیڈی
 بن اجازت خاوند تھیں اوہ وچ گھرانواں وچ
 خاوند دا ڈر دل دے اندر ہر گز مول نہ رکھن

واپس آ کے خاوند اُتے اُلٹے رُعب جماوے
 کم فلانا کیتا نائیں کی تیرے دل بھاوے
 اندروں کھچو نکلے نائیں مت ہوا لگ جاوے
 ایویں دھمان بنایا اندر نہ گجھ کھٹ لیاوے
 میں جا ماسی اترو کولوں ڈُبری ساگ لیائی
 دس کھاں توں کی کھٹی کیتی اندر جگہ کہسائی
 پتہ نہیں جے سر اُسدے تے کتنی ذمہ داری
 اخراجاتِ تمامی اُسدے مت تیری کیوں ماری
 اک ڈُبری دا طعنہ ہویا اوہ بھی منگ لیاندی
 فٹے مُنہ تیرے کرتوتے تینوں شرم نہ آندی
 وچ بازاراں سودا لیون آپ عورت رُ جا سی
 خاوند اچراں بچے بچیاں جھولی چا بھہلا سی
 مرضی نال بازاروں مُڑ کے وچ گھرے دے آئی
 ڈاٹ ویکھاوے خاوند تائیں توں کی کم کیتائی
 نبی کہیا تعظیسی سجدہ جے کر جائز آوے
 تاں پھر عورت خاوند اگے سر سجدے وچ پاوے

اے پر ایہہ تعظیمی سجدہ جائز مول نہ آیا
 نائب رب تیرے سر خاوند پاک نبی فرمایا
 فرض اُدائی دونواں کارن اکو جیہی آئی
 اے پر واگھ عورت دی رب نے خاوند ہتھ پھڑائی
 خاوند نوں سرداری بخشی اپنی عورت تائیں
 اوہ بھی حق عورت دے اندر کرے کوتاہی نائیں
 اے پر ویکھو اجکل عورت کتنا ادب کمندی
 آپ قصور کرے جے بیوی متھے خصم لگاندی
 بوٹ اُتارے کول چولہے دے آڈر بول ساندی
 میرا بوٹ اندر چار کھیں خاوندنوں فرماندی
 کیہڑے ویلے میں مرنا کرساں پانی جالیاواں
 پیا کڑٹا تیرا مینوں روٹی کدوں پکاواں
 چکلیا مٹکا ٹُر پئی پانی بوھنیں پیر نہ لایا
 پانی اُتے ہور بھی آئیاں مسئلہ شروع کرایا
 اک آکھے نی خصم توہاڈا چنگی صورت والا
 دوجی آکھے خاوند تیرا پہٹھ مراڑا کالا

اک آکھے نی خصم توہاڈا ایویں لیلہ بنیا
 پورا دِن رکھیں توں اُسُنوں کماں اُتے تنیا
 ہسن تاڑی مار تمامِ کیا کھچیل بنائی
 اکدوجے دی کیتی اُنہاں ساری کھول سنائی
 گھری پچھے دی مت اُنہاں نوں نہیں دماغے جاندی
 چار گھراندا جھگڑا چاکے سر اپنے تے پاندی
 آخر گئی گھرے ول مُڑ کے سر تھیں گھڑا اُتارے
 لگا جھگڑا نان گنواٹن چھاتی کڈھ ونگارے
 اک آکھے توں باپ میرے دی ہر گز رن نہ ہوئی
 دوجی آکھے دادے تیری ماں نہ رکھی کوئی
 لگا ہون شمار یاراں دا لیکھے وچ نہ آون
 خاوند کناں اُنکلی پا کے جھٹ اندر چھپ جاوَن
 رپھڑو فقرو جامو کلو گھرتیرے آبندے
 جھلا شاماں بدلو ہردم کول توہاڈے رہندے
 دوجی آکھے نورا تھوؤ روز تیرے گھر آون
 گری چھوارے ٹھوؤدے ہتھ تیرے کول پہچاون

منشی یا پٹواری ہووے نام یاراں دے لکھے
 موضع ضلع تحصیل ریاست کوئی اتھے کوئی رکھے
 جمعبندی جا پٹواری کھول رکھیندا اگے
 اے پر یاراں دا کوئی اُسُنوں مول حساب نہ لگے
 چھولے دے کے منشی پڑھیا مول حساب نہ آوے
 کی ہويا جے اک زبانی ہک صدیار بناوے
 چھوڑ نذیرا مندیاں گلاں بُریاں دا ایہہ کرنا
 یارد نہ رہیا ہر گز انہاں سر سامی وچ دھرنا
 طمے خور مُلا ندا مہمن میں حالا آکھ سناواں
 ریاکاری جو کرے ہمیشہ اُسدے وال مناواں
 اجکل نیا رواج مُلا دا لکھن وچ نہ آوے
 لوکاں نوں سمجھاوے ایپر آپ نہ رستہ پاوے
 گھل خلاصے لوکاں تائیں کر تقریر سناں دا
 جتھے گل طمے دی آوے تھیڈی ہل کراں دا
 زور آور ول مُڑ کے ملا مسئلے مول نہ کردے
 شاید سانوں زک پہنچاوے اس گلوں اوہ ڈردے

دین پیار اریا نائیں جان پیاری ہوئی
 دین چکھے مر جاوَن والا مُلا رہیا نہ کوئی
 جتھے ہوگ غریب نما نا اُس تے دفع لگایا
 جو جو ہوگ تازیر کفارہ سب اُسدے سر پایا
 گل آوے جاں اپنے اُتے فیر آیت نہ پڑھدے
 ایویں اَن گھڑت اوہ مسئلے جان چھڑاون کردے
 ختم ہووے جے باپ اپنے دا چھولے دال بناون
 دوجیاں دے گھر گھی نہ ہويا پڑھن ختم نہ جاوَن
 جدوں تیار بھنڈار ہويا ملا چٹھر ڈھایا
 اَنج حیاتی اندر مُلا سارا دُکھ مکایا
 دیو یتیمیاں تائیں جیہڑے مسئلے آپ کریندے
 اوہی دھکے مار یتیمیاں آپ اگے جاہندے
 کھا چکے جاں مُلا صاب شکر الحمد للہ
 چھیاں یتیمیاں جتنا حلوہ مُلا اِس بچایا
 اوہ مُلا حریص کہاوے جو حلوے کھس کھاندا
 پلکے ہور میرے کوئی وڈا ایہہ دُعا فرماندا

وڈا مرنے کولوں اوہو آپ کیوں نہیں مردا
 جیہڑا حق مسئلے دے اندر ریا کاری ہے کردا
 گجھ وظیفے والے مُلا بہت لحاظ و دھاوَن
 جیکر مسئلہ سچ سُنایا لوگ ناراض ہو جاوَن
 وچ مُلا ریا کاری ہوئی طمع مار مکایا
 سچ کہیا تاں بند وظیفہ اک پیسہ نہ پایا
 مولویاں نوں مولوی اجدن خوب چکّیں وڈھ کھاندے
 اپنا قدر ودھایا لوڑن ہوراں قدر گھٹاندے
 دِلوں دلیلاں لکھ لکھ انہاں فرقے بہت بنائے
 مرزائی تے وہابی شیعہ جو وچ سمجھ نہ آئے
 فرقے سب اکٹھے ہو کے اک جماعت بناؤ
 بیڑا دین محمدی والا میل جل سب چلاؤ
 ہر مذہب دے بعضے بندے روئے گئے جہانوں
 حرام حلال پچھانن نائیں بولن جھوٹ زبانوں
 ہندو بھی اج مندرائیں وچوں مُورتیاں کڈھ کھڑدے
 سکھ زنانی چنگی لے کے گردوارے وڑدے

عقل کرو ایہہ دُنیا فانی چار دناں دا میلا
 گور چپانی شمشانی وچ آخر کار اکیلا
 وڈی رُشوت ہوگئی بھاری ہر عدالت خانے
 عدل انصاف سچائی والے بدل گئے زمانے
 جے چپراسی کولوں چُکھو بیٹھا جج کتھائیں
 اگوں آکھے کی دیویں گا جے دساں تڈھ تائیں
 جے وکیل ہوراں تھیں چُکھو کدوں تاریخ اساڈی
 اوہ بھی آکھن پیسے کڈھو لوڑاں ڈیٹ ٹساڈی
 بحث کرن دے سو روپے مختانے دے چالی
 دس روپے دا جھکڑا لگا ہوگیا کھر خالی
 آ پٹواری حلقے اندر لٹھا کھول ویکھاوے
 گجھ اک رقبہ شنبھو کولوں خان ولی نوں آوے
 خان ولی جان چُکھے اُستھیں کتنا رقبہ آیا
 عکس لیاؤ ڈسٹک وچوں پٹواری فرمایا
 بابو اُتے کلرک سارے جھولیاں اڈکھلوئے
 کپڑے بھی پھٹ جان بدن دے جد پھیرا نوچ پوئے

مجسٹریٹ دے اگے جا کے دیئے درخواست بھائی
 تحصیلدار گھلے پٹوری چنگی گل سنائی
 پٹواری دی قسمت گھلی مُرغا ذبح کرایا
 خان ولی دے سر دے اُتے ایہہ کفارہ آیا
 کھا روٹی پٹواری صاحب خان ولی نوں آکھے
 کردیئے خدمت جو تھدھ کرنی سو روپے چاہے
 پتہ لگایا جاں شنہو تائیں حد براری ہوندى
 شنہو تائیں دل دے اندر ڈاہڈی کاہلی پوندى
 شنہو بھی پٹواری تائیں سو روپیہ دیندا
 حد براری سچی ہووے منتاں وکھ کریندا
 ہوئی جریب کش جسویلے آنکلی سچیاں
 دو کروں زمین بقایا خان ولی نوں آئی
 جسدے وچوں دواں ولاندا بلہن گزر سدھاندا
 لے بستہ پٹواری صاحب خوشی خوشائیں جاندا
 وچ بازاراں جے کر جاؤ خوب نظارے ہوون
 سب بزاز جو اپنا اپنا کپڑے بھاء ٹھہراون

دو روپے دا میٹر ہویا چار روپے لایا
 قسم دھر م دی مینوں بھائی نفع نہ مول کمایا
 اڑت کرایہ لوئی چڑھائی ہر گز مول نہ لائی
 اگلے دا اعتبار جما کے کردے دون کمائی
 ہر ہٹی دا بھاء علیحدہ ہویا اس زمانے
 مول لحاظ نہ رہیا کوئی اپنے اتے بیگانے
 ہسپتالاں دے وچ یارو جدوں مریض لے جاوے
 ڈاکٹر تے کمپوٹر بعضے بھتا دغا کماوے
 گورنمنٹ رعایا اُتے بے حد شفقت کردی
 سرکاری شفا خانے کھولے بہت ہوئی ہمدردی
 اے پر کار گناں نے اگوں کیسا ڈھنگ چلایا
 کر بلیک دوائیاں سبھے اپنا گھر بنایا
 آبِ مقطر خوب ملا کے کرن اضافہ بھائی
 چارسی سی پانی وچ پاندے چار منم دوائی
 وٹا من بی دا ٹیکہ بنیا ایہہ جو مقطر پانی
 جان بچاؤں ٹیکہ کیتا ختم ہوئی زندگانی

اوہ پانی ڈا ٹیکہ جسدِ انجیاں دے وچ دھایا
 رعشہ بنیا اندر جا کے درد جوڑاں وچ پایا
 سٹھ ڈگری تھیں نوے ڈگری ایہہ افاقہ ہویا
 نلکے والے پانی دے وچ پوٹاشیم پلایا
 لوہ بلڈ ہویا جس ویلے اکیرو میٹر لایا
 اک دھیاری وقفہ سارا شامی گور سدھایا
 دوا فروش اتے پنساری اوہ بھی دغا کماندے
 آٹھ آنے دی گولی پھکی ڈھائی روپے بناں دے
 دو پیسے سعالین دی گولی دو آنے تے دیندے
 اک کھانسی پرک نہ آوے صفتاں چار کریندے
 ایسپرو وی ٹکی توڑی حصے چار بنائے
 پیس پڑی وچ پا کے دتے آنے آٹھ لگائے
 سرکاری وچ رشوت ہوئی دھوکے غدر مچایا
 پیسے لے کے پھر وی اگوں پانی ہتھ پھڑایا
 ڈاکٹر تے کمپونڈر مل کے رشوت کھاون لگے
 گورنمنٹ نوں دھوکا دیون کی لیون گے اگے

پلک دا بھی خون انہاں نے اپنے اندر پایا
 ہائے افسوس دوائی چھپے اپنا دھرم گمایا
 پنساری بھی پھکی دیندا مازو چھپڑ ملٹھی
 بودیاں جڑیاں کھاؤ جے کر بند ہو جاندی ٹٹی
 زیر سونف جوانین الاچی پوڑیاں چار بنایاں
 دس^(۱۰) سالاں دیاں بودیاں جڑیاں ڈیاں اندر پایاں
 چار آنے دی پوڑی بنائی دو روپے لگائے
 کیا کجھ حال زمانے والا آکھ نذیر سنائے
 زرگر بیٹھے وچ بازاراں زیور خوب بناون
 اصلی پاسہ سونا دس پیتل وچ ملاون
 چاندی دے وچ گھلٹ ملایا اُپر رنگ چڑھایا
 اک نفس دی خاطر اُس نے دھرم ایمان کھڑایا
 درزی بیٹھے وچ بازاراں چنگے سوٹ بناون
 اے پر ٹوٹے واٹے اوہ بھی پھٹے پھٹ چھپاون
 گز برابر ٹوٹا بچیا واپس کیتا نائیں
 بن جائے گی چھوٹی جھئی گرتی بچی تائیں

چار سو روپے مزدوری ہوئی اکو سوٹ بنایا
 بگ ریفل دا دے یارو سوٹ جدوں پہنایا
 بوٹ بناون والے یارو گھتہ بھرتی کردے
 بہتا دغا کماون یارو نہیں خدا تھیں ڈردے
 گاہک آیا اک جتی تائیں دے گیا جاں سائی
 فکر نہ کرتوں جتی تیری گھر پہنچاساں بھائی
 دس دناں دا وعدہ کر کے مہینے چار لنگھائے
 پنجویں مہینے مکراں پاکے جتی سیڑھ لے جائے
 گاہکے تائیں جتی دیاں صفتاں بہت سناوے
 دوسالاں نہ جتی جاسی دے گارنٹی آوے
 پیسے اجیں مکائے نائیں اک ماہ گزر سدھایا
 کھول لیا منہ جتی اگوں روشندان بنایا
 آموچی جاں بوہے بیٹھا دیئے پیسے ہن بھائی
 اے پر اُسدی جتی والا رہیا نشان نہ کائی
 گاہک کہے اس جتی تیری مہینہ نہیں لنگھایا
 موچی آکھے اسدے اندر پیر کیوں تڈھ پایا

آخر ہو مجبور بیچارہ پیسے دے اُس ناں
 اج تھیں بعد تو ہاڈے کول جُتی لیاں ناں
 لارے لاکے جُتی دتی دھوکا بہت کمایا
 جھوٹیاں قسماں کر کے اُسے روہڑ ایمان چلایا
 لالچ نفس نہ جاندی ہرگز سارے ڈھنگ سیکھاندی
 چوری دھاڑا لوٹ گھسوٹی کئی فریب بناں دی
 آخر سب کچھ چھوڑ ایتھائیں تڑ جانا توں خالی
 سوچ نذیرا آخر جاناں اندر کوٹھی کالی
 اک دوجے تے دُکھی دُنیا بھانے لکھ بناندی
 اپنیاں دُکھ مُٹاون کارن بہتے چارے لاندی
 تھانے جا کے چغلی کیتی پرچہ چاک کرایا
 ملے تشدد مُلزم تائیں پرچہ علت لایا
 سچ تے جھوٹ نکھیرن ناں سکا پرچہ لاندے
 جھوٹی بات تصور کر کے سنٹر جیل پہچاندے
 قتل کیس ہويا جس جانی گئی پولیس اُتھائیں
 رگڑ جاندے وچے سارے سچے جھوٹے تائیں
 آخر ہوگ نکھیردا جسدِ تن سو دو لگایا

رشوت اتے لحاظیاں مل جُل تن سو ست بنایا
 ہووے جیب گرم جس ویلے تدوں چالان کرایا
 تہت تن سو ست دفعے دے جوڈیشل پہنچایا
 جھوٹ بیان جچی وچ ہوئے اُلٹا پلٹ لگایا
 قتل کیس ثبوت نہ ہویا گھرنوں موڑ چلایا
 سر دے بدلے سر ہے لینا ایہہ قانون خدائی
 ایسا اُسنوں بدلہ ہووے جیسی کری کمائی
 اے پر کئی اپیلاں کر کے پھاہی تھیں لہہ جانڈے
 پکڑ ہووے گی روز قیامت جو نہیں عدل کمانڈے
 رکھا تہ فارسٹر مل کے لگے کرن کمائی
 چوری چھاپے چڑاں وچن ستیا ناس مچائی
 پنج روپے تک مُنڈھی ہوئی سو روپے لاندے
 جاء خزانے پنج روپے آخر جمع کر اندے
 کارگن رعایا خاطر گورنمنٹ بنائے
 اے پر گورنمنٹ نوں اُنہاں اُلٹے ہتھ دیکھائے
 کئی امداد غریباں کارن گورنمنٹ عطاوے
 اگے کارگن دا ہر گز پیٹ نہ بھریا جاوے

جو جو کروت وچ زمانے لکھے مَول نہ جاون
 اے پر دو چند ظاہر کیتے عاقل عقل کماون
 سب گجھ نال دے دے یارو نیکی یا بُریائی
 کی ہوندا جے نیکی کردیاں جاوے عمر ویہائی
 مندی فطرت تائیں چھوڑو سب جوان بھراؤ
 ہند مُسلم سکھ عیسائی رب دی یاد کماؤ
 ساریاں دا ایہہ کم نہ ہويا کئی خدا دے بندے
 میں جہئے بھی کئی ہزاراں عمل جہاں دے گندے
 گور بسیرا آخر بندے دُنیا چیز نہ کائی
 اک دن سبناں نے تڑ جانا کرلو نیک کمائی
 ایہہ گجھ حال زمانے والا دسیا کھول بھراواں
 میں خود عیبوں بھریا ہويا بد عملوں شراواں
 میں جہیا اوگنہار نہ کوئی اندر اسی زمانے
 ہر مندے تھیں مندا ہاں میں سارے وچ جہانے
 کروڈعا خداوند سب نوں سیدھے راہ چلاوے
 بعد نذیر عاجز تے مولا نظر کرم دی پاوے

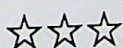

آدم خان

کراں شروع تعریف میں بہت چھیتی ظاہر کراں نالے آدم خان تائیں
 بڑی خوشی دے نال ہے گزر کردا واقف کراں گا سب جہان تائیں
 آدم خان جاں جمیا ماں اپنی ہوئی خوشی سی بڑی شیطان تائیں
 رستہ دین محمدی چھوڑ دتا ہتھ لایا نہ کدے قرآن تائیں
 بے شمار پیتا ماں دا دودھ اُسے آدم خان سی ہويا جوان تائیں
 پڑھ لکھ کے تے اپٹو ڈیٹ بنیا لسا رہیا نہ کسے دھیان تائیں
 دولت مایہ دا کوئی شمار نائیں فخر ہو گیا بڑا سلطان تائیں
 خون کڈھ غریب وجود وچوں رنگ چاہڑیا اس مکان تائیں
 آدم خان جاں چلے زمین اُتے نظر رکھدا طرف آسمان تائیں
 ماں آکھدی بچیا پڑھی کر لے دلوں رد کر اس سامان تائیں
 آدم خان کہندا پڑھی نہیں کرنی دولت بے شمار گمان تائیں
 ماں تڑبتاں ہے آدم خان دی جی یارو رکھناں فرض مُسلمان تائیں

کوئی تڑبتاں نوں ذرا خوف ناںیں سدے رات دِن سب جہان تاںیں
 دِن رات اوہ مُنہ نوں کھول رکھدی چھوڑے مُول نہ بُڈھے جوان تاںیں
 سوا لکھ بندہ اُوہدے کول جاندا رجن آوندا نہیں طوفان تاںیں
 ہردن دے وچ سوا لکھ سدے پتہ اُسدا سب جہان تاںیں
 آدم خان نوں سی جد چڑھی مستی خصم رہیا نہ مول دھیان تاںیں
 ملک قبض خان اُسدا یار پکا آیا پاس جان ملن ملان تاںیں
 چٹھا چاٹر کے تے قبض ملن لگا سانس بہت چڑھیا آدم خان تاںیں
 ہڈٹ کے سینے دے چوڑ ہوئے واسطے پاوندا سی قبض خان تاںیں
 قبض خان کہندا میر یادو ستاوے رج ملانگا جتس لاہن تاںیں
 کنگا چاٹر کے خوب ملاپ ہويا چکھے پھوک نکلی آدم خان تاںیں
 قبض خان نے چھوڑیا تہ اُسنوں اکھاں موڑیاں جدوں آسمان تاںیں
 آدم خان دی وہٹی رون لگی کر کر شور اوہ نت فغان تاںیں
 مینوں چھوڑ کے کیوں تو چل پو رکھناں یاد سی اس بے جان تاںیں
 نام جگتاں ہے وہٹی آدم خان دی جی جان رکھیو نال دھیان تاںیں
 رنگ چٹا تے شکلو بہت سوہنی جیویں چن دسے آسمان تاںیں
 اُس دی کھوج چنگی مونہوں بہت میٹھی چنگی لگدی ہر جوان تاںیں

نہ اوہ رہتی جوان نہ ہوئی بڑھی عمر اُسدی ہے درمیان تائیں
 یارو جگتاں بہت پیار کردی کیا ہندو تے کیا مسلمان تائیں
 بہن جگتاندی اک دولتی بی نام دو نواندے رکھ پہچان تائیں
 بھتا پیار کردی جیہڑی دولتی بی یار اکھدی سی آدم خان تائیں
 انہاں دواں سنگ پیار نذیر رکھے پھر ڈھونڈ دا دین ایمان تائیں
 اک روز ایہہ گناہ دے بھار چا کے تکلناں تہہ بھی ہے قبرستان تائیں
 عمل بہت کھوٹے تیرے نظر آون بھانویں کچھ لے سب جہان تائیں
 انہاں دواں نوں بسند یا چھڈ دے کھاں یاد رکھ لے رب رحمان تائیں
 جس دن دا میں جوان ہويا بہتا جگتا نال پیار میرا
 اصل جگہ دا رہیا خیال نائیں ڈیرا سمجھیا وچ گیار میرا

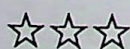

میری عیب

لکھ عیب کروڑ ہزار میرے وچ آوندے نہیں شمار مولا
 حد لنگ گئی حد بیان وچوں ظاہر کراں کی میں خاکسار مولا
 گناہ ودھ گے طوبے دیاں پیتاں تھیں نالے دُنیا دے اشجار مولا
 جنڈ جھاڑیاں گھاس دریا سبھے نالے ہور ذرے سارے خار مولا
 بوجھ گناہ دا باہر حساب وچوں چوہداں طبقات تھیں ودھیا بھار مولا
 جیلون جو پانیاں وچ ساری کیڑے مجھ تے ہور سنگسار مولا
 دُنیا وچ بندے جیہڑے ہین وسدے نالے ہور مخلوق جو بار مولا
 جو جو بندیاں انہاں تیار کیلتے آئے جگ تے سب اوزار مولا
 دریا نیل دجلہ چناب سندھ جمنار اوئی توں گزگا سنگم آبشار مولا
 دنیا سب جہاں دے شہر جتنے چھوٹے وڈے جو ہین بازار مولا
 شہراں وچ دوکان اسباب سارے ہر اک چیز تے ہر ہتھیار مولا

جہاں زر پلے سودا لین جلدی بے زر پئے منکن اُدھار مولا
 نالے لیکن رسید گواہ رکھ کے ہاڑ منگھر دا کرن اقرار مولا
 ایہہ نذیر کی سودا خریدی کرسی جہدے کول نہ پیسے دوچار مولا
 پالے گرمیاں دے وچ جل کے تے غلہ کرن پیدا زمین دار مولا
 ہل جونٹ تے مچ دندان دیون ٹر مُڑ دا کرن پکار مولا
 بے شمار غلہ پیدا کردے دُنیا کنک چاول تے مکی جوار مولا
 ساری دُنیا دے غلے دانیاں تھیں میرے ودھ گئے بُرے کردار مولا
 دانے پانی خاطر جو تیار کیتے گٹھلے کوہلیاں ہور کٹھار مولا
 بعضاں شیش محل مینار پائے بعضاں کوٹھیاں ہور پسار مولا
 جمع پونجیاں کر کے بیٹھ گئے دولت مائیہ دے لگے انبار مولا
 کجھ گھراں نوں چھوڑ بے گھر ہوئے پھرن جنگلاں وچ فرار مولا
 کجھ عیش آرام دے نال سوون دن رات روون غمخوار مولا
 ربا انہاں نوں کدوں آرام ہوندا جیہڑے عشق دے وچ بیمار مولا
 دُنیا وچ جیہڑے کسبدار سارے کہنیں مار دیندا سنیار مولا
 ہر شے تھیں ودھ گناہ میرے قلم لکھنے توں جاندی ہار مولا

سٹ وجدی دل دے زخم اُتے درمٹ لا وندا جیویں لوہار مولا
 جدیاد آوے گل سونہیاں دی جگر پھٹ کے ہون لنگار مولا
 تیرے گن وچ جو جوشیے آئی ودھ انہاں تھیں میں او گنہار مولا
 جبرائیل حساب نہ لاسکدا لائویں آپ شمار غفار مولا
 تیری رحمت تھیں کم گناہ میرے رب اغفر لی ہے پکار مولا
 تیرے فضل تے رحم دی آس رکھے ایہہ نذیر عاجز شرمسار مولا
 کُتے کئی حصے میں تھیں ہین چنگے در خصماں دے پہریدار مولا
 وچ غفلتاں بہت غلطان ہو یا سدا تے نبی دے کریں بیدار مولا
 غوطے کھا وندی اے بیڑی گناہ اندر کر کے فضل توں پار اوتار مولا
 نذیر حسین دی توبہ قبول کر لے لکھ وار توبہ استغفار مولا
 کوئی کمی نائیں تیرے گنج اندر خزاں دُور کر موڑ بہار مولا
 عیباں بھرے دی سُن فریاد ربا ہووے رحم اندر سرکار مولا
 معابے نبی رسول دے رحم کر کھاں گنہگار دا توں بخشہار مولا
 انس رکھدا آس ہمیش تیری ترا فضل میرے درکار مولا

سدھنت

سوہنا نام رب دا توں جپ بندیا
 دلے وچ خوف اُدا رکھ بندیا
 کلمہ توحید دا توں پڑھ بندیا
 جنتان دے بویہ وچوں وڑ بندیا
 کیسی اللہ پاک دی ہے شان بندیا
 رکھے ہر جُون تے دھیان بندیا
 مال جان کردے قربان بندیا
 تاں ہی رب ہوسی مہربان بندیا
 ہوا چکے تخت سلیمان بندیا
 کتھے گئے فی شاہے دو جہان بندیا
 چند روز دا کیں توں مہمان بندیا
 لگوں استھے پاپ نوں کمان بندیا

قبراندے ویکھ لے نشان بندیا
 اوہی تیرا خاص ہے مکان بندیا
 رب ول لا لے دھیان بندیا
 تائیں حاصل ہوئی گیان بندیا
 تھماں بن کھڑے آسمان بندیا
 پیدا کیے جن انسان بندیا
 جھوٹے جگ اُتوں ہو وناں روان بندیا
 اُتھے تڈھ نے ہے ہوتا پریشان بندیا
 ڈھونگے تھانے ول ہوئی چالان بندیا
 تینوں پچھن گے وکیل بیان بندیا
 کاپی عملاں دی کڈھ کے ویکھان بندیا
 اُتھے نیتاندے فیصلے سنان بندیا
 کیے دا پھل اُتھے پان بندیا
 بن عملاں تھیں اُتھے گھبران بندیا
 اکو رب پر ماتما رحمن بندیا
 سب بھائی سکھ ہندو مسلمان بندیا

خود بندہ بن تے پہچان بندیا
 سارے بھائی بھائی نے انسان بندیا
 گھلا تیرا دشمن ہے شیطان بندیا
 سدھے راہ تھیں لگدا ہٹان بندیا
 توڑ دے غرور دے تران بندیا
 تیرا رب راکھا ہر آن بندیا
 اس تینوں کردا ہے سدھنت بندیا
 ایہو تیرا ویلا ہے بسنت بندیا

حکایت

سنو حکایت اک شخص ذا حالا تِساں سناواں
 بُہتی لمبی داڑھی اُس دی کیا بیان بتاواں
 اُس محلے اندر بھائی کوئی حجام نہ ہويا
 حدوں باہر داڑھی لمبی کٹنے تے دل آیا
 سُنّت مطابق رکھاں داڑھی اک مُٹھ ہووے پوری
 اتنا بھار ہويا مُنہ اُتے کی مینوں مجبوری
 گھر وچ قینچی لوڑن لگا داڑھی کٹن تائیں
 بُہتی کوشش کیتی اُس نے قینچی لہی نائیں
 سوچ وچار دِلے وچ کردا ہُن کی چارہ کریئے
 خود گمائی قینچی اندروں دوش کھدے سر دھریئے
 نال خاموشی بیٹھا رہیا کافی دیر ویہائی
 سوچ وچاروں آخر اُس نے ایہہ تجویز بنائی

حدوں باہر داڑھی جیہڑی اُسُنوں اگ لگاواں
 ٹھوڈی اگے مُٹھی رکھاں باقی مُٹھ بچاواں
 اوڑک اُسے بتی لے کے داڑھی نوں اگ لائی
 ٹھوڈی اگے مُٹھی رکھی داڑھی بلدی آئی
 آن پہتی جان نیڑے آتش مُٹھی سیک لگایا
 اُس شخص نے جلدی جلدی ہتھ نوں دور ہٹایا
 ہتھ اُٹھایا داڑھی اُتوں نکلے ہور البے
 داڑھی دے سنگ سر بھی سڑیا بہتا دردوں کنبے
 داڑھی تے سر سڑیا جس دم مندا لگدا کوناں
 ہُن نہ بال جے گا کوئی نفع ہو گیا دوناں
 سر مبارک انڈا بنیا جیونکر سُرخی ڈھلی
 ایہہ بھی گل بھلیری ہوئی ہوا لگے گی کھلی
 ہفتہ وار مناوَن کولوں رپھڑ مُکا سارا
 سر تے دُھپ نہ جھلن ہوندی ننگا ہو گیا تاڑا
 دیکھو اُس شخص نے اپنی داڑھی کیویں جلائی
 سوچیا نہیں جے مُنہ سر سڑی آپو آگ لگائی

سنت نبی نوں اگ لگانی تھوڑا جُرم نہ ہوندا
 مُسلم دا اک وال بدن دا نہیں جلایا جانا
 جل جائے جے وال اچانک کریئے کی دھیانوں
 مُسلم دا جج وال جلے تاں کلمہ کہے زبانوں
 اے پر اج کل پھوڑی وانگو نئی مشین بنائی
 منڈھوں کھر کا لاوے جیہڑی وال نہ چھوڑے کائی
 چاہڑ بلیڈ مشیناں اُتے کردے رو ز صفائی
 سُنّت دی کوئی قدر نہ کیتی ہر گز شرم نہ آئی
 داڑھی مُن کے شکل بناون چھڑد جیویں زنانی
 مرداں دے مُنہ داڑھی ہوندی سوہنی شکل نورانی
 جو گچھ کر سو اپنی کاری دوجے دا کی گمدا
 جھوٹے ایہہ سنسار نذیرا نہیں بھروسہ ددا

سی حرفی اول

الف: اللہ دا اسم تے شان لکھاں جیہڑا ویکھیا خاص قرآن وچوں
 الرحمن الرحیم صفات اسدی بسمہ اللہ دے شروع بیان وچوں
 جیاؤن جوگن تھیں ہوئی پیدا کرے رب دی صفت زبان وچوں
 انس صفت نہ اُسدی ختم ہوسی مُر جان گے سب جہان وچوں

ب: بہت مصیبتاں پیار اندر جند طعناں نال سُکائی دیندے
 دیکھ ہسدے لوک دیوانیاں نوں خوف رب دا ولوں بھلائی دیندے
 زخم مرہم دی نہ پرواہ ہوندی عاشق یار پچھے غم کھائی لیندے
 تارک ہو کے انس قبیلیاں تھیں انفی یار دے نام دی پائی لیندے

پ: پاک خُدا دی ذات سچی تختوں سٹ کے بھیک منگائی دیندا
 جے کر رحم دی ہوئے رضا اُسدی تاج گداں نوں پکڑ پہنائی دیندا
 جیہڑا پیار پاوے اُسدے نال یارو مائی باپ تھیں گھٹ جُدائی دیندا
 انسب چیتے اُتھے بھل جاندا جدوں عشق دی اک بھڑکائی دیندا

ت: تاج تے تخت دی لوڑ نائیں جیہڑے عشق دی پھائی وچ پھس جاندا
 اُنہاں اپنا آپ نہ یاد رہندا جدوں یار دی یاد وچ دھس جاندا
 صبر آندا نہیں سوہنے یار باہجوں گھر بار نوں چھوڑ کے نس جاندا
 ساری عمر بھانویں روندے رہن انس اے پر یار نوں دیکھ کے ہس جاندا

ن: ثباتی رکھ یقین پکا محو ذکر اندر جیہڑا ہوئی جاندا
 کر یاد مصائب پیغمبراں دی مولا بخش دیسی جیہڑا روئی جاندا
 لکھے رات عبادتاں وچ ساری جے کر پڑھی درود ہے سوئی جاندا
 اُس کرے بیان قرآن سچا ، جیہڑا رب دا اُسدا رب ہوئی جاندا

ج: جگ سارا پیا جانداے عاشق یار چُکھے سُولی چڑھ گئے نی
 کنہایا یار دا دل تھیں موڑیا نہ انا الحق دے لفظ نوں پڑھ گئے نی
 بُکھ ننگ دی کوئی پرواہ نائیں پالے گر میان دے وچ سڑھ گئے نی
 سچے عاشق جو انسا یار کارن وچ تیل کہڑا اھاندے کہڑھ گئے نی

ج: حال جانے رب عاشقاں دا دِن رات کر دے ہے گریہ زاریاں نی
 دِن رات صدا آرزو اندر رت دل اندر بے قراریاں نی
 پینڈے بہت اوکھے یار و عشق والے نالے ہوندیاں بہت خواریاں نی
 ہوندی نیند حرام نذیر اُنہاں جہاں لکیاں عشق بیماریاں نی

خ: خاص عاشق جو معشوق والے ہر دم دید باہجوں ترساوندے نی
 حاجی نام دے مکے تیار ہوئے گھڑیاں ریڈیو مل لیاوندے نی
 عاشق رکھ کے قلب نوں یار اگے بارش آنسواں دی برساوندے نی
 اُس بھونڈنوں پیچ دی ٹار کی اے ویکھ شمع پتنگ جل جاوندے نی

د: درد جاگے ڈاڈھی پیڑ والا سوہنا یار بھی مرہم لگاؤندا نہیں
 میرے درد دی کٹھڑی بہت بھاری بشر دنیا دا کوئی چاؤندا نہیں
 مُشکل پُل صراط تھیں پار جانا پتلا وال تھیں نظر بھی آؤندا نہیں
 اِنسا اک محمد رسول باہجوں اُتھے ہور کوئی چھڑکاؤندا نہیں

ف: ذات محبوب دی عبد ہے جی واہ واہ صفت سہنی اوہدے نوردی اے
 جیہڑے خاص عاشق اوہ تے جان گئے نی اتھے گل تے عقل شعور دی اے
 صورت پاک دا نقش نگار الہ ایسی شکل نہ جنتی حور دی اے
 انس اُسدا کیویں دیدار پاپیں اے پر فضل اُمید ضرور دی اے

د: رب رحیم کریم اقدس اپنے ولیاں دے رُتبے بڑھائی دیندے
 کئی آکھدے ولی نہیں امداد کردے جو گچھ منگیئے رب تھیں دیوائی دیندے
 جیہڑا دین دے راہ تھیں بھُل جاندا پنچہ پکڑ کے راہ ویکھائی دیندے
 اِنسا اصل وچ سب رضا ربی ڈبیاں بیڑیاں ولی ترائی دیندے

ذ: رازیاں کرن پئے نت عاشق جہاں رب دے نال پیار کیتا
 ابراہیم نون پنچہ دے وچ پا کے آپے اگ نوں سی گلزار کیتا
 دتی گھت جدائی یعقوب تائیں غم یوسف دے آن لاچار کیتا
 انس اکھاں دی ختم بینائی جیہڑی لوکھل گئی جد دیدار کیتا

س: سلیا جگر کلچڑے توں جسدا یار دے نال پیار ہويا
 آوے جوش نہ کرے آواز موہنوں اٹھ جنگلاں ول فرار ہويا
 جدوں یار دا کن آواز آیا کمر کس کے جلد تیار ہويا
 کسے چیز دی لوڑ نذیر نائیں جدوں عشق دا گرم بازار ہويا

ش: شوق تے ذوق دے نال عاشق سوہنے یار دی طرف روان ہوئے
 فانی دُنیا دے دھندے چھوڑ کے تے اکو یا ددے وچ غلطان ہوئے
 پئے گئے یار دے میل دی سوچ اندر اسے راز دے وچ حیران ہوئے
 انس چاک ہو کے پر پئے فقر والے بوہنے یار دے ول چلان ہوئے

ص: صدق یقینِ نوں رکھ ثابت عاشقِ اَلفِ دا اسمِ پکار دے نی
 اِسِمِ اَلفِ تے مہمِ دا بہت چنگا عاشقِ دن تے رات چتر دے نی
 ماں باپ تے آپِ فدا کر دے دولتِ مالِ قُربانِ ثار دے نی
 اُسِ اُنہاں نوں دنیا نال کی اے خادمِ جو اسِ پاکِ دربار دے نی

ض: ضدِ کماوندے بہت عاشقِ دامنِ یارِ دا ہتھان تھیں چھوڑ دے نہ
 کر کے نیتِ پکی کچھے لگ پیندے سخنِ مَنہ تھیں کڈھ کے موڑ دے نہ
 شا کر رہوندے نیتِ رضا اُتے اپنے لفعے نقصانِ نوں لوڑ دے نہ
 اُسِ یار دے نال اقرارِ جیہڑا مرجانِ بھانویں کدے توڑ دے نہ

ط: طعنِ ملامتاں بہت ہوئیاں تیرے ہجر نے ڈاہڈیاں سلیاں میں
 گھل خبر کوئی ملاقاتِ والی آسِ رکھ کے ڈھیریاں ملیاں میں
 ویلا گزردا جاندا میلِ والا اجِ یارِ باہجوں اتھے اکھلیاں میں
 اُسِ ہتھ بدھے ملاقاتِ ہووے کوڑے چھوڑ جہانِ نوں چلیاں میں

ظ: ظاہری دا چنگا ہون کی اے باطن وچ چنگا نہ تے کی ہویا
 دل رنگے نہ نبی دے عشق اندر کپڑا نیل رنگیا اتے کی ہویا
 بوہا پاک رسول دا چھڈ کے تے درغیر اندے لنگیا تے کے ہویا
 اِس سچ نہ نبی تھیں منگنے دا اُس نے رب تھیں منگنا کی ہویا

ع: عقد ہویا جہدے نال تیرا طرف اُس دی کر رُہان تائیں
 نظر غیر ولوں اپنی موڑ جلدی پختہ کر لے صدق ایمان تائیں
 پکا پیر پانا مت بھسل جاوے قول یار دا رکھ دھیان تائیں
 اِس جدوں حقیقت دا راز پایا کرنا فیر کی تہد جہان تائیں

غ: غار محل اک جاہ دِن جدوں نظر محبوب ول پیوندی اے
 بیٹھ رہے اکیلا بن جائے جھلا حرص دنیا دی تائیں رہوندی اے
 ولوں کڈھ جنجال فناہ والے پندیار دی خوب اکھیوندی اے
 اِس تار دے نال جاں تار لگی بجلی کس کرنٹ مریوندی اے

ف: فکر کرتو ذرا دل اندر فاقہ فقر دی پہلی رضا ہوئی
 قائم کر لے جلد نماز دائم ساری عمر نہ جیہڑی قضاء ہوئی
 موت قبل انت موت تے عمل کر لے زندگی بہت بیکار تباہ ہوئی
 انس رت تے ماس موجود تائیں جدوں یار دی طرف نگاہ ہوئی

ق: قدر جانن اوہی یار والی جیہڑے یار تھیں باج دِ لگیر ہوئے
 پھرن ڈھونڈ دے شہر تے بار اندر ہجریار دے وچ فقیر ہوئے
 جانن یار دے سُخن نوں بہت پکا جیویں پتھر دے اُتے لکیر ہوئے
 انس اُنہاں نوں یار دی قدر کی اے ابو جہل جئے جو بے پیرہ دے

ک: کی دساں حالا عاشقاں دا اکو رونے دا اُنہاں کم ہووے
 تازہ ہوندے دل زبان دونویں باقی بدن جانو سکا چم ہووے
 شب روز کھڑے دربار اندر جیویں وچ مکان دے تھم ہووے
 انس اُنہاں نوں ہور خیال نائیں پیتا جہناں نے عشق دارم ہووے

ل: لعل سمیٹ کے کی کرنے جدوں لعلوں دامہنڈھ قریب ہويا
 ہو ر فکر اندیشاں کی کرنا جدوں سرتے رب مجیب ہويا
 سورج چن دی لاٹنوں ویکھناں کی جدوں یار دیدار نصیب ہويا
 انس ہو ر پیار بیکار سارے اکو پیار جو نال حبیب ہويا

م: موڑ مہار محسباں دی کیوں دتا ئی وقت گزار بیلی
 لاوے آپ لا کے ملاقات والے دتا اچ توں کیوں وسار بیلی
 مشکل نہیں سی کوئے بے رحم کر کے نوکر رکھ دے وچ دربار بیلی
 انس چاک کر کے سینہ ویکھ میرا تیرے ہجر نے کیتے لنگار بیلی

ن: نوکر جو اس دربار اندر سب شاہانندے شاہ سدھاوندے نی
 ٹھوٹھا پھڑن گودائی دادسنے نوں ٹکڑے در دردے منگ کھاوندے نی
 پھٹے کپڑے جسم تے میل جی اپنے آپ نوں بُرا مناوندے نی
 انس رہن اوہ خوش رضا اندر جیویں یار آکھے ایویں ریہوندے نی

و: وِرد ہو یا اِکو نام والا ہور کم تمام ویسار گئے نی
 پتہ لگا جاں بے وفا دُنیا دِلوں اِسُنوں سب دھتکار گئے نی
 بنی دوستاں دی وفادار نائیں سمجھ اِسُنوں کوڑ پیار گئے نی
 انس جہاں نے اس دی حرص رکھی ہائے ہائے کردے آخر کار گئے نی

۵: ہس کے لاونی سوکھڑی جے پر توڑ نبھا دتی پئی جاندی
 سوہناں یار متاواناں سوکھڑا نہیں رگوں رت سکاونی پئی جاندی
 گلوں ہار سنگار اُتار کے تے اِکو الفی پاونی پئی جاندی
 انس یار دی جیویں رضا ہووے گلے چھری چلاونی پئی جاندی

۷: یا د اند رجدوں محو ہو یا پھر ایہہ دُنیا تینوں کھل جاسی
 پہلے مرن تھیں مرن قبول کر لے پھر راز سارا تینوں کھل جیسی
 لگی اگ جاں عشق دی وچ سینے تدوں ہوا فراق دی کھل جاسی
 انس آپ مقبول کر اُونے نوں اللہ پاک تھیں ختم الرسل جاسی

سی حرفی دوم

الف: اُٹھ دلا نہیں آرام مینوں لکھ شانِ محمدؐ سردار جیہڑا
 ہادی دونواں جہاناں دے وچ ہے جو ساری اُمت دا ہوگ غمخوار جیہڑا
 اپنی آپ مثال ہے ذات احمد حدِ سدرہ تھیں لنگھیا پار جیہڑا
 ہو یا دونواں دا انسِ میل اُتھے رہیا یار دے سامنے یار جیہڑا

ب: بُھن کے بھار تیار ہو جا کر مشق توں یار دے نام والی
 مشق کر دیاں جانِ فدا رکھ آس توں وصل کی جام والی
 فقرِ فاقیوں باج نہ ملے تینوں خوشبو رکھ اندر اسلام والی
 انسِ پاؤنا رب نوں بہت اوکھا گل چھوڑ دے خاص تے عام والی

پ: پیار پاؤں ماہی نال جیہڑے اوکھے ہون بھاریں کچھے ہٹ دے نہ
 تسبیح یار دے نام دی پڑھن ہر دم مول پونجیاں دولتاں کھڈے نہ
 پاؤں لکھ ملامتاں پیار اندر گٹھڑی عشق دی سرے تھیں سڈے نہ
 شب و روز عاشق اُتس ریہن درتے بوٹا آس اُمید دا پٹدے نہ

ت: تاپ رہندا دن رات مینوں بھر یار دا آن ستا وندا اے
 پوون سول نہ مول آرام مینوں دل غم اندر غوطے کھا وندا اے
 جدوں دید ہوئی تدوں عید ہوسی عمر رکھ اُمید نبھا وندا اے
 رکھے اُتس اڈیک ہمیش تیری دل دید باہجوں تر سا وندا اے

ث: ثمر نہ ملدا صبر باہجوں ڈھائیں مار روواں اکھاں لال ہوئیاں
 طعنے دیوندے لوک ہزار مینوں تیرے دید باہجوں خستہ حال ہوئیاں
 کام کاج نہ ہو وندا مول کوئی زر باج میں بہت کنگال ہوئیاں
 اُتس حوش حواس اُداس میرے سوہنے یار دے باج بے حال ہوئیاں

ج: جان تڑنے مچھی وانگ میری شربت وصل دایار پلا وندا نہیں
 اٹھے پہر میں کوکدی رہواں عاجز سوہناں اک بھی وار بلا وندا نہیں
 سو سو وار ویکھاں مُڑ کے یار تائیں اگوں مست نگاہ ملا وندا نہیں
 جے کر گئیوں توں یار دے در اُس بن خیر دے موڑ چلا وندا نہیں

ح: حال تھیں سخت بے حال ہوئیاں دل یار تھیں باج ویران میرا
 کدوں یار آکے سینے لاوسی گا بند بند سارا پریشان میرا
 سوہنے یار دے ہوٹھ رنگیلوے نی وچ اُنہاں دے ہے ایمان میرا
 اُس آکھ بلی اقرار کر کے روح ہو گیا سی مُسلمان میرا

خ: خاک دے وچ سما گئے نی جیہڑے دعویٰ خدائی رکھا وندے سن
 کتھے گئے شیدا دفرعون کافر جیہڑے خود نوں سجدہ کرا وندے سن
 ٹھٹھے کرن رسول دے نال کافر وچ راہاں دے کنڈے بچھا وندے سن
 کیے اِنسا لعل شہید دونویں ظالم ترس نہ مول کما وندے سن

د: دم وچ غم دی آہ نکلے سُن کے کربلا دا جیویں حال ہويا
 کندے پٹھ بچھا لٹاوندے سن عاشق نبی دا جیہڑا بلال ہويا
 جگر پھٹ جاندا لیر لیر ہو کے جو حسین دے نال کمال ہويا
 اُس کندھے رسول دے چڑھن والا اوہ بھی کربلا وچ حلال ہويا

ف: ذکر اذکار تے بہت سارے پہلے آکھ پیار یا بسم اللہ
 دس ہزار نیکی ملے اُس تاکیں جس سچ پکاریا بسم اللہ
 درجے دس ہزار بلند ہوسن پورا علم اُتاریا بسم اللہ
 اُس اتنے ہی گناہ دور ہوسن بیڑا نوح دا تاریا بسم اللہ

و: راز رونواں تیرے ہجر اندر آکے مکھ ویکھا پیار یاوے
 سینہ کھوکھڑا غماں نے کر دتا جلد مرہم لگا پیارویا وے
 اکھاں برس رہیاں دل روند اے اہنوں چپ کرا پیار یاوے
 اُس بہت گرمی ہوسی حشر اندر دامن پٹھ چھپا پیار یاوے

س: سُکھ نہ مول نصیب اندر جدوں یار تھی ملی جُدائی مینوں
 جان سُنک کے ہوئی سنجول میری دتی یار نہ آن دوائی مینوں
 مٹھے بول سنائے کے جگ تائیں آپے ٹر گیو زخم لگائی مینوں
 دُکھاں وچ تڑفاوندا اُس تائیں سینے گھت کیے ہجر دی پھائی مینوں

ش: شک نہ اس وچ مول کوئی ہے کوئی زمین آسمان بنان والا
 بن کسے دلیل تھیں سچ اللہ پالہنار جو سب جہان والا
 حق دین اسلام ہے بہت چنگا یِگا اصل قانون قرآن والا
 اُس احمد مُرسل نبیاں دا بن ٹھن کے عرش تے جان والا

ص: صبر نہ آوندا یار باجوں سارا جگ اندھیر غبار دِسدا
 مالی وداع ہو یا بوٹے لائے کے تے کھل پھل کے ہے گلزار دِسدا
 جہاں بوٹیاں نوں پانی رہیا ملدا اِج اُنہاں تے موسم بہار دِسدا
 اُس جہاں رُکھاں اُسدی آس چھوڑی جین اُنہاں دا بہت بیکار دِسدا

ض: ضعیف ہوگئی تیری عمر بندے دس جگ تھیں کیا کمایا ای
تینوں رت دے وچ نہ مت آئی وچ پاپ دے وقت لنگھایائی
رب پاک نے موسم تبدیل کر کے پنکھا اُش دا ہتھ پھیڑایائی
اس چرکا آن مسیت وڑیا بلغم تھوک کے گند مچایائی

ط: طلب ایمان دی تہدہ تائیں اُٹھ یار دے نال پیار کر لے
اطیعوا اللہ واطیعوا رسول اندراپنے قلب دی تیز رفتار کر لے
ہتھ کار دل یار دے ول ہووے جسم یار دے وچ بیمار کر لے
اس چند روزاں ہے گی عمر تیری حاضر رکھ دل نوں استغفار کر لے

ظ: ظلم کیتا اپنی جان اُتے نائیں پڑھی نماز ویکھا وے نوں
کلمے پنج جیہڑے بناء مسلماناں کیتے یاد نہ کدے سناوے نوں
نیک عمل نہ کھٹیا مول کوئی اگ دوزخ دی دور ہٹاوے نوں
اس کھٹیا تہدہ کی جگ اندر آخر سفر دے نال جاوے نوں

ع: عقل دے فکر دے وچ رہون کدوں یار دے نال ملاقات ہوسی
 نظر کرم دی کدوں تک پا کے تے راضی رب رحیم دی ذات ہوسی
 رکھی آس ہمیش یقین کر کے کدوں رحمتاں دی برسات ہوسی
 اتس زاریاں تدوں منظور ہوسن جدوں لیلاۃ القدر دی رات ہوسی

غ: غوطے کھانڈیاں عمر گزری شفقت کر کے تے بنے لاجانویں
 اوکھا بہت سوال مجتاناں لکھ تختی اُتے سمجھا جانویں
 پیوند دل تے سخت زنگار ہو یا ہووے کرم تے کر صفا جانویں
 اتس بہت مشتاق دیدار دا ہے مینوں خوشی دی عید کرا جانویں

ف: فجر دا وقت سہاونا جے چدھر مکھ موڑاں خوشبو آوے
 بلبل باغ دے وچ چچاوندی اسے سُخن کوئلاں دا گوگو آوے
 پھل کھل کے باغ دے مہکویں نی ہر سمت آواز تُو تُو آوے
 اتس دے دے کن نوں دھرسُن لے ہر سمت تھیں ہے اللہ ہو آوے

ق: قسمت نے جدوں جواب دتا متھے رکھ کے ہتھ حیران بیٹھا
 رہا میل میرے سوہنے یار تائیں گوشے ریہہ کے کراں فغان بیٹھا
 آوے صبر اقرار نہ دل اندر چپ چاپ ہونیر چلان بیٹھا
 انس ہو رگلاں سب بھل گئیاں اک غماں دی کراں دُکان بیٹھا

ک: کدھر جاواں سوہناں یار لوڑا اج یار باہجوں دل تنگ ہويا
 جگہ جگہ دے وچ تلاش کیتی تائیں توڑ والا کوئی سنگ ہويا
 ماری تیغ فراق دی وچ سینے سہارا سک کے بدن کرنگ ہويا
 انس عرض کردا در بار تیرے ہتھ بھن کے کھڑا ملنگ ہويا

ل: لکھ کے چٹھیاں درد بھریاں سوہنے یار دے دیس نوں پائیاں میں
 اگوں موڑ نہ کوئی جواب دتا شاید یاد دے وچ نہ آئیاں میں
 خبر نہیں ناراضگی ہوئی کیونکر ڈاڈھی اس گلوں گھبرائیاں میں
 انس تاج تے تخت دی لوڑ تائیں تیرے دیس وچ کران گدائیاں میں

۴: من لے حکم خدا پیدا توں جیہڑا نبی نے آن بیان کیتا
 پنج وقت نماز اک ماہ روزے وحدت حج زکوٰۃ اعلان کیتا
 حد رکھ حلال حرام والی اسے واسطے نازل قرآن کیتا
 انس شغل رکھیں ایہو عمر ساری چند روز دا توں مہمان کیتا

۵: نبض میری پھڑکون دیکھے خبرے کس بیماری دا دور ہويا
 چھالاں لاوندی بحر العشق اندر باقی بدن سارا کمزور ہويا
 اٹھے پھر نہ مول آرم کردی اک لفظ تے اسد زور ہويا
 جانے دلاں دی مرض نوں کوئی انس درد کوئی علاج کجھ ہووہو

۶: واسطہ رب دائدھ تائیں مینوں اکھلیاں چھوڑ نہ جائیں یارا
 رہندا دل ہمیش ویران میرا اس دل اندر ڈیرا لائیں یارا
 خانہ دل دے وچ اندھیر چھایا دیوا یاد دا وچ جلا لیں یارا
 انس کردا زاریاں تڈھ اگے نظر مجھ تے کرم دی پائیں یارا

۵: هو اللہ اسم ذات باہجوں سوہنی ہور غذا لذیذ کوئی نہ
جس دی ہوئی غذا اللہ ہو ہردم اُس جہیا پھر ہور عزیز کوئی نہ
جس دے سب اعضا ثبوت کیے اُس نوں لوڑ پھر نو کر کنیز کوئی نہ
انس جسوں رب دا خوف نائیں اُس جہیا کافر بد تمیز کوئی نہ

۷: یاریاں لائیاں سوکھیاں نہیں تاج تخت نوں چھوڑنا پئے جاندا
جنگل بحر پہاڑ تے شہر اندر راز الف دا لوڑنا پئے جاندا
پنجر توڑ کے کمر غرور والا شیشہ عشق دا جوڑنا پئے جاندا
انس وال تے سنے وجود ہڈاں رگوں لہو نچوڑنا پئے جاندا

۹: یاد کرکھاں ذرا غور کر کے تیرا بندیا شروع مقام کتھے
نجس راہ وچوں ہویا گذر تیرا پھر سوچ کھاں کیتا قیام کتھے
نو ماہ جیہڑا کھادا شکم اندر تینوں یاد ہے اوہ طعام کتھے
حالت اصل نوں بھلیو آن اتھے انس پتہ نہ سی صبح شام کتھے

سی حرفی سوم

الف: اک ہے عرس دربار تیرے سنگ ایمان ہووے مردی وار اللہ
 رکھیں اُمت رسول مقبول دے وچ ہووے سوہنے دے نال پیار اللہ
 وچ گناہ دے دوڑ ہے بہت میری تیز نظر کولوں رفتار اللہ
 سدا انس نوں فضل دی آس بہتی میں توں عاصیا ندا بخشنہار اللہ

ب: بیڑیاں پاندی عشق اندر کُجھ تار گئے نی کُجھ روہڑ بیٹھے
 سنگرہ دل والا چپہ صدق والا رسہ عشق دی تار دا توڑ بیٹھے
 کُجھ گئے وچھکار نہ مُڑ آئے کُجھ ادھ وچوں پچھے موڑ بیٹھے
 انس انہاں نے کدوں ہے پار جانا جیہڑے حق دے راہ نوں چھوڑ بیٹھے

پ: پاس آوے ملک الموت جس دم اکھاں کڈھ کے خوب ڈراوندی اے
 مارے چیخ ڈاہڈی غضب ناک یارو ساری بدن دی رت سکاوندی اے
 مخمل ڈال کے جنڈی دیاں کنڈیاں تے پھر کھچ کے زور سنگ لاہوندی اے
 انس موت ہے بہت بے ترس ڈاہڈی ہڈ پنھ کے خاک رلاوندی اے

ت: تیز ہتھوں جیہڑا غسل دیندا مُردا رو رو کے فریا دکر دا
 مینوں پتہ ہوندا جے توں غسل دیسیں عمر نوکری وچ برباد کر دا
 مینوں موت نے پھاڑ کے چور کیتا اس وقت نہ کوئی امداد کر دا
 انس ایہہ دُنیا فانی چھوڑ کے تے مُردا قبرنوں جا آباد کر دا

ث: ثریٰ مقام اندھیر ڈاہڈی تیری قبر اندروں سنسان ہوسی
 تن سوٹھ سوال جاں پیش آسن عاجز دسنے تھیں پریشان ہوسی
 جلدی دس سانوں رب کون تیرا اک صورت دی ہو رہ پچان ہوسی
 انس رب دے نیک جو خاص بندے کلمے پاک ور دزبان ہوسی

ج: جس ویلے منکر نکیر ہٹسن قبر مشرق تھیں مغرب نوں گھل جاسی
 ٹکر زور دی ماری بد تائیں تتی دوزخاندی ہوا جھل جاسی
 پور پور ہو جان کے ہڈ سارے چو کے رس بدنوں سارا ڈھل جاسی ۹
 اوکھی گھاٹی نذیر ہے قبر والی اُتھے خودی تکبری بھل جاسی

ج: چلنا خواہ مخواہ اُتھے بھانویں شائد ہووے یا کہ چور کوئی
 اج میں جاناں کل تڈھ جاناں باقی پچھاں بھی رہے نہ ہور کوئی
 جدوں آن قاصد چٹھی کھول دی اگے اُس دے چلے نہ زور کوئی
 وعدہ آپ کیتا انس کڈھنے دا اج سُنے نہ کوک تے شور کوئی

ج: حاکم ہے عدل انصاف والا جسدا حکم جاری دو جہان اندر
 دتا افضل قانون سالار تائیں نازل ہويا جو عربی زبان اندر
 لا تقنطوں من رحمۃ اللہ پڑھ لے کھول کتاب قرآن اندر
 انس صدق یقین تے فخر سانوں اللہ پاک دے اس فرمان اندر

خ: خوب عذاب ہے قبر اندر حشر تیک اندھیر غبار ہوسی
 ڈھونگی کھات کھالی نالے سپ بچھوں ڈاہڈی دوزخاں دی تتی نار ہوسی
 دیوا شمع نہ ہوسی قبر اندر نا نئیں سُنن آلا کوئی پکار ہوسی
 بے شک اُسدی قبر نذیر روشن جیہڑا سحر گی تُجھ گزار ہوسی

د: دوزخاں دی ڈاہڈی نار تتی گل پتھر پہاڑ جلائی دیندی
 گل دریا سمندر وچ پون اُسدے پانی توے وانگوں سُلکائی دیندی
 اگ دوزخاندی بُھتی کڑک مارے رُت عاصیاں دی ہے سکائی دیندی
 اُس جاہ نذیر نہ موت آسی ساڑ ساڑ کے عمر لنگھائی دیندی

ف: ذہن دے وچ کی فخر تینوں کیاں دُنیا جگہ بنائیں گاتوں
 چند روز دی کھیڈ مکار دُنیا کل اس نوں چھوڑ سدھائیں گاتوں
 حکم من خدا رسول والا اتھوں جا کے پھر پچھتائے گاتوں
 انسا حشر نوں کھڑا حضور ہونا کالے مکھ نوں کدھر چھپائیں گاتوں

و: روح ہے اصل وچ امر ربی جدوں چاہوندا فیر بلائی لیندا
 جن بشرنوں روح عطا کر کے اُنہاں زندگی وچ ازمانی لیندا
 جس نوں چاہوندا آپ تھیں دور رکھدا جس نوں چاہوندا پاس بٹھائی لیندا
 انس بے پرواہ غفور مولیٰ جدھر چاہوندا قلم چلائی دیندا

و: زور تے شور نہ کم آسی ہوسی اک اکھلڑی جان سنگیو
 بُت خاک دے وچ سما جاسی بدنوں نکل رُوح ہوسی روان سنگیو
 مُشکل گھاٹی تے بڑے دراز پینڈے لوڑ پووسی بڑا سامان سنگیو
 ہتھ پیر نذیر گواہی دیسین مولیٰ کچھسی جدوں بیان سنگیو

س: سب مخلوق حیرا ہوسی سورج سوا نیرے جدوں آوسی گا
 سر اُبلدے ہون گے وانگ ہنڈی زمین پگھل تانبہ بن جاوسی گا
 گرمی حشر دی بہت حیران کرسی خلقت دوڑ کے آدم ول آوسی گا
 اُسے وقت نذیر انکار والا آدم ٹھوک جواب سناوسی گا

ش: شور پوسی ڈاہڈا حشر اندر ابراہیم نوں حال سنان گے جی
 ابراہیم کہسی تن جھوٹ بولے پیش ہون تھیں بہت شرمان گے جی
 کیوں پیش ہونواں مینوں شرم آندی خلقت نوح دی طرف چلان گے جی
 انس عیسیٰ موسیٰ نوح نبی سارے آخر شافیعی محمد بتان گے جی

ص: صاحب محمد سردار عالی جا کے عرش تے سر بسجود ہوسن
 ست روز دا سجدہ اک ہوسی آخر آن جبرئیل موجود ہوسن
 سر چا پیاریا آوندا ہاں بیٹھے تخت تے قادر و دود ہوسن
 انس قاضی عدالت خود آپ ہوسی نکسن اوہی اُتھوں جو باسود ہوسن

ض: ضامنی کرن رسول آپے جہاں نبی دے نال پیار ہویا
 لاج رکھن لئی اپنے اُمتیاں دی نبی آن کھڑا دربار ہویا
 جیہڑے تابع رہے فرمان اندر اج اُنہاں دا ہی بیڑا پار ہویا
 انس حشر نوں اُسدا حشر مندا جیہڑا نبی تھیں سی بیزار ہویا

ط: طالح دا اُتھ حال مندا وقت بیت کے پھر پچتان گے جی
 اللہ بھیج دُنیا اُتے اکھواری ہتھ بھن کے عرض سنان گے جی
 اللہ پاک کہسی اُتھ نہیں جانا وعدہ اپنا یاد کران گے جی
 انس سب اعضا اُتھ بن دشمن اِنچ اِنچ جگہ بتلان گے جی

ظ: ظاہر ہوسن اللہ پاک جس دم خلقت ویکھ کے بہت شرماسی گا
 کٹھی جو کیتی اس دُنیا تے ساری ہتھ دے ونج پھڑاوسی گا
 فوراً کڈ جبریل میزان آنے کیتا جو ہویا اُتھ پاوسی گا
 انس بداں دے مُنہ سیاہ ہوسن چہرہ صالحا ندا چمکاوسی گا

ع: غور کر کے ذرا ویکھ بندے آخر کس جائی تڈھ جاونا ایں
 سدا اس جہان تے رہوناں نہیں آخر گور مکان بناونا ایں
 ہوسی ہتھ بیگانیاں ڈور تیزی دس کس پاسے نس دھاونا ایں
 انس وت لیکھا چھیلے بُوریا ندا جا کے تڈھ اُتھ شرمونا ایں

ف: فیصلہ ہووسی نیتاں تے خالص قلب دی وَت پڑتال ہوئی
 دِن نیت تھیں عمل نہ کم آسن اُتھے وانگ نماںیاں حال ہوئی
 اصل نقل دی خوب پہچان اُتھے بیٹھا تخت تے رب جلال ہوئی
 انس مومنّاں نوں فر دوسِ مِلّسی اتے کافراں دا مندا حال ہوئی

ق: قہر ڈاڈا ہوئی حشر اندر ساتھی باپ تے نہ ہی مائی ہوئی
 بیلی یار آشنا نہ مول اُتھے دردی بہن تے نہ ہی بھائی ہوئی
 اُتھے اک اکھلوی جان تیری مدد گار نائیں ہمسائی ہ وی
 انس سب اُتھے تینوں مل جاسی جیہڑی زندگی وچ کمائی ہوئی

ک: کون ہوئی دردی اُس ویلے جدوں گڑھے جہنم دے جان ہوئی
 اج اکڑ کے چلیں زمین اُتے نظر لگی تیری آسمان ہوئی
 رہو فخر تکبر غرور اندر سگ عبد دی نہ پہچان ہوئی
 انس آکھدا پہلا مقام کیہڑا پانی گندے تھیں شکل بنان ہوئی

ل: لنگ جا جنتاں وچ بندے تیرا نال محمدؐ پیار ہے سی
 ایہہ جو لعل یا قوت دا محل جیہڑا تیرے واسطے کیتا تیار ہے سی
 ہور منگ لے جو کجھ چاہندا ایں میرا نام سچا دیون ہار ہے سی
 انس رب کہندا موجاں مان اتھے میرا مومنناں نال اقرار ہے سی

م: موت نوں جس نے یاد کیتا دھندے دنیا دے اُستھیں دور ہوئے
 جس دے دل خدا دا خوف ہو یا سمجھو اُستھیں گھٹ قصور ہوئے
 جہاں رکھیا پیار رسول دے سنگ اوہی نبی تائیں منظور ہوئے
 انس اُنہاں دے واسطے اک دوزخ دلاں جہاں دے وچ فتور ہوئے

ن: نال بیگانیاں میل رکھو دس توں ایستھوں کی کھٹنا ایں
 بہتا پیار پا کے فانی دُنیا سنگ آخر کی نفع بُدھ وٹنا ایں
 جہاں نال توں پیار کماوندا ایں انہاں کھوہ ڈوہنگے تنیوں سٹنا ایں
 انس موڑ یا مُنہ جے نعمتاں تھیں پھر پیپ لہو رنج چٹنا ایں

و: وقت گزاریا تیند اندر آخر کار اُتھ پچھتاونا ایں
دولت مال اولاد نہ کم آسن جہاں واسطے وقت گنواونا ایں
اکو کفن دا ٹکڑا ساتھ ہوسی خالی ہتھ لے کے ٹر جاونا ایں
انس جہاں دے نال سیں پیار کردا اُنہاں کڈھ کے گھروں چلاوناں ایں

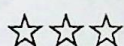
۵: ہور نائیں کجھ جگ اندر اک طلب ایمان دی رکھ بندے
سبدا اپنے آپ نوں کر پہلے پھر بعضیاں نوں تُوں پرکھ بندے
شریں سُخن زبان نوں ٹھیک کر لے پھر ہور دے سُخن نوں چکھ بندے
ہر اک کولوں نیواں ہوا انس جانیں آپ کولوں وڈا لکھ بندے

۷: یا ربی کر رحم میں تے توئیں آپ رحمٰن الرحیم مولیٰ
تیری توئیں جانیں تیری ذات سچی توئیں آپ سمیع علیم مولیٰ
تیری شان دا کوئی شمار نائیں توئیں آپ ہے قادر کریم مولیٰ
کرین مرضاں دور نذیر دیاں توئیں آپ غفور حکیم مولیٰ

ۛ: یاد رکھو! اتھے نہیں رہنا کر کے بھیڑتے بُخل کے پاواناں اے
 تینوں بھچیا رب نے یاد کارن دسوناں کی ہو رلے جاوناں اے
 ایہہ جو دُنیا دے دھندے ہین پھندے انہاں نفع نہ مول پچاوناں اے
 انس اُس جانی گلاں یاد آسن اُس وقت ڈاڈا چکھوتاوناں اے

سی حرفی چہارم

الف: آکھیا سی سینے لاؤ جلدی تہاں مول نہ کوئی خیال کیتا
 میں تے تڑفدا ہاں دن رات دلبر وعدہ پیار داسی تیرے نال کیتا
 تیرے غم نے آن کمند کر کے مینوں چٹھری دے دن جلال کیتا
 کوئی دہیو جواب نذیر تائیں تیرے وچ حضور رسوال کیتا

ب: بُت میرا سدا رہے پھڑا اے پر روح میرا تیرے نال رہندا
 کوئی بات نہ رہندی یاد مینوں تیری طرف ہے سدا خیال رہندا
 تیرے غم نے ہوش نہ مول چھوڑی نائیں یاد جنوب شمال رہندا
 سینہ کھول نذیر دا ویکھ جانی تیرا درد ہمیش کمال رہندا

پ: پیار میرا حشر تک سبجاں حلف رکھ کے قول اقرار کیے
 دونواں بیٹھ کے سامنے رب اگے نال دلاں دے اساں پیار کیے
 اُس گھڑی دا ہے وعدہ یاد مینوں تائیں حال میں اج خوار کیے
 یاری توڑ نذیر خدا چاہڑے وعدے اساں نے اُس دربار کیے

ت: تَساں نوں میں جند جان سمجھاں اسیں تَساں نوں ہاں موتی لعل کہندے
 کالے کپڑے دیکھ کے عاشقاں دے کئی لوک سانوں بکروال کہندے
 خبرے ہو رکی ہووے گا حال میرا عاشق رہن معشوق دے نال کہندے
 آکے دیکھ نذیر دا حال جانی سارے لوک اجکل خستہ حال کہندے

ت: بُندی نہیں یاری مرن توڑیں بھانویں لکھ طوفان چڑھائے کوئی
 وعدہ توڑ چڑھائے گا رب سچا بھانویں سولی دے اُتے لٹکائے کوئی
 جیہڑا کہہ دتا سخن نہیں مُردا بھانویں اُلٹی کھل لوہائے کوئی
 وعدہ چاہڑھناں توڑ نذیر پیندا بھانویں گلے تے چھری چلائے کوئی

ب: ثابتی نال یقین کیتا کچھا تساں دا کدے میں چھوڑنا نہیں
 آیا دکھ نصیب دے وچ مینوں بناں رب دے کسے نے موڑنا نہیں
 اکوار کیتا وعدہ نال تیرے جند پئی جاوے وعدہ توڑنا نہیں
 آیا دل نذیر دا ہتھ تیرے ایہنوں توڑ مروڑ نچوڑنا نہیں

ج: جگ دے وچ ہے نشر ہونا چھپ چھپ کے کیا بنائیں گی تُوں
 وعدہ کھول قرآن نوں آپ کیتا اہنوں توڑ کے کی پھل پائیں گی تُوں
 آخر تھ نہ ہے پریشان ہونا ویلا بیتیا فر پچھتائیں گی تُوں
 وعدہ رب رسول دا توڑ کے تے انس کس دربار نوں جائیں گی تُوں

ج: چپ رہنا لگ لگ بہناں سدا دور رہنا نہیں کم عاشقاں دا
 دل توڑ دینا وعدہ چھوڑ دنیا نہ حضور رہنا نہیں کم عاشقاں دا
 دلوں کڈھ دنیا مکھ موڑ لیناں وچ غرور رہنا نہیں کم عاشقاں دا
 بُرقعہ چک نذیر دیدار چاہندا سدا کہور رہنا نہیں کم عاشقاں دا

ج: حب ہوندی جسوں یار سندی اوہ نہیں یار کولوں کدے دور رہندا
 تن من تے دل خیال اُہدا سدا یار دے خاص حضور رہندا
 سدا یاد دے وچ برباد ہوندا غم درد سرود سُرو رہندا
 انس بھل جاوے ساری کھیڈ اُتھے باج وصل دے یار مجبور رہندا

خ: خود آکے دیکھو حال میرا پہلاں لا کے کیوں خوار کیتا
 جے کر تڈھ نے مکھ بھنواونا سی میرے نال سی کیوں اقرار کیتا
 وعدہ حشر توڑیں تیرا پیار دا سی اج شگن تڈھ کیوں تیار کیتا
 لے کے دل نذیر دا پیار خاطر دل تساں نے کیوں فرار کیتا

د: دُکھ مُصیبتاں جھل سرتے چھڈ دُنیا دور کنار ہو جا
 جو بن حُسن جوانی دا اک پھیرا انہاں بھل کے آپ بیمار ہو جا
 موٹو قبل انت موٹو ہے بات اصلی کمر کس کے جلد تیار ہو جا
 انس چھوڑنا جھوٹیاں بسیاں نوں چکھے یار دے مُلک فرار ہو جا

ف: ڈاڈ یا ندی پھائی وچ آئی نہ ہُن توڑ کمندنوں جان جوگی
 آکے درد فراق تے پُور کیتی نہ رہی اپنا دُکھ سنان جوگی
 بلی آکھ کے آپ اقرار کیتے رہی ہو نہ کسے سنگ لان جوگی
 چھپی نہیں نذیر میں ہٹ تھکی جیہڑی بات سی اصل چھپان جوگی

ف: ذات تے ضد زانیاں دی جہدے پئی چکھے اوہ بے حال ہويا
 دانشمند بی بی نہ جس گھر اندر اوہ گھر نہ کدے مر فا حال ہويا
 ہر مت جوزن دی سُنے خاوند اوڑک اوہ جانوختہ حال ہويا
 انس عورتاں دے پھندے وچ جیہڑا دے کے جان ایمان کنگال ہويا

و: رب جانے کیمڑا حال میرا کیتا غم معشوق دے پُور اندروں
 تیں ہن کون ویکھے سینہ کھول میرا دُکھان دل کیتا مجبور اندروں
 پل پل آوے تیری یا د سبجاں ہويا عشق دا گرم تندور اندروں
 سینے لا نذیر اسیر تائیں غم درد ہوون سارے دور اندروں

ن: زارِ رِواں وارِ رِواں رِواں کدوں سبناں رج دیدارِ ہوسی
 ویکھاں راہ تیرے برن نین میرے سینے لا چھاتی کدوں پیارِ ہوسی
 نائیں زرِ پلے پینڈے دُور پُہتے کدوں سبناں ساتھ تیارِ ہوسی
 تیرے بِنّاں نذیرِ دا اُس ویلے میرا ہور کیہڑا غمخوارِ ہوسی

انس: سب دسو میرا یار گتھے جس دے حُسن نے مینوں حلال کیتا
 میرے تن نوں چھریاں جس لایاں جہدے درد میرا مندا حال کیتا
 برن نین میرے زار و زار کر کے انہاں رج نہ پاک جمال کیتا
 جاوے یار تھیں جان قربان انس میرے یار نوں رب کمال کیتا

ش: شوق اُسدی سدا وچ سینے ناقص مَنہ تھیں کی بیان کریئے
 میرا جین ہے یار دے نال جینا بِنّاں یار دے کی جہان کریئے
 صورت یار دی حُسن عجیب سوہنا سو دے واسطے کی اعلان کریئے
 ہووے یار نذیرِ دا اک پاسے کئی کروڑ حُسین قُربان کریئے

ص: صحبتاں دا اثر بہت ہوندا کسے نال چنگے دل لاء ویکھو
 مجلس نیک وچوں خصلت نیک ملدی بھانویں جا کہ ہرے آزما ویکھو
 بُریاں کول بہہ کے بھیڑا ہو جاندا لکھاں کر تقریر سمجھا ویکھو
 انس لکھ توبہ انہاں بستیاں تھیں سو اُجاڑ چنگا بھانویں جا ویکھو

ض: ضامن غماں دا کون ہوندا کہیڑا باجج خُدا غم دُور کردا
 جیہڑا رکھدا آس یقین کر کے اُوہدی رب امداد ضرور کردا
 خالص نیت تھیں کرے دُعا جیہڑا بے شک سُندا اتے منظور کردا
 انس بے پرواہ غفور مولیٰ اُمت نبی دے معاف قصور کردا

ط: طبع حلیم اخلاق والی سوہنی کھوہ مٹھی میرے یار دی اے
 جدھر نظر کردا دل نوں موہ لے لیندا ایہہ تعریف سوہنی اُہدے پیار دی اے
 اُہدا حُسن عجیب غریب سوہنا جھلی لاٹ نہ جائے چمکار دی اے
 انس دنیا دی شاہی کی کرنی مینوں تاہنگ اُس یار دلدار دی اے

ظ: ظالماں ظلم تھیں باز آجا گے ظلم دے آنویں گا یاد رکھ لے
 دل مسکین دا کدے دُکھاناںیں وچ گھائے دے آنویں گا یاد رکھ لے
 ہر دامل کھا کے آخر ہر دُنیا پھل کیتے دا پانویں گا یاد رکھ لے
 انس اک پھیرا تیرا جو گیا ند اُمڑ کے فر نہ آنویں گا یاد رکھ لے

ع: عاقلاً بالغاحوش کر کھاں کاہنوں جوش جوانی دا دسدا ایں
 تینوں بھیا فقط عبادتاں نوں اتھے تاڑیاں مار کے ہسدا ایں
 حق اصل حلال دا کھانا سی اے پر مال غریباں دے کھسدا ایں
 انس جہاں دے نال ہمیش رہنا اُنہاں چھوڑ کے کدھرتوں نسا ایں

غ: غفلتاں وچ حیات لنگھی آیا وقت اوہ خاص آخر دا اے
 ایسا شغل دے وچ مشغول ہويا جیتا ریا نہ مول سریردا اے
 ریا ہور تھیں ہور خیال میرا بھلا آونا اُس تقدیر دا اے
 بخشو عیب قصور تمام میرے آیا وقت قریب نذیر دا اے

ف: فکر کرنا ہر دم ذکر کرنا استھیں نت ڈرنا ایہہ کم فائدے دا
 رب دا نام لیناں وچ السلام رہنا اُپر دین مرنا ایہہ کم فائدے دا
 جس نوں چٹک ہووے لگا عشق ہووے سرنوں نذر کرنا ایہہ فائدے دا
 انس یار کچھ اُہدے پیار کچھ سدا دکھ جرننا ایہہ کم فائدے دا

ق: قدرتاں والیا شہنشاہ میری اک اپیل منظور کردے
 میرے عیب بے انت شمار مولیٰ محابے نبی دے معاف قصور کردے
 دانا بینا تے کشف قلوب ہیں تُوں ہر اک تھیں اک ضرور کردے
 آوے مزا نذیر نوں پیار اندر دل عشق اندر چلکنا چور کردے

ک: کون میرا تیرے باج سائیاں در کس دے دکھ سنان جاواں
 تینوں آپ معلوم جو درد میرے کس ہو رنوں حال ویکھان جاواں
 کر مدد میری مینوں آس تیری میں تے رُٹھیا یار منان جاواں
 اکھوار ملا میرا یار سوہنا اُتس دے دے سوز مٹان جاواں

گ: گزریا دا وقت نہیں مُردا بھانویں لکھ تدبیر چلا دیکھو
 سُخن زبان تے تیر کمان وچوں نکلے نہیں مُردے آزما دیکھو
 روح جسم وچوں آنسوں چشم وچوں گئے مُرن نہ واسطے پاو دیکھو
 انس ماں تے باپ تے بہن بھائی پلہے بال بچہ دل لا دیکھو

ل: لنگھنا اوکھیاں گھاٹیاں تھیں ہوسی سامنا منزلاں بھاریاں دا
 پٹنا پار کوہ قاف تھیں بہت مُشکل ڈاڈا خوف ہے اُچیاں ماڑیاں دا
 پینڈے بڑے دراز پیار والے بھلا سنگ سہلیاں ساریاں دا
 حاصل ہو یا پریم دا گھٹ جسوں چیتا بھلیا انس عماریاں دا

م: مرن قبولیا یار مچھے جلدی میل ہاں یار دلدار مولیٰ
 کانگ کرم دی چاہڑ کے تار کشتی مینوں کڈھ مصیبتوں پار مولیٰ
 آیا دیو حریص مقابلے نوں مینوں جیت نہ کرے خوار مولیٰ
 منزل کریں نذیر دی بہت سوکھی ہووے عشق پکا ملے یار مولیٰ

ن: نس میری رگ رگ بولے ہیں توں سوہناں پیار کمان جوگا
 تیری حُب ہے کل قلوب اندر نس توں سوہنیاں سینے سنگ لان جوگا
 تیری ذات ہے عہد تے نور مولیٰ درجے دوسرے رب دی شان جوگا
 لڑ لکیاں دی تینوں لاج آخر دُکھ انس دے توہی مٹان جوگا

و: وقت گزار یا پا پ اندر نیکی اک نہ سری جہان اُتے
 سدا حسد تے بُخل تے خُرض کیتی بھلی اک نہ دھری دھیان اُتے
 دِلے وچ رہیا کینہ عمر ساری آئی گل نہ کھری زبان اُتے
 نانگا باجی رسول شاہ جاگ لائی دھریا انس پریم دی سان اُتے

۵: ہنٹاں کھیڈنا یاد نائیں سارے جگ دے شوق تے شان بھلے
 ایسا عشق دے ناگ نے ڈنگ لایا کچھے یار دے خوش تران بھلے
 ریا یاد شمال جنوب نائیں دن رات تے سب جہان بھلے
 ریا نال اولاد پیار نائیں انس سب یگان یران بھلے

۷: اعظم اسم کہندے نہیں ملدا جس نے لوڑ کیتی اُسُنوں ملِ پیا
 گھر بیٹھیاں حج نصیب ہوندا جس دا یار دی یاد وچ دلِ پیا
 دِلے وچ زاری آنسو رہن جاری جدوں باغ پریم دا کھل پیا
 انس جوشِ رحمت رب دی کون موڑے جدِ رحم دی کانگ لے ٹھل پیا

۸: یادنوں یاد ہے یاد رکھنا جس نے یاد کیتا اُس نے شاد رہناں
 خانہ دل دے وچ مکان اُسدا اُسدی یاد دے نال آباد رہناں
 لَاخَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ رحمِ اسدے نال آزاد رہناں
 چھڈ شوخیاں شانِ گمان انس سدا یاد اندر برباد رہناں

۹: یار بھانویں لکھاں جھڑک دیوے بوہا یار دا چھوڑنا چاہیدا نہیں
 پہلے یار آزمائشاں وچ پاسی کامل صدق نوں توڑنا چاہیدا نہیں
 اقرارِ بلسانِ و تصدیقِ بقلبِ کر کے دلِ غیر سنگ جوڑنا چاہیدا نہیں
 انس یار سوہناں بھانویں قید رکھے مکھ یار تھیں موڑنا چاہیدا نہیں

بے: یاد رکھنا ضلع پونچھ آہا تحصیل مینڈر ڈاکخانہ چھترال میرا
 جی پونچھ مینڈر دو جگہ آئی تھانہ اجکل ہے دھرم سال میرا
 موضع چک بنولہ پنڈ گیا روا سہ جنجوعہ ذات تے حال بے حال میرا
 نذیر حسین ابن غلام حسین داہاں رہنا اصل تراب دے نال میرا

باراں ماہ در ہاجر

چیت: چار طرفوں گھیرا گھت لیا آکے درد فراق سپائیاں نے
 برہوں اگ آوے سینے ساڑ جاوے ماری تیز کٹار قصائیاں نے
 ہنجوں نین برسن زار و زار کر کے کیتے سل فراق جدائیاں نے
 لکھی اول دے روز نذیر عاجز سوہنے رب دیاں بے پروائیاں نے

بیساکھ: بہار آئی سوہنی رُت والی پھل پھلڈے پھلڈے پھیل گئے نی
 وچ باغ آوے خوشبو یار والی جھولے جھلڈے جھلڈے جھل گئے نی
 لگی چوٹ فراق دے وچ سینے آنسوں ڈھلڈے ڈھلڈے ڈھل گئے نی
 چیتا ریا نذیر نہ گند نے دا وال گھلڈے گھلڈے گھل گئے نی

جیٹھ: جان نوں جان توں جانیا نہ کیے وچ کلجیوے سُل جانی
 انج انج نوں درد فراق اندر دتا وانگ کباب دے تُل جانی
 سینے مار کانی کیتی جند فانی اکھیں زار روون جاندے چھل جانی
 اتھے کہلیاں چھوڑ نذیر تائیں بیٹھو وچ سہلیاں رُل جانی

ہاڑ: ہائے افسوس کی ورت گیا لوکی کردے کار کما یاندے
 پھریں باغ فرودس وچ جا کے مینوں لاکے تیر جدائیاں دے
 نیلے رنگ دی چھتری تان کے تے آپے سورہیو وچ رضائیاں دے
 مُڑ ویکھیا نہیں نذیر تائیں پائیو وس بے رحم قصائیاں دے

ساون: سوہنیاں مکھ ویکھال جلدی تیرے ہجر نے مار کے چور کیتا
 بخش رب دے واسطے مجھ تائیں جیہڑا بُجھ کے عیب قصور کیتا
 تینوں رب دی ذات نوازا ہے سر پیر توڑی بھر پور کیتا
 ہووے دید نذیر اسیر تائیں درد ہجر والے مجبور کیتا

بھادوں: بھاگ میرے کدے ہوں چنگے تیرے دیس آواں میں گد امنگدا
 ہو کے کھڑا حضور دربار اندر اپنے درد دی میں شفا منگدا
 جھڑدے عیب تمام حیات والے روضے پاک تے جا دُعا منگدا
 عملاں آس نہ مول نذیر تائیں رہوے فضل ہمیش خدا منگدا

اسوج: آس ہمیش یقین اندر میری آس اُمید نوں توڑنا نہیں
 ہووے رحم جناب سرکار وچوں میری عمل کتاب نوں لوڑنا نہیں
 کرو مہربانی میرے حال اُتے نقطہ کبر غرور دا چھوڑنا نہیں
 تیرے عالی دربار نذیر آیا خالی ہتھ سوالی نوں موڑنا نہیں

کاتک: کدوں توڑی ملاقات ہوسی تیرے دید باہجوں خستہ حال ہاں میں
 ہوون کدوں نصیب دربار آواں بے زرتے بہت بے مال ہاں میں
 شوقِ ملن والی اے پر ہتھ خالی باج دولتاں بڑا کنگال ہاں میں
 لہ کرے فریاد نذیر مُفلَس باہجوں یار دے بڑا بے حال ہاں میں

منگھر: محنت کیتی جنہاں ہاڑ اندر اج غلے کٹھار وچ پان لگے
 آئے سال دا خرچ تیار ہویا ہس ہس کے خوشی منان لگے
 بھوری سٹ وتی کم کاج والی من کوئل حسان لگان لگے
 تیری وچ اڈیک نذیر تائیں ہجر جگر کلجوا کھان لگے

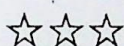
پوہ: پیاریا موڑ مہار جلدی تیرے ہجر نے بہت لاچار کیتا
 ہوئی اک نماز ادا نائیں ظالم نفس شیطان خوار کیتا
 لگی چوٹ فراق بندوق وانگوں تپ غماں دے بہت بیمار کیتا
 رونا لیکھ دے وچ نذیر آیا جس روز نوں عشق پیار کیتا

مانگھ: مارنائیں مندے حال کر کے لڑھ لکیاں دے رکھیں لاج دلبر
 خالی موڑ نہ دروں سوالیاں نوں تیرے سیمس لولاک دتاج دلبر
 ہوے شگن غریب دا جسویلے میرا خوب رچاونا کاج دلبر
 لاگی آئے نذیر جاں پچھنے نوں کلمے طیب داد یونا داج دلبر

پہلکن : پھراں اُداس زمین اُتے سر تھیں زلفا میریاں گھل گئیاں
 جس روز دی لگی پریت دلبر اکھیں روندیاں روندیاں گھل گئیاں
 تیرے نین رنکیلڑے ویکھ کے تے مینوں ہو رمتاں سب بھل گئیاں
 ویکھے پھاڑ کے کون نذیر تائیں تیری وچ اڈیک میں رُل گئیاں

باراں ماہ دوم

چیت : چار دناں میلے زندگی دے آخر گور دے وچ سما جاناں
 مان ٹٹ جاوَن سب دنیا وی پٹھ خاک دے مکھ چھپا جاناں
 ہوئی دید نہ وچ حیات مینوں وچ خاک دے کیڑیاں کھا جاناں
 ہوئی اک نہ عید نذیر تائیں رُشد واسطے دید کرا جاناں

بیساکھ: بہار آئی گلزار اندر کھلے پھل گلاب دے خار اُتے
 رس چوس دے بُھور تمام آکے بُلبل بولدی مست اناں اُتے
 میرے واسطے کدوں بہار اسی کد تک رحم ہوسی بدکار اُتے
 لنگھے دِن نذیر دا بہت اوکھا جیوں آوندی رات بیمار اُتے

جیٹھ: جگ دے وچ اندھیر دسے کتھے چھپیا چانی لان والا
 ربا کدھر گیا مہتاب میرا سنگریز نوں کلمہ پڑھان والا
 کیہڑی جاہ لوڑاں سوہنے یار تائیں مٹھے بول موہنوں فرمان والا
 ملیا نہیں نذیر میں ہٹ تھکی جیہڑا عاصیاں نوں سینے لان والا

ہاڑ: ہس کے مکھ چھپا لیوئی اگے مکھ دے زلفاں ڈالیاں نی
 تیری زلف نے ڈنگیا ناگ وانگوں میرے تن تے آتشاں بالیاں نی
 تیرے حُسن نے چھریاں تن لائیاں میرے چن اگے آئیاں ماہلیاں نی
 صدمہ سہیا نہ جائے نذیر تائیں چن آء میرے راتاں کالیاں نی

ساون: سِکدے سِکدے عمر گالی یا تے عرض دے وچ تقصیرہ وئی
 یا تے سُخن غریب دا تلخ نکلے جہدے وچ نہ مول تاثیر ہوئی
 یا تے روزِ مشاق نوں لیکھ اندر میرے رب نے لکھی تقدیر ہوئی
 کیے جتن نذیر نہ یار آیا نہ ہی ملنے دی تدبیر ہوئی

بھادوں: بھڑک اٹھی آتش غم والی نیڑے کوئی نہ اگ بُجھان والا
 دِن رات رونواں تیرے ہجر اندر آوے کوئی نہ چُپ کران والا
 لگے ہٹھٹ جدائی دے وچ سینے ملے کوئی نہ مرہم لگان والا
 روندا پیا نذیر ہے عمر بیتی حالے تک نہ آیا ہسان والا

اسوج: آس ٹٹی تیرے ملن والی مینوں عمر دا رونان پئے گیا
 ملساں حشر دے روزنوں عام تائیں سوہنا جاوندی وارنوں کہہ گیا
 کئی خاص اُلخاں نوں خواب اندر آ کے مست دیدار ہے دے گیا
 جدھر گیا نذیر ہے یار سوہنا اُدھر چین آرام نوں لے گیا

کاتک: کون دردی تیرے باج میرا تیرے دربار بجوں کوئی درنائیں
 مینوں چل کے پہچنا بہت مُشکل میرے کول ایڈا کوئی زرنائیں
 ویکھ نظر پریم دی نال مینوں وچ خلق ذلیل توں کرنائیں
 کیتی نظر نذیر جہاں اُتے اے پر اصل میرا اتھے گھر نائیں

منگھر: من سوال غریب والا تیرے دردی آس ہمیش مینوں
 بھاگاں والڑے عیش بہار کردے آئے غم ڈاہڈے در پیش مینوں
 جدوں غم دے ناگ نے ڈنگ لایا بھلے سب آرام تے عیش مینوں
 بھلے مان تیرا نذیر تائیں ریا یاد نہ کنبہ خویش مینوں

پوہ: پل تے گھڑی آرام نائیں تیرے ہجر نے ڈاہڈیاں سلیاں میں
 بھاویں جگ سارا میرے نل ہووے تاں بھی یار باجوں اتھا کہلیاں میں
 کچھ باد صبانوں روبرو کر تیرے دیس نوں عرضیاں گھلیاں میں
 کھاوَن بستیان شہر نذیر تائیں وچ تیل فراق دے تلیاں میں

مانگھ: مدت گزری نہیں یار آیا خبرے نہیں میں پیار کمان جوگا
 میں تے عبد ذلیل خوار بھتا قابل نہیں پریت لگان جوگا
 ایہہ کمزور بندہ نہیں امتحان قابل نہ وچ پریم ازمان جوگا
 لکھیا لیکھ ہے رب نذیر تیرا پنڈھ بھن کے غماں دی چان جوگا

بھگن: پھڑیا دردِ جدائیاں نے دلبر آءِ جلدی تک حال میرے
 دفترِ گلِ نجوم دے پھول تھکی سیدھے نہیں پوندے اج فال میرے
 وچ بلیاں پھراں اُداس ہو یا رہندے سدا مایوس خیال میرے
 کُٹھا بن شمشیرِ نذیرِ تائیں چن آکے والِ سنبھال میرے

برکت رمضان

بیاں رمضان دی برکت خدا نے کیا بنائی اے
 اسے رمضان وچ یارو کلام اللہ دی آئی اے
 بڑی برکت بڑی رحمت اسے رمضان وچ آئی
 شَہْرُ رَمَضَانَ الَّذِي آیت جوہے قرآن وچ آئی
 اسے رمضان نوں قرآن فلک اول تے آیا اے
 کدے سورة کدے آیت ضرورت نال آیا اے
 رسول اللہ دی اُمت تے ایہہ روزے فرض آئے نے
 میرے آقا دی اُمت تے ایہہ بخشش لے کے آئے نے
 پورے سال وچوں ہے بڑا رمضان دا درجہ
 بستر چھوڑ کے اٹھنا تے سحر گی کھان دا درجہ
 لیلۃ القدر بھی اس مہینے وچ آوندی اے
 سبیاں راتاں تھیں افضل ہے کتاب اللہ بنواندی اے

روزے داراں نوں محشر وچ رسول اللہ بلاون گے
 سائے اپنے دے وچ اُمت تمامی نوں بٹھاون گے
 زمین تانبہ بنے گی تب کے سورج سرتے آوے گا
 ہنڈی دی طرح اُبلن گے سر تپش ویکھاوے گا
 میرے آقا محبت نال اُمت نوں بلاون گے
 تے بھر بھر جام کوثر تھیں رسول اللہ پلاون گے
 روزے داروں دے مکھ وچوں عطر دی خوشبو آوے گی
 محشر میدان دے اندر اوہ ہرجاہ پھیل جاوے گی
 سنی رمضان دی برکت سی اک چھوٹے جے بچے نے
 تے پائی شوق روزے دی اُونہوں اللہ سچے نے
 اوہ ماں اپنی نوں کہندا اے کہ میں بھی سحری کھاواں گا
 رکھاں گا میں بھی روزہ اور بخشش رب تھیں پاواں گا
 بڑی برکت تے رحمت دا مہینہ ہے میری امی
 گھلا اس ماہ تے بخشش دا خزانہ ہے میری امی
 سحرگی نوں اُٹھاویں میں بھی روزہ دار بن جاواں
 خدا تھیں معافی چاہوں دا میں بھی حقدار بن جاواں

ایہہ گل سُن کے ماں بیٹے نوں سینے نال لاوندی اے
 تیرے اُتے فرض روزہ نہیں اُسُنوں بتاوندی اے
 اجیں توں چھوٹا بچہ ہیں تینوں روزہ نہیں جائز
 روزے معاف ہیں تینوں اجیں رکھنے نہیں جائز
 دِنے پُکھ پیاس لگدی اے بڑا مجبور ہونویں گا
 بڑی تکلیف ہووے گی تے پھر بھلکے توں رونویں گا
 بچے نے بول کے کہیا ضروری روزہ رکھاں گا
 بھانویں بھکھ پیاس آجاوے نہ گھٹ پانی وی چکھاں گا
 مبارک اس مہینے دے جو روزے نہیں رکھے گا
 اوہ دوزخ وچ جا کے پیپ لہو خوب چٹے گا
 ماں کہندی میری بچہ نہ تینوں کچھ ہووے گی
 نہ کر لعل ضد اتنی روزے وچ پُکھ ہووے گی
 کہیا بچے سہ مائی نوں بہانے نہ میں میناں گا
 پُکھ سنگ جان چل جائے مگر روزہ نہ بھناں گا
 مائی بھی نہیں مندی تے بیٹا بھی نہیں مندا
 بہانے سب مائی دے لگا کے دل نہیں سندا

بیٹا جاگدا رہیا کہ اج سحر گی نوں پاواں گا
 سحری کھالواں اکبار نہ پھر روزہ گمانواں گا
 بچہ جاگدا رہیا تے سحر گی جس ویلے آئی
 بچے دی اکھ لگ گئی تے سحر گی پھر بھی نہ پائی
 مائی باپ اُسدے نے سحر گی کھائی اُٹھکے
 جگایا نہ سی بچے نوں دونوں پھر لیٹ گے چُپکے
 صُبح ہوئی تے بچہ اُٹھ کے زارو زار روند اے
 پناں سحر گی دے کھاون تھیں اوہ اتر حال ہوندا اے
 اوہ روکے آکھدا مائی نوں کیوں مینوں اُٹھایا نہیں
 سحر گی کھان لئی امی توں کیوں مینوں جگایا نہیں
 کہیا مائی نے بچے نوں کہ روزے دی اڑی نہ کر
 فرض روزہ نہیں تینوں اے بچہ ضد بڑی نہ کر
 کر لے ناشتہ بیٹا توں چھڈ سحر گی دے کھاون نوں
 کئی ضد بھن لئی بچہ میری جندڑی ستاون نوں
 کہیا بیٹے نے مائی نوں کہ میں روزہ نہ توڑاں گا
 میری امی میں روزے نوں وقت افطار چھوڑاں گا

دٹھا کے گود وچ بچے نوں مائی خوب ٹھکدی اے
 مگر بچہ نہیں من دا دے نوں چوٹ لگدی اے
 مائی آکھدی بیٹا توں کیوں کھانا نہیں کھاندا
 اجیں توں چھوٹا بچہ ہیں تیرا روز ہ نہیں ہوندا
 بچہ آکھدا امی میں نہ روزے نوں چھڈاں گا
 بے شک سحرگی نہیں کھادی مگر دھیڑ کڈھاں گا
 اگر روزے نوں چھڈ دیواں تے اوگنہار ہونواں گا
 خدا دے سامنے مائی کیہڑا منہ لے کے جاواں گا
 خدا اچھے گا دُنیا تے کدے ڈٹھا خزینہ توں
 بڑی برکت تے رحمت دا کدے پایا مہینہ توں
 مہینہ صبر والا تے بڑا ہی شان والا ہے
 گنہگار ال دے عیباں نوں ایہو بخشان والا ہے
 بتا کیسی قدر کیتی ہے توں نے اس مہینے دی
 خبر دتی رسول اللہؐ جس وافر خزینے دی
 جے دیواں توڑ روزے نوں خدا ناراض ہووے گا
 اوہدے بدلے دے وچ مینوں جہنم نار دیوے گا

اے امی صدقے جاواں گا میں اُسدی شان دے اُتوں
 کراں قربان جند اپنی میں اس رمضان دے اُتوں
 کہیا مائی نے اپنے روزے دا میں ثواب دیواں گی
 میرے پھل کھالے کھاتاؤں میں خود جواب دیواں گی
 حشر دے روز امی جی عمل خود آپ دا ہوسی
 نہ اُس دن باپ بیٹے دا نہ بیٹا باپ دا ہوسی
 غرض لڑکا نہیں من دا کہ میں روزہ نہ توڑاں گا
 بہانے لاکھ کرامی مگر روزہ نہ چھوڑاں گا
 بناں کھاؤں تے پیوں دے اوہ دن بچے نے کڈھیا سی
 بہتیرا گجھ کہیا مائی مگر روزہ نہ چھڈیا سی
 لڑکا کھیڈا رہیا عصر دا وقت جد آیا
 لگ پئی پیاس بچے نوں بڑا فاتے نے تڑفایا
 سورج تے چھا گئی لالی وقت مغرب قریب آیا
 فاتے دی غشی آئی تے بچے حوش بُھلایا
 مائی باپ بچے دے بڑے بیزار ہوندے نے
 حالت دیکھ بچے دی تے زار و زار روندے نے

غشی وچ جان دے دتی سی اُس چھوٹے چہنے بچے نے
 مگر روزے نوں نہ چھڈیا سی اُس وعدے نے پکے نے
 حوالے رب دے اُس بچے نے اپنی جان کر دتی
 فقط رمضان دی حرمت تے جند قربان کر دتی
 وقت افطار دا آیا تے مائی باپ روندے نے
 بچہ روزے توں لے سٹا جگر نوں چیر پوندے نے
 مائی آکھدی بیٹا وقت ہے روزہ کھولن دا
 ایہہ ویلا نہ سی اے بیٹا میری جند ٹی نوں روٹن دا
 کہے مائی کہ اٹھ بیٹا دوئے روزے نوں کھولاں گے
 جب تک توں نہ کھولیں گا اسیں دونویں نہ کھولاں گے
 بڑا افسوس ایہہ مینوں کہ سحرگی نوں جگایا نہیں
 وقت افطار روزے دے تنیوں شربت پلایا نہیں
 مائی باپ روندے نے کہ بچہ پیاس وچ سویا
 اسے اثنا دے وچ مولا دا ویکھو رحم کی ہويا
 خدا دا بھچیا آئیا اُنہاں دے ہی مکان اُتے
 خدا نے آپ گھلیا سی زخم نوں مرہم لان اُتے

اوہ کہندا ہے اے گھر والیو مینوں للہ دیو کھانا
 مینوں بکھ پیاس لگی اے تے واپس لوٹ کے جانا
 حوالے کر دتا جلدی جو گھر اندر پکایا سی
 خدا دا نام لے اُس نے جلد لقمہ اٹھایا سی
 کہیا درویش نے دسو کہ اج کیسی حیرانی اے
 چہرے تے زردی کیوں چھائی دسو جو بھی کہانی اے
 کیفیت کھول کے دسی کہ بچہ فوت ہو گیا
 دے روزہ سی اُسُنوں پرشکارے موت ہو گیا
 فقیر اٹھے کے دُعا کر دا اُنہاں تے رحم کر مولا
 اسے رمضان دے صدقے بچے نوں زندہ کر مولا
 تُو ہی خالق تے مالک ہے بچے نوں پھر حیاتی دے
 اس بچے نوں اے مولا عمر توں اور باقی دے
 خالق دو جہاناں دے دُعا قبول کر لئی
 زندہ کر دتا بچہ عُمَر وراز ہو گئی
 کیتا افطار روزے نوں سی اُس چھوٹے جے بچے نے
 خوشی دتی اے مائی باپ نوں اللہ سچے نے

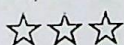
ذرا دیکھو مسلمانو خدا دی شان کیسی اے
 دل دے نال سُن لو برکتِ رمضان کیسی اے
 ذرا سمجھو مسلمانو طفلِ دی آپ بیٹی نوں
 جھکا کے سِر نوں دیکھو اور سوچو اپنی کیتی نوں
 کئی جائی دے وچ دیکھے نے روزہ توڑنے والے
 خدا دی بے بہا نعمت تھیں مکھ نوں موڑنے والے
 بڑا افسوس ہے مینوں تیری اس بے وفائی دا
 انس دے گا جزا مولا تیری اس بے حیائی دا

فریاد قرآن

رو رو کرے فریاد قرآن یارب کرنا عدل میرا میدان اندر
 صدی چوہدویں دے لوک چھڈ گئے فی ریا شوق نائیں مسلمان اندر
 پڑھ کے عمل کمان نوں بھیجا سی انہاں بند کیتا مینوں تاق اندر
 سکے بادشاہی جسے وچ پائے مینوں سٹ دت کالی خاک اندر
 وعدے قسم اقرار دے وقت مینوں حاضر رکھ دے آن اجلاس اندر
 نالے لکھ تعویذ بنان میرا پیندے کھول کے کانچ گلاس اندر
 گجھ کھاوندے لکھ تعویذ میرا گجھ بند کر دے چاندی دھات اندر
 ڈوہلے بھندے گنگھری پائیکے تے نالے پاوندے گلے حیوانات اندر
 کئی گوٹھ کے گل دے وچ پاندے شامل کر سچان لباس اندر
 پھر انہاں دے گل وچ بدھا جیڑے مول نہ حوش حواس اندر
 لوکاں بہت مینوں خستہ حال کیتا تیری سچ کلام ہاں پاک مولا
 اس صدی دیاں لوکاں چھوڑ دتا میں تے انہاں کوں لوہاں بیباک مولا

مجھ تے عمل کمان نون بھجیا سی انہاں ہور تھیں ہور کماں کیتے
 رکھن ریڈیو وچ کلاویاں دے کم ہور بھیڑے صبح شام کیتے
 اگوں رب دی ذات جواب دیندی تیرا وقت نزدیک اٹھاوے دا
 اوہ بھی کول میرے اک روز آسن ویلا آگیا انہاں بلاوے دا
 تینوں بھجیا نور چراغ کر کے تیری روشنی گل جہان اندر
 تیرے نال انہاں بے وفائی کیتی میرا خوف نہ رہیا دھیان اندر
 نازل کیتا سی تہ نہ نوں اس کارن لوکی پڑھ کے عمل کمان گے نی
 جہاں قدر تیرا نائیں گجھ جاتا آخر کار اتھے پچھتان گے نی
 صبر رکھ توں ذرا قرآن میرے گھڑی عدل دی ہے نزدیک آئی
 انس رب کہندا مینوں سب معلم میری نظر ہے بہت باریک آئی

فغان مسجد

مسجد رب دے اگے فغان کردی
 سنوں اک میری گفتار مولا
 دُکھ درد نوں کراں بیان آکے
 دُکھی آئی تیرے دربار مولا
 تیرے باج نہ سُندا کوک کوئی
 کراں تُوہ اگے اظہار مولا
 آئی سو ز تمام نکالنے نوں
 تیرے در تے سینہ فگار مولا
 دساں کھول کے درد تمام تنیوں
 سُنوں غور دے نال پکار مولا
 مینوں لوکاں نے غیر آباد کیتا
 کر کے اپنے ہتھیں تیار مولا

میں ہاں پئی اُجاڑ جہاں اُتے
 بھرے دسدے شہر بازار مولا
 سنیے حال تے چڑیا گھر ویکھو
 خلقت آئے نہ وچ شمار مولا
 میلے لگدے جا میدان اندر
 نالے ہووندے ساز ہزار مولا
 زانوں بھار جاون کھیڈاں ویکھنے نوں
 لوہے لنگڑے اُتے بیمار مولا
 مینوں بھجیا تڈھ جہان اُتے
 کتھے گئے عبادت گزار مولا
 اس صدی دیاں کیتا اُجاڑ مینوں
 میں تے انہاں کولوں بیزار مولا
 میرے وچ نہ آوندا مول کوئی
 جانڈے مجھ کولوں باہروار مولا
 جے کر ڈھول دا کن آواز آوے
 اُٹھ دوڑ دے گھٹکے مار مولا

ہووے بے وطن کوئی سفر اندر
 جاندا مجھ تے رات گزار مولا
 اوہ بھی کرن نہ مول خیال کوئی
 سوون خوب لتاں لمیار مولا
 قسمت نال جے مولوی آجاوے
 دیوے کس کے بانگ ہولار مولا
 آس پاس دے لوک مذاق کردے
 شائد اسنوں کیا ازار مولا
 بانگ سُن دیاں ہی گجھ دوڑ پیندے
 پنج صد وچوں بندے چار مولا
 آوے رب دا خوف نذیرا انہاں
 جیہڑے خاص بندے نیکو کار مولا
 آپس وچ بہہ کے سودا لان لگدے
 نفع دُون کھڈے دُنیا دار مولا
 کوئی عشق نہ مول خرید کردا
 ہويا دُوہی دا شروع بیوپار مولا

دُنیا نال نذیر دِل لالیا
 ریا خلق نہ اتے پیار مولا
 گلاں کرن آکے دُنیا داریاں دی
 مسجد وچ بھکے وچکار مولا
 وعدے قسم قرآن اُٹھان مل کے
 جاندے دُوہی دے کم سنوار مولا

☆☆☆

گفتگو در حضور محبوب

اُٹھ دلا کس کمر شتابی نہ کر فکر گھنیرا
 اک دن مقصد پورا کرسی سچا خالق تیرا
 کر گجھ صبر تحمل مت کے مولا رحم کماوے
 ہووے فضل جناب الہوں مالک آس پہنچاوے
 آ دلبر گجھ دسیئے تنیوں در دغماں دے حالے
 پئے زنجیر دِلے دے اندر عشق محبت والے
 آ دلبر تک حالت میری غم نے مار مُکایا
 وچ اڈیکاں عمر گزاری کیوں اتنا چر لایا
 میں سڑدا وچ آتش غم دی تڈھ پروانہ کائی
 نوں نت عیشاں خوشیاں اندر میرے پیش جدائی
 تُسی ہمیشہ خوشیاں اندر کردے موج بہاراں
 مینوں سک تُساڈی رہندی پوون درد ہزاراں

تُسی ہمیشہ گھر اپنے وچ کردے نیند پیاری
 میں جاگاں وچ یاد تُساڈی روواں کر کر زاری
 تُسی ہمیشہ وسدے رسدے رہندے وچ گھراندے
 مینوں ہجر ستاندے رہندے ہر دم آن تُساندے
 تُسی ہمیشہ ساڈے کولوں اپنا مکھ چھپاندے
 اسیں تُساڈا ہر دم دلبر رہواں نظار ا چاہندے
 تُسی اساڈے کولوں دلبر نظراں دُور پُورانڈے
 اسیں تُساڈے رستے اندر اپنے نین بچھاندے
 بن داموں دل دِتا تینوں قیمت کوئی نہ کہیتی
 میں جانا یا مولا جانے جو میرے سنگ بیتی
 بعضے یار یار اندی ہر گز قدر نہ مول پچھان
 کچی لاء پریت تروڑن گجھ پرواہ نہ جان
 مال لوٹی دا گز سوئی دا بے قدراں ہتھ آوے
 جتنا مرضی مہنگا ہووے گھٹیا قیمت پاوے
 جس دے اگے ڈھیر نعمت دے اوہ پرواہ نہ جانے
 ترس ترس کے لہے جس نوں اوہو قدر پچھانے

نعمت دی بے قدری کرنی نہ خُدا نوں بھاوے
 ہر نعمت اس رب دی اُتے شُکر گزار یا جاوے
 اے دلبر سچ یاری میری پکی نال یقینے
 تیں بن کیہڑا توڑ چڑھاوے ٹھنڈ پاوے وچ سینے
 میں تیرا ہر حالت اندر کر لے جو تَدھ کرنا
 کر دتا میں تیرے اگے اپنا جینا مرنا!
 تیری خاطر دنیا اُتے ہویا میرا آنا
 تیری وچ محبت ایتھوں ہووے لدھ سدھانا
 اک تساڑے کارن دلبر ہویا میرا جینا
 تیری خاطر اس دُنیا تھیں موت پیالا پینا
 عشق تیرے نے گٹھا مینوں بن تینوں شمشیروں
 ذبح ہویا وچ راہ تساڑے بن کا ردِ بکیروں
 میں رونواں غم کھاواں دلبر تینوں خبر نہ کائی
 تن من میرا زخمی کیتا درداں نال جدائی
 مینوں تیریاں تانہنگاں سبھاں آمل جا اکھواری
 دے اک جام شراب وصل دی ہووے دُور بیماری

اندر میرے آتشِ غم دی باہر حدِ حسابوں
 ٹھنڈ پیارے پا اکواری ہووے کرمِ جنابوں
 چین آرام نصیباں وچوں اُٹھ گیا اج سارا
 من میرے نوں ہجرِ تِساڈے کیتا پارا پارا
 مینوں ہر دم طلبِ تِساڈی سِک سِک عمر گزراہوں
 یادِ تِساڈی اندر مینوں بُھلیاں موج بہاراں
 ایہہ تن فرشِ تِساڈی کارنِ دل اہدے وچ مندر
 دونویں یار دی پُو جا کر پیئے آوڑھ جا اس اندر
 وچے مسجد وچے منمبر وچ محرابِ حضوری
 وچے دلبر یارِ پیار ا کون کہے کہ دُوری
 کعبے اندر حجرِ اسود خاص مقام بنایا
 دلے اندر یارِ نذیرا جس چاہیا اُس پایا
 آہا مزا محبت اندر جس لائی اوہ جانے
 جسدے اندر عشق نہ رچیا اوہ کی قدر پہچانے
 عشقوں باجِ نماز نہ ہوندی سُن توں یار سیانے
 دلبر باج نہ چین دے نوں لاواں اگ جہانے

عاشق دا کم عشق کمانا وچ اُوہدے سڑمرنا
 تیر تفنگاں توپاں کولوں عاشق نے نہ ڈرنا
 عشق بے شرم اجیا ہوندا چھپیا کدے نہ رہندا
 بھانڈر بال اُٹھا وے اندروں پیا اُلاوے دیندا
 جس دے اندر اگ عشق دی اوہ کد چین کریندا
 جس جس طرفے جاوے سڑدا رہے دوہائیاں دیندا
 وچ طوفان اگی دا ہووے ٹھاں ٹھاں مار جلاوے
 دلبر باہجوں دُنیا اندر چیز نہ کوئی بھاوے
 عشق جلاوے مار مکاوے سُر ت نہ چھوڑے کائی
 کچھ نذیرا اُنہاں کولوں پیش جہاں دے آئی
 ضرب عشق دی جھلے جیہڑا تاں کہیئے گل ہوئی
 اینویں ظاہر عاشق بننا بات نہ بن دی کوئی
 عاشق دا دل ایڈا ہوندا چودھواں طبق سماندے
 ہر ہر پاسے دلبر دسدا جتول نظر دوڑاندے
 جس دل اندر عشق حقیقی لوں لوں چانن لاوے
 ہر دم یاد سخن دی رہندی رگ رگ وچ سماوے

اس دریا وچ غوطے کھا کے قسمت والے ترنا
 اس وچ جان حیاتی ہوندی موتوں پہلے مرنا
 جہاں عشق خرید نہ کیتا اس دُنیا تے آکے
 کس خاطر سن آئے ایتھے کی لیون گے جا کے
 اس عشق نے شاہ شمس دی اُلٹی کھل لوہائی
 اس عشق نے شیریں اُتے اپنی وار چلائی
 اس عشق نے فرہا دے نوں تیشہ گلے چلایا
 اس عشق نے منصور پیارا سولی تے لٹکایا
 اس عشق نے قیس عاجزدا مجنوں نا دھرایا
 عشق لیلے دے کر مستانہ چوب خشک بنایا
 اس عشق نے مہنیوال سوہنی نوں تھلاں وچ پہنچایا
 صاحبان دے وچ عشق محبت مرزا خان کوہایا
 اسے عشق زلیخا تائیں کتنے برس روایا
 انتظاری وچ یوسف دی ویکھ بڈھیا آیا
 سیف الملوک پری دے عشقے کیوں کیتا مستانہ
 بحر عشق دچ دُبدَا رہیا واہ مالک سُبحانہ

ٹاپو دور عشق دے سبھاں ڈُب ڈُب کے پھر ترنا
 ازماش دیاں کانگاں وچوں نکل کوہ قافے چڑھنا
 پہلے منزل عشق مجازی سؤنی صورت تکدا
 دِن راتیں پھر اُس صورت نوں تکدیاں نہ تھکدا
 ایتھوں ٹپ کے اگے ہونا ہوندی بڑی دانائی
 ایتھے راز نیارے سبھاں ازماش ہرجائی
 اوکھے چڑھناں دھپاں کہڑنا سرتے سردی پالے
 کندیاں اُتے ریت تتی تے جیونکر حال بلالے
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تھیں اگے کجھ نہ آیا
 مولویاں اُٹھ فتوے لائے سرمسیں کٹایا
 إِلَّا اللَّهُ تھیں اگے سبھاں بے شک کجھ نہ آیا
 مولویاں نہ بات پچھانی بعد محمد آیا
 مُفت گنوائی جان عاشق دی سمجھ نہ بالکل آئی
 اگے اللہ کولوں کیہڑا سوچن دی گل پرانی
 تول میزان لگایا نائیں عاشق کی گل کہندا
 محمد رسول اللہ ہے بعد اللہ تھیں ہوندا

مولوی آکھن اَلا اللہ تھیں آگے ایہہ نہیں پڑھدا
 مُنکر ہويا پاک نبی تھیں ضد اُتے تاں اڑدا
 سرمد آکھے اِلا اللہ تھیں آگے مول نہ کوئی
 بعد آگے دی مولویاں نوں مول پچھان نہ ہوئی
 اس عشق دے پینڈے اوکھے سوچ سمجھ کے آنویں
 سوچے بنّاں نذیر فقیرا اس وچ پیر نہ پانویں

میرے محبوب

بِسْمِ اللّٰهِ بِسْمِ اللّٰهِ کر کے ہتھ قلم نوں لاناواں
 دلبردی تک صورت سوہنی من اپناں پر چاناواں
 اُسدے اُتوں صدقے جائے جس نے یار بنایا
 صورت سوہنی نین پیارے دے کے خوب سجھایا
 صدقے جاواں صورت اُتوں نقش تمام پیارے
 جندڑی گھول گھماواں اُستھیں جس ایہہ نقش سنوارے
 اکھ تیری مستانی تک کے ایہہ دل چاہندا میرا
 تیرے قدماں دے وچ سجناں ہوندا رہے بسیرا
 نین نیناواں ول مُڑ کے تکدے پھر بھی مول نہ رجدے
 حسرت دے طوفان البے وچ جگر دے گجدے
 نون وانگوں بر مہٹے تیرے گھیراپان چگر نوں
 ہونٹ گللابی نین پیارے کردے مست نظر نوں

تک مبارک چہرے اُتے آسماناں نوں تہجد
 عجب تیرے رخسار پیارے تک تک کے میں رجدا
 دند مبارک لعل جواہر موتی وچ قطاراں
 ٹھوڑی سیب آہا کشمیری وس عجب بہاراں
 کناں دے وچ مُندراں پا کے جوگی بنیا لوڑاں
 چنوں روپ سوہایا لبھدا مکھ چدھر نوں موڑاں
 وال طے دیاں تاراں بجاں پئے کمند ہزاراں
 مُسکراہٹ تیری اُتوں میں جند اپنی واراں
 میرے نین پیاسے بجاں دید تیری نوں ترن
 شائد یاد تُساڑی اندر کس حالت وچ مرن
 آ دلبر دل اندر جُھگی پا کے کراں بسیرا
 میں تیرا توں میرا ہوویں ہووے ہور گھنیرا
 دودھ اندر چا کھنڈ ملائیے دونا ہو ندا مٹھا
 استھیں ودھ محبت اندر یار پیار ا دُٹھا
 مکھ اُتے مکھ دھر کے بجاں سوئیے نال پیاراں
 چھاتی دے سنگ چھاتی لائیے جاوَن درد ہزاراں

آ دلبر لے تار طالب دی چلی جان ازیں
 خلق محبت پاروں دلبر جہات کرم دی پائیں
 پروانے دی حالت جیویں تڑف تڑف کے مردا
 معشوقاندے دیدن کارن سر نذرانہ کردا
 دلدا سودا ہو گیا سبجاں پکے نال یقینے
 دو دل مل کے اک تن ہووے چلیے وچ مدینے
 یار یاراں دے یار پیارے نال یار اں دے یاری
 ہوں میل ہزاراں سبجاں رحم کرے رب باری
 یار اں دے سنگ ہوں بہاراں کہندے لوک سیانے
 یار ہوں دکھ درد و نڈاون جاوَن سوز پرانے
 یار ہوں دلدار پیارے دُور ہوں غم سارے
 یاراں دے در نوکر ریہہ کے کریئے سدا گزارے
 یاراں باہج نہ چین دے نوں رونون نین نمانے
 دن یاراں کی رہناں اتھے لائیے اگ جہانے
 آ دلبر محبوب پیارے نظر کرم دی پاکھاں
 تیں بن چین آرام نہ کوئی جگروں درد مٹاکھاں

جدوں اکھاں سنگ اکھاں لائیاں فر کاہنوں شرمانا
 جان جسہ دل اُسدا ہوندا جسدے نال یرانا
 تن من جان کراں قُربانی یار پیارے تائیں
 سجن دا درمل نذیرا ایتھوں کدے نہ جائیں
 یاری لانی سوکھی ہوندی ہر اک لاوے یاری
 اے پر توڑ نبھانی مشکل بنے مصیبت بھاری
 پر جو دُکھ مصیبت تک کے یاری توڑ نبھاسی
 مل پوسی دلدار پیارا نال سینے دے لاسی
 جان منگے جے یار پیارا تر ت تلی تے دھریئے
 جو آکھے سو چشماں اُتے رتی عذر نہ کریئے
 ہر حالت وچ دلبر اگے سر نذرانہ کرنا
 یاری تدوں قبول نذیرا موتوں پہلے مرنا
 یار ال دے سنگ یار ملانویں یارب خالق باری
 دل دی حسرت پوری ہووے تا قیامت یاری
 حُسن جمال سجن دا تک کے خوش نہ رہندی پوری
 شائد دیدن کارن دلبر کدوں ہوسی منظوری

فکر اندیشے ایسے سبھاں جان نہ چھوڑی واندی
 ترلے لیواں مُڑ مُڑ ڈھواں ہر پل یاد ستاندی
 توں شمع تے میں پروانہ لاویں لاٹ حُسن دی
 لے بچا بچا ویں جے کر آئی گھڑی جُلن دی
 بحر عشق وچ بیڑا پایا چلے نال مہانا
 توں تاریں تاں ترنا اکدن نہ تاریں ڈُب جانا
 تیری مرضی مہری مرضی مول نہیں انکاری
 تیرے کولوں ہر گز نائیں مینوں جان پیاری
 جس طرح توں چاہویں کردے میرا عذر نہ کوئی
 کیونکر سسپس اٹھاواں اگو طاقت مول نہ ہوئی
 آخر عرض تیرے در اُتے کرے سوال سوالی
 پاویں خیر نذیر عاجزنوں دروں نہ موڑیں خالی

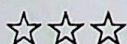
قوالی..... گل پیار دی ہوندی رہندی اے

کر گل کوئی اج پیار دی
 سُن کہانی اس بیوپار دی
 اک چھیڑو تار ستار دی
 تُو ہی توں تُو ہی توں پکار دی
 نہ چاہواں موج بہار دی
 نہ لوڑ جنت گلزار دی
 اک تانگ ہے مینوں یار دی
 ہے طلب اُہدے دیدار دی
 دن رات نظارے ہوندے نے
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے
 اوہ عاشق صادق ہوندے نی
 معشوق محبوب وی ہوندے نی
 اوہ جان فدا کردیندے نی
 جتھے عاشق میلے لاندے نی
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے

گل پیاری دی ہوندی رہندی اے
 ایہہ روگ اندر دا اوہلے دا
 نہ دس دا مُونہوں بولے دا
 پیا تپدا انجن کو لے دا
 کی دساں پیار دے ٹولے دا
 جتھے دلبر پھیرا پاندے نے
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے
 تک پیار شمع پروانیاںدا
 سڑ مرنا درد رنجانیاں دا
 اتھے اتر حال یگانیاں دا
 ایہہ کم نہ ہوندا ایانیاں دا
 نہ قائم حوش سیانیاں دا
 ایہہ مجمع سب دیوانیاں دا
 کی زور اتھے ملوانیاں دا
 پئے عاشق مجرے لاندے نی
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے
 گل پیاری دی ہوندی رہندی اے
 کھرو سدے عشق اُجاڑ دیندا
 وچ آتش غم دی ساڑ دیندا
 جو اسدے آکھے لگدا اے

وچ تیل کڑائی کاہڑ دیندا
 ایہہ عشق جلا د قصائی اے
 دل ٹوٹے کر کے پھاڑ دیندا
 ایہہ عشق کمانا سوکھا نہیں
 جند سولی اُتے چاہڑ دیندا
 اتھے عاشق کٹھے جاندے نے
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے
 میں نہیں چھڈنا توں چھوڑیں نہ
 میں نہیں ہٹنا توں موڑیں نہ
 دل ہور کسے سنگ جوڑیں نہ
 میرے عیب خطانوں لٹوڑیں نہ
 اکھوار لائی ہُن توڑیں نہ
 دل درد ال نال جھنجھوڑیں نہ
 تینوں واسطہ ربداء سبناں وے
 میرا رو رو خون نچوڑیں نہ
 میرے دل وچ تیریاں تاہنگاں نے
 میرے دل دی آس تروڑیں نہ
 دل ٹکڑے ٹکڑے ہوندے نے
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے
 دس کی میں تھیں تقصیر ہوئی

کی رب ولوں تقدیر ہوئیں
 اج جان میری وِ لگیر ہوئی
 ایہہ ذبح بناں شمشیر ہوئی
 اکھ اکھ سنگ اِس لڑاندے نے
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے
 میرے دل نوں یار دلا سہ دے
 میرے درد اندے غمخوار آ
 وچ گہمن کھیر سفینہ اے
 مینوں دندے پار اُتار آء
 محبوب آء معشوق آء
 میرے یار آء دلدار آء
 نذیر سدا غم کھاندے نے
 گل پیار دی ہوندی رہندی اے

ترانہ کشمیر

کر صفت وطن کشمیر دی
 اس جنت دی تصویر دی
 گل کر لمبی تقریر دی
 پھڑ عاصبا خاص فقیر توں
 کی ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 ایہہ جنت دیس غریباں دا
 ایہہ لکھیا لیکھ نصیباں دا
 ایہہ تھال ہے بھریا سیباں دا
 اکھ اُٹھے نہ تصویر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں

جس وطنی حُب یران نہیں
 وچ اُسدے مول ایمان نہیں
 اوہ ہرگز مسلمان نہیں
 گل ٹا بت بنی بشر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 ایہہ سوہناں دیں بھرانو اندا
 اتھے جنم سُنہری ماٹواں دا
 اتھے جھاڑ چناری چھاواں دا
 ہے بہت پیاری ویر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے واسا ویر جوانا دا
 سیکھ ہندو مسلماناں دا
 ایہہ ہے ورثہ پہلواناں دا
 ہے اعلیٰ ہر تدبیر توں

نہ ہوے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 ایہہ صدقہ پہر یداراں دا
 ایہہ نقشہ اونچے پہاڑاں دا
 اتھے موسم خوب بہاراں دا
 اتھے نہراں جاری شیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے میوے کھٹے مٹھے نی
 جو وچ جہان نہ ڈٹھے نی
 کیا خوب مکاندے سٹے نی
 ایہہ بھریا شہد مکھیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 ایہہ ہر جاہ سبزاہ زار ہوئی
 ایہہ جنت دی گلزار ہوئی

سچ خوبی دی ٹیار ہوئی
 ہے سوہنی بدر منیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے حضرت بل مقام ہويا
 اتھے سوا لکھ ولی تمام ہويا
 گجھ خانہ یار دا نام ہويا
 لج رکھیں میرے پیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 وت رہنا شاہمدان دا
 باجی عبداللہ نگران دا
 گجھ نانگا باجی شان دا
 کل خلق جانے توقیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں

تک جھیل ڈل دیاں موجاں نوں
 نالے پھل کنول دیاں فوجاں نوں
 جولین سمندر کھوجاں نوں
 کیا رونق ہے تنویر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے ڈوہنگے سر پہاڑاں تے
 ہر قسم پرندے اُجاڑاں تے
 کیا رونق سنگ تراڑاں تے
 سب دولت ہے جاگیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 گچھ ہندواں دے بھی پیر ہوئے
 اتھے رشی ، مُنی دِلیگر ہوئے
 کئی سادھو سنت فقیر ہوئے
 گل مست کرن تاثیر توں

نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے ہے بے حد بُوٹے توتاں دے
 ایہہ دیندے کام سپوتاں دے
 فن ریشم اصل ثبوتاں دے
 مکھ دے ریشم لیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے بندے نمڈے گھبے نی
 جاسرینگر تھیں لہے نی
 دل کرن ممالک سبھے نی
 کد ہتھ آون تقدیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 اتھے اجر منجھاں گائیاں دے
 مٹ بھر دے دودھ ملائیاں دے

کیا پانی سرد شوپائیاں دے
 کیا لذت کیلاڑ پنیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں
 ایہہ دھرتی بڑی بہادر ہے
 سر ماواں بہناں دے چادر ہے
 ہر وِسن آلے دی مادر ہے
 ایہہ حاصل ہے تعمیر توں
 نہ ہووے صفت نذیر توں
 میں صدقے جاں کشمیر توں

نعت شریف

تیرا بھلا ہووے دربانا
 روضے دا در کھول دیئے
 جالی چُھدا پھرے پروانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 دوروں کر کے مسافت آئے
 سوہنے آقا دے دیس پہچائیے
 کیتا اپنا میں دیس بیگانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 آساں سفر قبولیا دُوردا
 جا ویکھاں گے روضہ حضور دا
 اتھے وسدا حبیب ربانا
 روضے دا در کھول دیئے
 سبز گُھمبہ دے ویکھاں نظارے

جتھے آقا محمد پیارے
 ایہہ بڑا دربار شہانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 سوہنے روضے دے لگن نظارے
 ہوندے صدقے نی دینہہ چمن تارے
 اہدے وچ ہے رسول یگانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 میرے آقا دا بہتر دوارا
 ویکھو نیوندا اتھے جگ سارا
 رب دی رحمت دا اتھے خزانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 ایہہ مبارک مدینے دی تھائی
 اتھے برسدا ہے نورِ خدائی
 رب وی کہندا سلام روزانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 اک پل وی نہ بھاوے جدائی
 اوہدے دردی فقیری ہے شاہی

میں تے گُوکاں جیوں استن حنانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 کل دریا سمندر نوں پیواں
 پھر وی تس تھیں نہ فارغ تھیواں
 بھر دے آقا دے در تھیں پیماں
 روضے دا در کھول دیئے
 جامِ عشق نبی دا پلا دیئے
 دل تھیں دوہی دے پردے ہٹادے
 اسم احمد دا ایہہ مستانہ
 روضے دا در کھول دیئے
 راج کے ویکھاں میں دربار عالی
 ایہہ ہے دوہاں جہاناں دا والی
 ایہہ محمد دا آیا دیوانہ
 روضے دا در کھول دیئے

گیت

تیرے عشق نے جندڑی ستائی
 نی تترئی نوں مکھ دس جا
 میں توں سہی نے جاندی جدائی
 نی تترئی نوں مکھ دس جا
 میرا دل تیرے پیار وچ پھسیا
 میں تے بھل گیا تیرے سنگ ہسیا
 جند پھس گئی عشقے دی پھائی
 نی تترئی نوں مکھ دس جاء
 دکھاں درداں نے مار مکایا
 مینوں روندیاں صبر نہ آیا
 ایہہ تے مہنگی پئی دل لائی
 نی تترئی نوں مکھ دس جا

کیہڑا آکے اج ویکھے میرا حال نی
 تیرا دل تھیں نہ بھلدا خیال نی
 تیرے ہجر نے کتیا اے سودائی
 نی تترئی نوں مکھ دس جا
 اکھاں روندیاں نی کردیاں زاریاں
 کیہڑا دکھ دیاں کرے بھین کاریاں
 حالے ملنے دی وار نہ آئی
 نی تترئی نوں مکھ دس جا
 تیرے عشق نے جنڈری ستائی
 نی تترئی نوں مکھ دس جا

گیت

گئی سِکدی جوانی میری
 نی اکواری مِل سبھاں
 مینوں تاہنگ ہمیشہ تیری
 نی اکواری مِل سبھاں
 تیرے حُسن میرا دل کھسیا
 انج انج وچ پیار تیرا دھسیا
 لکھ وار میں پھراں چوفیری
 نی اکواری مِل سبھاں
 تیرے غم نے ہے مار مُکایا
 سُتے ہوئے نوں آن جُگایا
 تینوں لوڑاں وچ رات اندھیری
 نی اکواری مِل سبھاں

دِنِ زندگی دے ایہو تن چار نی
 تیرے حُسن دی ویکھاں بہار نی
 کیوں انہاں چر لائی اے دیری
 نی اکھواری مِل سبھاں
 میرا بچناں تے ہو گیا محال نی
 جیہڑی بیت رہی اج میرے نال نی
 تیری یادِنت آوندی گھنیری
 نی اکھواری مِل سبھاں
 جل بل گیا پیار وچ سینہ
 دِل عشقے دے باج کمینہ
 تیری پیاردی ہے قید لمیری
 نی اکھواری مِل سبھاں
 کھنوں کھول دساں دِلدیاں ساریاں
 لا کے ٹُر گیو سبھاں بیماریاں
 سدا مینوں اڈیک ہے تیری
 نی اکھواری مِل سبھاں
 کیوں انہاں چر لائی اے دیری
 نی اکھواری مِل سبھاں

گیت

کاہنوں دُنیا تے دِل لایا
 تینوں کس نے دکھو کھے پایا
 جو آیا سو کوچ کرایا
 جھوٹے ایہہ سنسار دُنیا جھوٹی اے
 نہیں کسے دی یار
 دنیا جھوٹی اے
 ایہہ کے جان لئی توں پکی
 ایہہ تے گگھمن والی چکی
 بن دی نہیں کسے دی سکی
 ایہہ ہے دھوکے دار
 دُنیا جھوٹی اے نہیں کسے دی یار
 کئی قسم دے رنگ ویکھاندی

ہر طرح دے ٹھنگ سِکھاندی
 بے حد لالچ وچ پھساندی
 ایہہ ہے بڑی مکار
 دُنیا جھوٹی اے
 لا کے اس دے نال یرانا
 فر کھیڑا توں مقصد پانا
 جو آیا اُس آخر جانا
 نہیں کسے دی یار
 دُنیا جھوٹی اے
 دُنیا دے سنگ یار ی لانی
 اُلٹی آف سر تے چانی
 اوڑک اس نے ہونا فانی
 جھوٹے ایہہ بازار
 دُنیا جھوٹی اے
 دُنیا دے جو یار کہاندے
 مطلب کارن پیار کماندے

اُدھے راہوں چھوڑ سدھاندے
 ایہہ جھوٹے سب پیار
 دُنیا جھوٹی اے
 کاہنوں محل مینار بناویں
 مُر مُر کاہنوں چھپی پاویں
 بُدھی والے نوں سمجھاویں
 ایہہ ہے بہت بڑی مُردار
 دُنیا جھوٹی اے
 قائم رہندی نہیں جوانی
 نہ ہی تاج تخت سُلطانی
 دیندی مار ہجر دی کافی
 سب تھیں ہے بے کار
 دُنیا جھوٹی اے
 خوشی کریندا جیہڑا آیا
 روندنا دھوندا لدھ سدھایا
 اتھے چین کسے نہ پایا

ایہہ دُکھاندا دربار
 دُنیا جھوٹی اے
 کاہنوں اتھے لَمی لاویں
 کاہنوں پاپ ہمیش کماویں
 کاہنوں بھارے بوجھ بناویں
 ہویں گا لاچار
 دُنیا جھوٹی اے
 جھوٹے ایہہ سنسار دُنیا
 دُنیا جھوٹی اے
 نہیں کسے دی یار
 دُنیا جھوٹی اے
 جے اسد ا بیو پار کمایا
 مول وچوں وی گھاٹا پایا
 جو کھٹیا سو روہڑ گنوايا
 ایہہ نہیں وفا دار
 دُنیا جھوٹی اے
 ایہہ ہے دُنیا کھیڈ تماشا

اِتھے چل دی ہر اک بھاشا
 پوری کوئی نہ ہوندی آشا
 خالی ہتھوں آخر کار
 دُنیا جھوٹی اے
 جھوٹے ایہہ سنسار
 دُنیا جھوٹی اے
 نہیں کسے دی یار
 دُنیا جھوٹی اے

☆☆☆

گیت

تیری لچک کلیجہ کھاندی
 چڑھ پہینگ ہولارے جاندی
 اک دل نے دل نوں لٹ لیا
 کر پکے وعدے سٹ گیا
 ایہہ دل دے سودے کر کے تے
 کی دُنیا مطلب پاندی اے
 تیری لچک کلیجہ کھاندی اے
 گُجھ لوکی ایہہ گل کہندے نے
 ایہہ سودے مہنگے پوندے نے
 دل وچن والے روندے نے
 جد خالی دل تھیں ہوندے نے
 پر باز ہتھاں توں چھٹ جاندی

فر پچھے سُدھ بُدھ آندی اے
 دل دُکھیا ہويا ہسدے نوں
 نہ منع کیتا دل پھسدے نوں
 ہائے تیز کٹار محبت دی
 اج چیر جگر نوں جاندی اے
 تیری لچک کلیجہ کھاندی اے
 منکھ دس کے پردہ کر دتا
 دل نال دُکھاندے بھر دتا
 آ دلبر نیڑے آنے سہی
 دل دل دے نال ملاتے سہی
 ایہہ بُری جدائی دلبر دی
 پل پل وچ آن ستاندی اے
 تیری لچک کلیجہ کھاندی اے
 اک نظر ملا کے پھیر لئی
 جند نال دُکھاندے گھیر لئی
 تیری یاد ہے من چوفیر لئی

آجاوندی درد بہتیر لئی
 تیری فرقت سے ہوئے نوں
 اک پل وچ آن جگاندی اے
 تیری لچک کلیجہ کھاندی اے
 وچ بحر غماں دے پاگئی اے
 جند روداں نال کھپا گئی اے
 سر قضیئے پائے بھارے نی
 تھہ جان نہ چھوڑی واندی اے
 تیری لچک کلیجہ کھاندی اے
 چڑھ پہینگ ہولارے جاندی اے

گیت

ساڑھی پاکے میں جاندی ہاں بزار
 نی سس میرے نال لڑ دی
 نالے دیندی اے طعنے ہزار
 نی سس میرے نال لڑ دی
 لال رنگ دے سینڈل بنواواں
 پیراں وچ میں پنجواں پاواں
 کتاں وچ جھمکے لٹکاواں
 بوہے لنگھ سبھاں دے جاواں
 گل موتیاں دا پایا ہار
 نی سس میرے نال لڑ دی
 ہتھ وچ اک پرس میں پھڑکے
 کراں سیل سکوتر چڑھ کے
 کی میں کھٹیا اندر وڑ وڑ
 اکھ روندی تے دل پیا دھڑکے

میرا تن من ہو گیا لاچار
 سس میرے نال لڑدی
 اکھاں وچ میں کجلہ پا کے
 نالے سُرخ تے پوڈر لگا کے
 بندی زیور میں خوب سجھا کے
 دل وچ دلبر نوں بسا کے
 دل سبھاں لئی ہوندا فرار
 نی سس میرے نال لڑدی
 صبح شام ڈھیڈی تے جاواں
 مُڑ مُڑ کے تے جھاتیاں پاواں
 کاں دل اپنے نوں بناواں
 اڈھ بوہے سبھاں دے آواں
 نت یار دا کراں دیدار
 نی سس میرے نال لڑدی
 دل میرا ہولارے کھاندا
 نت مُڑ کے بھنوارے پاندا
 دل سبھاں دے محل بناندا
 راتی اٹھ سُننے وچ جاندا
 سدا دل رہندا بے قرار
 نی سس میرے نال لڑدی

گیت

سوٹ باہی تے میں جانی یاں بزار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 ڈاہڈی مہاڑے نال کرنی ہے خار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 بہنی اٹھنی مہاڑے نال اڑنی
 تہاڑی رات ہے رہنی گہلنی
 میگی فاحش کلا ماں پڑھنی
 نک چاہڑ اسمانے کھڑنی
 رہنا نت اُس گی ایہہ پیار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 ڈاہڈی مہاڑے نال کرنی ہے خار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی

میں تے بے وس ہوئی یاں تنگ وے
 کرے سوکناں جیہا اوہ جنگ وے
 مہاڑے رنگ پنج باہی گئی پہنگ وے
 میگی کہنی جل اپنے سنگ وے
 مہاڑا چن جیا چکار
 نی سس میگی ڈنخے مارنی
 مہاڑے حُسن نی نویں بہار
 مہاڑی پچی نی کناری تے دار
 اساں دواں نا نہیں مکنناں پیار
 نی سس میگی ڈنخے مارنی
 سوٹ باہی تہ میں جانی یاں بزار
 نی سس میگی ڈنخے مارنی

جُگنی

جگ جُگنی دُنیا آلی اے
 باندے گوری وچوں کالی اے
 ایہہ تے رانی خان دی سالی اے
 ایہہ بھری بُھکنی خالی اے
 سُن دُنیا دارا جُگنی
 اس چوگ اجل دی چُگنی
 ایہہ جُگنی سوہنی لگدی اے
 ایہہ حُور دسیندی جگ دی اے
 کوئی خاص چنگاری اگ دی اے
 پئی موجاں دے وچ وگدی اے
 سُن دُنیا دارا جُگنی
 اس چوگ اجل دی چُگنی

ایہہ جگنی ایہڈنی چنگی اے
 دب کردی سُرْمہ کنگھی اے
 ہر اک دی بن گئی سنگی اے
 لکھوار ی کجھو تنگھی اے
 سُن دنیا دار ا جگنی
 اس چوگ اجل دی چگنی
 پئی سُرخی پوڈر لاندی اے
 فر والاں نوں چمکاندی اے
 کئی ہار سنگار بھاندی اے
 پئی یاراں نوں ترساندی اے
 سُن دنیا دارا جگنی
 اس چوگ اجل دی چگنی
 ایہہ جگنی سُرْمہ لاندی اے
 ایہہ ہرگز نہ شرمندی اے
 ایہہ پئی خصماں نوں کھاندی اے
 ہتھ لگیاں مار مکاندی اے

سُن دنیا دارا جگنی
 اس چوگ اجل دی چگنی
 اس جگنی دا ویکھو حال
 دس دی دہی تے دیندی دال
 اہدی منڈھوں مندی چال
 نت رہندی لُچیاں نال
 سُن دنیا دارا جگنی
 اس چوگ اجل دی چگنی
 لاء یاری جگنی نس گئی
 ہر اک نوں عادت دس گئی
 چند اُس دی وی پھس گئی
 میری جان جوانی کھس گئی
 سُن دنیا دارا جگنی
 اس چوگ اجل دی چگنی
 اس چوگ اج دی چگنی

جُگنی

اک جُگنی دو جگ آلی اے
 کوئی جاگھ نہ اس تھیں خالی اے
 اس رُتبہ بے شک عالی اے
 جو موہنڈے کملی کالی اے
 چناں جُگنی مکی مدنی اے
 ایہہ بے شک رحمت رب نی اے
 چناں مہاڑیا جُگنی مدنی اے
 ڈاہڈی چھک دے گی لگنی اے
 مہاڑی جُگنی نوروں نور ہوئی
 بچ خلقاں نے مشہور ہوئی
 اس آئیاں ظلمت دُور ہوئی
 خود رحمت تھیں بھر پور ہوئی

چناں مہاڑیا جگنی مدنی اے
 دل چھکھ ہجر نی لگنی اے
 مہاڑی جگنی کرے اعلان
 واحد ذات خدا گی جان
 اُس سنگ ہور شریک نہ آن
 مفصل مجمل صفت ایمان
 چناں مہاڑیا جگنی مدنی اے
 دل چھک ہجر نی لگنی اے
 میں لکھ کیتی تدبیر
 مہاڑی بدلی نہ تقدیر
 کرے عرضاں پیا نذیر
 تُس مدینے میں کشمیر
 چناں جگنی مکی مدنی اے
 دل چھک ہجر نی لگنی اے
 چناں مہاڑیا جگنی مدنی اے
 ایہہ بے شک رحمت رب نی اے

اتحاد..... پہائی چارا

ہندو مُسلم تے سِکھ عیسائی
 آپس پنج ایہہ سارے پہائی
 فرق انہاں پنج مول نہ کائی
 نسل جو بھی انسان دی آئی
 ایہہ سب آدم دی گلزار
 اک پیو دے پتر چار
 خون شکل تے اکو جان
 سارے پہائی جو انسان
 نیکے وڈے دی اک شان
 ہر مذہب پنج دھرم دیمان
 پیر پیغمبر تے اوتار
 اک پیو دے پتر چار

خاکے وچوں پیدا ہونا
 خاک اُتے پرورش پانا
 خاک دا ہی اَن پانی کھانا
 فر مُر خاکے وچ سمانا
 چھڈو فخر اتے ہنکار
 اک پیو دے پتر چار
 کوئی مذہب نہیں ویر سکھاندا
 ہر مذہب ہے راہ ویکھاندا
 بھلیاں نوں ہے رستے پاندا
 کچھڑے نوں ہے نال ملاندا
 مذہب سنگ مذہب دا پیار
 اک پیو دے پتر چار
 دُنیا تے انسان جو آئے
 اِکو مائی باپ دے جائے
 فر قے اتھے آن بنائے
 قبلیاں وچ نام رکھائے

سبّاں دی ہے اک قطار
 اک پیو دے پتر چار
 میل سارے اُودھانام لیون
 گُجھ رب آکھن سجدا دیون
 گُجھ مندر گرجے وچ رہون
 پر ماتما ، گاڈ ، بھگوان کہون
 رب اک تے رکھے نام ہزار
 اک پیو دے پتر چار
 رابطہ انسافیت والا
 اسدا درجہ سب تھیں اعلیٰ
 اِسنوں سب اپناؤ شالا
 ایہہ ہے رشتہ بہت نرالا
 کرلو اِس نوں سب تیار
 اک پیو دے پتر چار
 ایسی نظر میسر ہو
 ہر گز بُرا نہ دہسے کو

ہس مگھی وچ رکھیں خو
 صاف نیت کر لگے لو
 ہر تھیں نیواں ہو جا یار
 اک پیو دے پتر چار
 ہر اک نال بھلائی کر
 دل تھیں دور بُرائی کر
 اندروں کھوٹ صفائی کر
 من وچ خوف خدائی کر
 بھلیاندے سنگ ہوگ شمار
 اک پیو دے پتر چار
 اکو رب جو اون والا
 روح مٹی وچ پاؤں والا
 بون تمام بناؤں والا
 روزی نت پہچاؤں والا
 سباں دا اک پالنہار
 اک پیو دے پتر چار

اونچ نیچ دی گل نہ کوئی
 موچی ہویا دھوبی نائی
 اپنا اپنا کسب کمائی
 جیہڑی وچ مقدر آئی
 اُچا اک خالص کردار
 اک پیو دے پتر چار
 میری ایہہ نصیحت بھائی
 ہندو مسلم تے سکھ عیسائی
 سباں دا اک باپ تے مائی
 شک نہ اس وچ آنورائی
 اتس کہندا اے وارو وار
 اک پیو دے پتر چار

جگ/جہان

کس خاطر تیرا جنم ہویا کی کارن تیرے آون دا
 کجھ دن اس جگ وچ رہ کے تے کی کارن تیرے جاون دا
 ایہہ دُنیا کھیتی اُس جگ دی جو خاص ٹکانہ آخر دا
 اس کھیتی وچوں اُس جگ لئی کر چنتا فصل کماون دا
 مسجد تے مندر گرجے وچ بہہ نام خدا دا جب لینا
 ایہہ جینا اُوہدی یاد نہیں ایہہ ڈھنگ نہ رب مناون دا
 احکام خدائی نہ منے فر نام اُوہدے نوں جینا کی
 اُوہدا حکم ہے دکھیا کوئی ہووے دُکھ اُسدا دُور ہٹاون دا
 اک شاہ تے اک گدا کر کے رب اس جگ اُتے بھیجے نی
 اوہ دیندا تے فر لیندا وی ایہہ راز تینوں آزماون دا
 رب دولت دُنیا دے پرکھے کہ کس رستے تے خرچے گا
 نیکی دے راہ تے لاوے گا یا رنگ رلیاں مناون دا
 بعضاں نوں اپنی مرضی تھیں اُن رگت خزانے دیندا اے
 بعضاں نوں فاقے تے فاقہ ایہہ حال نہ اُس جتاون دا

قطع

بے حد لمیاں داڑھیاں اُتے رب رسول نہ ملدا
 رب علیم بصیر نذیرا تکدا شیشہ دل دا
 لمیاں بالاں گرتیاں اُتے رب نہ نظراں رکھدا
 رب دانا تے کشفِ قلوبی خالص نیت تکدا
 لمے رکوع سجو داں اُتے رب نہیں بھل جاندا
 سب غیباندا جانن والا جانے بھیدِ دلاں دا
 وعظ اُتے تقریروں دلدی ہوندی نہیں صفائی
 جد تک سدھے راہ نہ لاوے آپے ذات الہی
 علم پناں راہ لکھنے نائیں پھسیا وچ اندھیرے
 علموں باہج خُدا دی رحمت کدے نہ لگدی نیڑے
 مجلس نیک بنان نہ ہرگز لہے خصلت چنگی
 علموں باہج ہدایت نائیں آسن میرے سنگی
 جاہل کولوں پکڑ کنارا غیب تھیں کر دُوری
 کیتی کرتی روہڑ و نجاوے کیرا تے مغروری
 فَذْکُرُونِیْ اَذْکُرُوْکُمْ ایہہ فرمان بھلیرا
 توں اُسدا جد ہووے انسا اوہ ہو جاوے تیرا

قطعے

تیل خاکی تے پانی دوئے نکلن اِس زمینوں
 اک نوں کھاوے اک نذیرا کھاوے اک اگی نوں
 پانی دی اک سگوں ہوندے میوے رنگ برنگے
 کٹھے مٹھے چنے پھکے گجھ کوڑے گجھ چنگے
 اک پانی دے وتر پاروں وکھ وکھ بوٹے پلدے
 رس کماووں کیسا مٹھا نڑ خالی نکلدے
 اِس زمینوں پیدا ہوندے کیلے گری چھوہارے
 جُدا جدا تاثیراں رکھیاں خالق سرجہارے
 اک کھتی تھیں پیدا ہوندے دھان گندم تے مکی
 پانی اک لگے پر مرچی وکھ تاثیروں رکھی
 بھائی بھائیاں دے دشمن نائیں سانج دتی رب بھائیاں
 بھائی نہ وکھرے ہون نذیرا دُور کرن پر بھائیاں

اک ماں باپ دیاں اولاداں وکھرے شکل ضمیروں
 اک جے نہ کردار اُنہاں دے قسمت دی تقدیروں
 تن من عیبوں میلا ہووے صابن خالص لاؤ
 استغفاروں صَوْم صَلَواتوں پنچے وقت نہلاؤ
 دل دا دیوا نبھدا ہووے زنگ آلودا ہوکے
 ورد وظیفہ ذکر دُرودوں بال فوِیں فر دھوکے
 رِزق حلالوں طاقت تن دی نال طہارت پوری
 اک دم وی نہ غافل ہووے ملدا قُرب حضوری
 کھوٹے ہون جے لعل نذیرا کھڑیئے وچ بازاراں
 کدے نہ بکنے پہانویں جیاں پین دلال ہزاراں

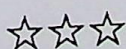
نور

نہ زمین ہوندی نہ آسمان ہوندے نہ ہی کعبہ ہونداتے نہ طور ہوندا
 نہ عرش ہوندا نہ ہی گرسی ہوندی نہ ہی سدرہ نہ بیت المحور ہوندا
 نہ جہان ہوندے نہ کائنات ہوندی نہ میزان نہ یوم الشور ہوندا
 رب دی ذات وی باطن نذیر ہندی جے نہ پیدا محمدؐ دا نور ہوندا

استغفار

استغفار گناہ نوں دھوے جے کر صابن کپڑا
 توبہ دا رب ضامن انسا کر توبہ ہو تکرڑا
 توبہ النصوحی ہووے نال گہرائی دل دی
 دھوتے جاوے عیب نذیرا تداں رہائی ملدی
 قبل المرگ جے توبہ ہووے رب منظور کریندا
 فضلوں بخشش دے دروازے کھول خداوند دیندا

گیت کالا شاہ کالا

کتھے چلے اوہ ایہہ لئی کے نوہاراں
 نی روپ کالا شاہ ۛسدا
 ایڈے کردے اوہ نخرے ہزاراں
 نی روپ کالا شاہ ۛسدا
 کالے رنگ دائیں کردی گمان توں
 بلے چُک رکھیا ہے اسمان توں
 ناد چُلھے دی توے دا نشان توں
 ایویں ۛسدی ہیں کالی مسان توں
 تنگ کیتا ہے تیریاں ٹنگاراں
 نی روپ کالا شاہ ۛسدا
 ٹلکی لیکس دی رو گھسانویں
 نت سُرخ تے پوڈر لگاویں
 کریم مل مل مکھ چمکانویں

رنگ بدلے نہ کھنمب کراویں
 بُجھ کوئلے ہونا انگاراں
 نی روپ کالا شاہ دِسدا
 آپ بن دی ہیں تلے دی تار توں
 اکھیں گوریاں دے رنگ نوں بیکار توں
 آپے رکھیا ہے کالا سردار توں
 تائیں گوریاں تھیں ہوئی ہیں بیزار توں
 تیرے ور گیاں پیسے دیاں باراں
 نی روپ کالا شاہ دِسدا
 گورے رنگ دی نہ بُجھ کیڈی شان اے
 دینہہ چن گورے رنگدا نشان اے
 گورے روپ اُتے جگ قربان اے
 گورا روپ سُن عاشقاں دی جان اے
 دل لٹ لیندے نال پیاراں
 نی روپ کالا شاہ دِسدا

حمد و نعت

اول حمد خدا وند تائیں جو صفتاں سائیں
 اُس جیسا کوئی ہور نہ دوجا اُسُنوں سب ثنائیں
 بے پرواہ کہاوے مولا خالق کُل جہاناں
 اُس دی شاہی قائم دائم وِچ زمین آسماناں
 اُسدا ہور شریک نہ کوئی واحد ذات ربانی
 سب جوناں دا رازق آپے پالنہار جہانی
 بڑا رحیم کریم سدھاوے بخشہار خطایاں
 روزی لکھی کم نہ کردا تک ساڈیاں بُریایاں
 آپ علیم بصیر کہاوے اویلے نہ اُس ذرہ
 لا مکان ہے نظر دلاں پر رکھے نت مقررہ
 گن اوہدے تھیں سب گجھ بنیا گجھ نہ گن تھیں باہر
 اُس تھیں گجھ نہ چھپیا ہويا کیا باطن کیا ظاہر

علم اُوہدے وچ سب کجھ آیا پیتاں اُتے لکیراں
 پھل پھل کلیاں ڈالیاں شاخاں سب اُہدیاں تحریراں
 حکم اُوہدے دِن لکھ نہ ہلے پت نہ جھڑے درختوں
 کیتا ہے اُس آپ نکھیرا پہلے قول السُّتُون
 عزت ذلت اُسدے قبضے نالے موت حیاتی
 چاہے جس نابود کرے تے چاہے رکھے باقی
 واہ سُبحان اللہ کی لکھاں ڈوہنگے بھید ربانے
 چھلیاں منجھڑاں سٹیاں اندر رگن لاوے دانے
 قدرت تھیں ہر دانے اُتے مہر مقدر لاوے
 نام جہدے تے لکھیا دانا اُسدے کول پہنچاوے
 لال کوڑے کارن لکھیا کالا کھانہ سکے
 جُدا جُدا کرکھیتاں وچوں نال حساباں رکھے
 حکموں باج درختاں اُتوں پتہ اک نہ ہلے
 دینہہ چن تارے چرخ اسمانی نال حکم دے چلے
 پتھر دے وچ کیڑے تائیں پتہ سبز پہنچاوے
 اُسدے بھید اُسے نوں معلم کون حساب لیاوے

بے پروائی رب سچے دی لکھن وچ نہ آوے
 گجھ توں گجھ کریندا پل وچ جو اوہدے من بھاوے
 گل جوناں تے ہر ہر ذرہ لکھن نوں بہہ جاوے
 روز قیامت توڑی لکھن صفت نہ مگنے پاوے
 واہ سُبحان اللہ رب سچا اُسُنوں حمد ثنائیں
 اللہ اکبر آکھ نذیرا اوہ قدرت دا سائیں
 بعد درود نبی سرور تے عالی جس دا پایا
 گل جہاناں کارن جس نوں رحمت رب بنایا
 رب تعالیٰ اتے ملائیک پڑھن درود نبی تے
 صلوة سلام ایماناں والے پڑھو رسول شفعی تے
 صَلُّوْا عَلَیْہِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِیْمًا آپ خُدا فرماوے
 پڑھو درود سلام نبی تے رب راضی ہو جاوے
 بندگی لائق آپ خدا وند بندگی کسے نہ کردا
 فقط درود حبیب اپنے تے رہے ہمیشہ پڑھدا
 بعد خدا تیں شان نبی دی ہور نہ اُسدا ثانی
 نور مجسم نبی محمد سایا نہ جسمانی

لکھ ہزار کروڑاں واری پڑھاں درودِ سلاماں
 اَسماءِ ذاتی اتے صفاتی آلِ اصحابِ تماہاں
 صدقے جاواں پاکِ نبی تھیں جس دا خُلقِ نرالا
 اُمت دا جس فکرِ گھنیرا کالی کملی والا
 نبیاں دا سردار محمدؐ حامی روزِ محشر دا
 وقتِ نزع بھی اُمتی اُمتی جیہڑا رہیا کردا
 جانِ کراں تَر بانِ نبی تھیں صدقے صدقے جاواں
 مہرِ شفاعت چاہوے اِسدی احقر انسِ نماں
 پاکِ نبی دا نُورِ مبارک جے نہ ربِ اوپاندا
 عرشِ فرشِ تے دُنیا عقیٰ ہر گز کُجھ نہ ہوندا
 نُورِ نبی دے صدقے اندر ہے تخلیقِ تمامی
 کائنات اُسے دے نُورِوں اُسدا نُورِ مدامی
 نُورِ نبی نہ ظاہر ہوندا ہوندى نہ خُدائی
 سچِ رسولِ محمدؐ اِنسا خاصِ حبیبِ اِلہی
 مائی باپِ فدا سب ہوون آلِ اولادِ تمامی
 دُنیا عقیٰ اندر اِسدی دیوے ربِ غلامی

یوم حشر دے پاک نبی دا یا رب سنگ عطائیں
 وچ غلاماں حاضر ہوواں اتنا کرم کمائیں
 پاک نبی دا دامن پھڑ کے استقبال کچیاں
 صلوة سلام پڑھاں اُس ویلے غافل مول نہ تھیاں
 صلوة و سلام دے نعرے ہوون محشر وچ وی جاری
 آقا جد تشریف لیاوے ویکھے اُمت ساری
 پاک دیداروں واصل ہوواں اتے شفاعت پاواں
 نور تجلی رب سچے تھیں اُس نوازا جاواں

سبب روزی

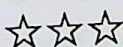
اک دن دی میں بات سناواں اصلی جیویں ویہانی
 اکھس ڈٹھا کنین سٹیا دساں کھول کہانی
 اک مکانے دے چھت اندر اک چڑی دے بچے
 نام گٹاری اُس چڑی دا سُخن سناواں سچے
 ناگ اچانک پٹھ مریندا اُس جائی تے آیا
 کھا گیا بچے اُس چڑی دے چڑی واویلا پایا
 نکل گیا اوہ بچے سارے اک نہ باقی رہیا
 چڑی بیچاری دے دل اندر درد النہ پیا
 اک بچہ جے مرے کسے دا کیتنے کردا ہاڑے
 اُس دے غم دا کی اندازہ جس دے مر گئے سارے
 اُسے جگہ برابر تھلے بیچیاں والی گٹری
 گھر دے مالک اُس دے اُتے پائی دی سی ٹکری

شور چڑی دا سُن کے مُرغی کردی خوب سمبھالا
 میرے بچے سڳے نہ کھاوے خیر ہووے سب شالا
 پیٹھ پر اندے بچے رکھ کے خوب حفاظت کردی
 ضبط کیتے پر بچیاں اُتے ظالم کولوں ڈردی
 میں مرجاواں دوس نہ کوئی بچیاں نوں نہ کھاوے
 شالاں داغ نہ بچیاں والے رب کسے نوں لاوے
 شائد گھڑی قبولیت دی اُس دم نیڑے ہوئی
 مُرغی نے جو مُنہ تھیں منگی دیر نہ لگی کوئی
 قدرت خالق دی اُس ویلے عجب کہانی ہوئی
 بچیاں اُتے بیٹھی بیٹھی مُرغی عاجز موئی
 مُرغی عاجز تے مرگئی بچے رہ گئے زندہ
 اگے کی کجھ کردا اُس رازق رزق دیندہ
 ادھر سب چڑی دے بچے پکڑنا گے نہ کھاہدے
 ادھر مُرغی ماں بچیاں دی ہوئی سپرد خدا دے
 ادھر سب نے چڑی عاجز دے کھاہدے بال ایانے
 ادھر مُرغی دے جو بچے ہوئے یتیم نماںے

گھر دے مالک نے اُٹھ فجری ٹکری پکڑ اُٹھائی
 کی دیکھے کہ مُرغی عاجز ہے رحلت فرمائی
 مالک نے جد مُرغی تائیں اُتھوں پکڑ اُٹھایا
 بچے کھمباں بیٹھوں نکلے شور واویلا پایا
 مُردا مُرغی دے چو فیرے بچے اُسدے پھر دے
 بہت مایوسی حال نمانا بیٹھ گئے چو گردے
 ماواں باہجوں حال یتیمیاں در داں والے جان
 جہاں نے ایہہ نہ از مائی اوہ کی قدر پہچان
 ماواں والے ماواں اگے لکھ لکھ اڑیاں کردے
 یتیمیاں نوں ہور نہ کوئی باہجوں اک صبر دے
 ماواں والے لاڈلڈاندے موج کرن من بھانی
 ماواں باہجوں ہر دم عاجز رہندے وچ حیرانی
 ماواں والے خوشیاں کردے فخر دے وچ ہوندے
 بن ماواں غمگین بیچارے در در دھکے کھاندے
 باپ سرے تے سایہ رحمت ماواں باہج نہ چھاواں
 ماپو باہجوں کوئی نہ دردی بانہہ نہ باہج بھراواں

مُرغی دُور اُٹھا کے سٹی بچے رہے نمانے
 کیہڑا چوگ کھلاوے اُنہاں دیکھ اللہ دے بھانے
 ٹوکری دے پیٹھ دتے ہے سن مُرغی دے جو بچے
 دیکھ نذیرا قدرت رب دی کے کیتا رب سچے
 قدرت خالق ظاہر ہوئی کے سبب بنایا
 ٹوکری اُتے چڑھ گٹاری آن واویلا پایا
 مُنہہ وچ پائی چوگ چڑی نے ٹوکری اُتے آئی
 چوگ کھلاون کارن اوہو بے حد کرے دوہائی
 اے پر ٹوکری پیٹھ بڑن دی جگہ نہیں سی کوئی
 رولا کرے چوہیرے پھر دی بہت ازردہ ہوئی
 گھر والیاں نے ایہہ گل دیکھی ٹوکری نوں وتھ پاندے
 دندے ٹوکرے دے پیٹھ پتھر رکھ کے جگہ بناندے
 تھوڑی وتھ بنا کے جس دم اپنی جانی آئے
 اوہ چڑی لے چوگ نماں ٹوکری دے پیٹھ جائے
 مُرغی دیاں بچیاں تائیں دیوے چوگ گٹاری
 روزانہ اُس ہويا طریقہ چوگ رکھیندی جاری

جے ٹوکری نوں وتھ نہ ہووے رولا کرے گٹاری
 ادھر ادھر ٹوکری اُتے پھر دی رہے بیچاری
 اس دے بچے ناگے کھاہدے جیویں امر خدائی
 ادھر ماں بچیاں دی مرگئی رب دی بے پروائی
 جاں رب کرم کرن تے آوے کیسا رحم کماندا
 مُرغی دیاں بچیاں تائیں چڑیوں چوگ پہچاندا
 اک طرفے ماں بچیاں والی بچیوں ہوگئی واندی
 اک طرفے بچیاں دی مائی دُنیا چھوڑ سدھاندی
 قدرت رب میرے دی ویکھو بے پرواہ کہاوے
 چڑی کولوں مُرغی دیاں بچیاں روزی کیویں پہنچاوے

تکبر داسر نیواں

اک دِن باز شکارے چڑھیا اُڈا وِچ ہوا دے
 لالچِ حرص تے بکھ نفس دی آئی بہت زیادے
 اُڈا پھردا گھیرے پاندا مار دراز اُڈاری
 چاہوے ملے شکارِ شتا بی بکھ ونجاوے ساری
 باز اچانک اُڈا اُڈا طرفِ جنگل دی آیا
 سہ مریدا کولِ جنگل دے اُسُنوں نظری سمایا
 باز دِلے وِچ سوچ کریندا پکڑ ناگے نوں کھاواں
 اک ہی کراں نوالہ اِسدا پیٹوں بکھ گماواں
 کردا باز دلیلاں سبھے ایہہ ہے ناگ زہریلا
 جے پکڑاں تاں ڈنگ لگاسی کی مہن کر پئے حیلا
 دُشمن نوں اس بکھ ظالم نے دُشمن طرف چلایا
 خوف دُنگن دا بھی دِل اندر اے پر صبر نہ آیا

جر جر کے نہ جریا آخر لالچ بکھ ستیا
 دوڑ پیا اوہ طرف ناگے دے آن جھپٹا پایا
 ناگے تائیں باز پکڑا پنچے خوب پھبا کے
 گردن وچوں ناگ پکڑیا اڈیا پھڑپھڑا کے
 دُشمن نوں دُشمن نے پھڑیا دیکھو کی رب کردا
 کیڑا دُشمن ، دُشمن کولوں اج بازی جت کھڑدا
 پنچیاں دے وچ ناگ پکڑ کے اڈیا طرف اسمانے
 ظالم نوں ظالم نے پھڑیا ویکھ خدا دے بھانے
 قابو پنچھے دے وچ آیا ناگ کرے تدیراں
 کیویں جان بچاواں استھیں پھاڑ کرے گالیراں
 باز خوشی وچ اڈیا جاندا ناگ پنچے وچ پھڑیا
 اپنی جائی جا کے کھاواں دل وچ مانا دھریا
 کیتا فخر دے وچ بھارا دُشمن نوں پھڑ آندا
 بہہ کے نال مزے دے کھاواں ایہہ دلیل دوڑاندا
 بازے دے ہتھیار زیادہ چونچ اتے دو پنچھے
 سب بیچارے خالی مولی ہتھ پیراں تھیں سنجے

ناگ پنچے وچ پھسیا ہویا کی تدبیر چلاوے
 گردن بازے اُتے اپنے خوب پلسے پاوے
 آیا باز لپیٹے اندر گردن تے پردوئے
 بازے دا دم گھٹیا سارا ہُن کی چارا ہووے
 نادم بے وس ہويا جس دم اڈیا مول نہ جاوے
 گردن نوں سپ گھت پلسہ اپنا زور لگاوے
 ریا تران نہ اڈن جوگا بند ہويا دم سارا
 پر وی دوئے جھکڑے ہوئے کوئی نہ چلدا چارا
 وانگ کھٹوری باز بنایا ناگے ہمت کر کے
 تاڑ زمیں پر ڈگا آخر باز شکنجے چڑھ کے
 اڈن دی گل مکی ساری آن زمیں پر جھڑیا
 دم نہ لیون ہوندا مولے ناگ سکنجہ دھریا
 پہلیں فخر ولے وچ ہے سی اڈدا اڈدا کھاواں
 ہُن پھسیا دا کرے وچاراں کیونکر جان بچاواں
 اُسے حالت وچ پلسے ناگ گلے وچ پائے
 ویکھو ہُن اوہ باز نماں کی تجویز بنائے

ڈھیمانڈے پٹھ سر چھپاندا باز کرے ہوشیاری
 سرنوں ڈھنگ نہ لاوے ظالم بے حد جان پیاری
 جان شکنجے دے وچ آئی چارا چلے نہ کوئی
 کیویں جان چھڑاوے اُستھیں بے حد مُشکل ہوئی
 اپنی جان اُتے جد آئی لگی جان پیاری
 باز جھورانے دے وچ آیا دِلو وچہ سوچ گزاری
 عقل آئی جاں باز ے تائیں کیتی غور دھیانوں
 ناگے نوں وی جان پیاری جیویں پیاری سانوں
 پہلے باز قوی ناگے تے ناگ اگوں ہُن ہویا
 اپنے سر آوے تاں لگدا پتہ دوجے دا گویا
 عاجز ہویا باز بیچارہ توبہ دے در آیا
 توں محافظ یارب خالق رکھیں بار خُدا یا
 سب توفیقاں تینوں مولا مینوں آپ بچائیں
 کر توبہ منظور عاجز دی رکھیں یارب سائیں
 توں رکھیں تاں کیمڑا مارے آپ ماریں کی چارا
 اُستھیں بعد نہ فخر کریاں اے رب بخشہارا

دُشمن نے پھاہ گل وچ پایا اِتھوں آپ جُھڑاویں
 کر ہُن رحم نما نے اُتے بے پرواہ کہاویں
 اِکو آس توہاڈی ربا ہور کیہڑے در جاواں
 کیتا آن کمند ظالم نے کیونکر جان بچاواں
 یارب توں محافظ میرا اِتنا کرم کماویں
 اس زہریلے ناگے کولوں امن امان بچاویں
 باز بیچارہ عرضاں کردا وچ درگا ہ ربانی
 اے پر ناگ غصے وچ ہو یا یادساں سب کہانی
 ناگ کہے اس مینوں پھڑیا پنچے مار ستم دے
 میں بھی اِسُنوں چھوڑاں ناکیں ٹوٹے کراں جسم دے
 زیر کیتا جد بازے تائیں ناگ فخر وچ آیا
 اِتھوں جاوَن دیاں نہ اِسُنوں ایہہ ہنکار لیایا
 غصے دے وچ ڈنگ لگاوے باز بیچارے تائیں
 اے پر ڈنگ جو کھنمباں اُپر ہر گز لگدا ناکیں
 نال تکبر آکڑ کر کے ناگ کرے وڈیائی
 کدے نہ اِتھوں بچ کے جاسیں پاسیں نہیں رہائی

قابو دے وچ آیا ہویا ہو گیا زیر بیچارہ
 ہور اُسدے پر طاقت لاندہ کرے خیال آوارہ
 وچ گرفت آوے جاں دشمن مُکزم ہے بن جاندا
 اُس تے زور آزمائی کرنی کم نہیں داناں دا
 باز بیچارہ قابو ہویا ناگ کرے وڈیائی
 اِسنوں مار کراں گا فانی دِلوں تکبری آئی
 کردا ناگ تکبری بُہتی اِسنوں وڈھ وڈھ کھاواں
 رب کہے تکبری والا نیواں سیس کڑاواں
 قُدرت رب میرے دی ویکھو کی سبب بنایا
 ڈھیمانڈے پٹھ سر بازے نے دھرتی اُتے چھپایا
 بازے اپنی تکبری تھیں خالص توبہ کیتی
 اُدھر حدوں باہر ہوئی ناگے دی بدنیتی
 ناگے تائیں بے حد ہوئی چاوڑ تے وڈیائی
 فخر وں آگ بگولہ ہویا، میں غضب دی آئی
 فخر تکبر ایڈا ہویا بُھلیا رب دھیانوں
 میں اِسنوں ہُن وڈھ کے کھانا کردا کبر زبانوں

رب نوں فخر نہ ہرگز بھاوے ویکھو کی رب کردا
 فخر توڑے مان نہ چھوڑے پل وچ سب کجھ کھڑدا
 ناگ بازے دیاں کھمباں اُتے مارے ڈنگ غضب دے
 ڈھیمانڈے پٹھ باز بیچارہ سیس چھپاوے جھبے
 غضبوں ڈنگ لگاوے ظالم باز ڈاڈا گھبرایا
 دشمن نے پھاہ گل وچ پایا رکھیں بار خُدایا
 آیا رب رکھن دے اُتے کیا سبب بنایا
 ادھروں سوئی لے اک بندہ کول اُنہاں دے آیا
 باز چھوڑایا ناگے کولوں لاٹھی چارج کر کے
 مار دتا اُس ناگے تائیں ڈانگ سرے وچ جڑھ کے
 اڈیا باز شتابی کر کے کردا حمد ثنائیں
 یارب مہر دے وچ پا کے بخشیں عیب خطائیں
 باز بیچارہ شکر گزارے مولا رحم سکمایا
 بچے ظالم وچوں اُسنوں امن امان بچایا
 بازے تائیں ہوگ نصیحت کم نہ ایسے کرساں
 زندے ناگے ہتھ نہ پاساں جے لکھ بگھاں مرساں

پہلے باز قوی سی جس دم جا ناگے نوں پھڑیا
 زیر ہویا فر باز بیچارہ ناگ جدوں سر چڑھیا
 ناگ ہویا جاں قوی بازے تے دل وچ کیتا مانا
 تیجے تھیں مروایا اُسُنوں نیں تکبر بھانا
 باز بیچارے عاجز ہوکے توبہ کیتی آہی
 نیواں ہوں باہجوں اُتھوں ہوندی نہیں رہائی
 اک خودی چا رب ملاوے پکے ہون ارادے
 اک خودی چا زیر کراوے آون زک زیادے
 اک خودی خود رب نوں بھاوے خالص نیت ہووے
 اک خودی جو فخرے والی جا جہنم پاوے
 اک خودی خود غرضی ہوندی اک خودی خود راہی
 خودی توکل رب سچے تے کرے پسند الہی
 مان گُمان تے فخر خودی جو رب سچے تے ہوئی
 ایہہ پسند خدا وند تائیں اس وچ شک نہ کوئی
 اُس دی بے پروائی اُتے خودی ہمیشہ کریئے
 رحم کرم تے بخشش اُوہدی اتے مانا دھریئے

بہت بڑا بڑھائی اُسُنوں رحم کماون والا
 اُسدی خودی نہ کیونکر کریئے بے پروہ تعالیٰ
 بُری نیت کرباز ے جا کے ناگے نوں ہتھ پایا
 بُری نیت دا پھل اُس ملیا باز شکنجے آیا
 باز ہويا مجبور نہایت پیش آئی بد نیتی
 بند ہويا دم اُڈنوں مُکّا کی گجھ حالت ہتی
 ناگے فخر کیتا جد بُہتا حدوں باہر ہويا
 تيجا غالب ہويا اُس تے مندی حالت مویا
 بے پرواہی خالق والی لیکھے وچ نہ آوے
 شیر پھساوے جالے اندر چوہے تھیں کڈہاوے
 باز حلیمی دے وچ آیا جس دم قابو آیا
 توبہ تائب کیتی اُس نے رہنوں بول سُنایا
 ذاری کر کے توبہ کیتی معاف خطائیاں ہوياں
 ناگے فخر تکبر کیتا آن سرے وچ پیناں
 میں آئی جان ناگے اندر بہت کری وڈیائی
 میں پسند نہ ہرگز ہوندی وچ دربار الہی

میں وچہ فخر اتے وڈیائی بے حد آکڑ آئی
 میں وچ جانڈے بھل نذیرا سارے خوف خدائی
 ختم ہوئی جاں میں اندر دی سمجھ ہدایت آئی
 نرمی اتے حلیمی اندر کامیابی ہرجائی
 دیکھو دھرتی خاک نمائی طبع حلیم رکھیندی
 اس وچ آکڑ مول نہ آئی پیراں دے پٹھ رہندی
 جو گجھ اسدے اُتے ہوندا سب برداشت کردی
 تان ہی اس وچ گنج خزانے مالک ہے ہر زردی
 پیراں تھیں وی نیویں دھرتی گر اوہدے وچ آئے
 جو کرو سو عذر نہ کردی تان ایہہ رُتبے پائے
 اس وچ مادا برداشت دا جو کرو ایہ سہندی
 سونا لعل جواہر اس وچ فر وی نیویں رہندی
 عیب اساڈے تک تک دھرتی بے حد لرزہ کھاوے
 قہر الہوں اتنی ڈردی بعض جگہوں پھٹ جاوے
 پر انساناں سمجھ نہ آوے جو بد عملی کردے
 ساڈی نافرمانی تک کے فرش فلک بھی ڈردے

سوچ کریں اے غافل بندے میں کچر تک رہی
 گجھ دِناں دی رت جوانی گور اندر جاپوسی
 فخر تکبر دا سر نیواں فخر خوار کریندا
 بد نیتی وچ بدی بہتیری مندے حال مریندا
 مان مائیہ تے مان جوانی مان حُسن دا کرنا
 ایہہ سب مان تروڑ خُدا نے دھرتی دے پٹھ کھڑنا
 مٹی تھیں جے پیدا ہو یو سنگ مٹی دے مل کھاں
 اثر مٹی دا خالص لے کے وانگ باغیچے کھل کھاں
 آپ مٹی تھیں نیواں ہو جا ہرنوں جائیں چنگا
 ایسی نظر میسر ہووے کوئی نہ دہسے مندا
 خود کولوں ہر اک نوں جانیں اُچا اتے بھلمیرا
 بُرا نہ سوچیں بُرا نہ آکھیں بُرا نہ ویکھ دیرا
 بُرا کرے جو نال توہاڈے بدلہ مول نہ چاہویں
 غصہ چاوڑ بے صبری ول اتسا مول نہ جاویں

حکایت

سُنو حکایت اک بُڈھی دا قصہ کھول سناواں
 اُس دی بات لائیلی والی یاراں نوں بتلاواں
 فارس اندر بیٹا اُس دا ہے سی بھرتی ہویا
 بہتی بُدت وچھڑ یا نداوقت ملن دا آیا
 مل گئی اِس نوں چھٹی خاصی گھروں آن سدھایا
 بہت اندھیری راتی آکے بُو ہے نوں کھڑکایا
 بُڈھی کہیا کون کوئی توں کیوں بُوہا کھڑکانویں
 کتھوں آو کتھے جانا مینوں نام بتاویں
 بیٹے اُسدم مائی تائیں اپنا نام بتایا
 میں ہاں تیرا بیٹا مائی جس نوں دودھ پلایا
 ہتھ اٹھاندی گھول گھماندی میں قربانی جاواں
 کھندی بوہا کھولاں جلدی سینے نال لگاواں

بوہا کھول ہشتابی اُس نے گل وچ چھپی پائی
 جس لہہ جدائی والا روٹی جلد پکائی
 کھاروٹی جو بیٹھا بچہ ماں تھیں منگیا پانی
 دراصل وچ آب کہیا سی ماں اُسدی انجانی
 معنے آب دا آوے نائیں روٹیاں ہور پکاوے
 بھر رکابی روٹیاں والی اگے منہ ٹکاوے
 آب آب کہندا ہی سویا حالت نازک ہوئی
 ملک الموت بھی ستیاں ہویاں نازل ہوگئی بھائی
 کر گیا روح پرواز بیٹے دا جیونکر امر خدائی
 اج بُدھی دے تائیں ہوئی محشر تیک جدائی
 صبح سویرے اٹھی بُدھی دے آواز بلاوے
 اٹھ ہُن وقت کوپلا ہويا سورج باہر آوے
 اتنی لمبی رات گزاری نیند اجیں نہ گئی
 درد آوازہ دیوے اُسُنوں نہ بولے ہٹ رہی
 آخر اٹھ کے مائی اُسدے منہ تھین پلہ چاوے
 حالت دیکھ پتر اپنے دی حوش حواس بھلاوے

اُسے وقت غشی وچ آئی خوش نہ رہوس مولے
 چوٹ جگر دی باہج نذیر ا کیہڑا درد قبولے
 بعد ازاں جاں سُر ت سمبھالی رورو کے فرماوے
 ڈاہڈا درد جدائی والا میں تھیں سہیا نہ جاوے
 اے بچہ توں کیونکر آکے دُکھ لگایوئی بھارا
 میں تتی دا جگر تمامی کیتائی پارہ پارا
 میں تھیں اُوہلے رہندوں بچہ حال نہ تندی تیرا
 وچ فراق تیرے دے بچہ جگر گیا جل میرا
 کس بندوق ہجر دی بچہ کیوں مینوں تہدھ ماری
 رچ نہ کیتیاں گلاں میں سَنگ ہوئی اجل تیاری
 سُن کے لوک اکٹھے ہوئے کچھن کی گل ہوئی
 بڈھی آکھے قسمت ہاری ہور نہیں گل کوئی
 گود میری اج خالی ہوئی رب دی بے پروائی
 مادر آب دیئے کہندا سی مینوں سمجھ نہ آئی
 لوک سیانے آکھن لگے پانی منگدا سائی
 ہائے افسوس لاعلمی بڈھی تینوں سوچ نہ آئی

ایہہ گل سُن کے بڈھی تائیں نکل گئے ڈنکارے
 ہائے افسوس لاعلمی اندر اُجڑ گئے گھر سارے
 پتہ ہوندا جے پانی منگیں جتنا پیس دیندی
 مارے ہتھ سینے تے ہائے ایہو سُن کریندی
 ایہہ افسوس ہمیشہ قائم جب تک ہے زندگانی
 آب نہ جانیا کسوں کہندے میں عاجز انجانی
 ایہہ گل مینوں معلم ہوندی جے توں منگیں پانی
 خون جگر دا کڈھ کے دیواں کی کرنی زندگانی
 میں تھیں رُس گئیو توں بچہ داغ ہجر دا لا کے
 کیوں توں جان کھپائی میری بحر غماں وچ پا کے
 میں صدقے قربانی بچہ مدت کچھے آہو
 آوندیاں ہی عاجز تائیں سینے چیر لگاؤ
 اک اکیلی اللہ بلی چلیو چھوڑ نہانی
 ایہہ توں روگ غماں دا لایا مار ہجر دی کافی
 اک بچے دا مان نہ کوئی کیونکر لمبی لائیے
 مان دساں دا بھی نہیں کرنا خوف خدا تھیں کھائیے

اے بچہ تُوں رب حوالے میں بھی اُسدنی آسے
 در اُسدے نوں چھوڑاں جیکر جاواں کھڑے پاسے
 اک خدا نے بچہ دتا اوہ بھی سد بُلایا
 اُس دی بے پروائی اگے میرا عذر نہ آیا
 کلہنڑی دُنیا اُتے لائیے کم نہیں داناواں
 جو آیا سو لدھ سدھایا کیا بیٹے کیا ماواں
 عبرت دی ایہہ جاگ پر او کھیڈ تماشاہ نائیں
 آخر کھیتی اینہہ نذیرا پلے خرچ بنائیں

پیارے نین

میں صدقے تیری صورت تھیں جس صورت دے لشکارے نی
 میں صدقے کالیاں نیناں تھیں جیہڑے سوہنے نین پیارے نی
 دو نیناں دے سنگ نین ملے کیا خوب مزا اس ملنے دا
 وچ نیناں مستی آئی اے پئے رج رج ہون نظارے نی
 تیری یاد ستاندی ہر پل وے میں چھپ چھپ رونواں راتاں نوں
 اس رات فراقاں والی نوں میں کڈھاں گن گن تارے نی
 اس درد جدائی چور کیتا غم تیرے نے مجبور کیتا
 اے دلبر تیرے کچھے میں اج دکھاں تھیں سکھ وارے نی
 میں پیا اڈیکاں تے رونواں کد دلبر پھیرا پاؤ گے
 میں وچ سمندر تھلاں دے سب ہو گے دور کنارے نی
 پیا غوطے کھاندا روح میرا کی چارا کر پیئے ترنے دا
 دج بحر عشق دے کشتی اے دل کھاندا پیا اُلا رے نی

دِن رات غماں نے گھیر لیا نہیں حیلہ جان چھڑاؤن دا
 ایہہ بھار محبت والے نی ایہہ سب بھاراں تھیں بھارے نی
 اک تاہنگ تیری بس ریہہ گئی اے نہیں ہوو وسیلہ عاصی نوں
 اج یگانے وی بیگانے اج دشمن بن گئے سارے نی
 نہ کعبے دا میں در چاہواں نہ جنت دے وچ گھر چاہواں
 بس کوچے تیرے اتس و سے پئے ہوندے رہن گزارنے نی

سکد اول

توں نیڑے آؤ میں ویکھ لواں وچ تیرے کپھڑا دسدا اے
 میں چم لواں اُس صورت نوں وچ جس دے جلوہ دسدا اے
 دو نیناں دے دو تیر آئے آء لگ پئے میری چھاتی نوں
 تیرے ہونٹھ رنگیلے نک سوہناں میرے دل نوں مُردہ کھسدا اے
 رُخسار آتے پیشانی نوں میں چم چم لاواں سینے تے
 دل چھوڑ ٹکانا ٹر پیندا وچ یاد تیری دے دھسدا اے
 دند تیرے موتی لڑیاں فی میں ہر دم ترساں ویکھن نوں
 دل میرا دلبر کھس لیندا جد مُسکرا کے ہسدا اے
 تیریاں گنڈل والیاں زلفاں نے میرا حوش حواس بھلا دتا
 اک زلف تیری اک ناگ بنے ہر ویلے مینوں ڈھسدا اے
 لگ لگ کے ڈر ڈر کے بہنا ایہہ عاشق داکم نہیں ہوندا
 دل مجرے کردا پھر دا اے ایہہ طالب خبرے کسدا اے

آسا منے آءِ جگ ویکھ لوے دو دِل دا ملناں کی ہوندا
 ایہہ دو دریاواں دا سنگم دِل ملدا جُلدا جسدا اے
 آءِ دلبر آءِ محبوب میرے معشوق میرے آءِ جلدی آءِ
 نذیر سدا بے چینی اے دِل تھکھدا ناہیں ہسدا اے

☆☆☆

نعت شریف

تَسْ دیکھ مدینہ آئیے او مینوں ایہہ گل دسو سارے نی
 کتے دلبر میرا ڈٹھا اے جس تیر ہجر دے مارے نی
 ابوبکرؓ تے عمرؓ عثمانؓ، علیؓ لکھ وار گھمانے لیندے سن
 ایہہ پاک محمدؐ سرور دے ایہہ یار اصحابہ چارے نی
 اوہ پاک گھرانہ پنجتن دا میل صدقے واری سبناں تھیں
 حیدرؓ تے فاطمہؓ زہرہ دے دو حُسنؓ حسینؓ پیارے نی
 جنہوں کندھے چاء اسوار کیتا وچ ہتھ دے گیسو پکڑائے
 اُس کر بل اندر نانے تے حیدرؓ دے لائے نعرے نی
 وچ کو فے حسنؓ پیارے دی کیا خوب مہمانی ہوندی اے
 دب زہر پلائی جاندے سن کو فے دے لوک نکارے نی
 حُسنؓ دی دختر سیکنہؓ مُڑ مُڑ چھاتی سنگ لگدی اے
 میں نال چلاں گی چھوڑ نہ جاء اے بابل راجد لارے نی
 اس دین نبی دے حامی نے قرآن سنایا نیزے تے
 ایہہ پاک نبی دا دوہتا اے جس کر بل فرض گزارے نے

وچ گودِ معصوم پیا سے نوں پانی دے بد لے کی ملدا
 اک تیر حلق وچ پیوستہ پئے وگدے خون فوہارے نی
 اوہ بہنِ نمائی، سیدِ دی وچ خیمے خطبہ کہندی اے
 پنچتن دا گھرانہ کیوں لٹیا کیوں ناحق سیس اُتارے نی
 زینب نوں غش تے غش آندی جس تکدیاں ویر کھڑایا اے
 اج زہرہ دے پھل نازک نے ویکھو لہو ہار سنگارے نی
 گھر بار لٹایا سید دا تقدیر مٹائی نہیں جاندی
 اس ہون نے آخر ہونا سی ایہہ بے پرواہ دے کارے نی
 اس روضے اُتوں واراں میں جتھے یار میرے دا ڈیرا اے
 ثر بت دے جالی پٹھوں وی کیا خوب آون چکارے نی
 چک جالی شیدا ویکھ بھلا اتھے کیہڑی ہستی رہندی اے
 اتھے یار پیارے دا ڈیرا پئے عاشق لین نظارے نی
 رنج ویکھ لوو گھر دلبر دا اس دم دا بھروسہ کی کرنا
 نذیر ایہہ میلے قسمت دے کس مُرد آوناں دربارے نی
 تسی ویکھ مدینہ آئے اوہ مینوں ایہہ گل دسو سارے نی
 کتے دلبر میرا ڈٹھا اے جس تیر ہجر دے مارے نی

کمپیوٹر

دُنیا نے کونے کونے کمپیوٹر ہے چھایا
 جتھے نی خواب نہ سی اُتھے پُچھایا
 چٹھیاں لکھی ڈاک خانے نے جائی فر بھانے سے
 کمپیوٹر تے ہُن ہوا نے ذریعے لکھایا
 کھاتے ریکارڈ رکھنا مالخانے نی لوڑ سی
 میموری نا نکاپتہ ایہہ سختی مکھایا
 مہینے تے سال لگنے سے ملاقات واسطے
 مقنا طیسی بٹہ میل سکینڈاں وچ کرایا
 ٹیلیگراف تار نی سی ہفتیاں نا انتظار
 کمپیوٹر اچھی تاراں تے کھننبے پٹایا
 دُنیا گی اک تلی نے برابر کری گیا
 چنتی بڑی سی دُوری پل پنچ مٹایا

چٹھی باہی مہینے نی ہونی سی اڈیک
 در پیش ساریاں مُشکلاں گی سہل کرائیَا
 پیٹ بچ بچہ یا بچی کوئی نہیں سا جانا
 پردے سے جتنے سارے کمپیوٹر ہٹائیَا
 کرنے سے گلاں کوئی مل نہیں سا لگنا
 موبائل اچھی تے گلاں ملیں بکائیَا
 ہوئی گیا کمپیوٹر ہر شعبے نا حصے دار
 نکلیاں بڑیاں گی اپنے داہر تراغب کرائیَا
 پہاڑے پکانے تفریق تے تقسیم وی گئی
 اوہ ضرب جمع تے قصبے کلکٹیئر چھوڑائیَا
 کمپیوٹر آیا میدان بچ پہلوان نی طرح
 باقی کیناں طریقاں نے چھکے چھڑائیَا
 فالٹ اک اس نی ناکامی نی ہے مرض
 آسانی ہر اکس نے تھماں تہائیَا
 موبائل اک اس نا ہے نکا جیا انگ
 اس بچ سارے فنکشن کمپیوٹر ہے بایَا

غلط استعمال پر تے بننا بڑا زوال
 صحیح استعمال پر کنیں سہولتاں بنایا
 بے عاقلان پر تے اسنا پیا بُرا اثر
 گڑیاں کیں گی کھر تھیں موبائل نسیا
 ای میل فیکس مسیج ہونا ہے کم ثرت
 چرکیاں کم ہون آلے بہلے کرواچیا
 لکھائی پڑھائی بیچ وی جانا ہے ٹاپو ٹاپ
 چھاتی ٹھپی تے ڈاکٹری نے شعبے بیچ آیا
 بد سی گی کھوج اس فی تجربے وی ہوسن ہور
 اس تساں گی جانیاں گلاں سمجھایا

بیان خاتمہ الکتاب

لکھ لکھ حمد خدا وند عالم تیرا شکر بہتیرا
 عاصی اوگنہار اں اُتے تیرا فضل گھنیرا
 سچ رسول محمد سرور ہادی دُوہاں جہاناں
 قائم دائم تیری شاہی وِج زمین آسماناں
 ہوگ درود محمد اُتے نالے چوہاں یاراں
 نام جہاں دا لیون اندر ہوندے فیض ہزاراں
 اک لکھ چووی ہزار پیغمبر آل اولاد تمامی
 سبناں اُتے رب دی رحمت ہووے فضل مدامی
 اصحابی تے تابع نالے تبع تبعیناں تائیں
 بر حق چاراماں اُتے یارب رحم کمائیں
 غوث قطب تے پیراں ولیاں عالم فاضل سارے
 سچے صاف عقیدے والے جو طریقے چارے

سبناں اُتے فضل کرم تھیں یارب رحم کمائیں
 بطفیل محمد سرور سر خرو فرمائیں
 اُنیسو اُنہتر اندر عاجز قلم اُٹھائی
 اُٹھویں ماہ اُنیسو سہتر اندر لکھ تمام مکائی
 کم تعلیم اساڈی بھائی کیتا زور دھگانا
 چھوٹی عمر بے عقلی نالے نہ میں ایڈ سیانا
 پڑھیا سُنیا ڈُٹھا جیہڑا کُجھ اک کھول سُنایا
 فضل خدا دا بُہتا ہویا جُمعے روز مکایا
 کہائی واہدی سختی غلطی جو کُجھ میں تھیں ہوئی
 پڑھنے سُننے والے جیہڑے معاف کرے ہر کوئی
 کئی مضموناں اندر اِسُنوں ظاہر کھول سُنایا
 پڑھ کے عمل کماؤ سارے ہوسی فضل سوہایا
 عیب بے انت شماراں میرے گنتر وچ نہ آون
 اے پر دانشمند سیانے پڑھ کے عمل کماون
 بھائی میرے لائق فائق دانشمند سیانے
 سادگی اُتے شرافت اندر کردے نے گُزارنے

علی اکبر ہے وڈا بھائی باقی بھائیاں نالوں
 محمد اکبر اُستھیں چھوٹا کردا کار کمالوں
 محمد اکبر دوجا بھائی جیہڑا بنیا درزی
 میں نالایق سباں وچوں رہی خُدا دی مرضی
 عبدالرحمن انہاں تھیں چھوٹا تیجا میرا بھائی
 کردا کم دوکانداری دا ہٹی ہُنے چلائی
 صورت سیرت بہت نرالی عادت مولویاں دی
 میں نکارا انہاں وچوں کار نہ کوئی ہوندی
 دو متریرے بھائی میرے اک وڈا اک چھوٹا
 محمد شریف وڈیرا میں تھیں برکت حسین نکوٹا
 دانشمند سیانے آئے سارے میرے بھائی
 میں کوچھ انہاں وچوں عقل کنوں سودائی
 زمینداری دا گھت انہاں نوں کردے خوب کمائی
 وقت بوقت ہے روزی دیندی مینوں وی ذات الہی
 دکھ دکھ ماواں دے دو آہے ایہہ متریرے بھائی
 دوہاں دیاں دو دکھ دکھ ماواں چوہاں دی اک مائی

چار سکے تے دو متریرے چھ بھائی اسیں سارے
 سباں نوں اگے ہین اولاداں کردے پئے گزارے
 غلام حسین ہے نام پدر دا ذات جنجوعہ آئی
 جموں و کشمیر ریاست ضلع پونچھ ایہائی
 مینڈر ہے تحصیل اساڈی تے چھترال ڈاکخانہ
 چک بنولہ گاہی سکونت پورا پتہ نشانہ
 پنڈ گیار گاہی دے اندر آہی چھگی میری
 نذیر حسین افس ہے بیٹھا رکھ خدا دی ٹہیری
 مائی باپ اساڈے ہو گئے رب نوں سب پیارے
 اسیر، بھی اپنی اپنی باری اتھوں چلن ہارے
 استھیں بعد میں لکھی یارو بولی پونچھی پہاڑی
 ہُن عمر میری اس ویلے باسٹھ سالان ساری
 علی اکبر تہ محمد اکبر دُنیا چھوڑ سدھائے
 چار پہائی اسیں باقی رہ گئے جیہڑے زندہ آہے
 دما نہیں پہروسہ کوئی کدوں بٹارا ہووے
 ایہہ امانت دیون والا کد واپس کر لیوے

دانشمند جو اس دنیا تے ہر گز دل نہ لاندے
 چُپ چپتے سفر لیسے لئی پونجی رہیں بناندے
 کیونکر موت و ساری بندیا اک دن اس نے آنا
 ایہہ ویلا مُڑ ہتھ نہ آوے پے جاسی پچھتانا
 لاشاں چا کے کندھے اُتے اپنے ہتھیں ٹوریں
 اسے طور ہے میں وی جانا ادھر خیال نہ موڑیں
 جی جی آخر مرنا اِس آئی سمجھ کہانی
 دتی رب توفیق بے چھوڑاں گُجھ اک سُخن نشانی
 اِستھیں کچھ پونجی پہاڑی دا گُجھ ذکر کریاں
 خوش خلقی دا تحفہ اِس قوم ساری نوں دیاں

موجاں عشق نیاں

حصہ دوم

مصنف

ڈاکٹر وحکیم نذیر حسین انس جتوئے

فہرست

نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر	نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر
1	حمد باری تعالیٰ	346-350	17	چنگیائی	460
2	نعت شریف	351-394	18	دعا	461
3	افضل ذکر	395	19	دوگانہ	463
4	رمضان مبارک	401	20	فراق	465
5	عشق بلائی	404	21	الوداع الحاج	467
6	قصہ حضرت سعدؓ	409	22	مقدر	469
7	قصہ نکاح	413	23	عشق	471
8	اک صحابی دلیہتر	421	24	دنیا	473
9	حکایت کافر مائی	425	25	شکوہ	475
10	موجاں عشق نیاں	437	26	تاہنگ	478
11	گیدڑنی پہنگ	449	27	درد	479
12	ترانہ پہاڑی	453	28	بسل	481
13	وقت	456	29	دل نی آہ	483
14	لیکھ، مقدر، نصیب	457	30	اکھیاں	484
15	بندگی	458	31	گدا	486
16	نصیحت	459	32	خوش طبع	488

صفحہ نمبر	عنوان	نمبر شمار	صفحہ	عنوان	نمبر شمار
73	حقوق	50	490	ملاقات	33
75	فتاہ فی اللہ	51	491	ملائی ناچور	34
76	پہاوا	52	497	کتے فی مالش	35
78	اُچے چمٹے	53	502	نسوار/تماکو	36
80	وری	54	509	راکٹ تماشہ	37
82	پنیری	55	513	گیدڑنی بلا سنگ	38
84	باراں ماہ جدائی	56	519	حکایت	39
87	مھاڑا حق	57	524	حکایت شیرتے لومڑی	40
89	گولڑے شریف	58	527	حکایت گلڑتے شیر	41
91	قطعے	59	530	جالی پر مٹ	42
92	واحد لا شریک	60	535	دیدار	43
93	اگ/نار	61	536	اچار	44
95	پشوں	62	538	نمبرداری	45
97	قطعے	63	545	گیدڑ نے اسوار	46
98	چوا	64	555	انداز شاعر	47
600	نواں سال مبارک	65	558	نیندر مبارک	48

فہرست

نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر	نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر
1	حمد باری تعالیٰ	346-350	17	چنگیائی	460
2	نعت شریف	351-394	18	دعا	461
3	افضل ذکر	395	19	دوگانہ	463
4	رمضان مبارک	401	20	فراق	465
5	عشق بلائی	404	21	الوداع الحاج	467
6	قصہ حضرت سعدؓ	409	22	مقدر	469
7	قصہ نکاحہ	413	23	عشق	471
8	اک صحابی دلہتر	421	24	دنیا	473
9	حکایت کافر مائی	425	25	شکوہ	475
10	موجاں عشق نیاں	437	26	تاہنگ	478
11	گیدڑنی پہنگ	449	27	درد	479
12	ترانہ پہاڑی	453	28	بسل	481
13	وقت	456	29	دل فی آہ	483
14	لیکھ، مقدر، نصیب	457	30	اکھیاں	484
15	بندگی	458	31	گانا	486
16	نصیحت	459	32	خوش طبع	488

نمبر شمار	عنوان	صفحہ	نمبر شمار	عنوان	صفحہ
33	ملاقات	490	50	حقوق	573
34	ملائی ناچور	491	51	فناہ فی اللہ	575
35	کتے فی مالش	497	52	پہاوا	576
36	نسوار/تماکو	502	53	اُچے چمٹے	578
37	راکٹ تماشہ	509	54	وری	580
38	گیدڑنی بلا سنگ	513	55	پنیری	582
39	حکایت	519	56	باراں ماہ جدائی	584
40	حکایت شیرتے لومڑی	524	57	مھاڑا حق	587
41	حکایت لکڑتے شیر	527	58	گولڑے شریف	589
42	جالی پر مٹ	530	59	قطعے	591
43	دیدار	535	60	واحد لاشریک	592
44	اچار	536	61	اگ/نار	593
45	نمبرداری	538	62	پشوں	595
46	گیدڑنے اسوار	545	63	قطعے	597
47	انداز شاعر	555	64	چوا	598
48	نیندر مبارک	558	65	نواں سال مبارک	600
49	ظلمت	571	66	نزیلیات	602-643

صفحہ نمبر	عنوان	نمبر شمار	صفحہ	عنوان	نمبر شمار
657	گلگو.....کوہٹھا	73	635	عشق	67
658-687	گیتاں	74	637	شاعر	68
689-703	نظمیں	75	639	مہنگائی	69
705-720	بچیاں واسطے نظمیں	76	643	انسان	70
721-787	قوالیاں	77	645	نعتیہ ماہیا	71
739	بیان ختم الکتاب حصہ دوم	7	649-656	ماہیے	72

حمد باری تعالیٰ

ساری کائنات نا ہے اک خدا
 خالق کوئی ہو نہیں اُس جینا
 مالک اوہ ہے ساریا نا بے بہا
 رزاق کوئی ہو نہ اُس تھیں سوا
 جسم صورت اُس نہیں اک نور ہے
 ہر جگہ موجود ہے ذاتِ کبریا
 ہر گچھ اُس نے باندھے ہے اویلے نہیں
 اُس تھیں اک ذرہ وی نہ مٹھیا ہویا
 پہن پہائی اُس نے نہیں خود اوہ بڑا
 نہ اُس جنیا نہ ہے کسے جنیا گیا
 ہے ہمیشہ اُس نہیں ہونا فنا
 موت نہ اُس گی ہے اُس جینا سدا

بے پرواہ نہ اُس گی کوئی خوف ڈر
مرضی نا مالک ہے سچا شہنشاہ
رحمان تے رحیم تے غفور ہے
اِس رب سچا ہے بڑا بہوں بڑا

حمد باری تعالیٰ

ہمیشاں تواری ہے حمد و ثنا
 توں سب تھیں بڑا توں سب تھیں بڑا
 قدرت تواری نے لبھنے نظارے
 دن رات تے نالے دینہہ چن تارے
 اُس تھماں بناں آسمان کھلارے
 کرشمے تواری ہی قدرت نے سارے
 رب کوئی ہور نہ تواری سوا
 توں سب تھیں بڑا توں سب تھیں بڑا
 کائنات جتنی وی ربا ہے ساری
 ایہہ کنبہ تواریا تگی ہے پیاری
 چا ہنائیں ربا توں ہر نا پہا
 توں سب تھیں بڑا توں سب تھیں بڑا

ہر جون فی روزی نا ٹھیکہ تگی
 معلم ہر شے نا ہے لیکھا تگی
 روزی پتھر نے کیڑے گی دینا پہنجا
 توں سب تھیں بڑا توں سب تھیں بڑا
 خطا واں تگی تے وی تاوول نہیں کرنا
 اوہ بدلہ کہنن بچ بڑا چرہ ہے جرنا
 انس گل جہاناں گی رب بے بہا
 توں سب تھیں بڑا توں سب تھیں بڑا

حمد باری تعالیٰ

کراں صفت پہلاں خداوند کریم
 ہمیشہ توں ہی ہے علیم و حکیم
 توں ہی پیدا کیتے ایہہ دوئے جہان
 دینہہ چن تارے زِمی آسمان
 توں ہی قدرت نا مالک خدا یا
 ایہہ جو کجھ ہے دِنا توڑا بنایا
 کوئی چیز آپو بنی نہ بن سکی
 حکم بن کوئی ما بچہ نہ جن سکی
 پیدا کرنے آلے نے سب کجھ بنایا
 رِزق اِس نا اُستھیں وی پہلیں پہچایا
 کوئی چیز ہرگز بُری نہ بنائی
 ہر اک سوہے اوہ اپنی ہی جانی
 بُرا ہے کدے تے بُرا ہے تکبر
 اِس بندہ بہتر جے وہے نہ فخر

نعت شریف

یا رحمت العالمین اتنا سہارا ہے مِگی
 اک تساڑی ہی شفاعت پر گزارا ہے مِگی
 لطف و کرم نی اک نظر درکار ہے یا مصطفیٰ
 حُنین آ لے پیار بچ آقا رکھو پیارا مِگی
 اوہ تِساڑے جگر نے ٹوٹے اکھاں نے نور سن
 نظر شفقت نال حضرت تکنا خداراہ مِگی
 کربلا نا المیہ ہے سوانجھائے سوز ناک
 نال شہیداں نے حشر بچ لبھے شمار مِگی
 فاطمہؑ جس روز کرسی رب اگے اظہارِ سوز
 حُنین نے صدقے لبھے بخشش نا کنار مِگی
 ذالقة الموت وعدہ کر توں پورا اے خُدا
 عشق محمد بچ ربا دے زندگی دوبارہ مِگی
 ہند بچ میں گندہاں آقا بُلا اپنے وطن
 دِسی چھوڑو اتس گی دو جگ دوارا مِگی

نعت شریف

دل تڑفنا ہے یارب مدینے جُلاں
 جتھے سوہنے نبیؐ جی گئینے جُلاں
 اتھے دُکھاں درداں ستائی نی جندری
 جے جُلاں تاں عرب نی زمینے جُلاں
 اوہ سوہنے بلا نے جے دریا اپنے
 چڑھی شوق نے میں سفینے جُلاں
 جان کعبے نے کننی کُہما نے پھرے
 رُوح تڑفنی جے قدے آمینے جُلاں
 پیالاں نے چھاڑو میں در پر دیاں
 پہار سر نے جُلاں پہار سینے جُلاں
 اڈیکاں بچے عمر لنگھی گئی اے
 ہُن محبت نے کڈھنے پسینے جُلاں

شہرِ بطحی جُلاں گُہند خضرِ اُنکاں
 لاں نظارے کدے طور سینے جُلاں
 حجرے اسود چُماں طوافِ کعبہ کراں
 آبِ زمزم پیالے یئے پینے جُلاں
 جے منظور ہوئی جاے ماہری عرضی
 کول سوہنے میں جج نے مہینے جُلاں
 اُس موت مہلت دیئے اچر توڑی
 مکی مدنی نے اک واری جینے جُلاں

نعت شریف

اک واری مَنگی دس مولا دربار مدینے آلے نا
 بچ دُنیا آخر دے مولا دیدار مدینے آلے نا
 ایہہ نُورِ خدا تھیں نُورِ جُدا ہے احمد سرور صلی علی
 رب پاک وی بے شک عاشق ہے دلدار مدینے آلے نا
 سب نبیاں نالوں شان بڑی ہے پاک محمد عربیٰ فی
 کل نبیاں تھیں رُتبہ بڑا سردار مدینے آلے نا
 جیہڑے دین سے عیسیٰ موسیٰ نے اوہ نال اُنہاں نے مَنگی گئے
 حق دین قیامت توڑی ہے سالار مدینے آلے نا
 اوہ پہلیاں اُمّتاں بگڑی غرق ہوئیاں بچ عذاباں نے
 اِس اُمّت پر احسان بڑا سرکار مدینے آلے نا
 جیہڑی رب فی مرضی احمد فی مرضی مولا فی

رب ہر دم منسہا رائے مختار مدینے آلے نا
 یتیمیاں یتیمی دور ہوئی جس ویلے سرور آئے نے
 ہو یا بڑا سہارا مسکیناں غمخوار مدینے آلے نا
 دو جگ بچ عزت تے رحمت رب سچا دینا خوشخبری
 نذیر ہے دو جگ بچ شاہی دل پیار مدینے آلے نا
 اک واری مگنی دس مولا دربار مدینے آلے نا
 بچ دُنیا آخر دے مولا دیدار مدینے آلے نا

نعت شریف

مگی	کہواری	سونیاں	بلا	چناں	جی	مدینے	آلیا
سینے	درد	جُدائی	نا	پیا	چناں	جی	مدینے
آکھیں	روئی	روئی	ہوئی	گیاں	لال	نی	رہنے
آکھیں	رویاں	گی	چپ	تے	کرا	چناں	جی
تس	خاص	خدا	نے	ہو	پیارے	نبی	نیو
نور	رب	نے	تھیں	نور	ہو	جدا	چناں
تساں	چوڑ	بڈھی	نی	چائی	جائی	پیکے	شہر
مائی	کافراں	نا	کیتا	ہے	چلا	چناں	جی
اوہ	تے	نسنى	تساں	تھیں	دُور	سی	غزالات
بت	چھوڑی	وتا	کلمہ	سنا	چناں	جی	مدینے
حدوں	ٹپی	تے	مشرکاں	ستایا	تساں	ہر	ویلے
تساں	کیتی	نہ	کدے	وی	بد	دعا	چناں

رَبے تَساں گِ عرِشیں بُلایا	اِج مَعشوقِ مَحَب کول آیا
لَکھی حدِ سَرارۃ المُنہتا	چَناں جی مدینے آلیا
ہوئے یار نے باندھے یار سن	گلاں کیتیاں نوے ہزار سن
ہوئے رُو برومُحَمَّد تے خُدا	چَناں جی مدینے آلیا
رَب خوشیاں نی لہرِ بَچ آیا نا	اِج کول ہے مَحُوب گِ بُلایا نا
اِج ویلائی اُمّت بَخشا	چَناں جی مدینے آلیا
تَساں نیا حَکَم خدائی	مَگی عمرے نی لَہی جُدائی
روضے اپنے نے کول پُچا	چَناں جی مدینے آلیا
میں تے سکِیاں عمر گزاری	مھاڑی اجیں وی نہ آئی باری
سَدی اِلس گِ دید کرا	چَناں جی مدینے آلیا
مَگی بَکھواری سوہنیاں بُلایا	چَناں جی مدینے آلیا

نعت شریف..... بطرز قوالی

اسماں پر کرم یا محمدؐ کماؤ
 مدینے بُلاؤ مدینے بُلاؤ
 جدائی نے غم یا محمدؐ ہٹاؤ
 مدینے بُلاؤ مدینے بُلاؤ
 گئیاں پُکی کھیڑاں تے نالے تماشے
 آئے غم جدوں سارے پُکی گئے ہاسے
 لگے دردِ دل بچِ محبت نے کھاسے
 ہوئی جان تولے تے رتیاں تے ماسے
 سدو اپنے در پر تے روضہ دساؤ
 مدینے بُلاؤ مدینے بُلاؤ
 جُدائیاں فی ساعت ہے سالاں برابر
 تے دردِ دلے بچِ اے ماہلاں برابر

لگے زخم پتراں تے ٹاہلاں برا بر
 فکر تے اندیشے جنجالاں برابر
 انہاں تھیں مگنی یا محمدؐ بچاؤ
 مدینے بلاؤ مدینے بلاؤ
 تساڑی غلامیچ راضی خدائی
 گداگر تسارے کرن شہنشاہی
 ہے دُنیا تے آخر نی اس بچ پہلائی
 جے رکنو مگنی وی مدینے بلائی
 غلامی تا تکمہ مگنی وی عطاو
 مدینے بلاؤ مدینے بلاؤ
 جدوں حاجی مکے نی کرنے تیاری
 جے کہنے نی پیڑی سفر نی سواری
 کہہ بار اولاد اوہ ٹڑنے بساری
 جدوں یاد اچھنی محمدؐ نی یاری
 تدوں کہہوا دل نی تکے بیقراری
 یا محمدؐ نہ آئی اجیں مہاڑی باری

مَنگی وی اُتھ یَا محمدؐ ہُپچاؤ
 مدینے بلاؤ مدینے بلاؤ
 میں دامنِ تِساں کدے وی نہ چھوڑاں
 پہاویں یارِ لبھن ہزاراں کروڑاں
 عرش و فرش نہ میں جنت گی لوڑاں
 تِساڑی غلامی نے بچ دم تروڑاں
 اِلس فی ایہہ حسرت نبیؐ جی مٹاؤ
 مدینے بلاؤ مدینے بلاؤ
 ادھر وی کرم یَا محمدؐ کماؤ
 مدینے بلاؤ مدینے بلاؤ

نعت شریف

کالی کالی کملی تھیں لکھ واری واراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 دلے بچ روکی رکھے صدے ہزاراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 درد جدائی آلے کالجے گی کھائی گئے
 زخم ہزار مھاڑے سینے بچ لائی گئے
 ملنے فی تاہنگ ڈاہڈی کیتیاں وچاراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 سوہنے سنگ جدوں نیاں اکھیاں میں لائیاں فی
 تدوں نیاں لیکھاں بچ لہیاں جدائیاں میں
 حالو حال کوکاں ٹہائیں روئی روئی ماراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں

لکھیاں جدائی نیاں سینے گی ہے ساڑیاں
 غمے نیاں سیخاں سولی کالجے گی چاہڑیا
 غماں بچ نیر چناں اکھیاں نا ساڑاں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 نکى جہیؑ جان ماہڑی منکی گئی رونیاں
 اسرح نے حال کنیاں ہون تہاں ہونیاں
 اک مھاڑی منو آقاؑ اکھیاں ہزاراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 کالی کالی کملی تھیں لکھ واری واراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں

نعت شریف

آقا مصطفیٰ تھیں یارو لکھ واری وراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 حاجی جدوں مکے حج کرنے گی جانے نی
 گہمن چو فیر کعبے پاک بے اوہ لانے نی
 ڈبے نے نصیب مہاڑے کسراں بے تاراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 پڑھنے درود روضے پاک کول جائی تے
 مرنے اوہ سارا حال نبیؐ گی سنائی تے
 اوکھا ہو یا جانا اُتھے دردوں ہی پکاراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 دِلے نیاں نیتاں مہاڑے دِلے بچ ریاں نی
 ہوروں ہور تنگیاں راہاں نے بچ پیاں نی

چاؤ آقا چھولی بچ بایاں گی ہوراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 آقا نیاں یاد ہر ویلے مہربانیاں
 یاد اُحد بدر نیاں ساریاں کہانیاں
 حسینؑ نا حلال ہونا کسرح بساراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں
 نکا جنیا پھل جیہڑا چھولی بچ چایا نا
 لگی نی تریہہ اوہ وی بھون کہمرا یا نا
 سنگے بچ تیر لگا کسرح سہاراں میں
 نبیؐ نا سہارا رکھی ساعتاں گزاراں میں

نعت شریف

کلیجے کی جدائی مصطفیٰ فی سنی رہنی
 میں رو رو کھوٹی قسمت گی تے تلیاں ملنی رہنی
 جراں کسراں مہاڑے دل گی صبر ماسہ فی اچھنا
 فراقاں فی اوہ اگ مہاڑے جگر بیچ بلنی رہنی
 لگی سک دل گی دلبر فی فراقاں ہے جگر سلیا
 کلیجے گی غماں فی اگ بیچ میں تلنی رہنی
 تساں نا ذکر جس ویلے کوئی کرنا ہے مجھے بیچ
 اُسے پاسے مہاڑے دل فی ہے کھڑکی کھلنی رہنی
 ولے گی چھٹی لانی تُساڑی یاد اچھی تے
 غماں فی ٹھرنی سینے نے بیچ پی بلنی رہنی
 میلاد پاک جد آنی ہے باراں ربیع الاول گی

میں اُس دن وی لکھاں صدے جدائی چہلنی رہی ہے
 کٹھا بھنی تے غم اچھن چڑھن طوفانِ درداں نے
 مہاڑی کشتی کُہمن کھراں نے بچ ٹلنی رہی
 روضے پاک نی جالی بچیں جیہڑی ہوا لگھنی
 میں اُس پلے سلا ماں تے سینے کھلنی رہی
 مبارک قدماں بچ آقا بلا سوگے کدوں توڑیں
 اُس اس سِک نے بچ ڈالی اُمیداں پھلنی رہی

نعت شریف

تُساں نے حُسن نے چرچے نگر نگر مہاڑے دل نے ٹوٹے ادھر ادھر
 کیتا تُساں فی تہنگ نے ایذا اثر کہ میں لوڑناں پھرنا یاں ڈگر ڈگر
 مگی کسے نہ دسیا تُساں نا کھر ایویں پھرنا رہیا میں در بدر
 کسے قافلے نا ہو یا جد گزر مہاڑا دل اُنہاں نے رہیا مگر مگر
 چاہ تُساں فی ساڑیا اس قدر گئیاں پکھی میں اپنا جد پدر
 پیا خاک چاننا پھراں ادھر تُساڑی رہ گزری جدھر جدھر
 کدے فرش پر کدے عرش پر کدے لامکان نے سے جلوہ گر
 رکھے تلوے بیٹھ جبریل پر کُتھے اس گدا تہ کُتھے تاج در

نعت شریف

جدوں تس باندھے ہونے ہوتے دینہہ شرمائی جانا ہے
 بے آکھو کچھ مڑنے گی تے واپس آئی جانا ہے
 تُسارے حُسن نے چرچے سُنی ہویاں میں بے صبرا
 تُساں نا خلق مِنگی سوہنیاں تڑفائی جانا ہے
 بلاوا بے ہونا مِنگی میں سر نے پہار اچھاں یا
 سنہیا بُوٹے گی لہجے رُری اوہ آئی جانا ہے
 ججن مہاڑے جینا کوئی نہ ہو یا ہے نہ ہوسی گا
 چٹے کالے غماں گی سینے سنگ لائی جانا ہے
 چلبھا کا اک انگلی نا اُچائی پر نہ چہل سکیا
 ہجر تھیں ٹوٹے دو ہوئی چھولی بچ آئی جانا ہے
 نوری چن جس نے جلوے تھیں ہونا ہے دو ٹوٹے
 شجلی طور گی ہونی موسیٰ غش کھائی جانا ہے

اجیا ہور بنسی گا کیہڑا پہیال درداں نا
 جیہڑا پنڈھ کافرہ مائی فی موہنڈے چائی جانا ہے
 کرن سجدہ خدا سارے کہ جس سوہنے فی آمد پر
 اوہ مسعود قیصر و قصری نے مینارے ٹہنائی جانا ہے
 ازل تھیں لے ابد توڑیں ہے قائم جس فی سرداری
 دلاں پر اُس فی ہے سلطانی حکم چلائی جانا ہے

نعت شریف

ازل تھیں جیہڑا اُنھاں ہے اُس گی نیڑے نی دِنا
 جس گی نیڑے نہیں دِنا اُس گی پھر دُور نی دِنا
 دِلوں مُردا آکھیں کانا ۱۱ اوہ کے تگی سکنا
 ایمانوں باہر اوہ جس کی نبیٰ نا نور نی دِنا
 بشر اپنے جیا آکھے جیہڑا آقا محمدؐ گی
 اوہ گستاخ تے بے ادب ہے باشعور نی دِنا
 نبی سچے نے علم غیب تھیں جیہڑا ہویا منکر
 اوہ جاہل ہے نبی نا علم پر عبور نی دِنا
 نبی نا خیال اچھنے پر نماز ہونی فاسد جس نی
 اُس ابلیس نا سجدہ کدے منظور نہیں دِنا
 نبی تھیں دور جیہڑے یا محمدؐ نہ کدے آکھن

محمد جہاں نے دل بچ اُنہاں گی دور نہیں دِنا
 خدا تے مصطفےٰ دوئے ہوئے رہے روبرو دوئے
 تنگی نجدی کلیم اللہ نا واقع طور فی دِنا
 ادھر موسیٰ نا غش کھانا ادھر کوہ طور نا اڑنا
 خدا تے مصطفےٰ نا کائنیاں سگی حضور فی دِنا
 خدا خود تے فرشتے وی پڑھن جس پر دُرود اُلس
 جمال اللہ محمد ہے خدا تھیں دُور فی دِنا

نعتِ پاک بطرزِ قوالی

نبی نیاں نعتاں سُنّا نے جُلو ایہہ بستی دے نی بسا نے جُلو
 کہ محمد اساڑے بڑی شان آله بڑی شان آله بڑی شان آله
 اوہ رب نا ہے بے حد پیارا نبی ہے افضل تے اعلیٰ نیارا نبی
 گُن پیارے محمدؐ نے گانے جُلو نبیؐ نیاں نعتاں سُنّا نے چلو
 ایہہ سچا نبیؐ تہ اُچی شان آلا پتھراں تھیں کلمہ ہے پڑھان آلا
 ایہہ دشمن گی وی سینے لان آلا ایہہ حق دین آلا تے قرآن آلا
 ہے اُمت پیاری نے غم کھان آلا معراج گی عرش پر جان آلا
 گنہگار اُمت گی بخشان آلا ایہہ محشر گی شافی بنی آن آلا
 صلوٰۃ سلام بس پہچانے جُلو نبیؐ نیاں نعتاں سُنّا نے جُلو
 کہ محمدؐ اساڑے بڑی شان آله بڑی شان آله بڑی شان آله
 یتیمّاں نے والی فقیراں نے داتا غمزدہ بے سہارا غلاماں نے آقا
 بے کمر بے پناہ اسیراں نے ماوا عاصی غریباں ناداراں نے بلّوا
 اِس ایہہ لگی نی نبھانے جُلو نبیؐ نیاں نعتاں سُنّا نے جُلو
 کہ محمدؐ اساڑے بڑی شان آله بڑی شان آله بڑی شان آله

نعت شریف

مُفلسی چنگی لگی نہ تو نگری چنگی لگی
 آقا سوہنے نے کوپے نی گداگری چنگی لگی
 چمکنے تک آقا نے در پر ہزاراں شہنشاہ
 پر امامت انبیاء نی کرنی ہی چنگی لگی
 قیصر و قصرانے مینارے کعبے تھیں بُت ہٹے گئے
 میلاد پاک مُصطفیٰ نی اوہ کہری چنگی لگی
 شیخی شونہی آلیاں تے تیزی کنیاں نی طور
 لسی لاغر سعدیہؑ نی اوٹنی چنگی لگی
 ہونیایاں دایاں کئی کروڑاں واہ حلیمہ سعدیہؑ
 بُریتیم آلی چھولی بے حد مگی چنگی لگی
 کھر تارے پر عرش وی رشک کرنا سعدیہؑ

نورِ مجسم چھولی بچ ہے چونپڑی چنگی لگی
 کانے کافر نی بینائی گئی نی دوہری مڑی
 تھوڑ آقا نے پاپوشان نی بڑی چنگی لگی
 نساں چاہی سی تساں تھیں دُور مائی کافرہ
 چوڑا سُنی چائی آقا چانی ہی چنگی لگی
 ٹھانڈس دنیا نے بچ تہ جینا ہی بیکار سا
 اتر دامنِ مصطفیٰ سنگِ زندگی چنگی لگی

نعت شریف

درد و الم تے یانہی پاگل میگی بنائی گئے
 رونا نصیب بچ ہو یا میگی کنیاں نہ ہسائی گئے
 یاداں ٹساڑیاں دم بدم صدے پئے قدم قدم
 درد جدائی ہور غم دل مھاڑا چلائی گئے
 عاشق تے خود خدا ہو یا نوروں نور کر جدا
 احد تھیں احمد ہے بنیا برقعہ میم پہنائی گئے
 مکے نے بچ ہو یا جنم رکھے مدینے بچ قدم
 سجدے بچ بے سب پی گئی احدنا نعرہ چلائی گئے
 نازک معطر سا جسم جس پر ہزاراں سے زخم
 جس نے چاہیا کیتا ستم آقا گلے سنگ لائی گئے
 اپنے پرائے آپ کی پتر جہیاں ہونے باپ گی
 لوڑی نہ کوئی ذات سی دامن تھلے بٹھائی گئے

جس وی سُنیا رسول ہے آکھیا اُس قبول ہے
 اُچا شانِ اصول ہے انبیاء وی سر جُھکائی گئے
 انبیاء نے سردار ہو اُمت نے غمخوار ہو
 اللہ نے دلدار ہو ، تاں لامکان بلائی گئے
 کیسی تُساڑی شان ہے نازل ہو یا قرآن ہے
 راضی تُساں پر رحمن ہے صلوعلیہ پڑھائی گئے
 چرچا تُساڑے اخلاق نا، درسِ دِتا اتفاق نا
 انداز، نہ تُساڑے عشاق نا، عرب و عجم ملائی گئے
 اللہ نے تُوں حبیب ہو قرب خاص بچِ قریب ہو
 ہُن اتسِ گی کول بلاؤ نا میگی دردِ جدائی کھائی گئے

نعت شریف

کہہ حال دل بیان کراں ناقص مھاڑی زبان ہے
 بے چین دل غریب نا پُکھیا ہويا انسان ہے
 رونی ہے بُلبل اس گلوں نہ پھل رہے گلزار بچ
 مالی رہیا نہ باغ نا ہر اک بوٹا حیران ہے
 پھل خوشیاں نے جیہڑے اوہ تھپ سنگ مرجھائی گئے
 پھور وی اس راز تھیں بیچارہ پریشان ہے
 بلنی ہتی گی تکی تے شوق بچ دوڑیا مگر
 بجھ گی سی لو تدوں پروانہ لامکان ہے
 اے دل نا ساز توں نہ رو توڑا کوئی موجود ہے
 کرسی گا بخشش رحم تھیں جس نا لقب رحمن ہے
 در در پر نونا چھوڑ دئیے کافی تگی ہے اک درد
 کہنے خیر نیک و بد جس نا نبی دربان ہے

تارا وسیلہ ہو رہے اے دل توں اتنا غم نہ کر
 شفاعت ناحق اُسے گی ہے ہادی جو دو جہاں ہے
 ناں اُس نا غفور ہے بخششی گا عیب دار گی
 مومن سارے بخشے ہوئے عاصی نا خالق کون ہے
 نیکو کار بندے جیہڑے اُنہاں گی کوئی خوف نہ
 عاصیاں نی شفاعت واسطے محمد ہی نگہبان ہے
 جسگی دولت بہوں وہے اُس گی دینا ہو رہے
 نادار گی دُنیا روا جو توڑا ایہہ دان ہے
 مومن تگی خوف کے کھول اکھیاں گی ذرا
 حامی رسول پاک ہے رہبر توڑا قرآن ہے
 خوش قسمتی ہے اساڑی اُمت احمد بچ ہوئے
 شافی محشر ہین محمد اساڑا ایہہ ایمان ہے
 عاشق گی لازم ہے نذیر پہچو درودِ مصطفیٰ
 ذات احمد نی اوہ ہے جس پر خدا قربان ہے

نعت شریف

میرے سوہنے محمد صلی علیٰ مینوں تیری جدائی مار گئی
 لائے گجھے زخم کلیجے نوں تیرے غم دی آتش ساڑ گئی
 تیرے ہجر فراق جدائی نے میرا سینہ چھلانی کیتا ہے
 بے ترساں وانگوں یاد تیری میرا جگر کلیجہ پھاڑ گئی
 میرے چین غماں وچ بدل گئے میری عیش دکھاں نے گھیر لئی
 میرا تن من لٹیا تاہنگ تیری میری جہد نوں سولی چاڑ گئی
 تیرے حُسن نے چھریاں تن لائیاں تیرے سُخن کلیجہ حیر گئے
 تیرے خُلق حلیمی من موہیا کر سینے زخم ہزار گئی
 تیرا درس توحید ایمان میرا تیرا مکھڑا خاص قرآن میرا
 میرا دین ہو یا فرمان تیرا میری جہد صدقے لکھ واری
 تیرے حُسن دی لاٹ نے آقا جی مینوں طور دے وانگ جلا دھریا
 تیرے نور سودائی کر چھڈیا گولی عشق دی لنگھ دوپار گئی

تیری شانِ رحیمی تھیں صدقے تیری شانِ کریمی تھیں واراں
 تیری شانِ شفاعتِ اُمتِ دی بنِ دو جگِ دی رودار گئی
 تیرا نور اللہ دا نور ہو یا تیرے نور تھیں سب ظہور ہو یا
 تیری شان ہے رحمتِ کُلِ عالمِ میثاقِ تا روزِ شمار گئی
 تیری صورتِ سیرت تھیں صدقے تیری عظمتِ شفقت تھیں واری
 تیرے باج محمد صلی علیٰ نذیر دی عمر بیکار گئی

نعت شریف

بڑے پیار سنگ اُوٹھ گی اُوٹھ چُمنے
 زباں پر جاں آیا محمد محمد ﷺ
 طالب ہے مولا ہے مطلوب احمد
 خدا نے یلایا محمد محمد ﷺ
 ہو یا جاں سا منظور نُورِ خدا گی
 بڑے پیار تھیں نُور احمد بنایا
 سا مقصود ظاہر خدائی گی کرنا
 ذریعہ بنایا محمد محمد ﷺ
 ہے نُورِ احمد تھیں ایہہ نُور احمد
 ہے توحید لیایا محمد محمد ﷺ
 ہے ساری خدائی محمد نے صدق
 خدا خود ہے منا محمد نے آکھے

خدا نے حبیب اپنا اعلیٰ و اولیٰ
 ہے بے شک بنایا محمد ﷺ
 خدا جاں چاہیا مھاڑا محبوب اچھے
 میں تکاں اُسی اوہ میگی تک جائے
 تے معراج نی رات فرشوں اُٹھائی
 عرش پر پہنچایا محمد ﷺ
 گئے جدوں سدرہ تھیں اگے نبیؐ
 در اقدس سا گھلیا تے آئی ندا
 آٹھی محبوب مھاڑے توں مختار ہیں
 کول حق نے بلایا محمد ﷺ
 ہويا وصل مولا تے اسلام پایا
 جو فرمان ہويا تے قرآن آیا
 رسالت ملی اُتس شافیعے محشر
 جو رحمت لے آیا محمد ﷺ

نعت شریف

یا محمد مصطفیٰ جاواں گتھے میں چھوڑی تے
 غم تُساڑے نے مھاڑا دل رکھ دتا تروڑی تے
 کھر بنائی رکھیا ہے سینے بچ تُساڑی یاد نے
 وہے عنایت یا نبی ٹٹیا مھاڑا دل جوڑی تے
 دُن تِساں میں کس گی جائی اپنے دل نے دساں حال
 تکی کہنو مصطفیٰ ایہہ داغ دل نے پھوڑی تے
 وہے بلارا روضے اُپریا حبیب کبیریا
 سرنے پہار اچھاں مدینے نی کنی اُس دوڑی تے
 حاضری مھاڑی کدے سرکاری گی منظور وہے
 ہند بچ میگی دوبارہ پھیا نہ موڑی تے
 دامن تُساڑے نال چھڑے اِس وی روز جزا
 اچھسو گے جدوں یا محمد کالی کملی اوڑھی تے
 یا محمد مصطفیٰ جاواں گتھے میں چھوڑی تے
 غم تُساڑے نے مھاڑا دل رکھ دتا تروڑی تے

نعت شریف

دردِ دلِ فی یا نبی کوئی دوا دساؤنا
 غم نے مارے واسطے کہہ ہوسی گا فرماؤ نا
 فرقتِ تُساڑی مھاڑے دلِ گی بے حد زخمی کردتا
 دیدارِ اپنے فی مرہمِ آقا میگی ہُن لاؤ نا
 بیقراری بھد گئی دلِ گی سکون اچھنا نہیں
 ہُن مدینے بچ میگی یا مصطفےٰ بلاؤ نا
 تنکے گی ترسن اکھاں ہُن منتظر اچھنے نیاں
 روضہٴ انور پر میگی یا مجتبیٰ پہچاؤ نا
 اسقدر صدمہ جُدائی کر گیا میں در اثر
 وہے نظارا اک خُداراہ دید ہُن کرواؤ نا
 غم نا ماریا بے سہارا کسگی دردِ دلِ دے
 تُس ہی چارا گر ہو مھاڑے یا محمد آؤ نا

دو جہاناں نے تے تئس ہی ہو وسیلہ یا نبی
 اُمت نی بخشش واسطے سامان تئس منگواؤ نا
 سد ہوئی سی لامکان تھیں جد مھاڑی سرکار گی
 اڈیک بیچ سا خود خدا محبوب مھاڑے آؤ نا
 طالب تے مطلوب دوئے دل نیاں کرنے رہے
 فرمان باری فر ہویا اُمت نی خاطر جاؤ نا
 عرش وی تعظیم سنگ جوڑے تھارے چمنا سا
 اُس گی شرفِ غلاماں دو جہاں دے جاؤ نا

نعت شریف

محمد مصطفیٰ صلی علیٰ حق نے دُلا رے نے
 میگی ماں باپ تے اولاد تھیں بیحد پیارے نے
 مھاڑا ایمان انہاں نی رسالت پر شفاعت پر
 محمد ہُن رسول اللہ شافیے محشر ابراہے نے
 خُدا وا حد ہی خود جانے فقط شانِ محمد گی
 ملائیک جن بشر اِس راز تھیں معذور سارے نے
 عجب تکی نبی نیاں عاشقاں نی دِل نی ایہہ چاہت
 مدینے نی گلی نے حُلد تھیں بھد کے نظارے نے
 کیتا قُربان شاہی گی محمدؐ نی غلامی پر
 ہے دِل بچ اسمِ احمد ہور ہتھاں بچ سپارے نے
 اُٹھی سی اک ہی انگلی ہو یا سا چن دوٹوٹے
 ایہ آقا کملی والے نے تہ نکے جیئے اشارے نے

جیہڑے اپنے جیہڑا آکھن بشر آقا محمدؐ رگی
 سرا سر ایہہ ہے گستاخی اوہ بد بختی نے مارے نے
 محمد مصطفیٰؐ تے اصل پنج محبوب خالق نے
 ایہہ رحمتِ عالمین تے بے سہاریاں نے سہارے نے
 اے رب نا، محمد نا، تے ایہہ فرمان عالی ہے
 اساڑے تئیں کدے ہوئے تے جانو اس تئیں تے

نعت شریف

ایہہ التجا ہے مولا ایہہ دے دیو خزینہ
 دل بچ مھاڑے محمد اکھیاں وچ ہے مدینہ
 انسہ میگی سہارا توڑا جیہڑا پیارا
 دے دیو میگی خداراہ ایہہ نور نا نگینہ
 عشق نے جوش اچھی من مھاڑے گی ساڑن
 ہڈیاں بچوں گلی تے نکلے مھاڑا پسینہ
 بہتر مہینے سارے جیہڑیں توں بنائے
 جانا وہے مھاڑا جسدِ وہے رمضان نا مہینہ
 سمندر مھاڑے گنہاہ نے ٹھاٹھاں پئے مارنے
 نگاہِ کرم تھیں مولا مھاڑا پار کر سفینہ
 دل بچ مھاڑے بُرائی نی سوچ تک نہ آئے
 مھاڑے دل گی یا الہی کر اسرح آئینہ

سیاہ کار ہاں میں بے شک نہیں کھلیر کوئی
 فر وی تواڑے در پر آیا ہے ایہہ کمینہ
 اللہ نبیٰ فی یاری ہر تھیں بڑی نعمت
 مرن اسنا ہے حیاتی بعد مرگ اسنا جینا
 دلبر نا ناں کہنی تے صدے ہزار اچھن
 عشق نبیٰ بچ اتس سڑنا ریہہ پہاویں سینہ

نعت شریف

سدا فرقت تُساڑی نے روایا یا رسول اللہ ﷺ
 جدائی بچ دے راتی ہے تڑپایا یا رسول اللہ ﷺ
 ہجر نی اگ بلنی ہے سُندورِ قلب مھاڑے بچ
 کرم نی نظر نا تو پہ جائے بھاہیا یا رسول اللہ ﷺ
 بڑا مجبور ہاں دن رات صدمہ جدائی بچ
 دیوانے نی طرح در در ہے پھرایا رسول اللہ ﷺ
 حیاتی نے سہ گزرے ہمیشہ ہی تمنا بچ
 ایہہ چاہت ہے کہ جاں شفقت سنگ بکایا یا رسول اللہ ﷺ
 گدا گرد تُساڑے نے شاہاں نے شاہ ہوئی گزرے
 کسے کی غوث نا رتبہ ہے دوا یا رسول اللہ ﷺ
 انگلی نے اشارے تھیں ہو یا چن ٹوٹے دوا ہک دم
 اوہ مشرق ہو ر مغرب گی ہے پہچایا یا رسول اللہ ﷺ

پانی نے اک پیالے پر جاں رکھیا ہتھ حضرت نے
 تے اسی سنکیاں گی وضو سا کروایا یا رسول اللہ ﷺ
 لکھاں ہین زمانے نے مھاڑا بس ہے ایہہ
 فخر دل پنج میں رکھنیاں تساڑا یا رسول اللہ ﷺ
 تساں گی رب تعالیٰ ہے بنایا شافعی محشر
 عقیدہ ہے ایہہ ہرم اساڑا یا رسول اللہ ﷺ
 اساڑی وی شفاعت و ہے اُس دربار ایزد پنج
 اساں گی وی لھے بخشش نا سہارا یا رسول اللہ ﷺ
 اس فانی جہانے پنج نہیں لگنا ہے دل مھاڑا
 و ہے اس لالچ دُنیا تھیں کنار یا رسول اللہ ﷺ
 ترفنایاں ہمیشہ تھیں میں اک دیدار فی خاطر
 و ہے شفقت مہربانی تھیں نظار یا رسول اللہ ﷺ
 دو تہریاں دواں نے صدقے کرم اتنا کری چھوڑو
 ہوئے جنت نے پنج مھاڑا گزار یا رسول اللہ ﷺ
 حشر پنج کوثر و تسنیم مھاڑی نصیب فرمایا
 پل صراطوں پار مھاڑا و ہے اُتار یا رسول اللہ ﷺ

کریمی نے مہابے نظر شفقت فی کرو آقا
 پریشاں ہاں میں مدت تھیں آوارہ یا رسول اللہ
 عمل چنگے تھیں قاصریاں پیا رہنایاں غفلت بچ
 پہنائی دو جہاں مھاڑی خدازاہ یا رسول اللہ ﷺ
 نکلیاں ہونیاں فی ہے اس نے دل فی ایہہ چاہت
 مدینے مھاڑا ہوئی جائے بلارا یا رسول اللہ ﷺ

نعت..... دل کردا دلبر تُوں ملیئے

دل کردا دلبر تُوں ملیئے کی چارا کریئے جاوَن دا
 اوہ پینڈے دور پیارے دے نہیں حیلہ سفر گھٹاوَن دا
 من ترسے روضہ دیکھن تُوں اُس دلبر کملی آلے دا
 پر کھوٹی قسمت تُوں رونواں نہیں پلے خرچ پہچاؤن دا
 اُس سونہیاں صفتاں والے نے من موہیا نال محبت دے
 دل دتا ہويا نہیں مُردا دس حیلہ توڑ نبھاوَن
 دل شوق پیارے والی اے زر باج میرا ہتھ خالی اے
 کی کراں بہانہ دلبر توں گھٹ چھاتی دے سنگ لاوَن دا
 کد بھاگ میرے ہُن جاگن گے میں دیس ماہی دے جاواں گا
 اوہ روز کدوں رب آنے گا جانی تُوں پُجیاں پاوَن دا
 میں پہچان کدوں مدینے تُوں جتھے دلبر ڈیرے لائے نے
 اوہ ویلا کد تک آوے گا دلبر تُوں دُکھ سناوَن دا

جا دساں اپنے ماہی تُوں جو لگے دردِ جدائی دے
 اکھوار جے موقعِ مل جاوے ایہہ حال تمام دیکھاؤں دا
 جو بیتی مجھ تے دیکھ لوے جو گزرے اجکل دیکھ لوے
 کوئی نُسخہ ماہی جی دے ایہہ دل دے دردِ مٹاؤں دا
 دل ہاڑے کردا رہندا اے اک پل وی چین نہ دیندا اے
 اس دردِ الہیہ غم والے کم کیتا شروع جلاؤں دا
 کد قسمت ہووے جھبڈے میں مُکے دل پھیرا پا آواں
 پیا پھراں دوائے کعبے دے ڈھنگ کردا ربِ مناؤں دا
 جا چُماں حجرا سُد تُوں جسوں ہے چُمیا آقا نے
 اوہ وقت خدا وند آنے اُس تھائی مکھ لگاؤں دا
 جے ملے اجازت جاوَن دی میں دیس مائی دے ریہہ جاواں
 پھر نام نہ لیندا دلبر تُوں چھڈ اس دھرتی تے آون دا
 محبوب خدا دے در اُتے میں پھراں سواں رحمت لئی
 پیا کردا رہوے فغاں اُس جو عیب ہوئے بخشاؤں دا

افضل ذکر..... نفی اثبات

تن صاف کری من پاک کری
 سب فکر دلوں بے باک کری
 اک رب سچے نی آس ترھی
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 رب بڑیاں شان آلا اے
 اوہ ہر اعلیٰ تھیں اعلیٰ اے
 حق خالق پاک تعالیٰ اے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 رب خالق پاک توانا ہے
 اوہ مالک زمی آسمانا ہے
 اوہ خالق گل جہانا ہے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

رب اکو ہے کوئی ہو نہیں
 اوہ کسے کولوں کمزور نہیں
 کوئی استھیں صاحب روز نہیں
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 اللہ رحم کمانے آلا ہے
 اوہ مار جوانے آلا ہے
 سب عیب گمانے آلا ہے
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 رب مالک سر جہارا اے
 اوہ پردے رکھن ہارا اے
 رب بے شک بخشہارا اے
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 رب بھیا نبی پیارے گی
 اُس سوہنے راجد لارے گی
 جا آکھیں عالم سارے گی
 پڑھو لا الہ الا اللہ

سوہنا نبیؐ محمد آیا اے
 اس ہرجاہ چائن لایا اے
 جس کلمہ حق پڑھایا اے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 سوہنا احمد دلبر آیا اے
 رب پاک رسولؐ پہنچایا اے
 جس ہر دم ورد کمایا اے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 جس موہنڈے کملی کالی وے
 سوہنا عرب عجم نا والی وے
 جس اگے شاہ سوالی وے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 سوہنا چہرہ پاک ثورانی جی
 کوئی ہور نہ اُسنا ثنائی جی
 جس دسیا ذکر ربانی جی
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

ایہہ نُورِ خدا تھیں نُورِ ہویا
 بچ مکے پاک ظہورِ ہویا
 سب کُفر اندھیرا دُورِ ہویا
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 نبیٰ آن سنایا اِلَّا اللہ
 کوئی ہور نہ آیا اِلَّا اللہ
 حق دین پھیلایا اِلَّا اللہ
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 ہُن کبر کھر تہمتاں پیاں نی
 کُل مُملکتِ خبراں گتیاں نی
 گلاں ایہہ سچیاں تھیاں نی
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 رب پاک رسول بلایا وے
 سوہنا لا مکان پہنچایا وے
 رنج پاک جمال کرایا وے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

رب دلبر گی ازمانا وے
 جدوں یار دوست نے جانا وے
 کوئی تحفہ نال لے جانا وے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 تُس فرشوں عرش پر آئے ہو
 رب لامکان بلائے ہو
 کہہ تحفہ نال لیائے ہو
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 نبیؐ آکھیا رب غفور سائیں
 تحفہ عاجزی کر منظور سائیں
 ہو یا راضی رب نا نور سائیں
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 ساری نوے ہزار کلام ہوئی
 جیہڑی خاص الخواص تمام ہوئی
 گچھ باطن ظاہری عام ہوئی
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

نبی اُمت واسطے عرض کیتی
 بخشش نی باندھے غرض کیتی
 رب پنجاہ نماز سی فرض کیتی
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 رب آکھیا اے دلدار نبی
 ساری اُمت نے غمخوار نبی
 توڑی اُمت سنگ میگی پیار نبی
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 آقا گی دید نصیب ہويا
 اج احمد پاک قریب ہويا
 کے جلوہ خوب حبیب ہويا
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 جہاں افضل ذکر کمایا وے
 اُس اندر چائن لایا وے
 سنکیاں گی اُس سنایا وے
 پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

رمضان مبارک

کیتا حکم روزیاں نا خدا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس نبی جزا اللہ اللہ
 ایہہ رحمت تے برکت نا پڑھیا مہینہ ایہ بخشش نارب نے ہے دتا خزینہ
 وعدہ کیتا ہے اِسنا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس نبی جزا اللہ اللہ
 رب سچے نبی طرفوں ہے رمضان آیا اسے بچ ہے رب پاسوں قرآن آیا
 معاف کرنا ہے اس بچ خطا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس نبی جزا اللہ اللہ
 اک نفل اس بچ فرضاں برابر اک نیکی بدھی ہے ستریں برابر
 جیہڑا منسی مہاڑی رضا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس نبی جزا اللہ اللہ
 اک فرض گی ہے رب ستر بنایا جہنم تھیں اُمت نبی نبی بچایا
 ہے روزے نا دینا صلح اللہ اللہ میں خود دیساں اِس نبی جزا اللہ اللہ
 رکھنی دلاں پر نظر ذات باری کہ کرسن گا کیتی بندے پرہیزگاری
 ایہہ محنت نہ جاسی قضا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس نبی جزا اللہ اللہ
 دوزخ تھیں دس لکھ آزاد عاصی کہ ساعت بچ ہونی ہے اتنی خلاصی

رب تھیں بخشش ہونی بے بہا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 جہنم نے سب بوہے جانیں مارے جنت نے گھل جانے دواڑے سارے
 ایہہ اعلان کرنا خدا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 قرآن فی جیہڑے کرنے تلاوت اللہ نال ہونی اُنہاں کی قرابت
 حق بخشش نا کرسی ادا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 چھویں روزے موسیٰ کی توریت آئی بارہویں روزے داود زبور پائی
 اٹھارویں روزے عیسیٰ کی انجیل عطائی شب قدر کی آیا قرآن کلام الہی
 روزیاں پنج ایہہ ہویاں عطا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 حکم ہونا رب نا اے فرشتو سنو روزے داراں نے ہرگز گناہ نہ لکھو
 نیکیاں پورا مہینہ ہی لکھنے رہو اُنہاں واسطے تس استغفار کرنے جلو
 نالے رحمت فی کرنا نگاہ اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 رمضان پنج ہونا شیطان وی قید باقی مہیاں رہنا گھلا نا پید
 وسوسے دینا لوکاں کی ورغلانا نیکیاں آلے پاسوں سباں کی ہٹانا
 تعوذ پڑھسو تے دیسی ہٹا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 روزے داراں فی جیہڑی مُنہ فی ہے مُشک عنبر خدا تھیں بنے خوشبو
 جیہڑا ہر ویلے رکھنے ذکر اللہ ہو ہور کوئی نہ باقی ہے اک توں ہی توں

جو وی پڑھسی دُرود دعا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 ایہہ روزین خفیہ عبادت خُدائی حال روزے نارب بن جانے نہ کائی
 روزے داراں پر رہنی نظر الہی ایہہ مخفی عبادت پسند اُس گی آئی
 جیہڑا روزے رکھے سدا اللہ اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 ستائی رمضان گی ہے شب قدر آئی خوب اُس رات ہونی تجلّی ربانی
 جو اس رات کرنا بندہ شب بیداری لکھی جانی ہزار مہینے عبادت گزاری
 نصیب اُس گی ہوسی لقاء اللہ میں خود دیساں اِس فی جزا اللہ اللہ
 بخشش ہونی جتنی چھبی روزے توڑیں اتنی بخشش ہونی شب قدر بچ پوری
 فر عید الفطر فی جدوں رات آئی سارے رمضان جتنی ہونی بخشش ربانی
 فر فجر عید الفطر نے تہاڑے فرشتیاں گی مخاطب کری رب پکارے
 جیہڑا مزدور مزدوری پوری ہے کرنا اوہ کارندہ اپنی تے چھولی ہے پہرنا
 عید گاہ بچ ایہہ مزدور آئے بچارے فرشتہ گواہ رہیو ایہہ بخشے میں سارے
 فرشتے گواہ رکھی جد رب بلائے سباں سنگ اتس فی وی بخشش ہو جائے

عشق بلائی رضی اللہ عنہ

لگا عشق بلائی سیانے
 تتی ریتے گپڑ لٹانے
 ننگا پنڈا کری تے مارن
 کنڈے سہیٹھ ڈائی لتاڑن
 منہ تھیں نبی نبی ہی بائے
 آہا مو جاں عشق نیاں
 دند مبارک اک نا بکھنا
 قرنی سارے پیٹی سٹنا
 خبرے کیہڑا پیٹا بے
 اک اک کرنیاں سارے پٹے
 درد نہ لگا پٹ بگائے
 آہا موجاں عشق نیاں

یوسف بردہ تکیا جائے
 میوے چھریاں ہتھ پگڑائے
 یوسف پر جد نظراں پیاں
 ساریاں ہتھ اپنے کپ گکیاں
 ہتھ کپن گئے درد نہ لائے
 آہا موجاں عشق نیاں
 ایہو حال شہیداں نا ہے
 رب نی راہ جو جان دینا ہے
 پہانویں جتنے زخم اُس لگن
 جتنے خون فوارے بگن
 ہر گز درد محسوس نہیں کرنا
 روح نکلن تھیں چر نہ جرنہ
 جدوں دیدار خدا ہو جائے
 آہا موجاں عشق نیاں
 جس گی روگ لگا ایہہ پہارا
 اُس گی بھل گیا جگ سارا

بھل جانا اوہ اپنے سارے
 پہانویں جتنے ہوں پیارے
 دل بچ اک ہی یار بسائے
 آہا موجاں عشق نیاں
 ہر دم دل بچ گھبیا رہنا
 بچ سوچاں نے ڈبیا رہنا
 چلہا بھانبرا ہويا دسنا
 باندھے ہوں تھیں رہنا چھپنا
 اُدھرے دل دھیان جمائے
 آہا موجوں عشق نیاں
 سنگ نہیں کرنا بیٹھا کلہا
 گم سُم ہويا ریہہ نیچلا
 کدے ہو جانا ہے اُلفلا
 سیتے بچ نہ رکھے پلا
 بحر عشق بچ غوطے کھائے
 آہا موجاں عشق نیاں

یار لبھن نے کرنا حیلے
 اوہ لبھ جائے گئے ویلے
 جنگل بستی اُچے ٹیلے
 سکیا جیاں کھاء نے تیلے
 اکھ لگی پر اکھ نہ لائے
 آہا موجوں عشق نیاں
 ہر اکس نے چلے طعنے
 دھنا بچ بے حال زمانے
 ہسن اپنے ہور بیگانے
 سکے وی ہُن منہ نہیں لانے
 یاد بجن بچ گم ہو جائے
 آہا موجاں عشق نیاں
 راتی روئے بھئی بھئی اوہلے
 نہ گئے نے باندھے بولے
 نہ اوہ حال اندر نا کھولے
 بچ فراقاں جندڑی رولے

پھیری او گنہار کہائے
 آہا موجاں عشق نیاں
 کچھ ہین اوہ لوک سیانے
 اس دوئی داہر دل نہیں لانے
 ہور گسے در ایہہ نہیں جانے
 بس اک یار نا ورد پکانے
 اُسے گی دل اس بسائے
 آہا موجاں عشق نیاں

قصہ حضرت سعدؓ اللہ تعالیٰ عنہ

مھاڑے مالک تے خالق جی تواری قدرت نرالی ہے
 کاریگر نا حکمت تھیں نہیں کوئی کم خالی ہے
 محمدؐ نی محبت بچ مھاڑے دل گئی ہے لائی رکھنا
 نظر رحمت نی عاجز پر مھاڑے مولا سدا رکھنا
 کہانی اک اصحابی نی میں یاراں گی سنانا یاں
 ذرا دل ادھر لائی رکھیا ٹساں واقف کرانا یاں
 رسول اللہؐ نی خدمت بچ صحابی سعدؓ نامی سا
 نبی سنگ پیار کرنا سا رسول اللہؐ نا حامی سا
 بیچارہ رنگ تھیں کالا کوئی شادی نہ دینا سا
 ہزاراں کم کرنا ہور لکھاں درد سہنا سا
 رسول پاکؐ نے اگے اوہ کرنا شکایت ہے
 میگی آقاؐ ٹساڑی چاہنی تھوڑی حمایت ہے

کرو شفقت تھوڑی آقا ماہری شادی کراؤ تُس
 میں فریادی تُساں اگے کرم اتنا کماؤ تُس
 فرمایا رسول اللہ کہ میں شفقت کمانا یاں
 جسکی کوئی نہیں دینا شادی اُسنی کرانا یاں
 صحابی ہو جسے کھڑ صرف اک بچی سی
 بلوغت پنج عمر اُسنی مگر شادی نہ رچی سی
 کڑی اوہ رسول اللہ سنگ بہوں پیار کرنی سی
 فرمانا رسول اللہ نا سر اکھیاں پر دھرنی سی
 سعدؓ گی مہچیا آقا کہ اُس صحابی نے کھڑ توں جا
 پیارا اوہ وی مھاڑا ہے تُوں اُسگی جائی تے ایہہ باء
 اُس گی آکھ محمدؐ مہچیا میگی تُساں نے کھڑ
 کہ بچی نا نکاح کر سعدؓ سنگ کوئی عذر نہ کر
 سعد بہلا ہی اُٹھی تے کھڑ اصحابی نے جانا ہے
 سنہیا آقا سوہنے نا جائی اُسگی سنانا ہے
 رسول اللہ ہے فرمایا اُسگی بچی عطا کریا
 اچھاں یا، نہ اچھاں میں بہلے اسنا نکاح پڑھیا

صحابی نے سنہیا سُنیاں ہی کیتا شروع رونا
 میں موڑی کِس طرح سکتا پیاں رسول اللہ نا فرمانا
 پر ایہہ رنگ نا کالا کییاں بچی دیساں اِس گی
 میں اپنے ہتھیں بچی گی کییاں قیدی دیساں اِسی
 رسول اللہ ہے پھیا اوہ جیہڑا شادی نے قابل نہیں
 چھری پھیراں گاٹے بچی نے میں اتنا تے قاتل نہیں
 گڑی سُننی اُدھر گلاں پایا انکار کرنا ہے
 بچی گی کہو کھن اُسنا بڑا لچار کرنا ہے
 گڑی بولی کہ اے ابا نہ تکو رنگ کالے گی
 دل نیاں اکھان سنگ تکو اُنہاں نے پہنچنے آ لے گی
 سوچ کر پایا نہ تک اُس نے رنگ کالے سُننی
 غور سنگ تکو ہاں اُس نے پہنچنے آ لے کنی
 منظور ایہہ ہی ہے میگی نہ عار رنگ کالے نی ہے
 لاج ماہڑے دل گی اِس نے پہنچنے آ لے نی ہے
 نہ آکھا موڑاں آقاء نا پہانویں ایہہ جان وی جائے
 رضا اُنہاں نی پر راضی اوہ مرضی جسے لڑھ لائے

سُنی بچی نیاں گلاں پیو گی شرم سی آئی
 نکاح کروائی بچی نا سعد گی باہوں پگڑائی
 نکاح سنت ہوئی پوری سعد خوشیاں منانا اے
 وہٹی گی نال رکھی تے در آقا نے جانا اے
 سعدؒ نی ہوئی شادی خدا نے رحم فرمایا
 وسیلہ مصطفیٰ بنیاسنہیا جس نا کہن آیا
 دُعا گو ہے نذیر عاجز تواڑے دربار یا ربی
 پہلہائی دوجہاں 'مھاڑی طفیل مصطفیٰ ربی

قصہ نکا بچہ

پروانہ کنیاں سڑنا ہے لوتھیں اُسگی کے حاصل
 لائی تے کن دل نے سن کہانی ایہہ اُس غافل
 گبر شمشاد سا کافر مگر اک کم کرنا سا
 سویلے اُٹھی تہ پہلیں اوہ توریت پڑھنا سا
 بچہ اک ست سالانا اوہ اپنے کول رکھنا سا
 جیہڑیاں سن راز نیاں گلارا، اوہ بچے گی دسنا سا
 اک دن پڑھنا سا توریت بچہ کول بیٹھا سا
 پڑھنیاں توریت اُس ناں محمد نا لکھانا ڈٹھا سا
 جدوں بچے نے کنیں ناں محمد پاک پیناں اے
 تے بچے گبر تیں کچھنا محمد کن ہونا اے
 گبر آکھے محمد اک جادو گر لاثانی ہے
 جن نے ٹوٹے دو کرنا جادو نی ایہہ نشانی ہے

بچہ آکھنا جادو گرگی ایہہ طاقت گتھے حاصل
 چن نے ٹوٹے دو کرنا اوہ اتنا ہے کتھے قابل
 جیہڑا چن نے کرے ٹوٹے ایہہ جادو ہو نہیں سکنا
 جادو دسترس آسمان پر ہر گز نہیں رکھنا
 خدا نا اوہ نبی ہوسی جیہڑا اتنا کری سکنا
 گبر توں باز آ اُسگی کنیاں توں جادو گر دسنا
 ایہہ گل سُنیاں ہی گبرگی غصہ آنا اے
 محمد ناں توریت بچوں مٹھری لے کے اڑنا اے
 اڈایا ، ناں محمد نا دوا دن فر جدوں آیا
 کھولی توریت مشرک تے اوہ بچہ کول بھالیا سا
 جتھوں اُس ناں محمد نا مٹھری کہن کے اڈایا سا
 اُتھے قدرت نے فر خوشخط محمد ہی لکھایا سا
 خداوند توں ہی جانیں تو اڑی قدرت زالی ہے
 بقایا ایہہ جہاں جو ہے ایہہ سب نقش خیالی ہے
 جدوں بچے محمد ناں خوشخط سا لکھیا ڈٹھا
 نبی نے عشق بچے گی ہجر بچ سخت تر فایا

لگی اک چٹک بچے گی بہلا اُٹھی فرار ہويا
 نبی نے عشق بچ بچہ بڑا ہی بے قرار ہويا
 پھکھا ہی ٹر پیا بچہ نہ پلے کوئی روٹی سی
 محمد اک فقط دل بچ نہ ہتھ بچ ہوو سوٹی سی
 ناواقف راہ نا سا ، پر ایویں ٹرنا رہیا
 مدینے داہر قدم اُسنا قدرتی ہی سا مڑنا رہیا
 بڑی ہشیاری سنگ بچہ جنگل وی پار کرنا اے
 کیس سن آفتاں اُتھے مگر بچہ نہ ڈرنا اے
 پیچارہ رات دن ٹرنا ہے بے خوف و خطر
 سودا گر آے سن اُسگی اُس جنگل بچ نظر
 اوہ بچہ دوڑی تے سودا گراں کول جانا اے
 تہاں بچ کون محمد ہے بس اتنا کہہ سنانا اے
 سودا گر ہوئی تے حیران فر تجویز کرنے سن
 بڑی شفقت تھیں کھانا کول بچے نے اوہ دھرنے سن
 میناں بہوں کرنے سن اوہ کھانا ہی نہیں کھانا
 محمد تھیں سوا اُس گی نہ ہر گز کچھ ہے پہانا

بچہ سا مگر گیا کہ میں کھانا ہی نہیں کھانا
 مدینے بچ محمد ہے میں انہاں کول، جانا
 سوداگر ہوئی تے حیران اُس گی راہ دسانے سن
 محمدؐ رب ملاسی گا بس اتنا کہہ سنانے سن
 بچہ بہن ٹرپیا اٹھی مدینے نیاں رہاں بچ
 اچیرے تھیں مدینہ آئی گیا اُس نی نگاہاں بچ
 خوشی تھیں دوڑی تے بچہ مدینے شہر بچ آیا
 اُتھے سُن دحیہ قلبی تے ارادہ انہاں گی سنایا
 بچہ پچھنا ایہہ دحیہ تھیں محمدؐ رہنے کس جانی
 انہاں سنگ ملنے نی مہاڑے دل بچ شوق ہے آئی
 دحیہ قلبی بچے گی مسجد بچ نال کھڑنا اے
 علی شیر خدا گی بچے نی پوری حالت سنانا اے
 کہ بچہ شوق رکھنا ہے رسول اللہؐ گی ملنے نی
 میں حالت دساں کہ حضرت خوشی سنگ اُس نے کھلنے نی
 علی مرداں جی اُس گی اپنے بچیاں کول سا کھڑیا
 کہ بچہ کھیڈ بچ بھلے ارادے جس پرھے اڑیا

حسین تے حسن کھیڈ نے تے بچے گی کھیڈا نے سن
 مگر عاشق رسول اللہ کدوں بہلائے جانے سن
 اڈیکنا ہے پیا بچہ مسیت نے ہی دروازے پر
 اصحابہ گی حیرت ہے اُس نے دلی آوازے پر
 محمدؐ گی میں ملساں گا بچہ انتظار کرنا اے
 اصحابہ گی عشق اُسنا بڑا لچار کرنا اے
 سارے آکھن پہلیں بچیا تگی کھانا کھاساں گے
 کھانا کھائی کنھ پہلا محمد سنگ ملاساں گے
 گیا مگری سا اوہ بچہ کہ میں کھانا نہ کھاساں گا
 رسول اللہ میگی دسو میں اُنہاں کول جاساں گا
 اصحابہ نے جتن کیئے اوہ من بچ نہیں آیا
 صبر بچے گی تاں اچھسی جدوں اُس راز کھلویا
 اصحابہ وی دن ویلے زارو زارو رونے ہین
 کہ بچہ جان دے دیسی بڑے بیزار ہونے ہین
 یاراں آکھیا بچیا توں بے حد اڑی کیتی
 ارادہ بدلیا نہ توں اساں سنگ ضد بڑی کیتی

اصل پچھیں محمدؐ اساں تھیں اجکل جدا ہوئے
 ایہہ چھوڑی دُنیا فانی تے راضی امر خدا ہوئے
 پتہ چلیا جان بچے گی رسول اللہؐ نے جانے نا
 اوہ گجھ دن ہو رکڈھے آ، جے گل اُس کی سُنانے نہ
 جدوں سُنیا ایہہ بچے نے محمدؐ دُنیا چھوڑی گئے
 بچے نے دل بچ صدے جدائی ہو ر دوڑی گئے
 بچے نی روح نکل گئی ہجر بچ نعرے لائی تے
 اصحابہ نے تھمیا سا بچے کی کول جائی تے
 بچے نا ایہہ سفر آخر سا اس دنیائے فانی تھیں
 ہجر بچ ہتھ تہوئے اُس نے اپنی زندگانی تھیں
 نبیؐ نے عشق بچ دیسی چھوڑی سی جان بچے نے
 ارادہ اُس نا وی کیتا پسند اللہؐ سچے نے
 جاں نکلی روح بچے نی خدا سا رحم فرمایا
 رسول اللہؐ وی شفقت تھیں اُس کی دیدار کروایا
 حسینؑ تے حسنؑ رونے سن اس صدے جدائی بچ
 نبیؐ نے یار وی رونے سے کہیرے غم نی پھائی بچ

اصحابہ غسل دیتی تے بچے گی سا کفنا یا
 جنازہ پڑھی بچے نا تے فر سا بچہ دفنایا
 ماتم سخت بچے نا ہویا شہر مدینے بچ
 غماں نے کھر بنائے سن اصحابہ نے سینے بچ
 خداوند دو جہان جسدِ مفضل کرنے پر آنا اے
 ہزاراں برس نے سۓ اک پک بچ جگانا اے
 بچے گی خبر نہ سی محمد ہین نبی کے جے
 گبر تے جادو گر آکھی اوہ کرنا بول سا ایجے
 خدا سوہنے سا جس ویلے بچے پر رحم فرمایا
 کفر گڑھ تھیں کڈھی اُس گی صحیح رستے کنھی آیا
 محمدؐ نی محبت بچے نے دل آپ بھاہنا اے
 تاں بچہ اپنے چھوڑی تے در احمد پر جانا اے
 محمدؐ ٹر گئے دنیا تھیں جس ویلے خبر لہی
 ترف کے جان دے دتی تے من لیا امر ربی
 محبت مصطفیٰ نی بچ نہ جھل سکیا ، سا جدائی
 ترف کے جان دیتی چھوڑی مبارک اُس نی شیدائی

پروانے شمع کی تلکی تے بہلے کول آئی جانے
 پراں گی پاسے رکھی تے سینے گی نال لائی جانے
 پراں گی اگے نہیں رکھنے وصل گی چر لگ جاسی
 پراں گی ساڑی تے فر چر کی سینے تک اگ جاسی
 ایہہ ہے اک راز عاشق ناشیدائی اُس گی حاصل ہے
 اوہ طیب گی گتھے کھاسی جیہڑا گندگی نے قابل ہے
 پروانے گی پتہ ایہہ ہے کہ اگ ساڑی مکانی ہے
 مگر قربان ہوئی جانا نہیں زندگی بچانی ہے
 جس گی دل دتا نا ہے اُسے گی جان دتئی چھوڑی
 زندگی نی ضرورت ہے وصال یار نے توڑی
 مہاڑی حالت پر یا اللہ بس اتنا رحم فرمانا
 محمد نی محبت بچ مہاڑا دنیا تھیں وہے جانا
 اُس عاجز پر بس اتنا مہاڑے مولا کرم کرنا
 حیاتی عشق بچ گزرے ایمان پروہے مہاڑا مرنا

اک اصحابی نا پتر

ست سال نی عمر نا اک اصحابی نا پتر سا
 بچپن پنج ہی بچارے نا پیو سا مری گیا
 ماء نے اس گی پالی تے علم دین نا سا پڑھوایا
 طریقہ نبی نا اُس گی سارا ماو سا سکھایا
 دین نی واقفیت اُس گی ہوئی گئی کافی
 سیرت نی شناخت پنج کوئی فرق نہ سا باقی
 اک دن اوہ بچہ کھر تھیں سیل کرنے گی گیا
 اُسے راہ پر اُس گی اک یہودی نا کھر لبھا
 بچے تکیا کہ یہودی پتھر گی پوچنا ہے
 بچہ دوڑی جائی ایہہ یہودی گی کچھنا ہے
 ایہہ پتھر کے ہے جس نے اگے توں بھی جانا ہیں
 ایہہ دیسی کے جس اگے توں سر جھکانا ہیں

یہودی آکھیا عَزَّالَات ہے ایہہ پتھر نہیں
 اساڑا مرنا جینا ہتھ اس نے اسناں کوئی ہم عصر نہیں
 ایہہ بُت بڑا ہے اساڑا حاجت روا
 اس اپنے دل تھیں اِس گی منے ہاں خدا
 ایہہ گل سُنیاں ہی بچے سی اک آہ ماری
 او یہودی توں کتنی بے کار کیتی ہے عمر ساری
 واحد اللہ لا شریک رب گی توں کیاں جانیا نہیں
 اُس پہچیا ہے محمد اُنہاں گی توں منیا نہیں
 او یہودی من توں نبی نا دین سچا ہے
 بُتاں گی پوجنا ہیں توں توڑا ایہہ دین کچا ہے
 یہودی گل سنی بچے نی اُس گی گال ہے کڈھنا
 توں اپنی ماء میگی دیسیں بے تساڑا دین میں مناں
 اتنی گل سنی بچے ماء کول دوڑی آنا ہے
 یہودی گال کڈھی جیہڑی اوہ ماء گی سنانا ہے
 بچہ آکھنا ماء گی یہودی سنگ نکاح کر کہن
 نبی نے دین نی خاطر نبی نے قدمے سردھر کہن

بچے سمجھیا نہ کہ یہودی گال کڈھنا ہے
 مگر ماؤ گی جائی بچہ نکاح کرنے نا چکھنا ہے
 ماء آکھے کہ اوہ بچہ میں ہن بڈھی ہوئی نی
 شادی نی ضرورت ہئیں میں سمجھو ہاں موئی نی
 ماء چکھنی ہے بچے گی کنیاں شادیاں کرانا ہیں
 یہودی دین تھیں باہر کنیاں اُس سنگ رلانا ہیں
 بچہ ہے آکھنا اماں تساں گی سچ سنا ساں گا
 یہودی آکھنا نا دیئے تساڑے دین آساں گا
 ماء آکھنی ایہہ بچے گی کدے اوہ دین بچ اچھنا
 نکاح اُس سنگ کری کہنساں صحیح توں اُس گی جائی چکھنا
 توں بہلا جائی آن اُس گی میں اُس سنگ نکاح کرساں
 نبی نے دین نی خاطر تلی پر جان میں دھرساں
 ماء کول دوڑی تے بچہ جدوں چکھنے گی آنا اے
 یہودی وی چکھے اُسے لکھا وا آئی جانا اے
 کہ تکاں بچہ جائی ماء گی کہہ گلاں سناسی گا
 یا جو گجھ کہہ گیا میگی اوے جائی مناسی گا

بُوہے کول اچھی تے یہودی لگی جانا ہے
 کہ بچے ماء اگے جائی شکایت کبھڑی لانا ہے
 یہودی دواں نیاں گلان کن لائی تے سنا ہے
 نبیؐ نا عشق جاری ہو گیا کھلتاوا رونا ہے
 جدوں ماء آکھیا بچے گی جا اُس گی بلائی آن
 نبیؐ نے دین نے خاطر لکھاں جاناں کراں قربان
 خوشی نی لہر بچ بچہ بوہے تھیں باہر آنا ہے
 بوہے نے کول ہی کھلتا یہودی لبھ جانا ہے
 بچے گی پوڑیا بانہہ تھیں یہودی نی زبان پر سا
 کلمہ طیب لا الہ الا اللہ محمد رسول اللہ
 بچے گی پوڑیاں ہو یا شخص اندر ہی جانا ہے
 اصحابن گی اندر جائی کلمہ طیب سنانا اے
 نبیؐ نے دین بچ اچھی تسارٹا بن کیاں خادم
 مذہب اسلام نی تعظیم میں پر ہو گئی لازم
 جاگے پہاگ اُس نے جد ہو یا اسلام بچ داخل
 اُس اُس گی نبیؐ سوہنے نا ہوئی گیا ساقرب حاصل

حکایت کافرہ مائی

کیتا توحید نا اعلان جد آقا محمد جی
 خدا وند اک ہے لوکو کہیا حضرت محمد جی
 خدائی ذات واحد ہے نہ اُس کی باپ مائی ہے
 منزہ آپ خالق ہے نہ پتر پہن پائی ہے
 کن آکھیاں ہی ہوجانی جو چاہنا بود کرنا ہے
 اوہی مختار ہے جو بود تھیں نا بود کرنا ہے
 خدا وند دو جہانا نے میگی ہا دی بنایا ہے
 رسالت دیی تے میگی راہ حق دسایا ہے
 اوے بندگی نے لایق ہے سُو اے سمجھنے آلیو
 خدا کی اک منو اے بیتاں گی پوجنے آلیو
 پئی ضد بُت پرستاں گی ہوئے سب جان نے دشمن
 مذاقاں کرن لگی پئے بنی سلطان نے دشمن

بُرا بولن نبی گی تے خلافِ شان بکنے سن
 جادو گروی آکھن ہور لکھاں ناں وی رکھنے سن
 رسولے پاک گی مشرک سارے رل مل ستانے سن
 گذر جس راہ تھیں ہونا سا اُدھر کھڈے ہی ڈاہنے سن
 کری کھٹھے متے پتھر بھئی جانے سے راہاں بچ
 پتھر سن مارنے آقا گی جد اچھنے نگاہاں بچ
 نبی نے سخن مٹھے دل گی اسطراں چھک لانے سن
 سنی آقا نیاں گلاں بیتاں گی چھوڑ آنے سن
 کالے دل نے کئی کافر نبیؐ پر طعن کرنے سن
 کفر گندیا سا جہاں گی بیتاں پر مان کرنے سن
 اوہ انھے سمجھ نہ سکے کہ ایہہ نورِ الہی ہے
 محمدؐ نی ہی خاطر تے بنی ساری خدائی ہے
 ستانے اس قدر کافر کہ گل آکھی نہیں جانی
 حماقت اُنہاں نی آقا گی ہر ویلے سی ستانی
 اصحابہ نے تکیا کہ بدن تھیں خون بکنا ہے
 دل بچ درد آقا نا اصحابہ گی لگنا ہے

خُدا یا عقل ایمان دے نبی رحمتؐ دُعا کرنے
 ایہہ ہین نا سمجھ سارے نہیں ماسہ حیا کرنے
 ہونٹھاں تھیں آہ نے نعرے تے اکھیاں تھیں بکن اُتھروں
 رسول اللہؐ فی حُب بنے چوہے یاراں گی لگن اُدھروں
 یاراں آکھیا آقاؐ انہاں گی بد دُعا آکھو
 خدا کرسی تباہ انہاں گی بس اک پل نے بچ آپو
 رسول اللہؐ ایہہ فرمانے میں رحمت بن کے آیا ہاں
 پہنائی کم ہے مھاڑا نہ زحمت بنی تے آیا ہاں
 ایہہ بے عقل بیچارے سمجھ انہاں گی نہیں آنی
 جیہڑی بدبو دماغے بچ اوہ ہُن تک وی نہیں جانی
 خُدا یا عقل دے انہاں گی حق باطل کی پچھانن
 عطا ایمان کر انہاں تو اڑا دین سچ جانن
 ستایا ہر طرح حضرتؐ گی حدوں بدھ سزا دتی
 مھاڑے آقاؐ محمد جی صبر کر کے دُعا دتی
 نائیں نی کافرہ مائی مکے نی رہنے آلی سی
 تہیاں پُڑاں تھیں بیچاری جوانی تھیں ہی خالی سی

ہو یا جد دین نا چرچا تے بڈھی گی خبر آئی
 جاں سُنیا ، ناں محمدنا تے دل بچ سخت کہبرائی
 چھیا سا غوغا ہر پاسے محمد جادو کرنے نی
 جس گی تکلنیاں اکدم پتھر وی کلمہ پڑھنے نی
 جیہڑا وی آکھے لگنا تے اُس گی خادم بنانا ہے
 اُسے جادوؤں بچ اچھی اُسے ناہوئی جانا ہے
 سکھانا دین اپنا تے خدا واحد ہی دنا ہے
 بُٹیاں گی پوجنا چھوڑی بُٹیاں تھیں دور نساں ہے
 سُنی گل کافرہ مائی بڑی حیران ہونی ہے
 دِلے بچ خوف پئی جانا اکھلی بھی رونی ہے
 ارادہ کرنی بڈھی کہ میں پیکے شہر جاساں ٹھی
 محمد نے اُس جادو تھیں میں اسطراں بچ جاساں گی
 دِلے بچ خوف کرنی کہ میگی کلمہ پڑھان گے
 پُرانا دین پیو دادے نا میں کولوں چھوڑا سن گے
 بو ہے تھیں باہر بیڑے بچ اک چادر گی ڈھنی اے
 کہرے نیاں چیزاں سب باہی تے اک گٹھڑی بنانی اے

بڈھی ہُن پوڑ چانی ہے ور جانی نہیں سکنی
 چانے تھیں بڑی سی اُسگی ہلائی نہیں سکنی
 يَفْعَلُ اللّٰهُ مَنْ يَّشَاءُ بچ کہہ تدبیر چلنی ہے
 لکھی تقدیر بچ جیہڑی نہ تدبیراں تھیں ٹلنی ہے
 پریشان ہوئی بڈھی تے متھے پر ہتھ دوٹے دھرنی
 بچ پوڑے گی میں چھوڑی جاں اُتھ کسرہ گزر کرنی
 دوئے ہتھ متھے پر رکھے تے اکھاں بچ ہنیرا سا
 پوڑے گی چھوڑی جانی تے فر کسرہ بسیرا سا
 مھاڑے مولا تواری قدرت ناکس نے پہیت پایا ہے
 دسیا مصطفیٰ سوہنے جو خالق نے جتایا ہے
 بڈھی سی پریشان دل بچ صدمہ بہو سا آیا
 اُسے حالت نے بچ اُسنا وسیلہ رب سنا بنایا
 اُسے راہوں رسول اللہؐ نی اُس ویلے گذر ہوئی
 اُس بڈھی گی جائی لہنے جیہڑی بیٹھی ہوئی رونی
 رسول اللہؐ ایہہ فرمانے کہ مائی کہہ حیرانی ہے
 کہ صدمہ تگی ہو یا ہے سنا جو وی کہانی ہے

رسول اللہ کی اس بڑھی نہ آج تھیں پہلیں تکیا سا
 اُس بڑھی خوف جادو نا بناں تکیاں ہی رکھیا سا
 بڑھی آکھن بچہ نہ کچھ توں مھاڑی حیرانی
 محمد جادو گر کوئی جس باہی ہے پریشانی
 میں سُنیا جادو گر کوئی محمد مکے نے بچ آیا
 خدا اگے ہی دسنا ہے نواں کوئی دین پھیلانا
 بڑے علم و عقل آ لے جادو اُس نے تھیں ڈرنے پیے
 میں سُنیا اُس کی تکی تے پتھروی کلمہ پڑھنے پیے
 میں پیکے جلی یاں چھپی میگی جادو نہ باہی چھوڑے
 پرانا دین پیو دادے نا میگی نہ چھوڑائی چھوڑے
 ڈر اُسے تھیں دل مھاڑا بڑا کہبران ہونا ہے
 نہ گٹھڑی چان ہونی ہے نہ میں تھیں جان ہونا ہے
 نصیبیاں گی میں رونی یاں ایہہ گٹھڑی کیہڑا چائی جو لے
 نہ پتر تھی میگی کوئی نہ پہائی پہن ہے کو لے
 بڑھی نیاں گلاں سنی تے ہن آقا مسکرانے سن
 خلق بھریا ہویا گلاں اُس بڑھی گی سنانے سن

رسولِ پاکؐ بولے تے ایہہ بڈھی گی سا فرمایا
 کرنی دستگیری بے کساں نی حق مھاڑا آیا
 اے مائی ڈرنہ توں ہرگز میں خود کٹھڑی گی چاساں گا
 تُوں جتھے جانا چہنی ہیں تگئی اُتھے پہچاساں گا
 حیاتی بچ عمل ایچھے میں خوش ہوئی کمانایاں
 ہمیشاں بے کساں نے پہار میں آپو ہی چانایاں
 نبی سوہنے بڈھی نی چوڑ سراپنے پر چائی نے
 کھڑی تے نال اوہ بڈھی شہر پیکے پہچائی نے
 معطر بدن نازک پیر سر پر پہار چایا ہے
 ہادی دو جہاناں نا جسی مولا بنایا ہے
 بڈھی سنگ جانے رہے آقا شہر پیکے پہچائی نے
 جتھے اوہ جانا چہنی سی اُتھے جانی چوڑ لاہی نے
 سر تھیں چوڑ لاہی تے نبیؐ تھوڑے لگے ہسن
 توں مائی جس تھیں نٹھی ہیں اوہ اُتھے نہیں لگا اچھن
 ہُن توں دُور آئی ٹھی یس اوہ اُتھے اچھی نہیں سکنا
 محمدؐ اتنی دُوری پر جادو چلائی نہیں سکنا

کرو زندگی بسر مائی میں مکے مڑ کے جانا یاں
 ضروری حکم خالق نا میں لوکاں گی سُناناں یاں
 بڈھی آکھنی بچہ دس کہہ ذات تواری ہے
 کدے فروی ملیں بچہ دے نی شوق مھاڑی ہے
 پہلائی تکی تے تواری مھاڑا دل ایہہ نہیں چاہنا
 ٹگا روہ مھاڑے سنگ بچہ چھوڑ مکے مڑی جانا
 جے جانا ایس مڑی بچہ مھاڑا اک منی جا آخھا
 مکے نے اُس جادو گر تھیں بچیاں دسی تے پاسا
 کدے تقدیر مکے سوہنیاں ہووے مھاڑا اچھنا
 توں اپنا کھرگی دسی جا میں اُتھے تگی ملنا
 مھاڑی ایہہ گل چھیکو نی بچہ دل سنگ سنی جایاں
 مکے نے اُس جادو گر تھیں بچہ جان بچایاں
 بڑی تاکید کرنی یاں مھاڑی گل دل نے بچ باہیاں
 محمد جادو گر جیہڑا توں اُسے کول نہ جایاں
 محمد مُسکرائی تے اگوں بڈھی گی فرمانے
 اُس مِلساں یا نہ مِلساں اس گل گی خُدا جانے

اصل پچھیں محمد مصطفیٰ ہی ناں مھاڑا ہے
 مھاڑا جادو ایہہ ہے بس پہنار چائی آندا تو اڑا ہے
 جہاناں دواں بچ مائی میگی رب نی عنایت ہے
 دُنیا بچ پہنائی ہو رِ عقبی بچ شفاعت ہے
 توں جسے ڈرتھیں نٹھی ایں میں اُوئے نُو رِ وحدت نا
 خدا نا پہچیا آیاں میں ہاں والی صداقت نا
 اے مائی سچ دس میگی میں کہہ جادو چلایا ہے
 مھاڑا جادو ایہہ مائی تُساں نا پہنار چایا ہے
 تُساں اکھیاں نے سنگ تکیا میگی تُساں نال مائی آندا
 مھاڑا جادو ہے کہ مائی تُساڑا پہنار چائی آندا
 اعلان وحدت نا کرنا یاں خُدا گی اک جانو تُس
 اسلام اک دین سچا ہے اے گی حق منو تُس
 خدا پتھر نا، ہر ہر کمر نے بچ لوکاں بنایا ہے
 اس بے جان پتھر گی شریک اُسنا ٹھہرایا ہے
 ایہہ بُت پتھر نے اک پوٹہ جگہ تھیں ہل نہیں سکے
 انہاں گی چائی کھڑیا جانا قدم اک چل نہیں سکے

ہے کائنات سب اُسنی اوہ ہر شے نا خالق ہے
 اُچاتے نیواں کرنا ہے اوہ خود مرضی نا مالک ہے
 اوہ رب ہے گل جہاناں نا بڑا ہی شان آلا ہے
 پتھر نے بچ اوہ کیڑے گی روزی پہچان آلا ہے
 حیاتی موتی نا ، مالک جسی چاہے کرے فانی
 جے چاہے اوہ گدا گرگی لوائے تاج سلطانی
 فقط سجدہ اُسے گی ہے محمد پر سلام آسیا
 محمد ہی نی خاطر گل خدائی نا نظام آیا
 خدا نا، نور ہے بے حد بڑا بہوں بڑا اللہ اکبر
 محمد ہے رسول اللہ خدا تھیں دُورے درجے پر
 اَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ نُورِيْ اِيْهَ مَرْضِي الْهٰی ہے
 وَالْخَلْقُوْ كُلُّهُم مِّنْ لَّنُوْرِيْ کائنات بنائی ہے
 زمیناں آسماناں گی رب ہی بنانے آلا ہے
 فقط بندگی اُسے نی ہے جیہڑا باری تعالیٰ ہے
 اسے مائی پیار سنگ رہنا میں لوکاں گی سُنائیاں
 رہو اتفاق سنگ سارے میں اِیہہ جادو چلانا ہاں

مھاڑا جادو جیہڑا مائی نظر تو اڑی نے باندے ہے
 تْساں سنگ میں رُئی آیتساں تھیں کچھ نہ اوہلے ہے
 سُنی گلاں نبی نیاں خلق پرھیاں مائی بڈھی بولی
 تو اڑی سوہنی عادت تھیں میں صدقے بچیا کہولی
 میں صدقے یا رسول اللہ مھاڑی اکھاں نے نظارے
 رہواں گولی تو اڑے درنی قبیلے چھوڑ میں سارے
 لہجے غفلت نے پردے بچ میں حق باطل پچھانیا نہ
 تْساڑا دین سچا ہے میں لاعلمی تھیں جانیا نہ
 رسول اللہ فی خدمت بچ اوہ بڈھی سر نیوانی اے
 پڑھی کلمہ نبی نا بڈھی مُسلمان ہو جانی اے
 نبی نے قدم چٹھنی نالے تکتی ذات نورانی
 توں سر نا تاج لا ثانی کراں لکھ جاں قربانی
 ہوئی ایہہ بکھ قبیلے تھیں نبی نی بن گئی گولی
 بُتاں گی چھوڑ دتا ہور الا اللہ سی کہہ بولی
 ہوئی اسلام بچ داخل نبی راضی خدا راضی
 خدا تعالیٰ بخش دتے گناہ اُسے جیہڑے ماضی

مھاڑے مالک نی مرضی بچ دخل احمد نا وی آیا
 کیتا جو وی محمد نے خدا گی وی پسند آیا
 ادھر بُڈھی نے دل بچ خوف احمد نا ہی باہنا ہے
 ادھر بُڈھی نی ہمرائی محمد گی چلانا ہے
 نرالے راز خالق نے دلاں نے پھیت گی جانے
 بڑا ہی رحم آلا ہے کھری کھوٹی گی پچھانے
 جسی قُرب دنیا چاہیے تے توفیق دینا ہے
 جے شاہی کھنا لوڑے تے پل بچ کھس لینا ہے
 عطا کر قُرب اپنا یا خدا محابے محمد نے
 اِس گی سرخرو کریاں طفیل حبیب احمد نے

موجاں عشق نیاں

انا الحق آپو ہی بولے
 چمکھو ہوراں نے سر چھولے
 ہر رگ رت ماسے رل جائے
 ہو نا جدوں اواز ہ آئے
 شاہ منصور سولی چڑھ جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 کلمہ اِلا اللہ تک پڑھیا
 استھیں اگے کجھ نہ اڑیا
 مولویاں گی غصہ چڑھیا
 سرمہ پر چا فتویٰ جڑھیا
 سرمہ گاٹا آپ کپائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں

شاہ شمس تبریز نما نا
 مچھی دینیس نال پکانا
 نیا یار نا سا فرمانا
 آپ پیالہ ڈوبلی جانا
 شاہ شمس نی گھل لوائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 اک عشق نی بھانڈ بالے
 آ غریب فرہاد گی ٹھالے
 شاہانے کھر نظراں لائے
 شیریں گی دل بچ بسائے
 تینشہ پوڑی پہاڑ کھنائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 نہر پہاڑوں ہوئی جاری
 شیریں مرگئی گپ کسے ماری
 لگی ضرب فرہادے کاری
 مَر گئی دلبر جان پیاری

تینشہ سر پر آپ چلائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 چاہن نہیں جدائی ہوئی
 سُنیا جد شیریں ہے موئی
 جس تن لگے جانے سوہی
 عشق نہ دینا ماسہ ٹھوئی
 آپو اپنا لہو بگائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 دتی جان فرہاد نماں
 شیریں گی جا گل سُنانے
 مری گیا فرہاد دھگانے
 شیریں گی جا سارے بانے
 مار کٹار شیریں مرجائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 خون فرہاد نا گُوہلے بگیا
 شریں نے خونے بچ رلیا

لہو عاشق ، معشوق نا تکیا
 مرنوں بعد نہ بکھ رہئی سکیا
 لہو رلی تے بکنا جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 مچھی تل مہنوال سا کھڑنا
 جائی سوہنی نے اگے تہرنا
 بچ دریا طغیانی آئی
 اُس دن مچھی نہ پگڑائی
 پٹ اپنا کپ تل لیجائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 ماس پٹے نا تل کے کھڑیا
 سوہنی نے مَنہ اگے تہریا
 سوہنی نال صوداں کھائے
 رات ہنیری پرکھ نہ آئے
 سوہنی آکھے سن مینوالا
 اگے نالوں ماس نرالا

اج سواد عجیبہ آئے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 مہنوال آکھے نہ چُچھ پیاری
 دریا پنج سی کانگ غباری
 مچھی کوئی نہ ہتھ سی آئی
 آندا ماس میں تاں بدلائی
 سوہنی آکھے ماس ہے وکھرا
 نہ ایہہ لکڑ نہ ایہہ بکرا
 ناں لائی میگی دسیا جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 دس تھیں مہنوال کچرانا
 سوہنی تھیں ساء راز چھپانا
 سوہنی چکھن نی ضد لائی
 دس ایہہ کس نا ماس آندائی
 دسنے تھیں مہنوال شرمائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں

سوہنی مُر مُر پچھے حالا
 کیس نا ماس ہے دس مہنوالا
 چجر دسیں نہ میں چھوڑاں
 اصلی چھپا راز میں لوڑاں
 سوہنی چھیکو راز گھلائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 پٹ کھولی مہنوال نے دسیا
 اُتھوں اپنا ماس میں کپیا
 سخیاں ہتھاں کسرح جاساں
 سوچیا تن نا ماس پکاساں
 اج دلبر تن نے بیرے کھائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 مچھی پٹ نی کپی ہوئی تکی
 سوہنی سمجھی ایہہ یاری پکی
 سوہنی ایہہ گل دل بچ ٹہالے
 جیہڑا تن نا ماس کھوالے

میں وی تن من کراں حوالے
 ہُن میں استی یاں ہر حالے
 مہنوال گی سوہنی گل سنائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 دریا ٹپی توں اچھنا رہیا
 رات ہنریاں کانگے پیا
 ہُن توں دوئی وار نہ اچھیاں
 میں ہُن آپو اچھیا کرساں
 سوہنی ٹپ دریاؤں جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 کہڑے اُپر دریا بچ تَرنی
 جائی دیدار سجن نا کرنی
 کانگوں ہر گز مول نہ ڈرنی
 یار نے پچھے جینی مرنی
 چڑھی کہڑے پر تاری لائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں

جد دوئی راتی ویلا آیا
 چہٹ ننانوں کھڑا چھپایا
 کیہڑا پکا چائی کپا رکھیا
 سوہنی تھیں ایہہ راز سا چھپیا
 کچا چائی دریا پر جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 سوہنی جاں کہڑے کی تکیا
 کہڑا کچا ہے تکی لکھیا
 آکھن لگی توں نہیں پکا
 توں کچا مھاڑا عشق نی کچا
 چڑھی کچے پر ترنی جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 چچر توڑیں سمجھنا تریا
 دریا پنج بشکار جا ، گلیا
 غوطے ہن سوہنی گی لگن
 پار دندے تھیں تکی سجن

لاش سوہنی نی رُہڑنی جائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 رُہڑنی لاش تکی مہنوال
 کدھ ندی بچ ماری چھال
 اوہ وہ رُہڑیا نالو نال
 زندگی ختم ہوئی اِس حال
 لاشے گی لاش کلاوے بھائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 قیس تے مجنون ناں دھرایا
 عشق لیلیٰ بچ قابو آیا
 تتیاں ریتاں نے بچ سڑنا
 کدھرے جا جنگل بچ بڑنا
 اوہ لیلیٰ لیلیٰ پیا بلائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 لیلیٰ کھر بچ لہو چھڑایا
 مجنون پہاڑیں ڈیرا لایا

واقف راز نہ مجنون آیا
 کبھڑی رگ تھیں لہو کڈھایا
 اوہ مجنون نی رگ لہو بگائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 صاحبان گی وی ایہہ سہ لڑیا
 مرزے جوگی منتر پڑھیا
 حیلے چارے کبھڑے کرنا
 اوہ کپڑے رنگی تے جوگی بننا
 کن سلائی تے مُندریاں بھائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 سیف ملوک تے بدیع الجمالے
 کھڑیا کوہ قافے کس حالے
 بچ سمندر ٹاپو ٹلے
 آدمیاں نہ وں نہ چلے
 اوکھی کہانی آن پھسائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں

سب نے دُڑ نال پلے
 اُچیاں اُچیاں ماڑیاں لنگھے
 دیواں وادی بچ کنگے
 اپیر فضل خدا تھیں منے
 پنچ پنچھی نال پُجھائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 مگر مچھاں تے سنگساراں نا
 خوف درندیاں ہزاراں نا
 نال دیواں نے جنگ کرانا
 آدم کہہ کر سکے نمانا
 باغ ارم بچ آن پچائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 کسی پُنوں ہیر تے رانجھا
 کاز انہاں نا اکے سانجھا
 اس تتے تے پھیریا مانجا
 جس جس پیتا عشق نا کاجھا

قتل کرائی بھگڑے بھائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 جس جس اسنا کیتا کھہڑا
 حال انہاں نے تے کھہڑا
 جانی جتھے ایہہ ہوئے چیرا
 اُتھے ہی سخنا کیتاں بیڑا
 ایہہ روگ لگی تاج تخت چھڑائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں
 بازی لاناں کدے نہ چہکی
 جس ہے ماری عشق نی پھکی
 کوئی نہ اس گی ٹیری ٹہکی
 لوڑ کیتی جس دل تھیں پکی
 یار اُس گی اتس سینے لائے
 واہ واہ موجاں عشق نیاں

گیدڑنی پہینگ

بڈھے پنج بیل اساں کدواں نی لائی
 کول سا اک بوٹا بیل اُس پر سی چڑھائی
 لوے لوے کدواں جیہڑے لاہی تے پکانے رہے
 چاولاں تے روٹی نال مزے لائی کھانے رہے
 بیلے نال کدواں سے کُجھ کڑوے ہوئی گئے
 گلی نہیں سن سکے پک پروڑے ہوئی گئے
 بیلے نال سا چنگا باٹا کدو اک جچھنا
 اُس کدوے توڑی بندے نا ہتھ نہیں سا بچھنا
 گیدڑ سا اک پُہکھا ہویا بوٹے کول جانا
 لڑکے ہوئے کدوے کئی نظر بہلا بھاہنا
 اچیرے سا کدو گیدڑ بچھی نہیں سکيا
 گیدڑ سوچے اج میں ناکامی نہ مُنہ تکیا

زور کری اُچھلیا تے بچھیا کدو تک
 سار ا مُنہ کھولی ماریا کدوے گی چک
 کدو سا کر وڑا پکی ہويا نا سا باٹا
 گیدڑے گی پین لگا زندگی نا کہناٹا
 جتنا سا مُنہ کھلی سکنا اتنا ماریاس چک
 استھیں ہور نہ مُنہ کھلنا سا کھولے کتھے تک
 باٹے کدوؤں بچ دند پھسی گئے لڑکن لگی پیا
 پہینگے آروں اُتھے ہی لارے کھانا رہیا
 لتاں پیر مارنا تہ لارے پے لگنے
 گیدڑ گی موتو نے پر سے ہُن بگنے
 گیدڑ اج چڑھی گینا پہنگے نیاں لاریاں
 کتھے جائی پھاہے لگا پہکھے نیاں ماریاں
 لڑکیاں ہوئیاں اُتھے ہی گیدر گیا مری
 کدو تھیں دند نکل نہ سکے ماریا چک پرھی
 ہوا سنگ بوتا ہلنا بیل وی کھانی لارے
 کدو بچ دند کھبے نے لتاں گھلیاں چارے

اُسی چھیاں تکی گیدڑ ہور وی نیڑے اچھنے
 لڑکے ہوئے گی کول اچھی گھوری گھوری تیکنے
 ایہہ بچارہ مویا ہویا اتھے ہی لڑکنا
 گتھے جائی ٹنگن ہویا پُہکھے سنگ چھڑکنا
 باقی گیدڑ آکھن ایہہ کوئی امیر زادہ ہے لگنا
 پہنگے اُپر چڑھیا ہویا پیا مزے سنگ چُچھنا
 دند پھسے نے کدوے نے بچ بیل ہوا سنگ ہلنی
 گیدڑ اُس بیل سنگ ٹنکیا پہینگ دبا سٹ چلنی
 باقی گیدڑ ہانگن تھلے اُس گی واماں مارن
 تُوں بھن آتے اس وی چھاں تہرتی پے لتاؤن
 کہہ جواب دیئے مریا ہویا کوئی جواب نہیں کرنا
 آکھن بڑے عہدے آلا ایہہ فالتو گل نہیں کرنا
 کہ اندازہ دُوروں تنکن آلیاں گی ہوسکنا
 پتہ اُسے گی ہونا جیہڑا اوکھی کہاٹی پھسنا
 اوپریاں گی خبر نہ کوئی حال کہ اِسا ہویا
 اوہ آکھن ایہہ لارنے کھانا ایہہ بچارا مویا

سیک اگی نا چلہا : جانے بچ جس ہے اگ بلنی
دروں تکن آلے آکھن لو اساں گی لگنی
اک گسے نی اوکھت گی ہور دوا کے جانے
اِس پتہ اُسے گی ہونا اوہ جانے جو چھانے

ترانہ پہاڑی

اُٹھ پہاڑیا شیر جونا وے
 تُوں جیناں رو پہلوانا وے
 ایہہ دیس توڑا علی وے
 تو اس دیس نا بسنے آلا وے
 اس دیس نا توں رکھوالا وے
 اس دیس گی تُوں چمکانا وے
 اُٹھ پہاڑیا شیر جونا وے
 تُوں جیناں رو پہلوانا وے
 تُوں تے ہے وطنان نی شان
 توڑے پنج وطنے نی جان
 وطنی حُب ہے اک ایمان
 توں ہئیں دیس نا سہرا گانا وے

اُٹھ فجری توں ہل بائی کر
 چُن بین چنگے بیجائی کر
 مک چاول کنک کمائی کر
 کر پورا غلہ دانا وے
 چا سنجھ پلانہ باڑی جاء
 کر باہیاں پیداوار بدھا
 کر خُوب کمائی شان بنا
 من رائیاں پوڑ پیمانہ وے
 جُل پہاڑیا شیر دلیرا وے
 معاذاں پر لائی ڈیرا وے
 رکھ اسلح نال کھیرا وے
 تُوں دُشمن دُور نسانا وے
 جتھے توپاں ٹینک نہ جائی سکن
 نہ جہاز امداد پہجائی سکن
 نہ ہور ذریعہ لائی سکن
 اُتھے ٹینک توں خود توپ خانہ وے

اس	دیس	نہ	خاطر	جمیائیں
اس	دیس	نی	خاطر	پلیائیں
توں	فتح	نا	دیوا	بلیائیں
توں	دُشمن	مار	مکانا	وے
توں	پہاڑیا	شیر	لڑاکا	وے
توں	ملیا	ٹہری	ٹہاکہ	وے
توں	سب	دُنیا	گی	پہاکھاوے
بیڑا	مُلک	ہے	توں	تمہانا
توں	سانجھا	ساریاں	ذاتاں	نا
توں	چنئیں	کالیاں	راتاں	نا
توں	حامی	گل	جماعتاں	نا
تگی	اُچے	اُتس	بُلانا	وے
اُٹھ	پہاڑیا	شیر	جوانا	وے
توں	جیناں	رو	پہلوانا	وے

وقت

سارے سُنو اکٹھے ہوئی وقت غنیمت جانو
 ہر اِکس نے دل نے اندر تارِ محبت تانو
 وقت سرے نی چنگی کیتی وقت پیاں کم اچھسی
 وقت گیاں پچھتانا پیسی ویداہتہ نہ لکسی
 وقت سرے بے راہی کیتی وقت آیا تے کپیس
 بے تُوں اپنا وقت کھڑایا ہتھ لوکاں نے تکیس
 ٹُریا سفر سو قتہ جیہڑا پُہتا جائی سویلے
 چر کا پینڈے پیا جیہڑا بچھنا اُس کویلے
 وقت نال کمائی کیتی اوکھا سوکھا ہوئی
 اُس ویلے کم اچھی جتھے ہور نہ پکرے کوئی
 آیا ہويا وقت گمایا فر ڈاہڈا پچھتاسیں
 وقت گیا، نا ہتھ نہ اچھسی بے لکھ پاسے جاسیں
 وقت نال مقدر جاگن کر یاہمت بھائی
 فراتس ایہہ کہڑی نہ لہھسی ہتھ اساں نے آئی

لیکھ، مقدر، نصیب

جسویلے رب بھاگ جکانا ڈرہ نہ لگنی دیری
 سچی تھیں جے چائے مولا کرے سونے نی ٹھیری
 جدوں نصیب سبھلے ہونے مولا کرم کمانا
 سٹے ہوئے گی حصہ اُسنا چھولی پنج پہچانا
 چمکن جدوں مقدر سبجناں ٹلن تمام بلائیاں
 ابکدم کرنا دُور خدا وند تکلیفاں سر آئیاں
 جے کدے قسمت پنج ہو یا سکھ خُدا نے پاسوں
 اوہ جینا ہے بہتر جینا رب سچے نے آسوں
 جے دُکھ پنج مقدر آئے پہانویں لاؤ چارے
 دُکھ اُسنے پنج فرق نہ اچھسی چان سرے پر سارے
 جدوں مقدر اچھن سو بنے اس پنج مقصد ہونا
 کھوٹے ہون نصیب نذیرا پئے عُمر نا رونا

بندگی

بندہ بندگی نال ہی ہونا اے جے بندگی نہیں تے کجھ وی نہیں
 سب کجھ زندگی نال ہونا اے جے زندگی نہیں تے کجھ وی نہیں
 اک بدنوں بندہ نہیں بننا بندے بچ خوبی ہونی ہے
 کردار جے اُچے نہ ہوئے خصلت نہیں چنگی تے کجھ وی نہیں
 آئی جان خزانے دُنیا نے اک بندے نے ہتھ جتنے وی
 ایہہ مال خزانے کس کاری علم دولت نہیں تے کجھ وی نہیں
 بندہ بندے نال احسان کرے لے نی کنی تھیان کرے
 مسکیناں اُپر ترس نہیں دل شفقت نہیں تے کجھ وی نہیں
 وہے تہوم زمانے بچ جس نی تے پھنے خان وی اکھوائے
 شرافت تے ہدایت نہیں جے عزت نہیں تے کجھ وی نہیں
 مذہب اپنا ضمیر اپنا عمل اپنا عقل اپنا
 شریعت تے طریقت نہیں حقیقت نہیں تے کجھ وی نہیں
 ایہہ سب کجھ تاں ہی لکھی گاہے مالک نی رضا ہوئی
 اُس سر پر جے رب سچے نی رحمت نہیں تے کجھ وی نہیں

نصیحت

جے چنگا بننا چاہناہیں چنگیاں فی مجلس کریا کر
 گل چنگی جیہڑا وی دسے اوہ بچ دماغے تہریا کر
 جے اُچا ہونا چاہناہیں ہر اک تھیں نیواں ہوئی جا
 کر سیوا نکیاں بڑیاں ذیساہ نیک نیتی نا پڑھیا کر
 ہر اک فی عزت کر پھلیں جے اپنی عزت چاہناہیں
 اس قوم فی خاطر جیہڑا کر اس قوم فی خاطر مر یا کر
 ہر اک دے بچ جے بسنا نظراں بچ سوہناں رہناہیں
 ہر اک فی خدمت کر پھلیں ہر مندی گلوں جریا کر
 جے شان اُچیری چاہناویں تاں اس گلے پر پہرا دے
 علم دینی تے دُنیاوی گی بس مرنے توڑیں پڑھیا کر
 اتفاق وی رکھ احسان وی کر جے قدر بنانا چاہناہیں
 حق سچ تے کر انصاف اِتس ہر ویلے رب تھیں ڈریا کر

چنگیائی

آپو چنگا ہر کوئی چنگا آپ مندا جگ مندا
 بُری نظر آ لے گی ہر گز کوئی نہ دِسا چنگا
 مندی نیت آلا جیہڑا ہر گی مندیاں جانے
 بے یقیناً دوے اُپر کدے یقین نہ آے
 جیہڑے چنگی نیت آ لے ہر گی جانن چنگیاں
 ہین ننگے کردار جہاں نے ہر گی جانن تنکیاں
 آپو عزت آ لے جیہڑے عزت ہوراں نی کرنے
 اپنی عزت نہیں جہاں نی ہوراں نی لٹ کھڑے
 بے عزتے نی عزت کرنی تھوہر دودھے آرلانی
 کر اُسنی وی عزت بے تُوں خود عزت کروانی
 صبر تحمل آ لے جیہڑے ہر کے بچ جرنے
 بے صبرے تڑچھن لگنے ہر کم تاویل کرنے
 شرم نصیب جہاں گی ہوئی پردے رکھن ہوراں
 اپنے اپنے ساتھ نذیرا چور لن سنگ چوراں

دُعا

اس قوم گی اے مولا جینے نیاں لوڑاں دے
 روح اسرح نی پیدا کر دل جذبے کروڑاں دیئے
 انہاں پہاڑی جواناں گی ہمت دے جُرت دے
 کوہ طور اُڈائی سٹن انہاں اسطراں نی طاقت دے
 سارے بخت سبلے کر کردار وی اُچے دے
 کچھ قوم نے لہو ڈوہلن دل اتنی محبت دے
 جس پاسے ایہہ مُنہہ موڑن سب رستے سبھلے کر
 ساری تھرتی ہلائی سکن انہاں اتنی تُوں قوت دے
 انہاں اتنی اُچائی دے اسمان وی نیواں دے
 عقاب وی راہ تکے ربا اپنی حمایت دے
 ساری بگڑی بنا مولا دل خوشیاں ہزاراں دے
 راہ عرشاں تھیں جانی گزرے اُچی اتنی مسافت دے

دُشمن وی نہ دُشمن رہیہ ہوجاں سارے دوست
 بیگا نا نہ کوئی دہسے سوہنی نظر اخوت دے
 سب علم خزانے دے عزت وی دے عظمت دے
 سُنے اُس تماہاں گی ایمان فی دولت دے

☆☆

دوگانہ

گیرا..... پہاڑاں بچ دہسنی نیں اینیاں گڑیئے
 پری کوہ کاف بچ جیاں گڑیئے
 دُور دُور رہنی، عییں توں کیناں گڑیئے
 تکی تکی تنگی میں تے جیاں گڑیئے
 کُروی..... پہاڑاں بچ خوش ہوئی بساں گیریا
 بُوٹیاں نی چھاواں ہٹھ رساں گیریا
 تازی ہوا ٹھنڈے پانی دساں گیریا
 دل ہونا تازہ پئی ہساں گیریا
 گیرا..... تُوں ہیں مھاڑے دے نا آرام گڑیئے
 سنگی توں ہیں مھاڑی صُبح شام گریئے
 تُوں ہیں مھاڑے واسطے انعام گڑیئے
 توڑے نال زندگی تمام گڑیئے

گڑی..... کرنہ بہانے گلاں چھوڑ گیریا
 اگے اگے دوڑ پچھوں چوڑ گیریا
 جُوی جائے جدوں چنگا جوڑ گیریا
 زندگی سُنہری توڑوں توڑ گیریا
 گیرا..... جے تُوں ہوئی جائیں وفادار گڑیے
 سَکھی ہوئی جانا کھر بار گڑیے
 رونقاں توں لائیں بے شمار گڑیے
 میں توں زندگانی نی بہار گڑیے
 گیرا، گڑی..... آنا اس دویے اک جان ہوئی جاں
 پہاڑی بولاں دویے اک زبان ہوئی جاں
 اکہدوے اُپر قربان ہوئی جاں
 پیار بچ دویے اُچی شان ہوئی جا

فراق

میگی ٹھا کو رو کو کوئی نہ اج نال پیارے جان دیو
 دل ڈاڈا دکھیا ہویانا، دلبرگی حال سناں دیو
 لائی تکیہ سوہنا بھی ریا دکھ درد ہزاراں دئی گیا
 عمرے نا رونا پئی گیا اج سارے درد بندان دیو
 دل اندروں ڈاڈا دکھنا ہے جیاں سنی لکڑی تھکنا ہے
 ہر ویلے متاں سکھنا ہے سوہنے گی سینے لان دیو
 ہر ویلے تساریاں تاہنگائیاں دل غم نیاں چڑھیاں کانگائیاں
 لائیاں درد بچھوڑے ساہنگائیاں اکواری دل پر چان دیو
 تک حال کہہ مھاڑا ہویا نا، دل درداں نال پرویانا
 نہ جینا تے نہ مویا، ناہن سارے درد بندان دیو
 پئی بچ کلجے آری جی، ایہہ ڈاڈی سخت بیماری جی
 کوئی دوا نہیں لگنی کاری جی، اک زہر نی پھکی کھان دیو

تک اندروں سینہ سڑی گیا کوئی صدمہ اندر بڑی گیا
 میگی سپ عشقے نا لڑی گیا، کوئی چہانہ چٹا کران دیو
 دُکھ درد کچر تک سہساں گا، تن من قربانی دیساں گا
 میں نال اُنہاں نے رہساں گا، اس دِل دُکھیے گی پہان دیو
 نت پیڑ کلیجے پنی اے، اک پل آرام نہ دینی اے
 دِل تاتنگ ہمیشہ رہنی اے، اج تاتنگا دُور لٹان دیو
 ایہہ دِل درد ال سنگ کٹھانا سینے بچ درد چمٹانا
 اوہ دلبر مٹھاڑا رُٹھانا، اج دلبر یار منان دیو
 دلبر نے بیڑھے جاساں گا میں اپنا حال سناساں گا
 نذیر غماں بچ نہاساں گا، گل اکے الفی باہن دیو
 میگی ٹھا کو رو کو نہ کوئی اج نال پیارے جان دیو
 دِل ڈاڈا دُکھیا ہو یا نا دلبر گی حال سنا دیو

الوداع الحاح

ٹر پئے اج مہمان نبیؐ دے کر کے سفر لمیرا
 دعوت ہوگ قبول تنہاندی کرو عرب دل پھیرا
 ایہہ مہمان رسول اللہؐ دے ٹولی ٹولی جان دے
 دل وچ عشق پیارے والا ہنجوں ہار پروندے
 مرضی نال بلاوے جسٹوں ہوندی سدھ حضوروں
 چھک لے جاندا امر خدائی بے شک دُوروں دُروں
 آپ محافظ رب تبارکِ نبیؐ دیاں مہماناں
 سو پنو سب گجھ رب سچے نوں نالے بال ایانا
 ہر دو طرفوں خیراں ہوں رحمت ہوگ خدا دی
 ٹر پئے مہمان نبیؐ دے دیو مبارکبادی
 ہوئے سفر سلامت پورا رحم کرے رب باری
 دل وچ ہر دم جاری رہوے پاک نبیؐ دی یاری

نال آرام پہچاوے مولا پاک نبی دے درتے
 حج بیت اللہ کر کے پورا خیریں واپس پرتے
 پاک نبی دے روضے اُتے پڑھو درود سلاماں
 کہنا شامل کرو افس نوں اپنیاں وچ غلاماں

مقدر

کچر توڑی غریبی اپنے پیراں گی جمائی رکھی
 کچر توڑیں کسے مظلوم گی ظالم دبائی رکھی
 جدوں پھرنے تیاڑے نیک فر دُکھاں تھیں سَکھ لہنے
 کوئی حاسد کچر توڑیں حسد فی تاک لائی رکھی
 اکھیاں ٹھوٹیاں ہویاں وی لہے لاجہاں گی
 اُنہاں فی جاگنی قسمت گی فر کہیڑا ہٹائی سکسی
 جہاں گی رون لبھائے اُنہاں نے ہاسے بھل جانے
 کچر توڑیں کسے نے درد گی کوئی ہور جانی رکھی
 کسے گی رازِ دل دینا حیاتی نال تہو کھائیے
 پہانویں سکا ہی دہے اپنا کچر توڑیں چھپائی رکھی
 بنا سو جسگی اپنا اوہی بن جاسی گا بیگانہ
 کیہڑا دوے نے مونہوں بچ سدا ہتھ اپنے باہی رکھی

نکے دشمن بیماری گی کدے کمزور نہ جانو
 بنی نھو راک چھالا پوری زندگی ستائی رکھی
 چنگے بوٹے نا پھل چنگا پہانویں اوہ پھلنا و ہے تھوڑا
 دریاں نے گھنے ڈوڈے کیہڑا سنا بھی تے لاء ہی رکھی
 کدے دولت خزانے تھیں چنگے کردار نہیں لہنے
 چنگا کردار اُسنا ہے جیہڑا سوچی بنائی رکھی
 پلہا کرسیں پلہا ہوسی بُرا کرسیں بُرا ہوسی
 بُری نیت نا پھل مندا سدا کہاٹے لوائی رکھی
 جیہڑا تنگی نے بچ پکرے اوہ ہوندا ہمدرد اصلی
 خوشی تے عیش نے ویلے تے ہراک سنگ رلائی رکھی
 دُکھاں درداں غماں اندرتوں بن پہال دکھئے نا
 تواڑے عمل نامے بچ ایہہ نیکی رب لکھائی رکھی
 ایہہ بے پروائی مولانی گدا گر کی تخت بخشے
 اُس اُسنی رضا ڈاڈی تخت تھیں بخت باہی دسی

عشق

اک مھاڑے کولوں بُھل ہوئی بچ عشق بزارے جانی تے
 اک سودا دل نا کیتا میں کسے بے پرواہ سنگ لائی تے
 ایہہ ستا جانی کیتا ساء پر پہانہ چکھیا میں پہلیں
 ہر مہنگے کولوں مہنگا اے میں آپ ڈٹھا ازمانی تے
 اک تیر نظر ناماری تے دل اندروں مھاڑا کڈھیا نے
 دل لٹی دلبر ٹری گیا نہ کھڑیا مل چکائی تے
 ایہہ مہنگا سودا عشقے نا میں کیتا نال پہلناوے نے
 میں پھل سمجھی تھہ باہیا سا اُس چھوڑیا چوہے لائی تے
 اس عشقے نے کم ہوڑ ڈٹھے جیہڑے شائد سے اوہ وی چور ڈٹھے
 منصور گی سولی چاہڑیا اس مروایا پہیت چھپائی تے
 سر تھوئی بازی ایہہ لانا ٹہا اسی جیہڑا وی چڑھیا
 شاہ شمس نا کے کے حال کیتا اُس ٹٹھی کھل لوہائی تے

اس سوتنی گی مجبور کری کچے کڑھے اُپرا سوار کیتا
 کیتا اُسنی جان نا سودا اوہ وی دریا بشکار پہچائی تے
 سرمہ وی کلمہ پڑھیا سا گل سچی اُپر اڑیا سا
 اس عشقنہ اُسنا وی دسیا سر تہڑ تھیں بکھ کرائی تے
 جیہڑے گا ہک بنے سن عشقے نے انہاں کھیڈی کھیڈ حیاتنی
 نذیر آرے سنگ زکریا گے اپنا آپ چرائی تے

دُنیا

ایہہ دُنیا تماشہ نہیں نہ موج نظارا اے
 عبرت نی جگہ دنیا اک پل نا گذارا اے
 ایہہ کوٹ قلعے سارے اُچے محلاں نے مینارے
 نہ شاہاں نی شاہی ر ہنا جگ فانی ایہہ سارا اے
 سامان ایہہ دُنیا نے سارے ہی برہم ہوسن
 اتھے اچھناتے جانا ہے پہنگے نا ہولارا اے
 اتھے حرص تے لالچ ہے اتھے حسد بخیلی ہے
 تھوکھاتے دغا دُنیا ایہہ تے گُوڑائی لارا اے
 غم درد تے تکلیفاں اتھے ہور سیاپے نین
 ایہہ دُکھاں نا کبر دُنیا سُکھاں تھیں کنارا اے
 اک نیس خوشی تکی عمرے نی غمی آئی
 اک پاسے بیاہ شادی دوے پاسے پنڈھارا اے

اک جمیا نکا جاتک خوشیاں بچ میل ہوئے
 دُورے فوت ہويا دیہنسر پیا غم نا کسکارا اے
 ماء موئی میہڑا ہويا پیو مويا یتیم ہويا
 رنگ کالاتے پئے رُلنے بس رب نا سہارا اے
 مرنا تے ہے راہ حق نی زندگی بچ نیکی کر
 اتھے اتس نہ فر مُونا عاقل گی اشارہ اے

شکوہ

تُوں بے شک ہیں قدرت نا
 مالک خدایا پتہ نہیں ایسہ چکر چلانا کییاں ہیں
 بے کساں تے یتیمیاں گی دتئی غریبی
 گدا بُو ہے بُو ہے منگنا کییاں ہیں
 کییاں گی غنی تے تو نگر بنایا گجھاں گی تُوں ہے بادشاہی دتئی
 گجھاں گی فقیری غریبی دتئی تے ہر جگہ بچ رُلانا کییاں ہیں
 جے آپو تُوں روزی رساں ہیں سباں ناں
 تے ناں اپنا رزاق رکھیا ہو یا ہے
 گجھاں گی گدا گر بنائی تے ربا
 در در تھیں دھکے لوانا کییاں ہیں
 شہنشاہ گی پل بچ گدا گر بنائیں
 گدا کرنے آ لے گی دیں تاج شاہی

نوہائی تے سر بادشاہاں تے خُدا یا
 غلاماں تھیں گردن کپانا کییاں ہیں
 رنگ رنگ نے کھانے کجھاں گی کھولیں
 کجھاں گی تُوں پُھلاں نی سبجیں سولیں
 کجھاں گی رُکھا نالے تھوڑا دئی تے
 ننگی تہرتی اُپر لٹانا کییاں ہیں
 کنیں صحت مند ہٹے کٹے بنائے کدے
 درد سرگی وی ہو یا نہ ماسہ
 کییاں گی عمر نی بیماری دئی
 تے حیاتی دُکھاں بچ لنگھانا کییاں ہیں
 کجھاں گی تُوں عشق مجازی دئی
 تے کھمبے ہوش نالے بنائیں دیوانے
 معشوقاں گی رکھیں دوراڑے ہمیشہ
 تُوں دیں شان لا پروائی نی نالے
 وصل نیاں تاہنگاں لائی عاشقاں گی
 تیراڑی تے راتی روانا کییاں ہیں

سوئی تے مہنوال ، فرہاد شیرین بکھو بکھ
 تماشے بنائیے انہاں نے
 حیاتی نے بچ نہ وصالوں نوازے کلاوے
 لاشاں گی فر لوانا کیاں ہیں
 رنگا رنگ ایہہ دُنیا بنائی تُوں ربا
 میں پرکھی کہ چھیکڑ دکھاں نا ہی کمر ہے
 اتس نے جے دل فی دوائی نہیں سی
 تے فر زخم گھجے تُوں لاتا کیاں ہیں

تاہنگ

بجن جی سوہنی صورت گی چھپائی رکھسو کچر توڑیں
 ملن فی تاہن دل مھاڑے گی لائی رکھسو کچر توڑیں
 ہجر فی رات کالی ہے میں کشاں کس طرح دلبر
 بے ملسوتاں کدوں توڑیں جدائی رکھسو کچر توڑیں
 تساری یاد ہر ویلے مھاڑے دل گی ستائی رکھنی
 دکھاں درداں فی اک سینے گی لائی رکھسو کچر توڑیں
 محبت نا ، میں ہاں بیمار جس نا کوئی نہیں چارا
 مھاڑے درداں نے زخماں پر دوائی رکھسو کچر توڑیں
 لکھاں صدمے جدائی نے مھاڑی نیکی جہی جندڑی
 ایہہ پہارے پہار دکھئے گی چوائی رکھسو کچر توڑی
 تہاڑی رات راہ تکاں میں چٹماں خاک قدماں فی
 ہوائی رستے مگر دسو بنائی رکھسو کچر توڑیں
 شراب عشق فی مستی بنایا اس دیوانہ
 محبت نے میخانے تھیں پلائی رکھسو کچر توڑیں

درد

دے گی درد کھانے نی تئکے کھڑا دساں کسرح
 پیارونا حیاتی نا پناں دلبر ہساں کسرح
 جدھروی جانا چھپنا ہاں تے غم اُدھرے سفر نے
 غم جس نے اوہ دل اندر میں دل چھوڑی نساں کسرح
 اُس کھرگی میں اگ لانا کہ جس اندر نہ یار آیا
 جیہڑا اُجاڑ دلبر تھیں میں بچ اُس نے بساں کسرح
 کلہا جاناں لکھاں نی بستی بچ میں اپنے آپے گی
 بناں محبوب فانی محفلاں بچ میں رساں کسرح
 کلیجہ ٹپے پیا تے نکلیا لچکار لک بچوں
 اُمید اوی گتیاں خالی اڈیکاں وی رکھاں کسرح
 ہجر نے بدن مھاڑے تھیں سُکایا خون رگ رگ نا
 درد کھاسے تے میں اک ہاں پہا سینی سکاں کسرح

جدوں اوہ واز الستو آئی کناں نے بیچ پہلیں
 یلہی آکھی کری اقرار اس قولوں ہٹاں کسرح
 عشق نے محکمے جانا ہے بس سودا حیانی نا
 اتھے منگنے فی سر پہلیں اتس دل دے پھساں کسرح

بسمل

لنگھیا کرو گوال تھیں دلبر کدے کدے
 پھیری تے اک پیار نی نظر کدے کدے
 باہی کمند زلف نے قیدی تے کر گئے ہو
 رکھیا کرو اسیر نی وی خبر کدے کدے
 ساڑی گئی کلیجہ سٹاڑے حُسن نی لاٹ
 پتہنا رہنا فراق پنج چکر کدے کدے
 رستے تکی تکی تے اکھیاں نی لو گئی
 لایا کرو ادھر وی تے چکر کدے کدے
 پیا کراں طہور نے پیمانے پرھی پرھی
 اچھیا کرو میخانے نے اندر کدے کدے
 نازک ادا سجن نی دل گی لٹی گئی
 موڑی دیاں کرو کھاں دل فر کدے کدے

سودے پیار آ لے نازک نے اس قدر
پھل پھینکے ہوئے بن گئے پتھر کدے کدے
ماری نظر نے تیر بسمل تے کر گئے ہو
اچھے رہیا اُس فی قبر پر کدے کدے

دلِ نی آہ

مھاڑے دلِ نے جے آہ نکلے کوہِ طور سڑی جائے
 اک دردِ کراں باندے طوفان چڑھی جائے
 سب عشقے نا لڑیا نائیں چہا بنے اثر کرنے
 توریت انجیل پہانویں زبور پڑھی جائے
 اِس مُدتاں نے روگی پر منتر وی نہیں پھرنے
 تعویذِ منزل نا یسُن مرھی جائے
 چلہا ہو یا ہاں جس پچھے اکوار اوہ وئے باندے
 چن اُس کولوں شرمائی بچ چڑھ نے بڑی جائے
 دل دینا تے سوکھا ہے پر نہہنا بڑا اوکھا ہے
 منِ صدمے نے بچ کڑھنا جیہاں تیل کڑھی جائے
 نیندر وی مکی جانی دل اُدھر ٹگا رہنا
 جدوں نال سجن سوہنے اکھ دلِ نی لڑی جائے
 دعویٰ عشق اِس ایویں پیا کرنا ہیں
 جدھر نیتے نماز عاشق کعبہ اُدھرے مڑی جائے

اکھیاں

انہاں اکھیاں گی کے آکھاں ایہہ ہر ویلے تگن اُدھرے
 خیالاں تے اُمیداں گی توجو گی رکھن اُدھرے
 دینہہ چن تاریاں گی وی نہ اتنی غور سنگ تگن
 مگر محبوب نے رُخسار پر نظراں رکھن اُدھرے
 زمی اُسمان نے چتے خزانے دتئی تے موڑو
 انہاں اکھیاں نہیں مڑنا چدھر نی ہے لگن اُدھرے
 خدائی ساری دتئی چھوڑو انہاں اکھیاں بدلنا نہیں
 دیدارِ یار نی خاطر ایہہ ہر ویلے تگن اُدھرے
 جھہاں نی تاہنگ لگی نی اُنہاں نی راہ تگن اکھیاں
 کدوں دیدار ہوسی گا ساعتاں پل گنن اُدھرے
 سُنّیاں ہی زلیخا خواب بچ تصویر چھک کندھی
 محبوب اُس نے گی تقدیراں بھنی آپو کھڑن اُدھرے

جدوں اکھیاں فی ٹھنڈک دور ہو جانی ہے نظراں تھیں
 فراقاں بچ سڑن پیاں لگے اُتھروں بکن اُدھرے
 جدھر لانے ناحق سا جے کدے لڑیاں اُدھر اکھیاں
 بجن نا، کھر جدھر اس نزع ویلے مڑن اُدھرے

گانا

سو نہیں

ٹھوکران نہ مار ایہہ ہے دل سو نہیں
 تواہڑے پہانے پتھرے نی سل سو نہیں
 ولے پر تواڑی میں تصویر لائی نی
 پکی کریاں پیار نے ماری کل سو نہیں
 حسرتاں نے روڑ توں لتاڑی تے نہ جاء
 تواہڑے تے خوشی نے مہلے مہل سو نہیں
 جری جری دندیاں تھیں اُپر ہویا نا
 صبر نا پیالہ نہ جائے ڈھل سو نہیں
 رتیاں تے ماسیاں نے پہاء سے اسے
 میں تے کیناں سیراں سنگ ٹل سو نہیں
 مدتاں نے کہوٹی کہوٹی بدھے ہوئے سن
 دکھیاں کیتا زور گے نی کھل سو نہیں

ساری عمر رہیاں میں توڑے آکھ بچ
 جدھر جانا میں توں اُدھر جُل سو نہیں
 سودے اس پیار آلے سستے نہ سمجھ
 لاکھاں کدھرے پتہ لگیئی مُل سو نہیں

خوش طبع

ہسنے جلو تے ہسانے جلو
 دکھیا دلاں گی پہلانے جلو
 دل گی لگی ہوئی مولے ہم بہلی
 گئی گزری گل گی پہلانے جلو
 گٹھا بھنی اچھن جے غم دوستو
 تس ہاسی نے چھکھڑ چھلانے جلو
 دکھاں بچ دے نی جے بستی ہے اجڑی
 خوش طبعی نے شہر تس بسانے جلو
 نویں زخم لگن پرانے وی گھلن
 مرہم بس صبر فی ہی لانے جلو
 مخلص بنو متھے گھلے نے رکھو
 نفاق و کدورت ہٹانے جلو

کوئی کسرح آکھے جے ایہہ ہے پرایا
 پرائے گی وی اپنا بنانے جلو
 ہتھ پیر تے بندراں گی وی ہونے
 اِلسِ اِنسانیت پھیلانے جلو

ملاقات

مبارک تے بڑی خوشیاں پہری اوہ رات ہوسی گی
 جدوں اوہے اساں دواں فی ملاقات ہوسی گی
 کلکھ کالی مھاڑی کوٹھی نہ ہتھ لمیا ریاں دھسنا
 چمک جاسی جدوں محبوب نے اک چاہت ہوسی گی
 ایہہ دنیا تے نظام اس نے سارے میگی بھلی جاسن
 جدوں اکھیاں اگے مھاڑے جنن فی ذات ہوسی گی
 رقیب اچھی میگی کچھسن کہ ایہہ مزمان کیہڑے نے
 ایہہ مھاڑے تے میں انہاں نا ایسے گل بات ہوسی گی
 مھاڑے محبوب فی تصویر اُتھے ہی رکھی جاؤ
 ملاقاتاں نے اتھروں فی ادھر بہتات ہوسی گی
 حشر توڑیں جدائی میگی دیتی تے نہ تئس جاؤ
 ہے دل زخمی اکھاں رسن گویا برسات ہوسی گی
 بڑا لماں جدائی نا گذر سی کس طرح عرصہ
 اتس سوڑی جہئی کوٹھی اندھیری کھات ہوسی گی

ملائی ناچور

جتے ہوئے دودھے نا ڈبہ سا اک پہریا نا
 کجن اُپر رکھی تے کوٹھی پنج سادھریا نا
 رات پئی سارے کٹھاں پر لے پئی رہے
 نیندر آئی ڈاہڈی سارے بستر ڈائی سیئی رہے
 گھپ سا اندھیرا کالی شاہ رات سی
 چور بلا آیا جس نی لگی نی برات سی
 ڈبے پروں کجن بلا پنچے سنگ لاہی گیا
 دودھے نی ملائی بلا چٹی چمی کھائی گیا
 پھیری ویلے اٹھی تے کھرے نے لگے تکن
 سخناں لگنا ڈبہ اُپروں لتھہ نا سا ٹھکن
 کھرے نی مدین آکھے مڑے کہہ کراں
 دودھ گجھ لکی گیا ہائے میں مراں

گُنا سا کہ بلا جس دودھ لُگیا
 سُستی رہیاں مڑے میں تے نہیں تکیا
 ڈبہ وی خراب نالے دودھ نقصان
 اجے کتے بلے اڑے خصماں گی کھان
 چھیلی تے میں دودھ لسی مکھن بنایا
 روٹی اُپر مکھن رکھی لسی نال کھایا
 اجے گُتے بلے مرنے خصماں نے لگن
 پہانڈے بچوں دودھ جیہڑے اندر بڑی لگن
 دوئی راتی دودھ سارا ڈولے بچ جوڑیا
 دسی تے کٹورا کوٹھی بچ کجی چھوڑیا
 حلیا، نا بلا راتی فر جائی پیا
 سٹی تے کٹورا دودھ فر پی گیا
 کھرے آلی پھیری ویلے اُٹھی تکیا
 ڈولے بچوں دودھ پلے سارا لُگیا
 کھرے آلا بہلا اُٹھی اوہ وی تکیا
 روز خورے دودھ اڑے ایہہ کہہ لُگنا

بوہٹی آکھے کھسمے گی ٹہنگ کوئی لوڑو کھاں
 تاں تِساں گی جناں مناں چور اج پوڑو کھاں
 نھمے وی تہیہ کیتا چور اج پوڑنا
 دودھ تے ملائیاں کھانا اس گی نہ چھوڑنا
 راتی پہتے پچھے بیٹھا پُہوری رکھی تے
 اچرے گی چور بلا بُجھا اچھی تے
 بلا انچائی جائی اندر بڑیا
 جانیاں ہی ڈولے اُپر جائی چڑھیا
 سٹی تے کٹورا لاکاں چار ماریاں
 مٹھی سی ملائی گیاں پلہی ساریاں
 پہت کیتا بند جتاں بہلا دوڑیا
 بلا دودھ لکنا، سا جائی پوڑیا
 قابو کری بلے گی تے جتاں بولیا
 بیوی جی بلہیار کری لو بالیا
 بوہٹی اٹھی لو بالی کول کنھی آئی
 مہنگی پین لگی اج پلے گی ملائی

گلے بچ رسی باہی تھمے نال بدھانے
 ملائیاں کھانے آلا شوقی مدتاں گی لبھانے
 پھانٹاں آنی دوئے جی تے لگے مار دین
 پھنچیا اجیا جت لگی پئی ٹہین
 اچھن لگی چوری نی ملائی اج کم
 اجی پئی گٹ سارا چری گیا چم
 کھائی تے ملائیاں پلا پلانا سوہن
 اہدم سکی گیا مالش لگی ہون
 پکا پتہ لگا جدوں ہوئی تشخیص
 حدوں ٹپی دواں جییاں کیتی تپتیش
 چھیکو دواں جییاں ایہہ صلاح بنائی نے
 تیل مٹی نا ڈوبلی اُپر اگ لائی نے
 اگ لائی بلے گی تے کھولی چھوڑیا
 تنی لگی ڈاڈی پلا بہوں دوڑیا
 سکرے اگے کھائے نا سا کھاڑا رچیا
 بلا دوڑی کھاڑے بچ جائی چھپیا

اگ لگی بے نالوں کہاڑا پکھیا
 دوواں جیاں کہاڑا اپنا سڑنا تکیا
 پین لکیاں کاہلیاں تے نکھن لگی جان
 اگی نے لموٹے لگے لگن آسمان
 دوڑو لوکو دوڑو اساڑا کہاں سڑی گیا
 اگ لائی سی بے گی تے بیچ بڑی گیا
 دوڑی آئے لوک سارے اگ لگے سہالن
 سڑی گیا کہاں سارا لگے پچھن پہالن
 سبیاں لوکاں پچھیا اچھی کسرح لگی اگ
 اک کھرے ناہانجا ہویا ہاسی کرسی جگ
 آکھن لگے دوئے جی اساں بے گی اگ لائی سی
 روہ سا اُس پر چڑھیا ہویا کھاہدی اُس ملائی سی
 اساں سوچیا تہکے جوگا ہو در کدھرے جاسی گا
 پتہ نہیں سا کہاڑے بڑی ساری کہاں مکاسی گا
 سارے مندیاں آکھن لگے کتنے تئس ایانے ہو
 تیل مٹی نا ڈوبلی اُپر بے گی اگ لانے ہو

پتہ نہیں جے بلا نسی آخر کدھر بڑی جاسی گا
 دتھے توڑیں بلا جاسی سب کچھ نالے سڑ سیگا
 حیواناں تھیں بدلہ کہنا ایہہ کیتی بے عقلی ہے
 نا سمجھاں سنگ بُودی لانی گل بڑی بے شکلی ہے
 پہتے گی جدے گونڈی ہونی کسرح بلا اچھے آ
 ڈبہ اُپروں بدھا ہونا کسرح جانی لکے آ
 حدوں زیادے ظلم نہ کرنے پلے گی اگ لانے نہ
 کہاں سڑیا تے چھوکر ہنکھے ہن چکھے ہنکھتانا نہ
 بلا اپنی کیتی اگے تکو کسرح آیا اے
 اک پیٹے نے آکھے لگی اپنا آپ سڑایا اے
 چوری چھپی حق بیگانہ روز ملائیاں کھانا نہ
 گٹ کھائی تے تیل بوائی جُسے اگ لوانا نہ
 حق بیگانہ رب نہ بخشے چر مالک بخشے نہ
 اکھیاں آلا تے اتس انہاں ہر گز تکے نہ

گتے نی مالش

اچھو اکھواری نی میں دسنایاں گل
 ادھی راتی کوٹھی بچ پئی ہڑ جل
 ٹھک ٹھڑک کیڑ اچھنے اٹھن چوا کے
 ایہہ خورے کہہ اندر کڈھنا کڑا کے
 کھمرے آلا ستا نا ساء راتی باہروار
 درشوا کیتی پیا ہور ٹھڑکار
 پہانڈیاں پر پہانڈے لگے کیڑا اٹھی ہور
 کھمرے آلے رولا باہیا چور ، دوئے چور
 ساریاں گمانڈیاں نے گھلے ہوئے کن
 دوڑ پہائی فقرو نے لگی گئی سن
 گمانڈے پروں بندے آئے بہلے دوڑی تے
 پچھے آنی بوہے بچ ڈانگاں پوڑی تے

سارے آکھن پوڑی رلھیا جان نہ دیا
 ایہہ کوئی کویلے کئیاں آنی تے پینا
 بالی آنو لو کوئی اندر جاؤ کھاں
 بڑیا نا اندر کھڑا پتہ لاؤ کھاں
 باہروں رولارپا جدوں کھا سا پینا
 اندرے نا اندر ڈاہڈا کھرائی گیا
 ادھر ادھر دوڑے بوہے سارے ہوئے بند
 باقی سی چوفیر سونہی لپٹی ہوئی کند
 اک جنے جُرت کیتی اندر بڑیا
 اندرے نا کیڑ سنی ہور ڈریا
 ٹاؤں ٹاؤں ٹاؤں اندر رولا پئی گیا
 سرے نا آج مل کھائی سر دسی گیا
 اندرے نے جنے باہروں ہور وی بُلائے
 بوہا کھولی سارے اندر فٹ بڑی آئے
 سارے بڑے اندر بجی خوف تاڑی
 کتا پھرے اندر ڈنچ سر باڑی

ڈنچ سا مکھن اوہ سارا کھائی یا
 جوڑے نال چکی سر پنچ پھسائی یا
 گائے توڑیں ڈنچ سر پھسیا نا سارا
 جائے کپھڑے پاسے سارے لگنا نہارا
 ہر پاسے دوڑنا پر لبھنا نہیں راہ
 مکھن تے کھاہدا اُلٹا پئی گیا پھاہ
 مارن سا رے لتاں نالے کرن محول
 گئے ہوراں عینک لائی تکو گول مول
 سارے آکھن خوشگی گرمی کری گی اثر
 تاں عینک لائی گئے ہوراں ٹھنڈی تے تر
 ڈیڑ سیر مکھن جیہڑا ڈنچ سا باہیا نا
 گئے سارا کھائی ڈبا سرے پر چایا نا
 پھسایا نا سر ڈنچ دے جیاں ہہیڈ
 سارے آکھن گئے تکو تہوکھا لایا کیڈ
 پھانٹاں کہنی چھمکنیاں تے لگے چکان
 گئے نیاں چینکاں گئیاں ستیں آسمان

مکھن تے کھاہدا سوہنا تازہ نرم نرم
 سہنیاں پیاں پھانٹاں جُسنے پر گرم گرم
 تر ہوئی انتڑی تے خشکی ہوئی دور
 گئی گئی ہڈیاں تے کیتاں نے پُور
 مکھننے بچ سے وٹامن اے ڈی بے شمار
 اگلے وی گئے جدوں لگے پٹکار
 چھیکڑنی اک ڈنڈی لگی ڈبا ہویا چور
 کتے سروں سختی ساری ہوئی گئی دور
 بہلا بہلا ننھا گُتا بوہے بچوں باہر
 نسنیاں وی لگی گئیاں پچھوں دو چار
 تتیاں تے ڈاہڈیاں تپائی چھوڑی چند
 اکواری نے کھاہدے اُپر رہنی کدوں کند
 اجئی پئی گٹ جے تروروی گئی جان
 چوری کھاہدا مکھن تے ترورویا تران
 حاٹے بچوں باہر ہونا گُتا تکیا
 لگیا نس اُلٹیاں نہ مکھن پچیا

چوری چھپے کے نی سزا اجی ہونی
 چورے نی ماء تیں اوہلے بھی رونی
 جیہڑے لوک کرنے نی اِسسا نہوت
 اسے طرح مرنے نی گتے آلی موت

نسوار/تماکو

اک تہہاڑے کھٹھے ہوئی گلاں کرن آپوں
 دوئے پہن پہرا نسوار تے تماکو
 پیسے بچوں اُچھی ہوئی تکے نسوار
 بیٹھا نا سا پیٹی بچ تماکو باہر وار
 بولی نسوار تے تماکویں گی آکھنی
 آہاں پہائی اوہلے بھئی گل کراں آپنی
 چُکھیا تماکویں کہہ اوہلے نی ہے گل
 بولی نسوار جیہڑی ہونی اجکل
 بڑی خوشی ہوئی تے ایہہ چُکھے نسوار
 جیہڑے کم کیتے توں پہائی کری دیئے شمار
 بولیا تماکوں گنی دس لگا کم
 آدمیاں نے پھپھیریاں گی لانا یاں میں ڈم

تھواں مھاڑا ہوا نیاں نالیاں نے بچ جانا اے
 اندرو اندر کالی جی تہہ اک جمانا اے
 ساہ سنگ پانی نے بخارات اندر جانے
 جی ہوئی تہہ گی ایہہ تری جائی پہچانے
 تری جدوں لگنی تے کالی تہہ ہے گلنی
 پھپھڑے نے تھلے کنی رِسکی تے ٹلہنی
 اُتھے جائی بہنا ہے تے فر تہہ بنانا
 نِکو ٹین ایسڈ مادہ ایہہ اکھوانا
 کرنے جدوں ڈاکٹر اُتھے مھاڑی پہچان
 آکھن لگنے اس گی فر پھپھڑے نا سرطان
 کجھ حصہ ہوا نیاں نالیاں بچ پھسنا
 ساہ باہر کڈھنا اوہ اُپر رہنا اچھنا
 اُپر لا حصہ پھپھڑیاں نا ہونا جدوں تنگ
 بلغم جسگی آکھنے تے لانا جیہڑا کھنگ
 بلغم نا مندہ مادہ ہونا ہے کھنگار
 کھنگی کھنگی جس گی ہے کیتا جانا باہر

چھاتی جسنی اندر مھاڑا بلغم جانا سکی
 اوہ بندہ تے کھنگی کھنگی جانا سارا ٹہکی
 پسلیاں تے ناڑاں گی کسنا مھاڑا ذمہ
 تکتے جدوں ڈاکٹر اسگی آکھن اہیہ دمہ
 پھپھڑے نے سرطان نالے گجھ دے آلے نی
 عرباں کھرباں موتو نے میں مونہویں بچ ٹہالے نی
 گجھ اک حصہ کف نا سنگھے بچ رہنا اے
 کھانے پینے نال اوہ وی معدے بچ ٹہنا اے
 خوراک سنگ معدے بچوں جانا جدوں رل
 مادے پروٹین بچ ہونا اُتھوں حل
 خون سنگ رلی فر دے بچ جانا اے
 دے بچوں خون دورہ سچے کجے لانا اے
 کف نا مادہ خون نیاں شریانا کرنا تنگ
 خون بند ہوئی ہونا فالج تے ادھرنگ
 ادھ موئے کری تے لٹائے انسان
 کرنے سے مان جیہڑے اُس بڑے پہلوان

جیہڑے کم کیتے جے میں سارے گنی دساں
 جمیاں ہی پٹن یوٹی کھیڑے پاسے نساں
 آدمیاں سنگ جیہڑی کیتی جے میں کراں بیان
 اک وی ہین نہ بچن مھاڑا نہ اک یوٹی لان
 بولی نسوار آکھے تک بھن مھاڑے کم
 آدمیاں نے دندان اُپر جانیاں میں جم
 جرح ماسخو رہ کھانا میں وی اسرح کھانیاں
 دندان نیاں جڑاں توڑیں مسرالاں پہچانیاں
 دندان اُپر میل ایہہ مھاڑی اسرح تہہ جمانی ہے
 کھئی جمرہ لوہا کھائے ایہہ دندان گی کھانی ہے
 دندان نیاں دتھاں اندر چونا مھاڑا جمنا اے
 کھئی فی طرح فر اوہ مسرالاں کی چٹنائے
 کھان ہوئیاں مسرالاں تے فر دند اسرح ٹھے
 بھارت تھیں انگریز جرح سارے نکلی ٹھے
 مسرالاں پر ملنے سارے فر منہہ کرنے بند
 یو مغزے تے رس معدے بچ ٹلہنا مھاڑا گند

اثر ستے نا ہونا اندر ڈاہڈی چنی لگنی یاں
 اندریں باہریں دویں پاسیں تھکاکاں نے بچ بگنی یاں
 تھکی تھکی اندروں سارا لعاب جانا سکی
 لو اکھیاں تے طاقت معدہ ساری جانی مکی
 اک ضروری مادہ جیہڑا منہہ نے تھک بچ ہونا اے
 قوت حافظ قوت ہاضمہ اُستھیں قائم رہنی اے
 پیڑنا یزڈ کرنا دودھ گی ایہہ اک تھک نا مادہ اے
 بناں ضرورت تھکناں رہنا ایہہ عمل بے فائدہ اے
 بے ضرورت تھکی تھکی رس وجودوں سکنا اے
 قبضی ہونی نیندر جانی خون گھنا ہومکنا اے
 گجھ اک مادہ ٹلہنا جیہڑا معدے اندر جانا اے
 معدے نا سرطان کہوانا اندرو اندر کھانا اے
 معدہ اندروں گلنا سرٹنا بُو اجئی اٹھنی ہے
 ٹٹی خانے اندر جتنی حد بوئی نی مکنی ہے
 معدے تے منہویں نی بد بو خداں اُپر ہونی ہے
 جیباں لیٹرین اُبار پھٹے گھلیاں دینی ہے

سو بیماری فی ماء قبضی ایہہ اک مھاڑی کھٹی ہے
 جیہڑا مھاڑا کھیہڑا کرنا اُسنی چوڑ ترٹی ہے
 کئی نسیان کیئتے نسواری پاگل کیئتے سارے میں
 سُننے بہین سمجھنے نہیں لکھاں اسرح مارے میں
 دندان تھیں مُنہہ باندا ہو یا رہی گیاں مسرالاں جی
 روٹی چا پنی اوکھی ہوئی سوچے کسرح ٹھالاں جی
 پلوک پلاک کری تے ٹوٹے کورے اندر کھڑنا اے
 جسرح سپ ڈڈھے گی زنگلے اسرح اندر کرنا اے
 کورے ٹوٹے چمھن لگنے جدوں معدے بچ جانے فی
 ہاضمے نا فر کرن جنازہ بھن کھٹے پرچانے فی
 ڈاکٹر کول کھڑن تے آکھن اسگی ہے سگسوئی جی
 پنج تہاڑے بول نہ آیا ڈاڈی قبضی ہوئی جی
 ڈاکٹر اہکدم صابن کہولے نیماں کرنا پیسی جی
 بڑی سرنج پنجاہ سی سی نا سکھڑ اندر دیسی جی
 ملی ملی نسوار منہویں پنج دند کھڑائے سارے جی
 مچکھوں پین لگا ہُن صابن کن سنے ٹنکارے جی

گجھ اک اثر دماغ اُپر مھاڑا جائی پینا اے
 خاض جوہراک کھولی کھالی لیلیاں نال لگانا اے
 بچ دماغے خشکی ہونی لو اکھاں نی کہنٹی ہے
 اکس نے فر دو دو دے نظر اجئی پھٹنی ہے
 اثر دماغے اُپر مھاڑا بکدم جائی پینا ہے
 گل کرنیاں گل پلہی جانی یاد نہیں گجھ رہنا ہے
 ہوئی جانا نسیان سرے بچ پڑھیا سُنیا پکھنا ہے
 آکھے گجھ دے تھیں بندہ منہہ تھیں گجھ نکلنا ہے
 جڑی دوئے نسوار تمباکو عمراں کھٹ کرانے ہاں
 سو سالاں نی عمرے آلا بچ پنجاہ پگھتا نے ہاں
 لو اکھیاں نی مکی گئی پیا ٹٹولے دنیا ہے
 تکتا ٹرنا آپ کھڑایا پیا اُٹھنا تے ٹھنا ہے
 ہر نشہ انسان گی موت نے منہہ بچ کھڑنا ہے
 جمرح موت پسے گی اچھنی راہ بچ اچھی مرنا ہے
 زندگی رب نی رحمت تے تندرستی نعمت ہے
 افس اشارہ اک عاقل گی نشہ بُری اک لعنت ہے

راکٹ تماشہ

اچھونا، جی اچھو نا ، تماشہ دسیئے
 تکی تے تماشہ فر خوب ہسے
 منج اک پنڈ پنج فوت ہوئی گئی
 ہاری گئی جند اُسنی موت ہوئی گئی
 چائی تے گرائیاں اُس گی دور سٹیا
 اہکدم لُڈیاں اُسنا ماس لُڈیا
 کھائی گئیاں ماس تے کرنگ رہی گیا
 گیرا ست سال ناء سا پنج بھئی گیا
 گیرا چھپی جانا کرنگے بڑی تے
 اچرے گی لُڈی آئی کول چڑھی تے
 لُڈی پچھلے پاسوں اندر سر باڑنی
 بچوں متے ماس لہیے آپو تاڑنی

لُدی جدوں کرنگے بچ منہ باڑیا
 گیرے اگوں لُدی گی ہتھ کنگا چاڑیا
 گیرا بچ چھکنا تے لُدی باہر چھکنی
 چڑھیا، نا کنگا گائے نکلی نہ سکنی
 قابو کری لُدی تے کرنگوں باہر اچھنا
 گائے بچوں چھوڑی تے پراں گی ہے کسنا
 پراں بچوں چھوڑی تے فر جنگاں پوڑنا
 گیرا ہوشیار کہہ کہ ٹہنگ لوڑنا
 جنگاں بچوں قابو لُدی پر لمیارنی
 پورا زور لائی تے اڈاری مارنی
 لُدی اڈی نالے گیرا چائی کنھی گئی
 ست گز اُچے تھیں فر تھلے جائی پئی
 پہار اُسنا چائی تے فر اڈی نہ سکی
 اڈیاں وی گیرے کولوں چھٹی نہ سکی
 گیرا لُدی چایاں ہویاں کمر اچھنا
 باقی ہوراں سنکیاں گی آنی دسنا

اچھو اچھو سنگو میں لُدی پوڑی نی
 میگی ڈاری کھڑیا میں جھنگوں چھوڑی نہیں
 سارے گیرے کھٹھے ہوئی کول آئے ٹھی
 سبناں نے مونہواں تھیں مخول آئے ٹھی
 جس تے سی لُدی پوڑی اُوے بولنا
 اچھو اج کرے تماشہ ٹھول نا
 سارے مُنڈے رلی تے طریقہ کڈھنے
 پنج فٹ لکڑی نا مُٹھا بھنے
 ٹیلی فون تار، نا اک ٹوٹا آنے
 اُسے سنگ مُٹھا خوب کھوٹی بھنے
 دوے پاسوں لُدی نیاں جنگاں بھن کے
 راکٹ تیار ہویا بن ٹھن کے
 دو گز ٹوٹا ہے ساء سارا تارنا
 لُدی نیاں جنگاں سنگ گنڈ مارنا
 اک برے جنگاں تے دوے سرے مُٹھا
 بن پٹرولوں چلنے آلا راکٹ بنیا پُٹھا

رات ہوئی گھپ تے فر مٹھا بالیا
 خوب پکھائی مٹھا فر لڈی گی اڈاریا
 اگے اگے لڈی کچھے مٹھا جانا اے
 اُٹھنے پڑھانے لو ہر پاسے لانا اے
 ہوا بچ مٹھا کچھے جائے پہکھنا
 لوکاں گی اوہ وہے اک شعلہ نسا
 ہوراں لوکاں تکیا حیران ہوئی گئے
 ایہہ کہہ آثار پشیمان ہوئی گئے
 نکلے بڑے کھرے نے تمام ہنسے
 بچے ماری پنگھڑا تے خوب نچنے
 تلو اسارٹا راکٹ اڑان کرنا
 چن اُپر جان نا اعلان کرنا
 راکٹ اسارٹا دن پٹرول اڈیا
 نظراں نی حد تھیں وی دُور بچھیا
 دُور نیاں لوکاں جاں ایہہ شعلہ تکیا
 اتس اُنہاں گی بے حد پریشانی دے گیا

گیدڑنی بلا سٹنگ

اُنیس سو چھیاہٹھ نی میں گل دسنا
 ہويا کہہ تماشہ اگے چل دسنا
 کالا کوٹ نا میں واقع بیان کرنا
 اِس کئی ذرا جے تہان کرنا
 سڑ کے پر لیبراں جے لایاں ہوياں سن
 دُروں دُوروں لیبراں اُتھے آیاں ہوياں سن
 دُروں جیہڑیاں لیبراں اُتھے آیاں سن
 رہنے واسطے اُتھے اُنہاں گُلیاں بنایاں سن
 گُلیاں نے بچ اُتھے راتاں کٹنے
 نالے کھان پین نا سامان رکھنے
 راتوں رات کھانا اور تیار کرنے
 پھری ویلے کے پر نال کھڑنے

کے آلی جگہ پر ٹگائی چھوڑنے
 باراں بجے چھٹی ہوئی کھائی چھوڑنے
 شام ویلے گلیاںچہ مڑی جانے سن
 کھان واسطے کھانا راتی جا پکانے سن
 رات ویلے کی نا اوہ ٹھوڑا تھپنے
 اُسے لگی پنج راتی ٹہک رکھنے
 تھکے ہوئے مزدور پہلے ہی سینی جانے
 پہلے پہر ہی بے ہوش ہوئی جانے
 اک رات گیدڑ اک اُتھ آئی گیا
 ستیاں نے ٹھوڑے لگی بچوں کھائی گیا
 پھیری ویلے مزدور اٹھی تھکنے
 روٹیاں نہ اُتھ جتھے اوہ سے رکھنے
 کچھی پہالی سارے ہُن دنگ ہوئی گئے
 اس گل اُپر سارے تنگ ہوئی گئے
 دوئی راتی فر اُوے ٹھوڑے تھپنے
 اُسے جگہ روٹیاں گی فر رکھنے

سارے فر سیتی گئے آرام کری تے
 گیدڑ نے ٹھوڈے کھادے فر بڑی تے
 انہاں نا سویلے اوے حال ہوئی گیا
 کدھر گئیاں روٹیاں کمال ہوئی گیا
 گیدڑ ہر راتی ایسے حال کرنا
 بڑا مزدوراں گی بے حال کرنا
 تنگ اچھی مزدور کھوج کرنے
 کھانا کہہ آء روٹیاں گی سوچ کرنے
 مزدور بھی ایہہ متا پکانے سن
 چورگی اج پوڑیئے صلاح بنانے سن
 راتی ہُن کھی نے بچ بیٹھے چھپی تے
 لگی گے سُن پھوریاں گی اُپر رکھی تے
 اچرے گی اوے گیدڑ اندر آئی گیا
 ہجوم مزدوراں نا سا بوہے چھائی گیا
 اہکدم گیدڑ اُپر پئے گے ٹٹ کے
 جاسی گا نہ گیدڑ اتھوں ہُن چھٹ کے

گیدڑے گی پوڑی کندا سبیاں رلی تے
 مزدور ہسن لگے سارے کھلی تے
 ٹھوڈے چیک کرن آلا بابو آیا ٹھی
 جاسی گا نہ ہُن اساڑے قابو آیا ٹھی
 بہوں واری اِس اساں گی تہو کھالایا اے
 شوقی ٹاپاں نا اج ہتھ اساڑے آیا اے
 گیدڑے ناء ساہ بچوں بچ سکنا
 ڈاڈا قابو فکراں نے بچ مگنا
 آخر مزدوراں ایہہ مشورہ بنایا نے
 جلا ڈین گلچہ ڈالونیٹر ہک پھسایا نے
 بتی فٹ کری بُنڈڑ پیچہ باڑنے
 بُنڈریاں نے اُپر فر چھکا چاہڑنے
 اک لائی بتی گی تے کھولی چھوڑیا
 گیدڑ آزاد ہويا بہوں دوڑیا
 کھلی گے مزدور گیدڑ گی چھوڑی تے
 کھاسا دوڑ جانا ٹھی فر گیدڑ دوڑی تے

اگ نا ، جاں گلی گی پٹاکا لکيا
 گیدڑے نا کسی تے دھماکہ بجيا
 بجيا دھماکہ پُور پُور ہوئی گیا
 بيرا بيرا هويا دفع دُور ہوئی گیا
 روٹیاں نا بابو تکو کج کرنا
 راہے پنج جانا بلاسٹنگ کرنا
 گیدڑ پھٹ اڈہ بيرا بيرا ہوئی گیا
 مزدوراں واسطے ہاسی نا سویرا ہوئی گیا
 دوائی واری چیک نہ کرسی گ آنی تے
 کھاسی گا نہ روٹیاں ایہہ بچھی جانی تے
 راتی چھمی روٹیاں ایہہ کھائی جانا سا
 سٹیاں اساں گی تکی تے ٹرکائی جانا سا
 چھپی تے ایہہ روٹیاں نہ راتی کھانا جی
 زندگی پیاری تھیں نہ اسرح جانا جی
 ایہہ گل ورک سپروائزر نے سُنائی اے
 اِس نے ایہہ جوڑ اگے نظم بنائی اے

لالچاں نے بچ جیہڑا بہو پینا اے
 آخر اُسنا حال اُس ائے ہونا اے
 جائیز نہیں تنگی دُنیا حرام جاناں گی
 اُس رب وی آکھنا ایہہ گل انساناں گی

حکایت

حضرت موسیٰ کول اک شخص اس شوق سنگ آیا
 یا حضرت میگی جانوراں نی بولی نا علم جائے سکھایا
 جانوراں نیاں بولیاں نا میگی علم سکھایا جائے
 جانوراں نیاں بولیاں سمجھاں شوق دے بچ آئے
 حضرت موسیٰ نے فرمایا ایہہ شوق نہ توارا چنگا
 بولیاں نہ سمجھنا راز ہے مخفی تُوں کہن مُفت نہ پنگا
 اوہ شخص نہ نیا ہر گز ضد اپنی پر اڑیا
 جانوراں نیاں بولیاں سمجھا شوقے بچ سا چڑھیا
 حضرت موسیٰ رب کی آکھے یارب مھاڑی عرض ہے
 جانوراں نیاں بولیاں سکھنا اس شخص نی غرض ہے
 رب فرمایا کہ اے موسیٰ ایہہ جواب پرور دگار ہے
 نیکی بدی نا بندے کی میں دتا ہويا اختیار ہے

ٹھاکیا ہے تُوں اس بندے گی باز نہیں اچھنا کدے
 اے موسیٰ تُوں اُس بندے گی بولیاں جانوراں نیاں سکھادے
 اگے جو نتیجہ نکلے اوہ ذمہ داری اُسنی ہے
 حیواناں نیاں بولیاں سکھنا دل بچ خواہش جسنی ہے
 رہنے حکموں اُس بندے گی موسیٰ علم سکھایا
 سمجھنا حیواناں نی بولی اہکم اُسی آیا
 ہُن اوہ بندہ خوش ہوئی کمر اپنے داہر آنا اے
 خادمہ اُسگی روٹی رکھی بھٹی تے روٹی کھانا اے
 کمر اپنے اُس پالی رکھے اک سٹا اک کُلو
 روٹی کھانیاں بوٹی پھینکی دوئے دوڑے اُس اُپر
 کُلو دوڑی ہمت کری تے بوٹی کہننا چائی
 کُتے لاجم ہونیاں ہی فر کُلوگی گل سُنائی
 کُلو ظالماں توں میں کہننا دانا دُنکا کھائی
 ماس غذا تے مھاڑی ہے سی توں بوٹی کنیاں چائی
 کُلو آکھن لگا کُتے گی نہ اتنا کہماریاں
 پہلے مرسی داند مالک نا ماس رچی تے کھایاں

لکڑو نی گل سمجھی مالک داند گی بہلا بیچی گیا
 رات نہ کھرنچ لگن دتی ہور در کدھرے پہنچی گیا
 گئے آکھیا لکڑو پہائی توں کل بولیا کوڑ چھڑا
 مالک نے ہے پھرتی کیتی داندے گی کل بیچی گیا
 لکڑو بولیا آکھن لگا کوڑ نہ مھاڑا اُکی
 داندے نی بلا ہُن مالک نے سر اپنے ہے سٹی
 گئے گی فر لکڑو آکھے بے صبرا نہ ہویاں
 مالک نا کل کہوڑا مری پینا مزے سنگ کھایاں
 لکڑو نی گل سنی مالک نے کہوڑا وی بیچیا بہلا
 مالک بولی سمجھ حیواناں کرے نہلے پر دہلا
 مالک دتا بیچ کہوڑا وی روز جاناں لڑکائی
 لکڑو آکھن لگا گئے گی چھوڑ یارا ابے سائی
 بیوقوف ہے مالک اساڑا سر سختی اُس آئی
 داند بیچیا فر کہوڑا بیچیا اِسگی سمجھ نہ آئی
 سر ہوراں نی آئی مالک سر اپنے ہے لائی
 داند تے کہوڑا جے ایہہ دوئے مالک نے کھر مرنے

اِسنی جان نا فدیہ ہونے دُور بلائیں کھڑنے
 ہُن جدوں اس داند تے کھوڑا چھوڑے کُہروں نَسائی
 کل مالک خود آپو مری اِسنی باری آئی
 پہلکے مری مالک اساڑا ختم صلوٰۃ کراس
 بڑے بڑے پکوان پکن گے بدھیا اساں گی بھاسن
 لوک وی کھاس اس دوئے وی پیٹ پُہری تے کھاساں
 پہلکے جی پری تے کھایا چھک نہ ایویں ناساں
 مالک ایہہ گل سُن گُلگونی ہوش حواس پہلائے
 دوڑی آیا کول موسیٰ نے سب احوال سُنائیے
 رو رو عرض گزارے مالک حضرت میگی بچاؤ
 جسرَح جانو موت نے پنچے بچوں میگی چھڑاؤ
 حضرت موسیٰ نے فرمایا منع تِگی سا کیتا
 اِس گلوں تُوں باز نہ آیا جا واو لیجان چیتا
 کیئیں راز ہونے نہ سمجھنا جانوراں نی بولی
 میں ٹھاکیا سا توں ضد کیتی راز چھڑائے کھولی
 سُن اے شخصہ کُہر توڑے موت اِکس پر اچھنا سا

داند مرنا بے تُوں تے کہوڑے دواں نے بچ جانا سا
 اپر داند گی تو پہلیں اپنے کھروں کھسکایا
 اُستھیں پچھے کہوڑا مرنا اوہ تُوں کھروں نسیا
 ہُن اوہ موت ہے وارد توں پر آئی قضا نہیں ٹھہنی
 پہلے موت توڑی ہوسی کوئی تدبیر نہیں چلنی
 ایہہ گل جیہڑی اج تگی دسی میں اُس دن تکنا ساں
 سیکھ نہ بولی جانوراں نی میں تگی ٹھاکنا ساں
 دُوا دن آیا جس ویلے مری گیا اوہ بندہ
 سیکھنی بولی جانوراں نی مُک گیا سب تہندہ
 وہے نقصان جے مال کسے نا صبروں شکر کمانا
 ایہہ سوچے جے سر اساڑے نا رب لیا نذرانا
 بندیاں اُپر آئی ہوئی رب بلائے ٲٹالی
 اگے آیا مال اساڑے رحم کیتا رب والی
 صدقہ ہر آفت گی ٹالے جو ہونی سر آئی
 صدقہ دینے آلے کارن دوجک نی پہلائی
 مال ہو گیا سر نا صدقہ بندیا نا نذرانہ
 کرے قبول خداوند اِنسا مال کہنی عوصانہ

حکایت شیر تے لومڑی

اک شیر ساء، بڈھا ہویا دوڑنے تھیں رہی گیا
 شکار مگر دوڑن نہیں ہونا جا غار بچ بھئی رہیا
 جنگل بچ اعلان کرایا کہ میں ماندہ ہوئی گیاں
 لڑگاں تھیں ہویا، یا عاری تاں غارے بچ بھئی رہیا
 بیماری نا بہانہ کری جانی غار بچ لیٹی رہیا
 حیلہ بنایا یا ماند کی منہہ پنجیاں سنگ کچی گیا
 باری باری جانور جانی شیر نا کرنے پتہ
 بیمار پُرسی خوب ہونی ہونے جانے لا پتہ
 پتہ شیر نا لانے تائیں جاں جانور کوئی جانا ہے
 اہکدم بجنا شیر اٹھی ماری اُسی گی کھانا ہے
 شیر خوشی بچ غارے اندر پھلایا نہ سائے
 آپو اچھی لہنے میگی گن دوڑے تے تہائے

شیر اڈیک رکھے بچ غارے پیا دلیلاں بھنے
 کبھڑا دوڑے مگر شکاراں مُنہہ سر گوڈے پہنے
 اک دِن اک لومڑی وی اُسنا پتہ لانے گی گئی
 جس غار بچ شیر سا بیٹھا باہر ہی کھلتی رہی
 پچھن لگی بادشاہ سلامت مزاج شریفن کیسے
 شیر آکھیا خوش روہو بچئے اوہن پہلے جیسے
 بچئے آ لنگھی اندر مندیاں باہر کھلتی ہیں
 اوپری گل تے کوئی نہیں تُوں تے مھاڑی بچی ہیں
 مندیاں باہر تُوں کھلتی ہوئی گل چنگی نہیں لگنی
 آ لنگھی آء اندر تئے نویں سنا کوئی اَج نی
 لومڑی حیلہ تاڑی گئی جواب شیرے گی دینی
 اندر میں نہ اچھی سکنی ڈاہڈی کالی پنی
 شیراں نیاں اڈیا اُپر کبھڑا کوئی جائے
 شیر ہوراں گی غصہ اچھے جان اپنی تھیں جائے
 پتہ تَساڑا کرنے واسطے چتے وی جانور آئے
 اندرے واکھ نشان پیراں نے باندے دِن لائے

ہر اک نا نشان پیرے نا اندر جانیاں دِسنَا
 اک نشان نہیں باہر مُرن نا اس گُلُوں دِل گھسنا
 تاڑ تپاڑ میں کیتی بُہتی ہے وجہ کوئی پکی
 کوئی نشان نہیں باہر مُرن نا، ہٹ رہیاں میں تکی
 ہڈیاں، پسلیاں وی کچھ پیاں کول تُساڑے دِسن
 جیہڑے پھس گئے جال مکر نے کدے نہ نکلی سکن
 باہروں ہی میں مُڑی جلی یاں الوداع سلاماں
 لکيا پتہ بیمار پُرسی نا، اندر گتیاں تماماں
 دُور اندیشی تھیں کم کہنا ہلاکت تھیں بچنا
 غور فکر نہ کرنے آلا کدوں اُس بچ سکنا

حکایت لکڑتے شیر

سُو اِک حکایت میں یاراں گی سُنّاں
 کراں کجھ گلاں نالے ہساں تے ہساہِیاں
 لکڑ اِک یُوٹے اُپر بانگ دینا سا
 بانگ سُنّی دُروں اِک گیدڑ دوڑی گیا
 یُوٹے بیٹھوں لکڑے گی گیدڑ سدنا
 جماعت کری نماز پڑھا بھن آ بھناں
 گیدڑے نے مونہوں بچوں پانی چھڑکیا
 کبھڑے ویلے لکڑ اچھے جائے رڑکیا
 پیٹے بچ پہکھ نالے گوشتے نی چاہت سی
 لکڑ ہتھ لگے کس کرنی جماعت سی
 گیدڑے نی ایہہ پالیسی لکڑ تاڑی یا
 گیدڑ میگی دغے نے جالیچہ باڑی یا

لکڑ وی ہوشیار ہوئی موقع ملنا
 ادھر ادھر اگے پچھے تکلناں تے پہلانا
 تاول باہی گیدڑے کہ بہلے بُھ آؤ جی
 نماز قضا ہون لگی اچھی تے پڑھاؤ جی
 لکڑ حیران ہویا پین لگا پنگا
 بانگ میں اچھئی دتی ہون لگا کنگا
 اڈن لگی پئے ہُن لکڑے نے حواس
 کسرح جان پنج سنی گئی تکے آس پاس
 لکڑے دُعا کہتی رہا چھڑکایاں
 بے ادب مقتدی کولوں اج توں بچایاں
 اچرے گی شیر اک ڈٹھا ایشاں
 لکڑ بولی بہلا گیدڑے گی دنا
 لکڑ آکھن لگا ہُن امام آیا ٹھی
 اے ہُن ہوسی جماعت نئی نہ جایا ٹھی
 گیدڑے جاں شیرے کئی مڑی تکیا
 نسنے نا گیدڑے لنگوٹا کسیا

گیدڑ آکھے مھاڑے جتنا قدر کسکی یا
 ہوا نکلی گئی مھاڑا وضو کھسکی یا
 لکڑ آکھے پانی نہیں تیمم ٹھپو نا
 نسو نہ جماعتے نال خیال رکھو ناں
 چڈہانچ چوکھر باہی گیدڑ نی یا
 ڈاڈا آشناں تکی اُسنا وضو کھسکی یا
 لسے اُپر غصہ تے ڈاڈے اگے ہاسہ
 ڈاڈے اُپر سچ نہ نکلے پوڑی جانا پاسہ
 گیدڑے نی نیت تکو کتنی سی بُری
 مونہویں بیچ رام رام تے کچھے پیٹھ چھری
 اِس ماری چھوڑے کئی اسرح پہاوے نے
 مونہویں اُپر مارے جاسن عمل دکھاوے نے

جالی پر مٹ

اک تہیٹاڑے گیدڑے گی پہکھ ڈاہڈی لگی
 کھانے واسطے اُس گی نہ کوئی شے سی لبھی
 ٹہلا ٹہلا آیا ٹھی سا بستی نے قریب
 کھانے واسطے کجھ نہ لبھے سڑی گئے نصیب
 پاہی نا اک ٹہیر تکی لگی پیا پھلورن
 کھانے تائیں کجھ نہ لبھے لگی پیالوڑن
 ٹہیرے بچوں کھانا رہیا گیدڑ کیڑے لوڑی تے
 آ پُہلے راہی لگا رہیا فکر تمامی چھوڑی تے
 کجھ اک پہکھ چکائی گیدڑے کیڑے لوڑی کھائی تے
 ٹہیرے بچوں کاغذ لبھاڑی پیا اوہ چائی تے
 بستی کولوں دور ہوئی تے اوہلے رہیا بھئی
 راتی ساری نا جگراتہ ہُن تھوڑا جاں سیئی

اوہ کاغذ سرہانے رکھی گیدڑ لما پئی رہیا
 راتی ساری نا جگراتہ بے فِکرا ہوئی سیئی گیا
 لو ہوئی تے دینیں وی ہُن تھپ سوہنی چمکائی
 گیدڑ نی وی اکھ کھلی ہُن نیدر سب مکائی
 ادریں پریں تگن لگا کاغذ گی سمہالی تے
 کیڑے شیرے سے کھاہدے ہوئے معدہ ریا گالی تے
 اُٹھی تے کڑیسیا تے ماریاں دوواریاں
 کاغذ چائی ٹری پیا تے لوڑن لگا چھاٹیاں
 کول ہی سا جنگل اک اُتھ جائی پُہتا
 کاغذ پونیس رکھی تے فر خوش ہويا بُہتا
 ہاؤ ہاؤ کری تے زورے نال ہانگیا
 خوشی سنگ مٹھنڈیا تے لماں ہوئی ہنگیا
 ہور گیدڑ واز سنی کول دوڑی آئے
 نیڑے آنی پکھن لگے اپنے تے پرانے
 ہانگنے آلا کاغذ چائی ساریاں گی دنا
 مٹھنڈی مٹھنڈی بہنا نالے خوشی بچ ہسنا

کل میں کم کیتا اک یارو بستی اندر جائی تے
 لکڑ کھانے نا اک پرمت آند میں بنوائی تے
 بے فکرے ہن ہوئی سنگو بستیاں بچ جاؤ کھاں
 لکڑ لکڑیاں تے چوزے خوب پوڑی تے کھاؤ کھاں
 ہن اساں گی کوئی نہ کچھے جدھر مرضی جاساں گے
 لکڑ لکڑیاں تے چوزے خوب پوڑی تے کھاں گے
 پرمت آلا آکھن لگا سُنیا سب پڑھاؤ
 خطرہ خوف نہ رہیا کوئی دب ہن لکڑ کھاؤ
 سارے خوشی ہوئی تے بولے آکھن ایہہ ہے لیڈر
 ایہہ اساڑے کم کرو اسی پرمت آلا گیدڑ
 پرمت آلا میننگ کیتی کل سارے اس مجلساں گے
 پہلے کھٹھے ہوئی سارے لکڑ کھان گی جلساں گے
 ہن آزادی ہوگئی ہے سارے نعرہ لاؤ جی
 پرمت آلا گیدڑ بابو رج رج لکڑ کھاؤ جی
 دوئی تہاڑی کھٹھے ہوئی گیدڑ بستی جانے سن
 اج تے باندے باندے کھاسن اگے چھپی کھانے سن

بستی بچ کچھ جس ویلے لکڑ اک دبایا نے
 لکڑنی ڈنڈ سنی کھرے نیاں گئے گی پڑ چھایا نے
 بستی نے سب گئے لکے مگر انہاں نے پڑھنی تے
 تیز سپیڈ کری ٹھے لکڑاں نے ہن شوقی تے
 اگے اگے گیدڑ نسں پوئیس پیر نہ لانے سن
 گئے سارے جتھا بنائی مگر انہاں نے جانے سن
 پر مٹ آلے گیدڑے کاغذ مونہیں بچ لڑکایا نا
 گئے سوچن شائد گیدڑے لکڑ منہہ بچ چایا نا
 گھیراں نے جدیٹرے لکے گئے دوڑی دوڑی تے
 گیدڑ فکر و لہا ہو روی ٹھے گئے کھاسن پوڑی تے
 گیدڑ دوڑی دوڑی پہلھے گئے نیڑے آئی گے
 خوف زدہ ہوئی گے گیدڑ ایہہ ہن پوڑی کھائی گے
 پیش نہ جانی گیدڑاں کوئی سارے کرنے نسوں
 لیدڑ گیدڑگی سب آکھن پر مٹ دس و دے مر مٹ دس
 پر مٹ آلا آکھن لگا میں دساں کہ نساں
 ان پڑھاں نے متھے لگاں کسگی پر مٹ دساں

ایہہ سب جاہل کھاتا یارو، مگر اساڑے ہویانا
 جیہڑا ٹہنا جاہل نی چڑھیا اوہ سمجھو ہے مویانا
 اتھا جاہل اک برابر فرق انہاں بچ رائی نہ
 ٹریا رات انہیری جیہڑا لھے اُسگی راہ ہی نہ
 تہو کھا چھوٹھ بنایا گیدڑ پر مٹ تلو چالی سا
 ہوراں گی مروان لگا سا آپو عقلوں خالی سا
 چھوٹھے اُپر لعنت رب نی چھوٹھ کدے نہ بولو جی
 جاں تولو تاں پورا تولو کہٹ کدے نہ تولو جی
 گیدڑ چھوٹھ فریب بنائی ہوراں گی مروان لگا سا
 ہوراں نی جان بچائی خود وی جانوں جان لگا سا
 درِ فٹ کیتی باقی گیدڑاں جنگلے اندر جائی تے
 ایسا تیتیا توں اساں گی چھوڑیا، سا مروائی تے
 چھوٹ فریب تے پہچے یارو کچر توڑی چلسی گا
 چھوٹ فریب اتس سچ اگے ہرگز کدے نہ کھلسی گا
 جسر ح کرنا اُسرح پہرنا لینے نا فر دینا اے
 کم خراب کری تے اتس سر چکھانا پینا اے

دیدار

ترسناں رہیاں اکھیاں دیدار گی
 میں تکاں کدوں اپنے دلدار گی
 کوئی زخم کرنا کوئی ملم لانا
 پہاں کس طرح اپنے غم خوار گی
 ہے گزاری عمر سکناں سکناں
 پھل لبھسی کدوں اُجڑے گلزار گی
 جدائی نی برچھی کلجے گی لائی
 نہ پچھیا اچھی اپنے بیمار گی
 تنگی تنگی ٹٹھی ٹہاری نہ چھوڑاں
 شہنشاہ چھوڑ گے اپنے کبر بار گی
 میں کہہ ترسناں دُنیا ترسنا
 لگی سِک ٹساں نی کردگار گی
 محشر وی مھاڑا ایہہ ترفات ہوسی
 اُس بہلے باندے کرو یار گی

اچار

اک دیہاتی اپنے شہری رشتے دار نے کھر گیا
 اُتھے اُسکی روٹی رکھی اوہ کھان لگی پیا
 دال ساگ تے چٹنی پانی اُنہاں کو لے رکھیا
 روٹی کھانیاں ہی فر اُسکی رشتے دارے چُکھیا
 چار بے تُس کھاؤ میں اوہ آنی دیاں
 کرنے ہو پسند بے اُسکی اندروں جائی لیاں
 دیہاتے سر ہلایا کہ اوہ وی کہنی اچھو جی
 جتھے باقی چیزاں رکھیاں اُتھے اوہ وی رکھو جی
 اوپرا سا دیہاتی اُس چار نہیں سا تکیا
 پتہ نہیں سا چار کے ہونا کدوں بچارے چکھیا
 تاولیاں ہی رشتے دارے چار آنی تے رکھیا
 چار کئی مڑی دیہاتے بہلیاں بہلیاں تکیا
 کولی بچوں چارے نی مریجی سی اُس چائی

گراہ ٹہالی تے مرچی فوراً اُس مونہوں بچ باہی
 چا پی جسویلے اُس مرچی ڈاہڈی لکسیں چنی
 سوں سوں کری تے سونکن لگا بُرا ہویا گل منی
 بھڑکی پئے اکھیاں تھیں اُتھروں ڈاہڈی چنی لگی
 لیلاں سینڈ بکن اپہدھرے چھولی ساری سگی
 رشتہ دار اچھی فر پکھنا ہور دیاں پہائی چار
 ہوئی تنگ دیہاتی آکھے اگے اِکس کیتا لچار
 دسنے سوٹس چار میگی میں اِکے بچوں چائی
 اتھرو سینڈھ تے تھکاں لیلاں اوے گئی بگائی
 جیہڑیاں ہور ترے بقایا رکھو جندره چاہڑی
 اگے اِک جیہڑی میں کھاہدی مُنہہ ناسا گئی ساڑی
 ہور تیرے نہ آنیا ادھر اِکسی باہیا ساڑا
 سڑنے جوگی کتنی چنی سڑی گیا مُنہہ ماہڑا
 چار بچوں میں اِکے کھاہدی حالت اُس بگاڑی
 مندی اک وی مندی اُس چھوڑے چکر چاہڑی

نمبرداری

اک تہاڑے گیدڑاں مٹینگ سی بلائی
 کل فلانے جنگلے نے بچ کھٹھے ہویا پہائی
 دُوے دِن ہی سارے گیدڑ کھٹھے ہوئی آئے
 رسماں لگنیاں بچھے آنی چتنے سے بلائے
 سارے کھٹھے ہوئی بیٹھے شروع کچیری ہوئی
 مارے مارے پھرنے یاں اس سر پرست نہ کوئی
 بے مہارے رہسو جیکر دسو فر کے کرسو
 سر نا صاحب جے نہ ہویا مندی موتو مرسو
 بکھ بکھ مُنہہ کری جے پہائی بے لگام رہسو
 کنیں و بال آپسن سر پر کس طرح فر سہسو
 بولیا اک گیدڑ تے آکھے لی سینٹوی بردر
 بکھ رہسو تاں لہٹی لہٹی گتے کدھسن پدھر

دوا بولیا آکھن لگا مھاڑی سُنو پہراو
 آپے بچوں اک پُتی تے نمبردار بناؤ
 اس گل نی تایید کیتی نے تاڑیاں خوب بجائی
 اج ہی اس کچھریوں اُٹھنا نمبردار بنائی
 قرار داد ہُن پاس ہوگئی نمبرداری آلی
 اُسی کہہ قدر ہے جسے سر پر کوئی نہ والی
 الیکشن کمیشن دتی اجازت ہویا شروع چناؤ
 ہر اک گیدڑ آکھے میگی نمبردار بناؤ
 باری باری دین لگے ہُن گیدڑ اپنی رائے
 نمبرداری نے قابل جیہڑا باندھے کیتا جائے
 کھسکو گیدڑ آلے پاسے ووٹ سبیاں نے ہوئے
 کھسکو نمبردار اساڑا بے خصمے نہ موئے
 فر اکواری تاڑی بجی سبیاں خوشی منائی
 کھسکو نمبردار بنایا خوب ہوسی شنوائی
 کھسکو نمبردارے پچھے چھج آنی اک بدھا
 نمبرداری نا ایہہ تکہہ اج کھسکو گی لبھا

نمبردار جدھروی جانے نالے چھج تر ہونے
 آپ نکے نمبردارى تگڑى سر قضیئے پے دونے
 گیدڑ نعرے مارن رل کے جنگل سارا چایا
 پچھے چھج بھنی تے کھسکو نمبردار بنایا
 اک گیدڑ ہے نعرہ دینا ہم بھی نمبردار ہووے
 باقی سارے بولن آکھن ہووے اے ہووے
 کھسکو رہبر بنیا ساہڑا نمبردار سیانا
 ہُن نہ اس کسے گی مناں نہ کسے گی جاناں
 سارے خوش ہونے نے گیدڑ پھلے نہیں سامنے
 پلہکھے بستی اندر جائی دب کے کگڑ کھانے
 گیدڑاں گی ناں سنی کگڑاں منہ تھیں چھڑکے پانی
 کیہڑے ویلے ہوسی پلہکے بستی کنی روانی
 دوا دن آیا جس ویلے جلسہ فر مچایا
 کھسکو نمبردارے اگے سارا حال سنایا
 نمبردار جی دیو اجازت کگڑ کھان گی چلاں
 منہ تھیں پانی چھڑکیا ہویا سنی سنی تے گلاں

نمبردار اعلان سُنایا میں وی جُلّساں نالے
 ہُن اساں گی کہہ کرسکسن گُتے بستی آلے
 میں وی جُلّساں نال تِساڑے تُس وی سارے چلو
 پہانویں گُتے مگر لگن پر دم رکھو نہ ہلو
 ہُن بے فکرے کُکڑ کھاؤ مھاڑی ذمہ داری
 کھسکو اُسڑی اُسڑی بولے میگی ہے نمبرداری
 ون، ٹو، تھری کری تے دوڑے گیدڑ سارے بستی
 رکھیا یاد نہ ہرگز لبھنی نمبرداری سستی
 اہکم بستی اندر کُجھے گیدڑ کر کے تہائی
 گُتے اگوں پہوکن لگے چُچ گئی شور توہائی
 گل گراں نے گُتے نکلے سارے ہوئی اکھٹھے
 چکرا کُن کرے ہُن اگے گیدڑ سارے نٹھے
 کُتیاں وی اتحاد کری تے کیتی مگر دوڑائی
 گیدڑ ہوا کپن تے نسن اج شامت سر آئی
 شیخیاں سُن مارنے جیہڑے اس نے کسے گی منے
 نسنے کسرح ٹہنے اُٹھنے مُنہہ سر گوڈے پہنے

اوہلے لافاں مارن آلے مچھو کنڈ بڈیائی
 ہوئی جسویلے رُوبکاری نٹھے منہہ نی کھائی
 گیدڑ اگے اگے سن سٹے مگرے دوڑن
 خوف حراس ہويا گیدڑاں گی کُتے لگے ہُن پوڑن
 کتیاں اتنے لہٹے گیدڑ ہوا چلن پئی پچھوں
 نان سٹاپ پہنچائیے اُتھے ٹری گئے سن دتھوں
 نمبردار وی نٹھے جانے مگرے چھج ترہونے
 چھجے نا ٹھڑکار پیا نا تہرتی نال کر ہونے
 نسیاں چھج اڑکی جائے ڈاڈا چھیکا لگے
 چھج چھڑکے تے گیدڑ لگے جانی مونہویں پہار اگے
 رسی سنگ بدھا ہويا چھج چھکيا ہويا اڈکناں
 گیدڑے نے پچھلے پاسے پر چھج اڈکيا واجائی لگناں
 گیدڑ دوڑی دوڑی ہپھلے جگہ چھین نی لوڑن
 جان بچاں بڑی گاڑے پنج سٹے لگے ہُن پوڑن
 جانیوں تے نمبردار صاحب وی موہرے ہوہرے جانے سن
 مڑے نسے تے پچھے پچھے چھجے گی ٹھڑکانے سن

باقی گیدڑ چھٹ کری تے بڑی گئے بچ گاڑاں
 نمبردارا جیں ہے ٹھکی لگیا لنگاں دیتیاں حاراں
 تر ہو کھیٹ کری تے ایہہ وی گاڑے توڑی آئے
 سپیڈ پوڈر جلد لایا کتیاں پونیں پیر نہ لائے
 نمبردار ہور کوشش کرنے گاڑے اندر جائے
 ظالم گتے پھاڑی کھاسن اپنی جان بچائے
 کھسکو گاڑے بچ بڑن گی میس قدم دو چانا
 چھچھچ سنا بدھا جیہڑا اُپرے اڑکی جانا
 ہٹ رہیا ہُن چھکی چھکی چھچھچ نہ اندر بڑنا
 بے حدلانا زور بیچارہ پیا تروڑاں کرنا
 گیدڑ آکھن بڑی آو اندر سر تِساں ذمہ داری
 میں نے بڑنایاں پر اندر بڑنی نہیں نمبردرای
 منصب نمبردرای آلا اندر بڑن نہیں دینا
 اتھے توڑی بچھایاں میں پیا اٹھنا تے ٹھنا
 تگمہ اندر بڑنا نہیں میں کسرح اندر بڑساں
 گتے بچھوں پٹی کھاسن مندی موتوں مرساں

اجئی نمبرداری کولوں میں استغنیٰ دیاں
 کدے نہ لگنو کھان گی جاساں پہانویں پکھہار ہساں
 چائی مچائی باقی ہوراں اک گی اگے لایا
 نمبرداری نا چھج بنھی کچھ گتھے جائی بھسایا
 سنیئے جگ نی کریئے من نی جیہڑی پنجنی پجنی
 باہر اپروچوں ذمہ چانا جان نہیں اپنی پجنی
 صلاح بنائی چوئیاں آلی کیئر نہیں کرنی ملی
 پتہ اساں گی لکیا کرسی گل اُسے بھانہہ ٹلی
 سوچنا اُس جو گل ملی تے ٹلی بھنن جاسی
 میں پچساں یا ہوراں کولوں پہلیں میگی کھاسی
 ذمہ اتنا چاؤ چتتا ہو سکنا وہے پیائی
 لت اتنی لیا رو چتتی چادر ہووے ڈائی
 جد بساطوں باہر کدے وی کم نہ کوئی کریئے
 عزت اپنی ہتھ اپنے پنج اتس نہ آوکھے بڑیئے

گیدڑ نے اسوار

اچھو دوستو اک میں دساں کہانی
 ایہہ گل بلکل سچی ہے نہ بتنگڑ زبانی
 کوٹھے اپنے کول ذاکر کگڑ مڑھو سا بنایا
 اگوں اُسگی نکا جیا دروازہ وی لایا
 دروازے کول لایا اک ہور روشندان
 ہواتے لو تاں جے اُسے اندر جان
 دروازہ بند کرنے واسطے لائی نی پھٹی
 دراز کونڈی اُس پر لائی سی پکی
 کگڑ مڑھوے اگے سا اک نکا جیا ٹک
 اُس سانگے بیچ کھر آلی چھلنی سی مک
 چھ بجے نا وقت سا نہ پئی سی اجیں شام
 کہیں کا جیں لگے نے سے محلے بیچ تمام

فارمی لکڑو آندے نے سے ذاکر کوئی چار
 مسیں اوہ آیا نا سا چھٹی اپنے کھر
 لکڑو ترے سے نکلے آئے ٹھاری بچوں بہر
 ذاکر مڑی تے بہلا بہلا تکنا لکڑواں داہر
 لکڑو ترے ہی پھرنے سے بہڑے بچ سارے
 ذاکر فٹ پوڑی لکڑو مڑھوے بچ سے باڑے
 لکڑو اندر باڑی تے فر چاڑی گیا دراز
 مڑھوے بچ پہلیں ہی سا چھپیا ہويا راز
 لکڑو روکن تھیں فر پچھے ہوئی گئی شام
 کم کاجے گی چھوڑی تے فر کرن لگے آرام
 کھائی پی کھر نیاں ہن بسترے وی ڈائے نے
 تہاڑی نے کم سارے انہاں نماشاں مکائے نے
 اپنے اپنے بستریاں پر سارے لمے پئی گئے
 تہاڑی نے سن تھکے ہوئے بہلے بہلے سیئی گئے
 ذاکر سا بے فکر ہويا لکڑو سارے روکے
 لیٹا ہیکے سیئی گیا تے پرھن لگا کڑھوے

پھیری ویلے اُٹھے سارے ہوئی گئی لو
 پھری تھری تے آئے سارے بیٹھے مُنہ ہتھ تہو
 لسانے تھیں آئی نی سی ذاکر نی اک سالی
 بھانے واسطے چوگ کُڈواں گی جیجی نے اوہ اُٹھالی
 گڑی اچھی تے بہلی بہلی کھولنی ہے دراز
 چھپا ہویا راتی نا ہُن کھلن لگا راز
 گڑی آکھے ذاکر بھیا پہلے اچھو ادھر
 مڑھوے بچ بیٹھا ہویا دِسا میگی گیدڑ
 ذاکر آکھے کُڈو روکی بند کیتی میں پھٹی
 پانیں نے میں بالٹی پھری تے مڑھوے بچ سی رکھی
 انھی ہوئی نی ایہہ گڑی بالٹی نہیں دِسی
 بالٹی میں رکھی سی اندر ایہہ گیدڑ ہے دِسی
 گڑی آکھنی ہائے بھیا کُڈو تِساں روکے نے
 گیدڑ نے گائے پر کُڈو دو چڑھی تے بیٹھے نے
 ذاکر آکھے ایہہ گڑی ہے ایویں تکو بکنی
 روکے میں جس ویلے کُڈو ٹھاری سی ایہہ سختی

ذاکر آکھے پاگل گڑیئے تُوں کہہ رولا بھایا
 آپ میں راتی کُلو روکے گیدڑ کتھوں آیا
 نالے گیدڑ نے گائے پر کُلو دِسن بیٹھے
 حد مکائی کوڑاں اُپر کُوتو توں ماریں ایڈے
 گڑی آکھے بھیا بہلے آپو اچھی تکو
 گیدڑ اندر بیٹھا ہویا اِگی آنی لہو
 ذاکر آکھے گڑی فاتر جی کوڑ ہے کیڈے کپنی
 جنگلی چیزاں اندر اچھیاں بڈھیاں گی جو جو دسی
 ذاکر اچیں نہ کرے اَمنا گیدڑ کتھوں آیا
 کُلو ٹھاری پنج میں روکے آپ دراز چڑھایا
 گڑی توہائی لانی بھیا بہلے ادھر اچھو
 میں ورنہیں یقین تِساں گی آپو اچھی تکو
 ذاکر ہُن ٹھاری نے اگے ہسِنیاں ہسِنیاں جانا
 اوکڑی تے اُس ٹھاری اندر اپنی نظر دوڑانا
 کہہ تکتا کہ واقعی اندر ہے گیدڑ لُکيا نا
 کُلو دو گائے پر بیٹھے اوہ بنیں ٹھکیا نا

گیدڑے اُپر بیٹھے ہوئے دو کُکڑ جد تک
 ذاکر تے کُہر آئے سارے ہوئے ہکے بھکے
 ایہہ گل کدے نہ ڈھٹی اگے زندگی گزری ساری
 ایہہ نویں گل گیدڑے اُپر کُکڑ کرن سواری
 ایہہ گل سُنی نہ ڈھٹی اگے نہ کدے ایہہ ہوئی
 کُکڑ چڑھی گیدڑ پر بیٹھے کرے یقین نہ کوئی
 پھڑکن دین نے گیدڑ ہر گسر کُکڑ جتھے لہتن
 دھری دبن کُکڑاں گی گیدڑ جیہڑے اگے اچھن
 باہر سوچ وچاروں ایہہ گل کدے نہ رہنا ٹہلا
 کسرح جرسی چھوڑیا جائے ماس فی زاکی بِلّا
 گیدڑے نے جد درشن ہوئے ذاکر کیتی منّاں
 گائے پر دو بیٹھے کُکڑ کول گیدڑ نیاں کنّاں
 پولٹری فارم نے ایہہ کُکڑ بالکل کھلے جھلے
 گیدڑ اندر بڑیا رہیا نہ ڈرے نہ ہلے
 کدوں بچاریاں تکیا اگے گیدڑ کجیا ہونا
 مٹلاں چنگھڑ گچھے نہ رچھ میت نہیں جانا

ذاکر کرن وچاراں لگا گیدڑ کسرح بڑیا
 روشندان گی جالی لگی بوہے دراز سا چڑھیا
 بولا کیسے گھس گیا سالا اندر آکھن لگا فوجی
 گائے پردو ککڑ چائی گیدڑ بیٹھا موجی
 بیوی ذاکر گی ہن آکھے سوچ کروکھاں اڑیا
 ککڑ سن تِساں آپو روکے گیدڑ کسرح بڑیا
 بنکی گے ہن کھرنے سارے بیوں حیرانی ہوئی
 گیدڑ اندر کسرح بڑیا سوچ کروکھاں کوئی
 چپ چپتا گیدڑ کدھر دیگر ویلے بڑیا
 نان سٹاپ گیاٹھی اندر ذرہ نہ چھکیا ڈریا
 گیدڑ ہیکے اندر بڑیا ککڑ سارے ٹھے
 ککڑ باہر نکلے ہوئے آپو ذاکر تھے
 ذاکر سوچیا ککڑ آپو باہر نکلی آئے
 پر ٹھہاری بیچ سا گیدڑ بڑیا ککڑ اُس نساے
 چار عدد سے ذاکر روکے ککڑ بیچ اس ٹھہاری
 ترے ترے خراے چوٹی گیدڑ گیا ماری

گلڈو ہیکے چکچہ پوڑیا اہکدم گیا مری
 گیدڑے اُس گی کھادہا نہیں بیٹھا رہیا دھری
 پولٹری فارم نا ایہہ گلڈو پلا آلوں آروں
 ویسی نے پہاوے لگاں چک ماریا اس پاروں
 پولٹری فارم نا گلڈو میں اسگی نہ کھانا
 بیٹفلو بیماری لکسی فرض ہے جان بچانا
 ٹی وی ، ریڈیو ، اخباراں بچ بیٹفلو سمجھانے
 اتنیاں سنی گوائیاں بندے فر انہاں گی کھانے
 گیدڑے وی ایہہ فارمی گلڈو کیتے ناپسند
 پر بندے انہاں کھانے کارن رہنے نت پابند
 اک گلڈو گی گیدڑ ماری بھئی رہیا سا ٹلھی
 ذاکر گلڈو روکن ویلے ڈٹھا مول نہ اکی
 ذاکر گوٹڈی لائی اگوں مڑی گیاٹھی اندر
 گیدڑے سوچیا موج ہوئی اج گھلا چلسی لنگر
 بے فکرا سا ہویا ذاکر گلڈو سارے روکے
 سیتی رہیا سا اندر جانی بہرنا خوب کڑ ہوکے

ٹہا کے نے جد گیدڑ سارے ہانگن لگے راتی
 روکیا واوی گیدڑ اندروں ٹانگاں چھوڑے ذاتی
 باقی گیدڑ ہانگن آکھن ہم بھی آزاد ہووے
 روکیا ہويا گیدڑ آکھے اساڑے بند یو ہے
 ٹہا کے نے جد گیدڑ ہانگن واز ذاكر گي اچھے
 اندرے ناوی ہانگے گیدڑ روکیا وا سا دجھے
 ذاكر پرکھی سکيا نہ سا گیدڑ بولن رکتھوں
 باقی ٹہا کیوں بولن تے اک ہانگے ٹہاری بچوں
 ہُن پھیری جد ٹہاری کھولی گیدڑ نظری آیا
 ذاكر اپنی کیتی اُپر ہُن ڈاڈا پچھتیا
 گیرے گڈیاں کھٹھے ہوئے سارے ٹہاری اگے
 پہلی واری گیدڑ گی اج کولوں تگن لگے
 بیوی آکھے ذاكر اڑیا ہُن نہ اسگی تگو
 گیدڑ اج ہے قابو ہويا اسگی ماری سٹو
 ایہہ گل بڑی حیرانی آلی سوچ کرو کھاں اڑیا
 گڈی جنرہ جٹھیا ہويا کسرح اندر بڑیا

لگر کھان نا پرمت تکو آندا اُس بنوائی
 جے پرمت نہ پہلے ہويا اِسنی شامت آئی
 اندر بڑے ساعت جو لکڑ گیدڑ گیا سا ماری
 اُسگی وی نہ کھاد ا گیدڑے پیا رہیا بچ ٹہاری
 ذاکر چُبل چائی آندا مارن لگا چُکاں
 گیدڑ جان بچانے تائیں لوڑن لگا گٹھاں
 گیدڑ چوکے بچ گیا ٹھی اُتھے چبل نہ لگے
 ہتھوڑا فر منگوایا ذاکر متے چوکے بچ کچھے
 چونکے پر ہتھوڑے نیاں سٹاں لکیاں لگن
 گیدڑ غصے بچ اچھی تے لکڑواں ور لگا بجھن
 جیہڑے لکڑ چڑھی گیدڑ پر بیٹھے رہے راتی ساری
 گیدڑ گی جد سٹاں لکیاں گیا اُنہاں گی ماری
 ٹھیلیاں ہتھوڑا بدان منگایا گیدڑ آیا قابو
 پھاڑا اک دری نا اُپر سٹی چاہڑیا چھاہو
 منہہ سر پھاڑے بچ پلہیٹی سٹاں چلن بدانی
 گیدڑ گی ہُن لکڑ بھلے جُلنی جان نمانی

آخر سر گیدڑ نے اُپر لگی سٹ بدانی
 پہنکھ پیٹے نی اندر کھڑیا ختم ہوئی زندگانی
 موت بہانے حیلے روزی قدرت آلا کرنا
 موت پسے نی جس دم ہوئی راہ بچ اچھی مرنا
 پہنکھ پیٹے نی لالچ جانو جا دشمن کھر بڑنا
 گوچے نے بچ داروں باہی بادشاہاں سنگ لڑنا
 جانی کجھی دشمن نے کھر جیہڑا جانی بڑیا
 اُسنا حشر اتس فر اوے گیدڑ آلا اڑیا

اندازہ شاعری

اصلی راز حقیقت آلا میں یاراں گی دنا
 قیدی اندر پلہی جانا کھانا پینا ہنا
 گیدڑ اندر قیدی ہویا اگے چڑھ گئی سنگل
 گیدڑ ہُن آزادی کارن کہہ کر سکنا اٹکل
 گیدڑ قیدی نے بچ پھسیا ہوئی ختم آزادی
 قیدی جی دُنیا اندر ہور نہیں بربادی
 گیدڑ قیدی ٹہاری بچ ہویا چھوڑی دتا کھانا
 جینے موئے لگوا گے نہیں اُنہاں مُنہ لانا
 روکے گیا بیچارہ گیدڑ سوچ دِلے بچ کرنا
 نکل نہ سکاں قیدی بچوں خواہ مخواہ ہُن مرنا
 قیدی ہویا جسدِ گیدڑ پئے گئے ہور جھورانے
 کہہ کہہ حشر مھاڑا ہُن ہوسی آپ خدا وند جانے

بُت قیدی بچ روح جھورانے پھس گیا بچ پھائی
 روکن گیا ہاں بچ ٹہاری نے اج شامت سر آئی
 ماریا ہویا لکڑ گیدڑے کھاد نہیں سا اکی
 جینے دو چڑھے رہے اُپر بیٹھا رہیا ٹہکی
 گیدڑ قیدی ہویا جسد اگے چڑھ گئی سنگل
 مڑ مڑیاد اچھنا گیدڑ گی آزادی نا جنگل
 یاد اچھنیاں ہُن رہی رہی آزادی نیاں موجاں
 قیدی بچ پھسیا نا گیدڑ کہہ کرے ہُن کھوجاں
 قیدی اک بچارگی ہے کرنی کُجھ سکنا
 اک مرن نی سوچ بنی نی ساعت موت نی تکنا
 اصلی صحیح مقامو جیکر ہٹ جانا ہے کوئی
 اسنا کوئی وقار نہیں جد بدکرداری ہوئی
 اصل مقام گیدڑ نا ہے سا بچ جنگل نے رہنا
 آزادی تہ ہے سی پہانویں پکھیاں رہنا پینا
 آزادی جی نعمت چھوڑی اصل مقام نہ رہیا
 لالچ پہنکھ پیٹے نی ہوئی آن قیدی بچ پیا

لکڑاں نی ٹہاری بچ گیدڑ ہویا قید بیچارا
 اُس ٹہاری بچ لکڑ وی سن بیٹھا پگڑ کنارا
 لکڑ چڑھی گیدڑ پر بیٹھے کرنے خواب سواری
 لکڑاں نال نہ بولیا گیدڑ ساری رات گزاری
 دانشمندو قیدی اندر بھل گیا اُس کھانا
 آزادی جی نعمت گئی پیا اُس چھورانا
 حیواناں وی قیدی اندر چھوڑیا پینا کھانا
 بچ غلامی رہنا ہر گز نہیں ولے گی پہانا
 نہیں شعور جہاں بچ کوئی اوہ وی قید نہ چاہنے
 اصل مقام جو چھوڑن آسا اوہ قیدی بچ جانے
 قیدی دُنیا ، نا ہے دوزخ قیدی کوئی نہ چاہنا
 آزادی گی چھوڑی اُس کن جہنم جانا

نیندر مبارک

اک دن آئی اونگ پیارے رسولؐ گی
 اہکدم رب نے بھجیا فرشتے جبریل گی
 کرنا محبوب گی ادب سنگ سلام تُوں
 کچھ سلام تھیں فر کرنی کلام تُوں
 دو جگ نی تُوں گی سرداری ہوئی
 کسرح اج نیندر نبی پیاری ہوئی
 اتنے پہار چائی تے ہے اکھ لانی
 کل تُوں اُمت ہے کسرح بخشوانی
 جس قوم نا سردار ہے سیئی جانا
 اُسے مقدر اں نا پٹھم ہے بھئی جانا
 محبوب اُٹھو اپنے رب نا ذکر کرو
 اُمت نی بخشش واسطے کُجھ تے فکر کرو

اُمت جے بخشوانی پیارے حبیب تُوں
 رات جاگیا کر اے خوش نصیب تُوں
 دتا پیغام اچھی فرشتے رُسل گی
 لگی سی جاگ اُسدَم رب نے مقبول گی
 اُٹھیا رسول رب نا زاری شروع ہوئی
 اُمت نے خوف بچ بیداری شروع ہوئی
 کُہر بار چھوڑیا تے راتی ہی ٹُر گئے
 غارِ حرا نے پاسے آقا سے مُڑ پئے
 رویا حبیب اتنا کپڑے وی سمجھ گئے
 اُمت پیاری خاطر غم اتنے سمجھ گئے
 روئے حبیب اتنے جِنا نہیں شمار
 سجدتِ سر رکھی تے ہوئے نے بے قرار
 سجدے پئے نے حضرت رونین زارو زار
 سمالت غشی نی پہچے آقائے نامدار
 سجدے آلی جگہ وی ہوئی سی ترتر
 اتنے بیحد رونین ہادی تاج و

غرض رات اسرح گزاری رسول سی
 رب نے حضور ایہہ وی عبادت قبول سی
 فجری مسیت پنج جانین سارے یار
 مقتدی رسول پاک نے سارے نماز گزار
 تکتے مسیت پنج کہ حاضر نہیں نبی
 یاراں گی اس گل نی بے حد فکر لگی
 محراب لوڑنے تے ممبر وی لوڑنے
 گٹھاں مسیت نیاں تے حجرہ وی کھولنے
 ہر پاسے لوڑنے گلیاں بازاراں پنج
 تھر تھل سی مچ گئی نی نبی نیاں یاراں پنج
 یار اصحاب رونے تے ہر جائی لوڑنے
 نبی نے فراق پنج سے ہر پاسے دوڑنے
 یاراں پر آیا ہویا غم نا طوفان سا
 ہر اک آقا تائیں دِلوں قُربان سا
 کھر بار اسرح سارے ویران لگنے سن
 بستی نے کوٹھے کنداں حیران لگنے سن

غم سنگ سی فاطمہ وی نڈھال ہوگئی
 روئی روئی تے لاڈلی بے حال ہوئی گئی
 لوڑنی سی فاطمہ تے نالے بُلانی سی
 بابا، بابا آکھنی چدھر وی جانی سی
 سخناں ہے مکہ لگنا سرکار تھیں بغیر
 کرنے دُعا اصحابہ ربا رکھیاں توں خیر
 ہر پاسے اکھیاں تے ساون ہے لایا نا
 درداں بچھوڑے نیاں حشر سا چپایا نا
 مومن وی سارے اُسدم پریشان ہوئی گے
 سوہنا نبی نہیں لبھنا حیران ہوئی گے
 ماواں گی وی اپنے عیال پلہی گئے
 بچیاں گی وی ماواں نے خیال پلہسی گے
 ماوریاں نے دودھ شیر خور چھوڑی گے
 مصطفیٰ نے غم پاسے رُخ موڑی گے
 پہائی یاد پہناں نی دِلو پُہائی گے
 ٹھاٹھاں بچ مصطفیٰ نے غم آئی گے

ماتم نی طراں ہے سارا شہرِ دِنا
 ہر پاسے دُکھاں نا ہے قہرِ دِنا
 یارِ اصحاب سارے رونے تے لوڑنے
 کوچے گلیاں بچ سارے ٹہائیں چھوڑنے
 چھپی گیا گتھے اساڑا نوری چن وے
 کری تے بے چین اساڑا تن من وے
 گتھے گیا ربا والی دوجہاناں نا
 رحیم تے کریم ہادی مُسلماں نا
 دین آلے سارے زارو زار رونے سن
 بے دین سارے ہسنے تے خوشی منانے سن
 غوغا سا ایہہ کافراں مچائی چھوڑیا
 آفت کسے نبی گی ہے کھائی چھوڑیا
 ہسنے تے مارنے سے طعنے بولیاں
 پھینکنے سے اُنھے گلاں اُن تولیاں
 کافراں نے خوشی سنگ تالے ہوئی گے
 مومنّاں گی غماں نے اُچھالے ہوئی گے

کافر آکھن ایہہ ہے اَساں جیا بشر
 اُتھوں ہی ہویا نجدی وہابی گی اثر
 آپ جیا بشر اوہ وی آکھنے رسول گی
 لعنت رب نی اجے عقیدے فضول گی
 اول خلق اللہ نوری حدیث رسول نی
 رب نے کیتا پیدا پہلیں مھاڑے نور گی
 آکھا رسول پاک نا منیا نہیں جہاں
 منکر رسول پاک جو لعنت خدا اُنہاں
 گستاخ رسول پر غضب بے شک خدا نا اے
 دوزخ مقام آخر گی اُس بے حیا نا اے
 غرض ترے دن لوڑنے سارے اصحاب یار
 دُور جنگل بچ اُنہاں گی اک پتہ لگی نے غار
 پہنچے جنگل بچ جدوں اک لسمیا نے آجڑی
 چکھنے اُس کولوں اسے شخصا تکیا وہے پیارا نبی
 آجڑی نے آکھیا میگی واقف نہیں نبی
 پر ترے دن ہوئے یارو اک میگی اوکھت لگی

دُبنے مھاڑے جنگل بچ روئین زار و زار
 کھانے پینے گجھ نہیں دُکھیاں بے شمار
 ترے روز ہوئے پُھکھ چلّی ہوئی انہاں
 اگلی جگہ ہے غار نی ملّی ہوئی انہاں
 غار بچوں اچھنی ہے اک واز رون نی
 کشش ہے زاری بچ دِلے گی موہن نے
 اتنی سنی تے غار کول جانین سارے یار
 تکتے نبی سجدے نے بچ روئین زار و زار
 اس اندھیری غار بچ لگی نی سی اک چاننی
 ہوا اک خوشبو نی چادر غار اگے تاننی
 اتنے بیباک ہوئی نبی پاک رونے
 بولنے نہیں سارے یار اصحاب پئے بُلانے
 آقا پیارے رونے بے وس ہوئی تے
 داڑھی مبارک تر ہوئی روئی روئی تے
 نبی پاک نا، سا رونا اس حال نا
 آدم نا نہیں سا رونا اتنا ترے سو سال نا

حضرت داؤد نا اک سو سال رونا
 اسی سال حضرت یعقوب گی رونیا رہنا
 اتنے ہی سال حضرت یوسف رونیاں کٹے
 اٹھاراں سال حضرت ایوب بیماری نے تکه
 مچھی نے پیٹ بچ حضرت یونس نا گڑ گڑانا
 غم تولنے بچ گل انبیاء نے بے آنا
 گل انبیاء نا کھٹھا کیتا جائے بے رونا
 مصطفیٰ نے اس رون نے برابر نہیں اے ہونا
 کوئی بھل گی رویا کوئی غم درد گی
 کوئی لعزس گی رویا کوئی بچھڑے فرد گی
 لیکن حبیب روئے نہ ہور کسے کم
 روئے جدوں محمدؐ جاں اُمت نے آئے غم
 باقی نبی گجھ روئے دُکھ بیماری واسطے
 نبی کریمؐ روئے اُمت پیاری واسطے
 سوہنے نبی نیاں یاراں نا دساں میں حال وے
 روئی روئی تے اکھیاں ہوپاں نے لال وے

غار اگے سارے جائی یار رونے سن
 یار رسول یا حبیب اللہ آکھی بُلانے سن
 ترلے کرن سارے نہ حبیب اللہ بولنے
 سجدتج سر رکھی تے موتی اتھروں نے رولنے
 سجدہ کیتا نبی سا اپنے رب نے دربار
 دینے نہ جواب آقا ہاڑے کرنے یار
 آخر یاراں نبی جی اگے عرضاں کیتیاں
 اُس تُساڑی اُمت گی دیاں گا نیکیاں
 سر مبارک چاؤ آقا سارے کرن پکار
 اساں بخشیاں نیکیاں تُساڑی اُمت گی سرکار
 فرمایا نبی کریم جی نہیں نیکیاں فی لوڑ
 مھاڑے رب رحیم گی نہیں ہے کوئی تھوڑ
 اُس کولوں میں منگناں جیہڑا رب غفور
 بخشش اُسے ہتھ ہے بخشی ضرور
 سر نہ چایا نبی جی سجد پیچہ ہی رہے
 یار اصحابہ منگناں کر کر تھک گئے

رونی رونی فاطمہ وی آئی بابل کول
 حالت دُکھاں درداں آئی دُسنی ساری کھول
 ترے دِن ہوئے بابلا بُہتے آئے غم
 کھانا پینا چھوڑیا تے پلے سارے کم
 کہہ گل ہوئی بابلا جُجرہ دِتا چھوڑ
 ترے تیہاڑے گزرے کراں تِساڑی لوڑ
 جُجرہ تے مسیت وی رونے زارو زار
 کتھے گئے بھٹی چھوڑی تے نیاں نے سردار
 گلیاں تے بزار ہوئے سِخنے پناں رسول
 رونی رونی آئی نی ہے تِساں کول بُول
 کہہ گل ہوئی بابلا آنی ملی غار
 مومن سارے دُکھیا ہوئے سنے اصحاب کبار
 بناں تِساڑے بابلا کھانا ہویا زہر
 اج اُجڑے ہوئے لیھنے بستیاں تے شہر
 میں نہ چلپی سکنی بابل جی جدائی
 مھاڑے پہانے پرتے گئی ہے اج ساری خُدائی

تہیاں گی ہے ہونا بڑا ما پیو نا سہارا
 آسوں آس ہونا بے چاریاں نا گذارا
 سر مبارک سجدے تھیں بابل جی ہُن چاؤ
 تہی پیاری فاطمہ گی رونیاں چپ کراؤ
 سر سجدے تھیں چاؤ بابل دیو پاک جمال
 اکھیں تکو فاطمہ نا ہويا کبھوا حال
 فاطمہ کفر دینے اگوں پاک رسول جواب
 تکنا نہ میں چاہنا اپنی اُمت پر عذاب
 مھاڑی اُمت فاطمہ بے حد اوگنہار
 سر نہ چانا اچر تک بخشے نہ بخشہار
 سر نہ چانا فاطمہ بھوں ہے سر پر پہار
 اُمت میں بخشانی ہے بخشے رب غفار
 سر نہ چاساں سجدیو ایہہ ہے پکی گل
 چچر توڑی اُمت نی مشکل نہ ہونی حل
 یا فر اتھے موت نا اچھی گ پیغام
 سجدے بچ ہی رہساں گا اتھے ہی عمر تمام

سُنیاں گلاں فاطمہ سینے لگے چیر
 اکھیاں ساون لایانا لگا بکنا نیر
 فاطمہ آکھے اُمت نا حافظ آپ حُدا
 کھَر جُلُو تھی بابلا میں رہنی نہ جُدا
 سر چاؤ ہُن بابلا دیو کھاں دیدار
 میں وی ترزاں چھڑکاں رون تِساں نے یار
 کری کری تے عرضاں فاطمہ گئی تھکی
 سجدے بچوں نبی جی سر نہیں چانے اُکی
 بے وس ہوئی فاطمہ نہ کوئی چلیا زور
 رورنے تھیں بن فاطمہ جی کہہ کرے آہور
 رونیاں بی بی فاطمہ ۛ ہوگئی اِس حال
 پئی جانی بچ سجدے جائی نبی نے نال
 نال تِساڑے بابلا میں وی سجدہ کرساں
 اُمت گی رب تعالیٰ بخشے میں اتھے ہی مرساں
 بخش سی رب اُمت گی سجدیوں سر چاساں
 نال تِساڑے سجدہ کرساں کھَر مُڑی نہ جاساں

پتھر توڑی رُوح بدن اچر کر ساں زاری
 سجدے بچ سر رکھساں تاں تک زندگی مُکّنی ساری
 پے گئی زہرہ سجدے اندر کول نبی نے جائی
 اتنے بچ جبریل وحی گی ہويا حکم الہی
 جبرائیل پاک نبی گی دُیو سلام پیاروں
 بخشی دیساں اُمت دُواں نے سجدے پاروں
 دوست مھاڑے تے اک زہرہ سر سجدے بچ ترہیا
 اک رضا الہی کارن انہاں سجدہ کریا
 جبرائیل آکھ نبی گی سجدہ تھیں سر چاؤ
 شفاعت کبریٰ کراں عنائت جس چاؤ بخشاؤ
 فوراً جبریل خدا نا آن پیغام سنایا
 سجدے تھیں سر چاؤ حضرت رب سچے فرمایا
 چایا سر حبیب سا کیتا شکر ادا
 یار اصحابہ ساریاں دتی خوشی خدا
 خوشی خوشائیں مُرگئے والی دو جہان
 نال نبی نے انا یار اصحاب وی جان

ظلمت

تہندو کار ظلمت نی کالی سیاہ
 کیہڑے پاسوں اچھی تے چھائی گئی
 مظلوم معصوم جاناں لکھاں
 تہرتی نے پیٹھ ہے چھپائی گئی
 اک نے لمو ٹین آسمان چھوہنے
 کھر چمنیھے ساڑی مکائی گئی
 فرن فرن اکھیاں تھیں اتھروں بکن
 ایہہ سباں نے سینے تپائی گئی
 مسیں مسیں ہویا ہے جس ناں بیاہ
 سہاگ اُس ناں وی ہے لٹائی گئی
 ماء بکھ رونی تے پیو بکھ رونا
 دلاں گی زخم گجھے لائی گئی

گسے جگہ اسرح نا پھڑیا ڈنڈول
 کہ کُنیاں نے کُنے اُڈائی گئی
 ہوا قہر آلی اجاڑین کھر
 اُدھر بچہ گیا اُدھر مائی گئی
 چھڑ مارنا کوئی بچھ نہ جرح
 اینیاں انسان فی مچ تباہی گئی
 لمبر دار فی اکھی کجھ گیٹے کرکن
 بھیڑیے لیلے آلی گل آئی گئی
 صفاں بچ نہ ہویا اس ایتا
 تیں بلی پوہے گئی کھیڈائی گئی

حقوق

ماں باپ نا فرض اولاد کارن بعد جنم نے پورا تہان دینا
 دن رات کرنی ہے پرورش اُنہاں وقت وقت پر پین تے کھان دینا
 پالن پوسن نے نال پڑھائی کرنی دینی علم نا پھلیں رُحان دینا
 چھاں شفتتاں نی دلی پیار نالے چنگی خصلتیں چڑھن پروان دینا
 پڑھی لکھی تے جدوں جوان ہوسن مرضی نال اُنہاں پر نان دینا
 نکل جان کفالتوں جدوں بچے برابر حصے کر زمی مکان دینا
 برابر ہون ملکیت نے سب حصے نالے اکجیا کری سامان دینا
 برابری کرے نہ اپر اولاد جیہڑا بے انصاف نا لقب جہان دینا
 مساوات رکھنا بچ اولاد ساری حکم سب گی رب رحمن دینا
 اسے طور حقوق رعایا نا وی رب عہدہ جس گی پردھان دینا
 خلقت جس کر ثوت نی آپ ہونی اُسپر اوے جیار حکمران دینا
 حکمران سر فرض انصاف کرنا پبلک ساری گی امن امان دینا

ہر مذہب ہر قوم گی ملک اندر حق جین نا علی الا علان دینا
 رکھے خوش عوام حکمران جیہڑا بچہ بچہ اُس واسطے جان دینا
 بولیاں جتنیاں بولیاں جان مُلکے فروغ اُنہاں گی ہے سُلطان دینا
 پہاڑی بولن آ لے رکھے دُور پچھے وزیر اعظم گی اِلس پچھان دینا
 داد رسی نہ ہوئی جے پہاڑیاں فی اسان چلن نہ کوئی پلان دینا
 پہاڑی لوکاں گی ایس، ٹی نہ دینی ایہہ سرکار گی تہو کھا شیطان دینا
 دیس باسیاں ملن حقوق اکجئے سُو پہاڑیاں نا ایہہ بیان دینا
 سرسنگ کفن بھنی اسان نکل پینا اپنا حق نہیں ہرگز جان دینا
 پہاڑی لوکاں گی ملیا نہیں حق پورا پردھانمتری گی ایہہ سُنان دینا
 چلہن ہونیاں نہیں نا انصافیاں ہُن برپا ملک بچ کری طوفان دینا
 حق واسطے بڑی اڈیک رکھی ستایاں ہویاں گی نہیں ستان دینا
 اپنے حق گی پہاڑی میدان نکلے اِلس تن من کری قُربان دینا

فناہ فی اللہ

میں تے مجنون ہو گیا سا سونیاں نے شہر پنج
 ہو گیا سا گم جدوں عشق سمندر لہر پنج
 اپنے سب پہل گئے ایہہ لگ رہے سن اوپرے
 لگ گیا سا دل گڑکی پیار آلے سحر پنج
 مھاڑے پنج سا گم جہان میں جہان پنج گم ساں
 جس کڑھی لکيا سا غوطہ ٹور نے اُس نحر پنج
 پھیت سارے کھل گئے سن راز نہ رہیا سا راز
 چھٹی ماری سی جدوں اُس معرفت نی نہر پنج
 حوش سا مدہوش پر مدہوش پنج بھی حوش سا
 تُوں ہی تُوں نی اک صدا سی فقط واز جہر پنج
 نہ پتہ سا جسم گتھے لا پتہ سی جان دی
 نہ خبر بٹھا، یا ستا اک چٹک نے قہر پنج
 دُور ہونیاں دُوریاں نہ پنج پردہ سا کوئی
 اتس نہ فر بہکے دسیا پیار نے اس دہر پنج

پلہاوا

میں مارے گیا ساں پلہاوے نے بچ
 تنگی اڑیا رکھی کلاوے نے بچ
 توڑے ناز نخرے نے دل ڈمگائے
 اصل راہ گی چھوڑی توڑے داہر آئے
 توڑین توڑے ہی کہاوے نے بچ
 میں مارے گیا ساں پلہاوے نے بچ
 ڈائے نے توں دل فریبی نے جال
 ہر اک نہ سمجھے توڑی ایہہ چال
 پھسے چٹے کالے تے ساوے نے بچ
 میں مارے گیا ساں پلہاوے نے بچ
 سوہنیت توڑا تکی تے ہر دل ہے مہسنا
 تن من گی لئی کھڑے توڑا ہسنا

دلا سہ رکھی کھڑیں آوے نے بچ
 میں مارے گیا سا پہاوے نے بچ
 چار دن ہی رہنا توڑیاں رنگیناں
 توڑے بچ پللیاں رہنیاں بے دینیاں
 تکے توڑے حامی پچھتاوے نے بچ
 میں مارے گیا سا پہاوے نے بچ
 ٹوڑیاں بڑیاں اُچیاں اُڈانا
 پہچاں اُتھے تک ایہہ ہی چاہے زمانہ
 اُس رکھیا کہہ اس مٹی پاوے نے بچ
 میں مارے گیا سا پہاوے نے بچ

اُپے چمٹے

آپو مندھرے رہین ترہیڈے ناں اُچار کھوان لگی پئے
 کم سانچ بُروئی رہنا تویاں اُپر جان لگی پئے
 اگی بچ انگار پگڑنے ایہہ انہاں نا پیشہ سا
 آپو تتے ہوئے اتنے ہتھاں گی تیان لگی پئے
 سچی نال پیار انہاں نا بچ بروئی رہنے سن
 ناں ذاتاں بدلی بدلائی تل تل پڑیاں کھان لگی پئے
 ہتھیں پالے جگر کھوالے ایہہ اساڑے بنسن گے
 انہاں پھال چندائی اپنے ناساں گی تڑیان لگی پئے
 بعضاں گی بعضاں نے اُپر رب فوقیت دتی ہے
 کم اصل اصلاں نی جائی بن حکمران لگی پئے
 عقلوں کھوٹے کم نکارے کر توتوں کینے سن
 انھیاں اُپر کانا راجا بنن تکتو پر دھان لگی پئے

چلوں چلوں پانی ڈبورے چٹکی اک سکانی سی
 اوہ وی اپنے آپے گی ہُن سمندر اکھوان لگی پئے
 کند چاہڑی سی فصل چوہیرے فصل بچانے نی خاطر
 کنداں نے بٹے ہی اٹھی فصل ساری گی کھان لگی پئے
 ایہہ کر قوت دردندیاں اندر اج توڑی میں تکیا نہ
 کہ ہو یا انساناں گی اج انساناں گی کھان لگی پئے
 کہاں لکھ چنی چنی تے آس آ لے مسیں بنائے سن
 کہراپنے گی اپنے ہتھیں ہُن کنیاں اگ لان لگی پئے

لوری

اکھیاں فی ٹھنڈک تے دِلے نا آرام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی شام
 توڑے نال مھاڑیاں اُمیداں تمام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی شام
 ٹوٹیا کلجے نیا دودھ پی رتّی تے
 سیئی روہ لعل مھاڑے سینے نال لگی تے
 پیش کیتے دودھ نے پرہے ہوئے جام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی شام
 پالی تے میں اپنا بچہ پڑھاساں گی
 پڑھائی تے لکھائی شہنشاہ بنا ساں گی
 ہتھ توڑے بچ ہوسی دیس فی لگام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی شام

دل نیاں خوشیاں توڑے نال ساریاں
 توڑے نال آساں تے مراداں مھاڑیاں
 کھٹی بٹی ساری نا نیں تُووے انجام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی شام
 چنے آروں چاننی تے دینیں آروں لو
 مٹھی مٹھی پیاری پیاری لگے توڑی خو
 لاج رکھیں دیس فی تے زندہ رہی نام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی - شام
 انسانیت نا سہرا ہوے سرے پر تاج
 ہر اک نے دل اُپر وہے توڑا راج
 نوںہالاں گی وی ہے اُلس نا سلام
 سیئی جا پیاریا ہوئی گئی شام

پیری

پیری سی پالی ہتھیں سگ لائی
 لگی تہپ اجی گئی ساڑی مکائی
 دینہہ چڑھنا ہونا سا لوہی لو ہونی سی
 چڑھے کسرح نے ہُن انیرا گے باہی
 حق سچ تے اصلیت نہیں چھپی
 کچر رکھو دینہہ انگلی اگے چھپائی
 ہتھ باہنڈری تھیں کہہ ٹھاکے ٹبرگی
 جیہڑا کمر نی دولت گی کھانا لکائی
 کُتا مرے اُس گی گُتے نہیں کھانے
 انسان انسان گی اج جانا ہے کھائی
 پتھراں پر کہہ راج کرسن گے راجے
 رعایا نے لُہو نے پرگے بگائی

اکس ماء پیو تھیں پیدائش سباں نی
 کیا ہندو مسلم سیکھ تے عیسائی
 جے ٹھانا ایں ٹھا دل تھیں نفرت کدورت
 کہہ لہسی گامندر مسیتاں گی ٹھائی
 اتس سارے رل مل اک رب گی پوجو
 پنڈت پادری سارے ملا تے پہائی

باراں ماہِ جُدائی

بسا کھچھ بہار آئی پھلے پھل کلیاں
 ماریا پچھوڑے میگی ملاں پئی تلیاں
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤاڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 جیٹھے نا مہینہ آیا پکیاں نی ہاڑیاں
 تاتہنگاں میگی لکیاں نی ڈاہڈیاں تواریاں
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 ہاڑ تہپاں تپیاں نے باہنیاں نی سیک دو
 دے بچ درداں نے لگے میگی چھیک وہ
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 سینے سنگ لاؤو اڑیا

ساونچہ زور دتا بدلاں تے پانیاں
 غماں بچ اکھیاں چناں ڈھلی ڈھلی جانیاں
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 پہاڑیچہ لگنی ہے مٹھی مٹھی ٹھنڈ وے
 بھنے گئی دے بچ درداں نی پنڈھ وے
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 کتکچہ کدوں توڑی موڑلیں مہار وو
 ہڈیاں وی سڑی گیناں غمے نا بخار وو
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 منگھرپچہ من مھاڑا ہویا چورو چورو
 پہلکاں تے چھڑکاں توں کیناں دور دورو
 اگ لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا

پوہ پئی ٹھنڈ نالے برفاں تے کور نی
 بالے بالے بچوں ڈاڈا درداں نا نازو رنی
 اک لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 پھلینچہ بھراں چناں بنی تے سودائی میں
 کچر اک چلہی رکھاں ظالم جُدائی میں
 اک لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا
 چیتہ چیتہ کھیا تے دلوں نہ بساریا
 تکی نذیر پھیرا قبرے پر ماریا
 اک لگی سینہ سڑیا بہلا بہلا آؤو اڑیا
 بہلا بہلا آؤو اڑیا سینے سنگ لاؤو اڑیا

مھاڑا حق

اس دیس سنگ مھاڑی لگن
 مھاڑا وطن پیارا وطن
 اُس اِس نے بچ مست و مگن
 مھاڑا وطن پیارا وطن
 باسی اتھے کیاں ذاتاں نے
 نالے مختلف جماعتاں نے
 ہندو مسلم سکھ عیسائی بسن
 مھاڑا وطن پیارا وطن
 اتھے ہریالی ہی ہریالی
 پھل کلیاں پھلن ہر ڈالی
 ایہہ پھلاں نا سانجھا چمن
 مھاڑا وطن پیارا وطن

اُنیس سو سنتالی گی آزاد ہويا
 ہر باسی نا دل شاد ہويا
 اس دیس نے گھبرو خوب پھین
 مھاڑا وطن پیارا وطن
 اساڑا فرض وطن نی رکھوالی
 کوئی جاہگ نہ پہرے تھیں خالی
 اس کھلتھے ہاں سر پر بنھی کفن
 مھاڑا وطن پیارا وطن
 آدم وی جنتوں ہند آیا
 تاں سبناں ملک پسند آیا
 اس پر فدا اُس جان و تن
 مھاڑا وطن پیارا وطن

سید پیر مہر علی شاہ قلندرِ تعالیٰ گولڑے شریف

شاہ مہر علی اللہ دے ولی جس ورد کمایا یا اِلَّا اللہ
اُہدے قلب دے وچ رگ رگ اندر کیا خوب سما یا اِلَّا اللہ
جہدا نانا پاک رسول ہوے مائی فاطمہؑ زہرہ بُتول ہووے
جدِ جسدی علیٰ حسین ہوون جہاں دین کمایا یا اِلَّا اللہ
اُو صالح دا فرزند ہوونے غوثِ اعظم دا ارجمند ہووے
مہر علی شاہ قلندرنوں رب قُطب بنایا اِلَّا اللہ
اک رہن چوری کرن گیا زر مالوں جھولی بھرن گیا
اجاں گولڑے دی حد بچھیا ئی ساء رنگ قُطب اُتار یا اِلَّا اللہ
عیسائی نے پٹل چلایا سی اک چڑی ئوں مار گرایا سی
مہر علی نے تسبیح مس کر کے موئی ئوں جوایا اِلَّا اللہ
مہر علی دی ذات ئوں پرکھن ئوں اک شخص لٹایا کفن کنوں
اُہدا پڑھو جنازہ قُطب زماں سبناں نے اَلایا اِلَّا اللہ

مکاراں نے مکر بنایا سی زندے نوں کفن پہنایا سی
 تن واری کچھیا پڑھ دیئے اللہ اکبر فرمایا اِلَّا اللہ
 کچھے پایا شور شریراں نے بے دیناں نے بے پیراں نے
 مہر علی جنازہ زندے داہے کیویں پڑھایا اِلَّا اللہ
 جاؤنمی کفن دی کھولدے نے اٹھ چل اٹھ چل سب بولدے نے
 ایہہ محشر اٹھ نہ سکے گا مہر علی اَلایا اِلَّا اللہ
 شرمندہ پیر نوں کردے سن خود ہو شرمندہ مردے سن
 اج ولیاں دے گستاخاں نوں شانِ ولی ویکھایا اِلَّا اللہ
 مہر علی شاہ قلندر دی کی دساں کیفیت اندر دی
 دم دم وچ لوں لوں دے اندر ڈیرا عشق نے لایا اِلَّا اللہ
 گئے مکے حج گزارن نوں دو جگ دے کاج سنوارن نوں
 خُشتاں دیاں سُنتاں نہ پڑھیاں نبی آن ملایا اِلَّا اللہ
 آقا دا دید نصیب ہویا سُفنے وچ نبی قریب ہویا
 اِنج وافر قُرب حبیب ہویا لکھ بھاگ جگایا اِلَّا اللہ
 جہدی دیدنوں عالم ترسد اہے ہنجوں پانی وانگوں برسدائے
 ہوئی مہر علی تے مہر اِس دیدار کرایا اِلَّا اللہ

قطعے

متھا کہیسا سجدے کر کر دل نہ سجدہ ریز ہے
 دل نی کالی کوٹھی اندر تگن آلا تیز ہے
 کیتی ہے جیکر عبادت اُس اُپر نہ ناز کر
 اُسگی ظاہر کرن تھیں تُوں دل زباں گی باز کر
 جسر ح تُوں راضی اسر ح اس راضی چلے زور کہہ اساں کمیناں نا
 ہر ہر پاک جاہ بچ موجود تُوں ہیں تگنا صحیح نہ دلوں نابیدیاں نا
 کوئی عذر نہ اُس دربار چلنا پھیت جاننا دل تے سینیاں نا
 واقف راز ہے اِنسا رب آپو معلم حال اُسگی مریاں جینیاں نا

واحد لاشریک

اک گی توں اپنا بنائی تے تک کھاں
 ذرا اُس کنی دل گی لائی تے تک کھاں
 دُنیا نی ہر شے تنگی ہیج لکسی
 ایہہ باطن نے پردے ہٹائی تے تک کھاں
 کجھی طور توڑی تے دیدار لوڑیں
 پہا عرش تھیں پار جائی تے تک کھاں
 مٹی نے پتلے توڑی کہہ ہے ہستی
 تُوں سجدے نے پنج سر جھکائی تے تک کھاں
 فرشتیاں کولوں جس گی سجدہ کرایا
 مقام اُسنا نظراں ملائی تے تک کھاں
 اوہ سجدہ آخری تلاوتِ قرآن
 سر نیزے اُپر چڑھائی تے تک کھاں
 جمالِ خدا نی حسرت ہے اتس
 وفا پنج توں گردن کٹائی تے تک کھاں

اگ.....نار

اچھو یارو دساں میں مخلوق ربانی اگ
 دیئے پر جانی ہر پاسے لوہے لانی اگ
 زندگی بچ ایہہ بُھوں ضروری اس بن چار نہ
 بڑے بڑے پکوان لذیزی ایہہ پکانی اگ
 موسم سردی ویلے اسی کتنی پنی لوڑ
 ٹمپر پچر تائیں ہتھ پیراں گی سیک پُچانی اگ
 ہر جگہ ایہہ شامل رہنی کرنی رول ادا
 جہازاں ریلواں گڈیاں تکو خوب چلانی اگ
 بجلی اگ ہی پیدا کرنی تابکاری ہے اگ
 ایٹم بم مزاں توپاں کیویں بگانی اگ
 حد تھیں اندر رکھی اس کی بے حد فائدے ہونے
 حدوں باہر کھر چنبھے گی ساڑ مکانی اگ

اگ عشق نی بھڑ کے جتھے چین جانے سب لٹ
 لیلیٰ خاطر قیس گی وی منجون بنائی اگ
 شاہ غریب تے اونچ نیچ گی ایہہ نہیں ہے تکی
 فرہادے گی تپنشا پوڑی پہاڑ کھانی اگ
 درد فراق بچھوڑے کارن جس سینے نیچ بلنی
 نیچ جدائیاں درد فراقاں مار مکانی اگ
 صدر بُش نے سینے آلی کتنا قہر مچانی
 ایران اعراق افغانے اندر خون بہانی اگ
 مُلک اساڑے اندر وی گجھ مٹھی مٹھی ٹکھنی
 نصف صدی تھیں لگی ہوئی پاکستانی اگ
 جدوں اتحاد ہوسی ہر ملکہ اس پر قابو پیسی
 سہالن گے فر سب رل اتس ایہہ جہانی اگ

پُسنوں

جواں چڑاں نا کوئی شمار نہیں سا اپر پیش ہوئے ہُن آن پُسنوں
 کبل لوئی تے لیف تلاءِ تِکو کچھے کھڑ لے اندر بڑی جان پُسنوں
 ماری چک تے اُنکی جان بہلے بالی لو لوڑاں نہ پگڑاں پُسنوں
 راتی کرن نہ دین آرام ماسہ پٹھ بڑی تے اُکھریں چان پُسنوں
 گھر کی گھر کی تے جسم پٹ دتا ذرا اکھ نہیں دینے ہُن لان پُسنوں
 کپڑے لاہی لیٹاں فرتے موج سمجھن کرنے کھائی تے لہو لوہان پُسنوں
 کسے طرح وی ٹھوئی ہے نہیں ہونی کرنے یہوں ڈاہڈا پریشان پُسنوں
 کپڑے لکیاں ہویاں وی نہیں چارلسلاں بچ سلکی بڑی جان پُسنوں
 تہیڑی کمیں کا جیس جان تھک جانی راتی آن بنے مزمان پُسنوں
 اک دوہی ہون تے سکھو ٹھالن دینے بسترے کنڈ نہ لان پُسنوں
 سر پر توڑی سخی نہ چھوڑن جس جگہ نہ ڈنگ چلان پُسنوں
 پھیڈاں بکریاں تے نالے لگڑاں گی تِکو کتیاں گی ٹیکے لان پُسنوں

اُنہاں بستیاں ناکہہ حال دساں جنھیں کہریں جائی بڑی جان پُٹوں
 بکے پیٹیاں کوٹھیاں سب کھولی پلے پلے تھیں خوب نساں پُٹوں
 ستیاں ہوياں گی جدا یہہ ڈنگ مارن بے سُر ت پئے کھرکان پُٹوں
 ستے رہن جیہڑے اُس غفلتاں بچ راتی اُنہاگی خوب جگان پُٹوں

قطعے

خصماں باج ساون ترہیاں آکھن لوک سیانے
 سکیاں باج نہ سیک نذیرا دردوں دُور بیگانے
 متیاں گلاں کرنے آلا عاقل نہیں اکھوانا
 جیہڑا رہنا چپ نذیرا عاقل گنیا جانا
 علموں باج سیانف ناکیں جیویں کھوتا بچ بیڑے
 علموں باج خدائی رحمت کدے نہیں لگنی نیڑے
 بے نوہارا جتھے تکو ہوسی خوب ٹنگاری
 شوقی بہوں غریب نذیرا آکھے دُنیا ساری
 مغز بناں بے عاقل سمجھو سوچ نہ جیہڑا رکھے
 اوہ محتاج ہمیش نذیرا جو دُوے داہر تکے
 سوچ بناں کم کیتا جیہڑا اوڑک ناقص ہونا
 رستہ چھوڑ کو رستے ٹریا اُس ہمیشہ رونا
 کاہلی سُستی آلا بندہ سکھو کدے نہیں ہونا
 اوہ خوشحال نہ ہوسی اتنا ساری عمرے رونا

چوا

اندر چونا باہر چونا
 کٹھے نے بشکار چونا
 کوٹھی سنے سپار چونا
 چوا پہیڑا لکيا نا
 کچا کوٹا ٹپ ٹپ چونا
 دساں حال کہہ مھاڑا ہونا
 سجھیا سارا پھٹری بچھونا
 چوا پہیڑا لکيا نا
 جس جس پاسے منجی چھکاں
 اُدھرے پین چوئے نیاں چھنڈکاں
 سُکا بچیا نہیں سرہانہ چوا پہیڑا لکيا نا
 گیرے گڑیاں کول لٹائے

اوہ وی لگن جیاں نہائے
 شروع کیتا نکیاں وی رونا
 چوا پیہڑا لکيا نا
 ساریاں نکیاں رولا باہیا
 سوواں گتھے جائی حُدايا
 پلا اک نہیں سکا نا
 چوا پیہڑا لکيا نا
 پہا پے کچا کھر بنایا
 پکا کری نہ لینٹر باہیا
 ایہہ کوٹھا ہے خصماں کھانا
 چوا پیہڑا لکيا نا
 اندر کوئی جگہ نہیں سکی
 جتھے رات گزاراں بھنگی
 چھیترا اندروں بنیانا
 چوا پیہڑا لکيا نا

نواں سال مبارک

مبارک سباں گی نواں سال آیا
 ریہہ خوش سدا ہر اک اپنا پرایا
 مبارک وہے سب مھاڑے پہناں تے پہایاں
 دیاں دیس باسیاں گی لکھ لکھ بداحیاں
 سلامت رہن سب پر یوار سکھی
 مھاڑا کوئی وطنی وی ہووے نہ دکھی
 نوں اچھے مھاڑے وطن پر بہار
 سکھی ہون ماء پیو سکھی پر یوار
 مھاڑے وطنیاں نی ہووے سدا خیر
 ہر اک نے دل بچ وہے خوشیاں فی لہر
 مھاڑے دیس تھیں دور ہوئے غربی
 اک اک فرد پر اچھے خوش نصیبی

مھاڑا دیس آخر توڑی رہ آزاد
 سارے دیس باسی سدا رہن شاد
 مھاڑے دیس اُپر نہ ہتھ کوئی چائے
 بُری سوچے جیہڑا وہ خود مری جائے
 سدا رہ اُچا مھاڑا وطنی ترنگا
 رکھن سارے تھمی وطن نا ایہ چھنڈا
 سارے دیس باسی رکھن اتحاد
 اتس مھاڑے وطنیاں گی مبارک باد

غزل

ایہہ شکل تِساڑی یاد اُشنی جسویلے بچِ خواہاں نے
 اُس راتی اکھ نہ لگنی اِنے رُوح پھنسی بچِ عذاباں نے
 تِساڑا سَکھ سہنیا وی ہوئی مدت لمی نہیں آیا
 کوئی چھٹی پتر نہ لبھا دن آئے نیں جواباں نے
 دل تپنا سینہ سڑی گیا تِس کدوں مگی فرملسو گے
 بغیر تِساڑے ایہہ بستی جیاں بندہ بچِ اُجاراں نے
 دِل تِساں گی دِتا جدوں نیاں گئے چین تے نالے نیندر وی
 کوئی فرض نہ پورا ہوئی سکیا کم سارے گئے ثواباں نے
 یاداں بچِ دل نیاں تاراں وی جسویلے غزلاں بولنیاں
 محویت بچِ سرور اشناں بھل جانے انگ رباباں نے
 مُدتاں نی لگی ہوئی سی گئی ساری عمر اڈیکنیاں
 ہُن بال وی چٹے ہوئی گئے پئے نُسے لوڑ خصاباں نے
 بچِ خدمت دِلبر سوہنے نی میں کہہ نذرانہ پیش کراں
 نذیر کلچہ کُتری تے کر بہرے پیش کہاباں نے

غزل

تُوں دِل دِتا دلدار وی دے اکھوار نظارا ہوئی جائے
 جیاں غم دتائی غمخوار وی دے ^{جینے} نا سہارا ہوئی جائے
 دلبر نی تاہنگ چروکی ہے سینے بچ برچھی ٹھوکی ہے
 اک نظر ملاؤ مہر کرو جس اُپر گذارا ہوئی جائے
 اک نظر محبت شفقت تھیں دل دُکھے اُپر احسان کرو
 دِل ریزہ ریزہ ہویا نا دردوں چھٹکارا ہوئی جائے
 حسرت نی بیڑی دِل چڑھیا پئی کانگ غماں نی روہڑ گئی
 پیانغوٹے وی کھانا فر تکناں متے نیڑے کنارا ہوئی جائے
 مھاڑی چچر توڑی زندگی ہے میگی اچر توڑی آساں یاں
 اُس سوہنی صورت نا میگی اِکے چہلکا را ہوئی جائے
 جگ سارا ہوئے قربانی اُس اکیس پیارے نی خاطر
 نذیر اودہ رب گی پیارا ہے جیہڑا اُس نا پیارا ہوئی جائے
 تُوں دِل دِتا دلدار وی دے اکھوار نظارا ہوئی جائے
 جیاں غم دِتا غمخوار وی دے ^{جینے} نے سہارا ہوئی جائے

غزل

میں نکا جیا سا محبت ہوئی سی رُٹھا یار بے پروائی کری تے
 میں مجنون بنی ساری دُنیا گی لوڑاں گیا یار سوہنا جُدائی کری تے
 اجیا کوئی دم وی خالی نہیں جانا کہ جس بچ ٹساڑی نہ وہے یاد گیری
 ایہہ راتی تہاڑی تصور ٹساڑا خورے میگی کھڑسی سودائی کری تے
 ٹساڑی جُدائی نے صدے اچھی تے کری گئے مھاڑے دل نے ٹوٹے ہزاراں
 ٹوٹیاں تھیں وی ہو یا اگے ریزہ ریزہ جہیاں دینے قیہہ قصائی کری تے
 دوّاں اکھیاں ساون لائی رکھیا سینے بچ درد البے نی
 دکھاں جان ماری مکائی ہے سچاں آئے غم ہزاراں چڑھائی کری تے
 ٹساڑے حُسن لاٹ لائی اجئی میں چلہا ہوئی تے پھراں بُوھے بُوھے
 ازل تھیں وی پہلی ہے یاری اساڑی نہ جاساں کدے بے وفائی کری تے
 مکمل ہو یا درد دل گی اجیا کہ پل پل اٹھن سسلیاٹے جُسے گی
 محبت نا بیمارہاں میں چروکا دیو کوئی ملن نی دوائی کرے تے
 نہیں لوڑ دُنیا نے دولت خزانے نہیں لوڑ دُنیا نی شاہی نی کوئی
 بے انس کوچے پیارے نے جائی کڈھے دن اُتھے ہی گدائی کری تے

غزل

لائے نی جتھے تُوں سیہاڑ سبناں
 سینہ سا ایہہ کوئی تلا نہیں سا
 جنڈی پرستی تے ترہویں تُوں
 جس گی کلیجہ سا ایہہ کوئی مصلے نہیں سا
 عشق نے سمندر جدوں ٹھاٹھ ماری
 مھاڑے چین روہڑی کھڑے اُس سارے
 غماں نے سمندر نے تھلے تُوں سٹیا
 مھاڑے کول کشتی یا تلا نہیں سا
 غربی نے کبر گی تکی تَس نہ آئے
 جے پوشاک ہوسی غامیلی اساڑی
 کلیجہ کدھی تے میں ڈائی دیاں وا
 پہانویں کول مھاڑے کوئی پلا نہیں سا

کدے تُس اساڑے کنی پھیرایا باہنے
 میں راہ بچ اچھی تے کھڑاں نال اپنے
 میں قدماں تھلے اکھیاں ڈاہنا جُلاں یا
 پہانویں میگی اڈن کھٹولا نہیں سا
 کدے غزل بولی کدے گیت گائی میں
 دُکھیے دلے گی پہانا ہونا ساں
 تِساڑے حُسن ہُن بنایا دیوانہ
 مھاڑا حوش پہلیں تھیں چہلا نہیں سا
 کیا دل نا سودا آئے غم ہزاراں
 میں کسرح تہاڑاں تے راتاں گزاراں
 محبت نے بدلے سزا میگی لہی
 مقدر مھاڑا کوئی اولا نہیں سا
 عشق نی میں تکیر تکی نرالی بناں
 چھری عاشق کیوں ذبح ہوئے
 چڑھے کئی سولی گجھاں کھل لوہائی
 ایہہ سودا اتس کوئی سکھلا نہیں سا

غزل

کری ٹوٹے مھاڑے دل نے گتھے تک ڈوہلنے جُلسو
 سٹی راہاں نے بچ ٹوٹے گتھے تک رولنے جُلسو
 ملاقاتاں نے پانی نے بڑی مدت تھیں تریہائے
 اوہ شربت وصل نے بجاں گتھے تک کہولنے جُلسو
 لکھاں قربانیاں تھیں وی رتی اک عشق نی منگی
 رضا اپنی تھیں سیراں سنگ گتھے تک تولنے جُلسو
 بڑی مدت گزاری ورا جیں مولے پرانے نہیں
 جدائی نے زخم تازے گتھے تک کھولنے جُلسو
 مھاڑا دل ہوئی دیوانہ ٹساڑے مگر ہی جُلسی
 مچھوائی اپنا دامن تہ گتھے تک موڑنے جُلسو
 زمی آسمان غم مھاڑے نے بچ ڈبے ہوئے دسنے
 وصل نی کانگ چاہڑی تے گتھے تک روہڑنے جُلسو

مھاڑے کھوٹے نصیبوٹس کدوں دیدار نے لالچ
 بے محشر بچ نہ چن لبھا گتھے تک لوڑ نے جُلسو
 اُس سکنے تھیں بچ جانا ہوئی جانا بے اک جلوہ
 دُکھاں درداں نیاں لڑیاں گتھے تک جوڑ نے جُلسو

غزل

پہا محبوبِ دلِ مھاڑے گی تڑفائی تے کے لبھسی
 جدائی نے کلیجے گی زخم لائی تے کے لبھسی
 تھارے ہجر پنج اوہلے ہی اوہلے دلِ پیا رونا
 شریکاں نے باندے اکھیاں گی رووائی تے کے لبھسی
 تھارے دردِ غم مھاڑا کلیجہ چھاننی کیتا
 البے ہورِ دلِ مھاڑے گی فر لائی تے کے لبھسی
 زنج ہويا تھارے پیار پنجِ دلبر بنا چھر یوں
 ایہہ قاتل نہ والی تلوار چلائی تے کے لبھسی
 تھارے حُسنِ میگی ساڑیاں سبھاں دے راتیں
 تے ہن دوہری سڑی بجی گی اک لائی تے کے لبھسی
 میں سکناں مر گیا اپر تھارے دید نہ ہوئی
 پچھے مرنے مٹی نے ٹھیر پر جائی تے کے لبھسی
 گلی محبوب نی پنج لاش مھاڑی دوستو ترھیا
 ہوا لگنی رہی دلبر، نی دفنائی تے کے لبھسی
 دیارِ یار نے باندے اس نیاں ہڈیاں رکھیاں
 کدے محبوب تکسن گے اتھوں چائی تے کے لبھسی

غزل

تُساڑے حُسنِ دل لُٹیا کوئی قیمت چُکائی نہیں
 ضربِ کاری لائی عِشّے کوئی جنسی دوائی نہیں
 تُساڑی نظر نے تیراں چکر مھاڑے گی سَل کیتا
 وصلِ نی ملَم اجوڑی تُساں کوئی وی لائی نہیں
 کلجے گی تُساڑی یاد نے کیجے زخمِ اِنّے
 اچھی آپو تکو سجاں میں جگِ بیتی سُنائی نہیں
 تُساڑے دردِ دل مھاڑا یہہ کے ہویا جُوے کسرح
 دِلے نے نالِ دِل جُونا سمجھ کوئی وی آئی نہیں
 تُساڑے غم مھاڑے دِل نے اچھی کے کے حشر کرنے
 کہہ اسرحِ نی بے ترسی وی کدے کرنے قصائی نہیں
 کنھئی دِل نے دیتے، صدے ملنِ نی تاہنگِ لاء چھوڑی
 نہ دِل دیتا نہ آپ آئے کوئی گل وی مُکائی نہیں
 ہجرِ اِتنا ستایا کہ ہوٹھاں پر جان آپنچی
 اُس مرنا، سی تہ مویا کیاں جے موت آئی نہیں

غزل

کلیجے گی تَت اتے لائے نی کنیاں
 پُرانے زخم فر ہلائے نی کنیاں
 منگیا سا پانی جے ساڑا بُجھا ساں
 پیالے زہر نے پلائے نی کنیاں
 اک توپہ دیئے نا دل جے نہیں سا
 حُسن نے سمندر منگائے نی کنیاں
 امانت کری دل دِتا سا تِنگی میں
 لکھاں اِسے ٹوٹے بنائے نی کنیاں
 اِکھاں اگے ہرویلے پھرنے وی دِہسو
 مھاڑے دیدے فر ترہیہائے نی کنیاں
 کدے مھاڑے جیا توڑا حال ہونا
 توں پچھیں آ اپنے پرانے نی کنیاں

تگی وی جے لگی ہونی اگِ حُسنِ فی
 پتہ لگنا کہ کن سلائے فی کنیاں
 مھاڑی طرح ایہہ وی سڑی تے بنے نے
 فر ایہہ لونگ تیلے توں باہے فی کنیاں
 ویلا ہے آ، اج مٹاں حسرتاں گی
 اڈیکسیں اتس مڑی آئے فی کنیاں

غزل

نہ ترِ فَاؤِ میگی اتنا ذرا اکھیاں ملائی چھوڑو
 میگی رجبی دیو تک ذرا چُنڈ گی ہٹائی چھوڑو
 نکی عمرے نی لگی ہے ایہہ پلہیاں وی نہیں پہلنی
 دُکھاں درداں نے مارے گی گلے اپنی چپکائی چھوڑو
 چروکی دِل نی حسرت ہے کلاوے مار ملنے نی
 گھلاری بانہواں گی اکہوار سینے نال لائی چھوڑو
 پھلے کولوں وی نازک ہو زبردستی نہیں کوئی
 کھا کھ پرکھا رکھی تے ذرا تھوڑا دبائی چھوڑو
 جوئے نک نال نکلے نے پین اکھیاں نے بچ اکھیاں
 پے اک جوڑ بلنے جے ہوٹھاں سنگ ہوٹھ لائی چھوڑو
 دے پھرنا رہاں بن کے سودائی شہر تیرے نا
 حُسن نی کھڑکی کھولی تے راتی دربار لائی چھوڑو
 عشق چلہیاں کیتا اتنا جدائی موت بن جاسی
 قبر کڈھی رکھو اُس کفن پہلے سوائی چھوڑو

غزل

اے دلبرِ دلے نیاں دساں میں کسرح
 دکھی دل ہے ہوٹھاں تھیں ہساں میں کسرح
 ایویں ہسندیاں ہسندیاں ہويا دل نا سودا
 تہاں کیتا مہنگا تے کھساں میں کسرح
 مھاڑا دل کنھی تے تہاں دڑ ہے بٹی
 دتے صدمے لکھاں اوہ دساں میں کسرح
 عشق نی پٹھی پنج پُچھ دل کلیجہ
 کباباں گی ہُن دوہری چساں میں کسرح
 محبت نی زنجیر پنج دل ہے بدھا
 پہا دل گی چھوڑی تے نساں میں کسرح
 ہر اک بستی ہے چک ماری کھانی
 بناں یار بستپہ بٹاں میں کسرح

جُدائی نے پچھاں کیتے زخم ڈھونگے
 پناں وصل پٹیاں گی کساں میں کسرح
 تساں بن نہ لگنا ہے دل مھاڑا کدھرے
 مجلساں سخیاں جائی رساں میں کسرح
 سارے میگی ٹھگنے تے دینے دلا سے
 پناں یار نے اتس پھساں میں کسرح

غزل..... برھیا

سینے لگا سِل اس برھیا
 آء سُن مھاڑی گل اس برھیا
 ہجر تِساڑے مار مُکایا
 اتھروں جانے چھل اس برھیا
 تن من ساڑاں بچ اڈیکاں
 فر کد مُوسن کل اس برھیا
 جگر کلیجہ ہجر تِساڑے
 کھاہدے نی تل تل اس برھیا
 یاد تِساڑی نے اچھی تے
 کھانے نی پل پل اس برھیا
 حُسن تِساڑے نی پھل کھیلی
 مھاڑے تھائے پھل اس برھیا

ایہہ دل مھاڑا تخت ٹساڑا
 اس پر بوھ ہوئی یل اس برھیا
 جے اس کھٹھے ہوئی بہساں
 مسئلے ہوسن حل اس برھیا
 دینہہ چن اک پردے بچ ہوسن
 پیسی فر تھر تھل اس برھیا
 عشق ٹساڑے نے سب بوہے
 بہساں گا میں مل اس برھیا
 انا الحق جد بولیں اندروں
 تاں لہسی گا کھل اس برھیا
 گلی ٹساڑی پھرے دیوانہ
 عشق نے چاہڑیا چہل اس برھیا
 تنگن تنگی فر مڑ سی اس
 بعد مرگ اجکل اس برھیا

غزل

آکھی نہ سکيا میں کجھ زمانے تھیں ڈرنیاں
 زندگی گزر گئی ہے صبر کرنیاں کرنیاں
 رکھی رہی دندان پٹھ گیٹی میں عمر بھر
 پل پل نے سال ہوئے میگی جرنیاں جرنیاں
 کیتی نہ اُف تے ہائے شریکاں نے رُو بُرو
 نکلے دیوانگی پنج دن پھرنیاں پھرنیاں
 ناز و ادا تکی تے لگی سی چھٹی
 اکھیاں تھیں مکے اتھروں لگے کرنیاں کرنیاں
 اس آس پر بے خوف ماری سی چھال میں
 لکساں گا دندے کدھرے ڈبنیاں ترنیاں ترنیاں
 مے حق نے دلبرا سمندر پرے ہوئے
 ساقی پلا اتس گی گھٹ مرنیاں مرنیاں

غزل

تُسارِی اُڈیک میگی ڈاہڈا ہے ستایانا
 آئے گے نہ تُس لارا ایویں لایا نا
 عُمر گئی لنگھی پیار نے خیالاں بچ
 آئی چٹیاں ہُن کالے کالے بالاں بچ
 ہڈیاں وی اپویں کھڑکار ہُن باہیانا
 تُسارِی اُڈیک میگی ڈاہڈا ہے ستایانا
 سدا نہیں رہنا انہاں حُسن جوانیاں
 مُونہویں پر چڑھیاں وی آن پئی جانیاں
 لنگھے اِتھوں کیں جہاں رُوپ سا کھڑایا نا
 تُسارِی اُڈیک میگی ڈاہڈا ہے ستایانا
 پیاں پاہر رُرنے سے گاٹیاں گی چائی تے
 نظرِ اسمان نال رکھنے سے لائی تے

مکنے اوہ اُڑی اُڑی لک ہے لفایا نا
 تِساڑی اُڈیک میگی ڈاہڈا ہے ستایا نا
 اکھیانچ کجلہ تے دندان گی دندانہ سا
 من بچ خوشیاں تے ہٹھاں پر ہاسہ سا
 گلی گلی رونے آنا حال ہے گُمایانا
 تِساڑی اُڈیک میگی ڈاہڈا ہے ستایانا

غزل

ہتھیں اگ لائی تماشہ نہ تکو
 تر فانا دل بے تہاشہ نہ تکو
 مھاڑا شہر سڑنا، تے اٹھے پڑھانے
 بے پروا ہو پرتی تے پاسہ نہ تکو
 لبریز ہو یا نا ہے ہُن پیالا
 اُمیداں نا سخناں ایہہ کاسہ نہ تکو
 اندرون درداں کھاہدا ناسارا
 باہر کنگھی سُر مہ دنداسہ نہ تکو
 برجھی لگی نی کلیجے نے اندر
 مَنہہ ہسنا ہے پر ایہہ ہاسہ نا تکو
 ازل تھیں ابد تک ہے لمی کہانی
 مھاڑی زندگی نا خلاصہ نہ تکو
 اِس بچ جدائی نے تڑنے تے چھڑکے
 عجب دوستی مُڑ کے ماسہ نہ تکو

غزل

اک عجب سوال میں لکھساں
 بسرے ہوئے خیال میں لکھساں
 کرنے سو نکلیاں نکلیاں جنیاں
 گلاں مھاڑے نال میں لکھساں
 وعدہ سا ، کل نماشاں نا
 نہ آئے ایہہ چال میں لکھساں
 رب نے دتے بچوں نہ دینا
 ارج اُس گی تے کنگال میں لکھساں
 سُرخ پوڈر نے گودام نہ مکے
 ہُن حسینہ نا کال میں لکھساں
 جدوں محبوب دو کاکھسن
 قیامت نا ایہہ فال میں لکھساں
 اک پل ٹساڑی جدائی نا
 صدیاں تے ہور سال میں لکھساں
 انہیرے اندرے نے اُس دُور ہوسن
 تاں چن نی تے مثال میں لکھساں

غزل

گئی مھاڑی برھیا اڈیکاں نے بچ
 جیاں کس طرح میں شریکاں نے بچ
 ساری رات کہو کھاں تے تارے گناں
 تہاڑی پھراں لوڑاں لوکاں نے بچ
 اج ہو رکھل نے ایہہ لارے نہ مکے
 عمر ساری لنگھی تریکاں نے بچ
 اک میں نہیں بلکہ آدم وی پُہیا
 پلہٹن ہوئے اوہ پلہیکھاں نے بچ
 تِساں پرتے موجاں بہاران اجکل
 میں پھسیا عشق نیاں میخاں نے بچ
 ایہہ مٹی نا، ساء، کرنا سر پر سواری
 رہیا پھلیں آوے نے سیکاں نے بچ

نک پر چمکنا چھاتی پر لڑکنا
 رہیا پُٹھی کویلے نے چیرکاں نے بچ
 لیلیٰ تے کالی ہے مجنون گی پچھ
 جیہڑا سڑیا تتیاں ریتاں نے بچ
 کدے ثوئی باہانا کدے فال کڈھنا
 میں لوڑاں کدے میل ریکھاں نے بچ
 افس جدوں رب نے سے بندے نصیب
 ترُفناں آیا مھاڑے لیکھاں نے بچ

غزل

ڈوہنگے ڈوہنگے نظراں نے تیر لائے نی
 باہریں چم کورا بچیں چیر لائے نی
 آسیں آسیں جان مھاڑی کھائی چھوڑیے
 کنگلاں نے بچ کنسیاں باہی چھوڑیے
 ہنسیاں اکھاں گی چناں نیر لائی نی
 ڈوہنگے ڈوہنگے نظراں نے تیر لائے نی
 خوش کر دلا تگی لکھ واری ٹھاکیا
 مہنگا سودا کریا نہ کرتگی آکھیا
 ایہہ طمے نے مارے کجھ یار لیرے نی
 دودھ پینے آلے تے مجنون بہتیرے نی
 لہو دینے آلے ہُن آخر آئے نی
 ڈوہنگے ڈوہنگے نظراں نے تیر لائے نی
 آسیں آسیں عمر تمام ہوئی گئی
 اجیں وی نہ آئے ہُن شام ہوئی گئی
 اُس بُوئے پیار نے اسیر آئے نی
 ڈوہنگے ڈوہنگے نظراں نے تیر لائے نی

غزل و نعت

محبت میں کتنی سزا بن گئی
 وفاؤں نے بدلے جفا بن گئی
 اک دل نی بوٹی سی رہنی مگر
 اوہ وی دلبراں نی غذا بن گئی
 عشق بچ سی نکلی جیہڑی گل مونہوں
 اوہ بدلی اجی کہ خطا بن گئی
 منصور تھیں انا الحق نکلیا
 اوہ نکلی ہوئی کیا تھیں کیا بن گئی
 دن رات میں جس گی سجدے کیتے
 اوہ تصویر مھاڑا خدا بن گئی
 ایہہ پھکی عشق نی نرا زہر سا
 میں بے خوف کھاہی دوا بن گئی

کُنجر تال نالے بے شرمی مھاڑی
 کچھی یار نے جاں حیا بن گئی
 اوہ پیالی جیہڑی آبِ حیات نی
 میں پیتی ہیکے تے قضا بن گئی
 دل بچ مھاڑے یار سوچی جیہڑی
 اُس اوہی رب نی رضا بن گئی

غزل

بڑے مہنگے سودے دِلاں نے مگر
 تُوں ستے سمجھ کے پیاری نہ بن
 فقط اک ہی اپنا توں محبوب رکھ
 تے ہر ہر صنم نا بھجاری نہ بن
 یوہا اک مکمل پگڑ یار نا
 تُوں ہر اک گلی نا فراری نہ بن
 بنا اُسگی اپنا یا آپ اُسنا ہو
 بے مھاری نی ذلت خواری نہ بن
 حق پرست بن نالے سچ نال ہو
 زکریا گی چیرن آلی آری نہ بن
 عشق نے بزار بچ سردے سر کہن
 کوڈیاں گی جیتن آلا جواری نہ بن

ٹٹھے نے اٹھال تروٹے دل جوڑ
 لالماں انہاں ولاں بے قراری نہ بن
 بتی آروں سڑ بل لوکر ساریاں
 ظلم نے انہریاں نی رات توں ساری نہ بن
 جس سنگ سوہنا اُس گی گل نال لا
 اِس فانی ہون آلے یار نی یاری نہ بن

غزل

دل مھاڑے نی تہڑکن ہے فقط دلدار نی خاطر
 حیاتی وقف کر چھوڑی ہے سوہنے یار نی خاطر
 اَلستو نی صدا اگے میں تن من جان واری ہے
 بلی آکھی تے کیتے ہوئے اُس اقرار نی خاطر
 ادھر منصور گی سُولی ادھر سرمد نا سر کٹنا
 سراں نے سودے ہونے نی اتھے بس پیار نی خاطر
 علالت نے بچھونے پر جیہڑا گتتا ہے پل کھڑیاں
 سنہیاو وصل آجانا کدے بیمار نی خاطر
 نزع نے آخری دم تک وی دل بچ آس باقی سی
 کوئی تریاق آجاسی گا اس لاچار نی خاطر
 سیم قاتل نی پھکی پہچ وتی بچ لفافے نے
 اَلس بے خوف کھا چھوڑی وصال یار نی خاطر

غزل

مٹھی مٹھی دلے گی ہے تھوکھ جی لگنی
 اینیاں پتہ لگے جیاں موہٹی ڈمی اک نی
 مٹھی مٹھی سبھاں نی یاد پئی آنی ہے
 درداں نے ڈوہنگے سل سینے پئی لانی ہے
 اکھیاں چوں ندی پئی ہنجواں نی بگنی
 مٹھی مٹھی دلے گی ہے تھوکھ جی لگنی
 تساں نی اڈیکی میگی دے تڑفانی ہے
 گنیاں تارے ساری رات ویہانی ہے
 آ جانی اکھی نال اکھ نہیں لگنی
 مٹھی مٹھی دلے گی ہے تھوکھ جی لگنی
 چن مھاڑا آیا نہیں شام ہوئی گئی
 آسیں آسیں زندگی تمام ہوئی گئی

اتھرواں سنگ چہول ہر ویلے سجھنی
 مٹھی مٹھی دلے گی ہے تہو کہ جی لگنی
 چھپیاں وی غم بھیڑے پچھانیں چھوڑنے
 جس پاسے نسو نالو نال دوڑنے
 اتر جتھے جائے اُتھ یاد آنی سجھنی
 مٹھی مٹھی دلے گی ہے تہو کہ جی لگنی

غزل

میگی تُوں پھسایا جنجالاں نے بچ
 مگر تُوں ہیں رہنا خیالاں نے بچ
 مھاڑی ٹھٹھی ٹہاری ہے پُپ پُپ چونی
 پتہ میگی ہے جو مھاڑے سنگ ہونی
 کدے تھوڑا جیا ترس کیتا ہونا
 ایہہ دل دکھیا ہوئی تے اتنا نہ رونا
 دبانے ہو مُڑ مُڑ اُبالاں نے بچ
 میگی تُوں پھسایاں جنجالاں نے بچ
 ٹھٹھے گی تے ہر کوئی رہنا ہے ٹہانا
 غربی بچ اپنا وی ہونا بیگانا
 میں مناں بے ٹھٹھے گی پوڑی تے ٹھالو
 اندر لگی ہوئی اگ دل نی سہالو

نہ ہور تیل بالے مثالاں نے بچ
 میگی تُوں پھسایا جنجالاں نے بچ
 غماں بچ ہے ساری عمر میں گزاری
 نہ چھوڑے ہجر نی لگی نی بیماری
 فراقاں تے درداں پنجر ہے سُکایا
 اڈیکاں پیا مھاڑا دلبر نہ آیا
 مھاڑے بال اُبجھن بالاں نے بچ
 میگی تُوں پھسایا جنجالاں نے بچ

عشق

خُدا نے رُو برو جاں عشق آ لے صف با صف ہوسن
 اُتھے وی ایہہ کہہ دیساں کہ مھاڑا یار میگی دیو
 اُتھے کجھ اجے وی ہوسن جنہاں نے دل دتے ہوسن
 میں اُتھے فر بولی پیساں مھاڑا دلدار میگی دیو
 ایہہ فرقت تھیں ذبح کیتا ہویا دل تھمی تے جاساں
 صدا دیساں مھاڑے محبوب گی اکبار میگی دیو
 بڑا مایوس ہاں دن رات تُساڑی ہی تمنا ہے
 مھاڑا یہہ خوش جبیں روشن گل رُخسار میگی دیو
 مھاڑی حسرت پرھی ہوئی نگاہ ہر پاسے لوڑے پئی
 تڑفناں یاں جدائی بچ ساجن دیدار میگی دیو
 کوئی دُنیا نی لالچ بچ کوئی دولت نی چاہت بچ
 میگی تُساڑی ہی حسرت ہے ایہہ اپنا پیار میگی دیو

مھاڑے دل نے رگ وریشے نے بچ غم اتنے پروئے نے
 وصل ہُن تے دیو دلبر نہ غم ہر بار میگی دیو
 بڑے غم درد سینے بچ میں کس گی جائی تے دساں
 کرو احسان مھاڑے پر مھاڑا غمخوار میگی دیو
 اُدھر محشر نے بچ مھاڑا ایہے رولا تے ڈنڈ ہوسی
 اُس روائی روائی منکسی ایہہ پُر انوار میگی دیو

شاعر

نیس کہڑی یا اک پل یاں اک ساہ اچھنے نامان نہیں
 نکا جیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں
 گجھ اچھنیاں ہتھ نہ آند سا گجھ نال کنھی نہ جاساں گا
 ایہہ دُنیا تھندیاں نا پھندہ اتھے فر مڑی نہ اچھساں گا
 ایہہ اک سفرنی زندگانی میگی اس پر گجھ وی گمان نہیں
 نکا جیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں
 گجھ پہلیں میں تھیں آئے سن اوہ اپنی بجائی ٹری گئے
 گجھ ناں کلام جہاں پر ہے تن تنہا خاک نے تھلے گئے
 میں اپنی پوری کرنی ہے ایہہ سر پر کسے احسان نہیں
 نکا جیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں
 ایہہ عطیہ رب نا شاعر پر اک دل بچ لو جلانا ہے
 ایہہ اُسنی روح پر بخشش ہے اک دل نی تار جگانا ہے
 اوہ چاہنا جس گی دینا ہے ہر اک واسطے ایہہ دان نہیں
 نکا جیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں

گجھ عشق مجازی بچ آئے گجھ عشق حقیقی آلے سن
 اس عشق پیار محبت بچ گجھ دردِ دل سمہالے سن
 میں درداں پہریا دل آندا اس کی پکھانا آسان نہیں
 نکا جنیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں
 اک پل بھر مھاڑا اچھنا سا اک قول اَلستُو کیتا میں
 رب چاہڑے وعدے تور مھاڑا جاں موت پیالا پیتا میں
 میں اس دُوئی کی سمجھیا، یاں اتھے کوئی یگان یاران نہیں
 نکا جنیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں
 احباب اقربا کی بایا جد لاش مھاڑی ور آسن گے
 ہر اک کی مڑنیاں میں تکساں جد مٹی سٹی جاسن گے
 اُس وقت وی حسرتِ دلبرنی جد ہوسی جسم بچ جان نہیں
 نکا جنیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں
 اُتھے یار وی مھاڑا اچھی گا میں خوب شناخت کرساں گا
 ایہہ مھاڑے تے میں انہاں نا میں دل نذرانہ تہرساں گا
 اُس ویلے اُس ہس جاسی ہُن دل بچ رہیا ارمان نہیں
 نکا جنیا اک شاعر آں میگی اپنی وی گجھ پچھان نہیں

مہنگائی

بڑی ہے زمانے پنج پھیلی مہنگائی
 بے روز گاری وی ہے انتہائی
 ریاست پنج غربت لایا ہے ڈیرا
 مشکل سنگ کرنی ہے پبلک بسرا
 غریبی ہے لوکاں پر باہیا نہ کھیرا
 کوئی چیز نظر پنج سستی نہ آئی
 بڑی ہے زمانے پنج پھیلی مہنگائی
 بے روز گار وی ہے انتہائی
 غلے نا بھاو وی بدھنا گیا
 گھی ڈالڈے نا ریٹ چڑھنا گیا
 غریباں پر پہنار اسنا پینا گیا
 ہوئی گئی ہے حالت ابتر غذائی

کدے کھنڈ نا ناں سُننے بچ آیا
 راشن کارڈ چائی تے تھیلی بچ باہیا
 کچھے بیٹھ رکھی گلی بچ گھمایا
 پھرے سارے تے کھنڈ فر وی نہ پائی
 مہنگائی تے اسرح ہے ڈیرا جمایا
 بڑا سوچیا ، پر سمجھ بچ نہ آیا
 سردی نے موسم جاں پھیرا ہے باہیا
 اُپر رکھنے واسطے نہ پٹو رضائی
 بڑی ہے زمانے بچ پھیلی مہنگائی
 بے روز گاری وے ہے انتہائی
 دیئے نی دساں تھساں گی کہانی
 سُنایا سا اُس میگی اپنی زبانی
 رہتی تیل نی نہ ہے ماسہ نشانی
 ہر کھر نے بچ ہے اندھیری ہی آئی
 پڑھائی کیتی نی جہاں نے ہے بی اے
 پولیس بچ وی اوہ پہرتی نہ کیتے

حقوق اُنہاں نے جیہڑے اوہی نہ دتے
 آکھو لکھ واری نہ فر وی سُنائی
 بے روز گاری ہے اتنا ستایا
 کوئی ہور تہندہ وی نہیں ہتھ آیا
 نہ کوئی سرکار کارخانہ بنایا
 خرچہ ہزاراں نہ پیسہ کمائی
 غریباں نا کوئی سہارا نہیں ہے
 زمانے بچ کوئی اساڑا نہیں ہے
 چپ چاپ رہی گذارا نہیں ہے
 افسوس ایہہ ہے عجب رہنمائی
 رشوت گی تکو زوراں پر ہے ہوئی
 اوہلے ہی اوہلے کھانا ہر کوئی
 ملازم وی ہر گز دینے نہ ٹھوئی
 پکچر توڑی چلسی حرام فی کمائی
 رشوت گی روکو مہنگائی گی روکو
 زمانے فی بے حیائی گی روکو

مُلکچہ چلنی گدائی گی روکو
 ریاست تھیں جائے ایہہ سختی ٹہائی
 سُنے کون میں کس گی سُنائی تے اچھاں
 ایہہ ابتر جئی حالت میں کس گی جا دساں
 ہويا انسان کھوٹا میں رُواں کے ہساں
 اُس رہیا کدرے نہ خوف خدائی
 عجب ہے زمانے بچ پھیلی مہنگائی
 بے روز گاری وی ہے انتہائی

انسان

گرچہ ہیں اولادِ آدم فقط تُوں انسان بن
 غفلتاں گی دُور کرتے پکا مُسلمان بن
 اک خدا ہے ساریاں نا اُس بناں نہ کوئی ہور
 عقل آلیا ہوش کر اپویں نہ تُوں ناداں بن
 اک پتھر تے بوٹیاں گی کہہ بنانا ئیں خدا
 ایہہ تے ہُن مخلوق سارے اتنا نہ انجان بن
 رب بڑا ہے بہوں بڑا بے حد بڑا بے شک بڑا
 اُس جیہا نہ ہور کوئی اُس نا ثنا خوان بن
 جسے حکموں دینہہ چن تارے زمیاں تے اسمان
 اُسنی قدرت پرکھن آلا سچا توں تہیان بن
 اکھیاں سنگ ہے جو وی دنا ایہہ سارا سنسار
 ایہہ ہے اُسنی قدرت بندیا تُوں اُسنی پچھان بن

بندگی لایق آپو اکے نہ ہے کوئی ہور شریک
 اک اُسے گی پوجن آلی بہتر سب تھیں جان بن
 اک اللہ نے نور گی سجدہ روا متھے گی ٹیک
 تعمیل کر اُسے حکم نی مگری نہ شیطان بن
 زہد و ریاضت کر فقط رب نی رضا نے واسطے
 اس غرض بچ طالب اتس نہ حور تے غلمان بن

نعتیہ مائیا

کراں پہل خدا نے ناں
 جس میگی جان دتی میں اُس پروں صدقے جاں
 چھپے اس تھیں درود پڑھاں
 نبی جی پیارے اُپروں جند اپنی قربان کراں
 سوہنا رب نا پیارا اے
 چھوڑی تے درد اُس نا فر کسرح گذار اے
 دو جگ نی ہے سرداری
 سوہنے نی کھو اُپروں جاں صدقے میں لکھواری
 اوہ شاہ ہے امیراں ناں
 والی ہے مسکیناں غمخواراں فقیراں ناں
 دل عاشقاں نے بسنا اے
 درپر جائے منگتا چھولی پرھی تے اچھنا اے
 گل باندے میں کسرح کراں
 دُنیا تماشکیر ہے لڑھ ٹساں نے لگی تے مراں

لوک تُّساں نی جے گل کرنے
 درد جُدا ئیاں نے مھاڑے کالجے گی سل کرنے
 میگی لاڈ تُّساڑا ہے
 تُّساں تھیں بغیر چناں ہور کبھرا اساڑا ہے
 پھل خوشیاں نا پُھلنا نہیں
 دِلے بچ بسنے ہو چیتا تُّساں نا پُھنا نہیں
 مھاڑے حال کہہ ہوئے نے
 دِلے بچ درد تُّساں سل کری تے پروئے نے
 مھاڑے دِلے بچ بسنے ہو
 تُّساں گی میں یاد کراں تُّس دُوریاں دسنے ہو
 نیلی چھتری نی چھان کیتی
 لکھ واری میں پُچھیا تُّساں اک وی نہیں ہاں کیتی
 دل تختی بنائی چھوڑی
 تُّساں نا میں ناں لکھی تے سینے لڑکائی چھوڑی
 گل دِل نی سُناساں گا
 جس دن کول اچھی سینے سنگ لاساں گا

کوئی تُساں نی جے گل کرنا
 تیر جدائی آلا مھاڑے کالجے گی سل کرنا
 تُساں کییاں بُلایا نہیں
 جام ملاقاتی تار جی تے پلایا نہیں ہیں
 روح دل پئے لان غوطے
 انگلی نے لشکارے چن کیتا دو ٹوٹے
 چلہا کا اک نہ چہل سکیا
 ادھ بچوں دوہویا اکھاں آلیاں ساء تکیا
 کسرح نہ یقین آیا
 پتھراں گواہی دتی بوٹا ٹر پینا بلوایا
 کیسا کرم کمایا نے
 ہرنی کڈھی جالوں پیر اپنا پھسایا نے
 بچے ہرنی نے نال اچھنے
 کسرح نا ہادی ہے اکھیاں اپنیاں سنگ تکتے
 شکاری اچرے گی آپہتا
 مھاڑا کڈھیا شکار کییاں غصہ کرن لگا بہتا

فرمایا کہ ہر نی سی
 پکھے سے بک اُسے میگی عرضاں کرنی سی
 وعدہ کری گئی مرنے نا
 راہ بچوں اچھنی ہوسی ویلا نیڑے ہے پکھنے نا
 سنے بچیاں نے آئی ہر نی
 ہادی نیاں قداماں پنج آنی تے سر دھرنی
 اکھاں باطنی وی گھل گئیاں
 تکیا شکاری نے اکھاں چھلکی تے ڈھل پیاں
 اوہ وی قداماں سر دھرنا
 حیوان نی وفا تکی دلوں کلمہ ہے اوہ پڑھنا
 جانورے وی وفا کیتی
 کلمہ شکاری پڑھیا فر ہر نی رپیا کیتی
 قیدوں ہر نی چھڑا چھوڑی
 بک وی خوشی کرنے ماء زندہ بچا چھوڑی
 تاہنگ لگ نی ہے سینے پنج
 اتس گی سد آقا سوہنے شہر مدینے پنج

مائیا

دل پرہیا وا آساں نا
 سحرگی آمل چن وے ایہہ وقت ہے خاصاں نا
 ویلا مفت گما سو گے
 اس ویلے نہیں مڑنا پہانویں لکھ پچھتا سو گے
 جس ویلے نی قدر کیتی
 وقتے وی اُس پاسے رحمت نی نظر کیتی
 اس ویلے نہ فر لبھنا
 سب گجھ فانی ہے اک رہسی گا ناں رب ناں
 کس بہانے دید ہوئی
 جس دن تُس اچھسو مھاڑے دلے نی عید ہوئی
 میں تے سچ بچھاں ساں گا
 جنیں راہیں تُس آسو دل اپنا میں ڈھاساں گا
 نظراں اگے نکلیاں نی
 تکی تکی راہ پینڈے اکھیں مھاڑیاں تھکیاں نی

میں ملنے گی بہوں ترساں
 درد فراقے بچ چناں روئی میں مرساں
 اُتھے چانی جے توں لوڑیں
 سحرگی نے پڑھ باراں ساری عمر نہ تُوں چھوڑیں
 چھٹکارا جے تو چاہیں
 پنج بس کر قابو مندے راہیں تُوں مت جائیں
 کر گل دل لانے نی
 لانا تے ہر کوئی کر فکر نبھانے نی
 جہاں سودے کر چھوڑے
 فر کدے نہیں چانے سر سجدیچہ تہر چھوڑے
 یاری اک نال لائی رکھنی
 جد تک زندگی ہے لائی توڑ نبھائی رکھنی
 یاری لانا گنہاہ کوئی نہیں
 الحب للہ نے پاسے جانا بُرا کوئی نہیں
 اُتھے یاراں نے یار ہوسن
 جہاں اقرار کیتا بیڑے اُنہاں نے پار ہوسن
 ہاسہ جگ ناہے سیئی چھوڑیا
 سب گجھ اُسنا اُس دل جس گی میں دئی چھوڑبا

مائیَا

رب صفتاں نا مالک ہے
 اُسے گی سب پوجو کائنات نا خالق ہے
 ہتھ قلم چلائی ہے
 پانی نہ سمجھ چناں مھاڑا خون سیاہی ہے
 دکھاں پہری کہانی ہے
 نیندر نہیں پنی ڈاڈی یاد ستانی ہے
 ایہہ درداں نے قصے نی
 جہاں گی عشق لگا اوہ رونے ہی دہسنے نی
 دساں حال جدائیاں نے
 کڑھنے نی غم اندر جیہاں تیل کڑائیاں نے
 تک حال کہہ ہونے نے
 درد کلجے گی سل کری تے پروئے نے

تُس کھانے تے پینے ہو
 اساں گی پُکھنے چناں کپھڑے حالے جینے ہو
 تُساں عیشاں تے موجاں یاں
 سینہ پھاڑی تک بچناں بچ غم نیاں فوجاں یاں
 تُس بے شک سوہنے ہو
 دل مھاڑا وی سوہنا یاد جس بچ ہونے ہو
 پہانویں سوہنے تے لگنے ہو
 تُساں کولوں دل سوہنا جس دے بچ گھبے ہو
 بتی شماں گی بلنی ہے
 لوٹساڑے چہرے نی مھاڑے جگر گی سلنی ہے
 بتی بالی تے رکھنے یاں
 کپھڑے ویلے اچھسو گے یو ہاکھولی تے تنے یاں
 چھک دے گی بکھ لگنی
 تُساں سنگ اکھ لائی ساری رات نہ اکھ لگنی
 دل تاہنگ چروکی ہے
 درد جدائی آلے سینے برچھی ٹھوکی ہے

پہاویں لارا پارا ہے
 ملنے نی تانگے پر مھاڑا ہونا گزارا ہے
 ہویا دل بے قابو وے
 سوتنی سوتنی شکلے نا ہویا اس پر جادو وے
 اک بنی ہے سینے نی
 دلبر باج چناں کہہ لوڑ ہے جینے نی
 شیشہ پہچیا وا نہیں جڑونا
 پہتاویں لکھ ہاڑے کرو دل دتا ہویا نہیں مڑنا
 ترس اتنا کمائی چھوڑو
 شکل پیاری گی دل مھاڑے لکھائی چھوڑو
 دل تختی بنائی ہوئی ہے
 تِساں نی میں شکل لکھی بچی سینے چھپائی ہوئی ہے
 تِساں حال نہ پچھئے نی
 سینے بچ درداں لائے گچھے ہی گچھے نی
 لارے کچر اک لاسو گے
 پہلیں جے نہ آئے دفنانے گی آسو گے

پلا چائی مُنہہ تگسو گے
 فر چناں ببری جاساں یاد پکچر اک رکھسو گے
 مھاڑی قبرے پر آسو گے
 اُس نے کفنہ گی اگ عشقنہ نی لاسو گے

مائیا

سرا کچھ گیا ٹانڈے نا
 دوئے ملی گل کرو کھاں بڑا حق ہے گماہنڈے نا
 تپے پنچ پھل سکے
 ہاں سنگ ہاں جوڑو تکو قضے سب مئے
 تساں چیتا آیا نہیں
 اک ماء جائے ہاں کوئی غیر پرایا نہیں
 کہہ صدمے پُچائی چھوڑے
 اساں سن پھل لائے تِس پئی تے بگائی چھوڑے
 چھری تیز کرا چھوڑی
 جیہڑا وی ٹہنا چڑھیا اَن پُچھیا چلا چھوری
 گچھ سوچو تے عقل کرو
 طیش پنچ اچھی نہ انسانیت نا قتل کرو

رستے نا جے بل لوڑو
 چہ بگھرو نہ دوئے ہرگز کوئی مسئلے نا حل لوڑو
 خود کشی وی تے ناہی ہونی
 سنڈھے جے دو کلہنے جنڈاں نی تباہی ہونی
 بہانے ہور بنانے ہو
 پہنائی کولوں پہنائی گی کیاں مروانے ہو
 ہوراں گی مارنے ہو
 تہساں وی مر جانا چیتا کیاں بسانے ہو
 چھوڑو مندیاں خیالاں گی
 سدا رہنا نہ اہس اتھے کہہ کر سو جنجالاں گی

کُکڑ.....کوہٹھا

کُکڑ کوہٹھا تے مزمان آئیا
 کہو کھن لگے دوئے جی اسگی کون باہیا
 بہانہ اک بنایا ٹہری ہے سی بڑی چالو
 ساگ سبزی تے کوئی نہ اڑیا کہنی اچھو ہاں آلو
 مزمان بولی آکھن لگا آلو دال ہی چلسی
 چر ہوئی جاسی سوچنیاں کُکڑ کدوں گلسی
 چھیکو دواں فیصلہ کیتا کُکڑ ہی پکاؤ
 کھاسا اس کھاساں تے تھوڑا اسنے مرنے لاؤ
 اچریں اک مولوی اچھی تے مسئلہ کرے زبانی
 دس رحمتاں مزمان سنگ لہجھنیاں سہتر (۷۰) بلائیے جانی
 خوش ہوئی گے دوئے مولوی مسئلہ سُنایا
 رحمت اچھسی کھر ہوسی بلاں نا صفایا
 ہوئی نچلے دوئے جی کُکڑ لگے پکان
 اُس بل ہوئی ہوئی تے بہنے مولوی تے مزمان

گیت..... ماء بولی

ماء نی چھول بچ جیہڑی بولی بولیئے
 اُسے بولی بچ چُے موتی رولیئے
 ماء بولی بچ ادبی خزانہ
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی
 ماء بولنی تے بچہ اوہے بولنا
 رہنا تنکا تے حرفاں گی تولنا
 ہاں ، ہوں کری مُنہہ جدوں بھولنا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی
 اماں ، پاپا ، بے آکھنا بولنا
 دادے ، دادی نی ہے چھولی بچ جانا
 گلاں تھتھیاں جے کری تے ہسانا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی

سوہنی پہاڑی بولی مٹھی تہ ریلی
 جدوں بولو تے ایہہ لگنی رنگیلی
 او، پرا، آکھی تے پیار نا بلانا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی
 جدوں پہاڑیے رلی تے گان گیتاں
 یاد کری کری پہلیاں پریتاں
 لہے گیتاں بچوں ادب پُرانا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی
 لہے پہاڑیاں نا ملی جلی بہنا
 بچ بستیاں نے کہٹھیاں ہی رہنا
 کھانا کھانیاں وی سنگے نال کھانا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی
 انہاں پہاڑیاں نے چنگے اخلاق نی
 انہاں آپے بچ بڑا اتفاق نی
 خوشی غمی بچ دُوے کول جانا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی

خوش دلی سنگ کرنے محول نی
 بہنے لاڈے نال اک دوہے کول نی
 گیتاں اتس وی پہاڑی نیاں گانا
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی
 سوہنی لگنی سوہنی لگنی
 کہ پہاڑی بولی سوہنی لگنی

گیت

سینے لگن جدائی آ لے تیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 دُکھاں چھوڑیا کلیجہ مھاڑا چیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 میں تے کھیڈ نی سا گڈیاں نال وے
 نالے چارنی سا بابل جی مال وے
 آنی دُکھاں مھاڑا کیتا کیہڑا حال وے
 مھاڑے گلے بچ کھلی گئے نی بال وے
 کنیاں چھم چھم رونا مھاڑا ویر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 سینے لگن جدائی آ لے تیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا

ڈاہڈا غماں ہے ستایا میگی آن وے
 لگے ہجر کلیجہ مھاڑا کھان وے
 یاداں بابل نیاں اچھی تے ستان وے
 میگی بھلی گے نی مائے پین کھان وے
 زہر لگے میگی اج کھنڈ کھیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 دکھاں چھوڑیا کلیجہ مھاڑا چیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 ڈاہڈی یاد ستانی ہے پل پل
 سینہ ترھیا غماں نے سل سل
 میں پئی رونی یاں کلیجہ مل مل
 باغوں اڈری جلی اج بلبل
 لکھے لکسی جدائی نی لکیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 ہُن مکی گئی اتھوں مھاڑی نوکری
 سر پئی گئی بیگیاں نی نوکری

میگی بابل کنیاں دِتا ئی جگہ اوپری
 اوہ پر اے فر پر اے ہونے سوکری
 بیڑہ ہوئی جاسی سخناں آخر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا
 سینے لگن جُدا ئی آلے تیر
 بابل جی نہ ڈولی ٹوریا

گیٹ

میں تے کھلی پئی تکیاں راہ
 جی کدوں توڑی فر مُدسو
 ادھے راہے بچ چھوڑی تے نہ جا
 جی کدوں توڑی فر مُدسو
 کنیاں مھاڑے کولوں نسنے ہو دور جی
 دسو مھاڑے تھیں کے ہویا قصور جی
 ساری گل میگی بھئی سمجھا
 جی کدوں توڑی فر مُدسو
 میگی دسی جاؤ اج کوئی گل جی
 ڈاڈا درداں ستایا اجکل جی
 ساری دے نی توں کھولی تے سنا
 جی کدوں توڑی فر مُدسو

اچھی تنکو مھاڑا کہہ جینا حالے
 جیہڑی اجکل ہونی مھاڑے نالے
 پیا درداں نا اندر پتا
 جی کدوں توڑی فر مڑسو
 دل کدھی مھاڑا اندروں ٹھگائی تے
 ہن ٹری پے ہو مونہویں گی چھپائی تے
 دل دے میگی لگا پچھوتا
 جی کدوں توڑی فر مڑسو
 غم درد کلیجہ کھانے
 مھاڑی پل پل جان سکانے
 میں تے رہئی وی نہ سکنی جدا
 جی کدوں توڑی فر مڑسو
 میں تے کھلی پئی تکنیاں راہ
 جی کدوں توڑی فر مڑسو
 ادھے راہے پنج چھوڑی تے نہ جا جی
 کدوں توڑی ☆ فر مڑسو

گیت

کنگی پھیرنی تے میں جانیاں بزار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 مھاڑے حانی نا دلے پنج پیار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 کم کھڑے نا میں کرنی یاں سارا
 باہی سرے پر رکھی ککارا
 مھاڑی جند ڈاہڈی ہوئی نی لپار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 کھور بٹنی تے مھاڑے کنی تکنی
 ہوروں ہور مھاڑے ناں رکھنی
 رہنی کھولے پر تازی تے تیار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی

ماڑاں ہر ویلے کڈھنی رہی
 طعنے مینے ہزاراں دینی
 مھاڑے گنی گنی دسنی ہے یار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 جدوں تئنی تے مارنی موڑے
 کرنی ہر ویلے تک تروڑے
 بھنی اٹھنی تے کرنی ٹنگار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی
 کنگی پھیری تے میں جانیاں بزار
 نی سس میگی ڈنچھے مارنی

گیت

تگئی پٹی سٹاں تکیا او کنیاں یار نا کیتائی کھر اوہلے
 بہلا اگول ہوپا سے مھاڑا چن اج باندے بولے
 مھاڑے سجنے نا کھر بڑا دُور وے من ملنے گی ہو یا مجبور وے
 ربا کر عرضاں منظور وے سوہنے بسن دلاں نے کولے
 تگئی پٹی سٹاں نکیا او کنیاں یار نا کیتائی کھر اوہلے
 لائے نیناں سبناں نیاں تیر وے گے چکر کلیچہ مھاڑا چیر وے
 آئی لا ملماں نذیر وے ڈھونگا زخم دِلے نا مولے
 اکھاں تکی تکی مھاڑیاں تھکیاں ٹساں کنیاں اگے رکھیا نکیاں
 میں تے دِل بچ آساں رکھیاں سوہناں نال میگی وی جولے
 مھاڑے سجن سمندروں پار وے میں اورار پئی رونی زار و زار و
 ربا بچ مھاڑا غمخوار وے مھاڑے غماں نی پنڈ گلی کھولے
 کیتا یار نے ہجر سودائی وے نزع کیس واری نیڑے آئی وے
 کوئی بچ اپنا دھڑوائی وے جیہڑا درد اُس نے توے
 تگئی پٹی سٹاں نکیا اور کنیاں یار نا کیتائی کھر اوہلے
 بہلا اگول ہوپا سے او بہلا اگول ہوپا سے مھاڑا چن اج باندے بولے

گیت

تواڑیاں اڈیکاں بچ وقت گیا
 کیماں چر لایائی توں بہلی بہلی آ
 پہلیں پہل میں تواڑے دیس آیا ساں
 ہوراں کیماں واسطے خوشیاں لیایا ساں
 تکی تکی تگی سر چٹا ہوئی گیا
 کیماں چر لایائی تو بہلی بہلی آ
 اک پاسے خوشیاں نے تکے ہاسے نی
 دوے پاسے آئے غم درد کھاسے نی
 خوشیاں بچ آیا جہڑا رونا ہی گیا
 کیماں چر لایائی تو بہلی بہلی آ
 لکیا پلہاوا کہہ میں اُتھے ہی رہساں گا
 سجاں نے سنگ خوشی نال بیساں گا

رہیا نہ کوئی اِتھے جانے سارے تہاؤ تہا
 کیاں چر لایائی توں بہلی بہلی آ
 آسے پاسے ہر ویلے آنی اُیں تے جانی اُیں
 دلاں بچ ڈوہنگے ڈوہنگے پھٹ پئی لانی اُیں
 مھاڑے پاسوں کیاں توں چائی نی نگاہ
 کیاں چر لایائی توں بہلی بہلی آ

گیت

چناں جے جلیاں راجدھانی
 مھاڑی تڑنے جان نمائی
 میگی ڈاہڈی یاد ستانی
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن ٹساڑے بول
 چناں جے جلیاں توں دلی
 لبھی جان تنگی ان مئی
 سینے درداں ٹھوکی کلی
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن ٹساڑے بول
 چناں جے جلیاں ہریانے
 میگی پل پل درد ستانے

آمل جا کسے بہانے
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تساڑے بول
 چناں جے جلیاں پٹیلے
 غم پیڑ کلجے ٹھالے
 کیہڑا اتنے جفر جالے
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تساڑے بول
 چناں جی جلیاں اکھنور
 میں تھیں دلبر کیناں دور
 ملساں سبناں نال ضرور
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تساڑے بول
 چناں جے جلیاں راجوری
 مھاڑی تھیکھنی سخت بجوری
 میگی ملیاں چوری چوری

کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تْساڑے بول
 چناں جے جلیاں پتر اڑے
 دُشمن چھپّی چھپّی تْساڑے
 ظالم درد کلیجہ پھاڑے
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تْساڑے بول
 چناں جے جلیاں لسانے
 لکھاں طعنے دین بریگانے
 میگی سکناں ہوئے زمانے
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تْساڑے بول
 چناں جے جلیاں منکوٹ
 لگی عشق نی اندر چوٹ
 چھاتی سنگ لائی کہوٹ
 کہ اک پل بھی جانا مھاڑے کول

مٹھے لگن تْساڑے بول
 چناں پونچھ نے جُلّیاں شہر
 اُتھے حسن نی لبھنی لہر
 اندر عشق مچانا قہر
 کہ اک پل بُھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تْساڑے بول
 چناں جے جُلّیاں کشمیر
 ایہہ تہ جنت نی تصویر
 رب ڈاہڈے نی تقدیر
 خونی چھکے گئی لکیر
 بلبل پنجرے بچ اسیر
 کہو کھے دِن تے رات نذیر
 کہ اک پل بُھی جانا مھاڑے کول
 مٹھے لگن تْساڑے بول

گیت.....کھڑا

کھڑیا کھڑیا کھڑیا وے
 میں دڑاں چناں تُو تریا وے
 مچھی بدلے پٹ نا گوشت
 میگی کھوالیا آکے دوست
 تن کپنوں نہ جریا وے
 کھڑیا کھڑیا کھڑیا وے
 میں لوڑاں چناں نوں تریا وے
 جیہڑا تن نا ماس کھولے
 تن من اُسے کراں حوالے
 غدرنہ کوئی اڑیا وے
 جیویں کرسی گا رب سچا
 تُوں کچا مھاڑا عشق نہ کچا

تُوں نہ اگ بچ سڑیا وے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چناں توں تریا وے
 کچے اُپر بھروسہ کھائی
 چھال ندی بچ کدے لائی
 توڑ توڑی نہ تریا وے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چنا تُوں تریا وے
 کچے اُپر وساہ میں کھاہدا
 پکا سا مھاڑا ارادا
 دلبر کول نہ کھڑیا وے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چناں تُوں تریا وے
 دلبر کول نہ کھڑیا وے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چناں تُوں تریا وے

تُوں بشار ندی نے گلیا
 میں تتی ناوس نہ چلیا
 کچیاں سنگ نہ کریاوے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چناں تُوں تریاوے
 سوہٹی دُب ندی بچ موئی
 اہکدم چھک عاشق گی ہوئی
 کد کانگے بچ بڑیاوے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چناں تُوں تریاوے
 بچناں گی اج ہويا بلاوا
 لاشاں دواں لایا کلاوہ
 عشق سچا نہ مریا وے
 کہڑیا کہڑیا کہڑیا وے
 میں لوڑاں چناں تُوں تریاوے

گیت

میگی جمی پالی کیتائی جوان بابلا
 اج کییاں مھاڑا کیتائی چلان بابلا
 میں نیکی تواڑے بیڑے بچ کھیڈی پلی یاں
 ایہہ لیکھ مھاڑا بابلا میں چھوڑی جلی یاں
 ہُن آنو مھاڑے کول اماں جان بابلا
 میگی جمی پالی کیتائی جوان بابلا
 میں کھڈ نی رہنی سال ویراں نال وے
 کہہ کہہ کرسی بچھوڑا مھاڑا حال وے
 اج درد جدائیاں آلے کھان بابلا
 میگی جمی پالی کیتائی جوان بابلا
 یادا اچھسی ویراں نا میگی سنگ وو
 جیہڑا ہر ویلے کرسی گا تنگ وو

دُکھ پل و پل اچھی تے ستان بابلا
 میگی جمی پالی کیتائی جوان بابلا
 طعنے چاہنے پئے دن رات کیاں نے
 لیکھ کسرح نے لکھے ربا تہاں نے
 نالے ٹھوکراں ایہہ در در کھان بابلا
 میگی جمی پالی کیتائی جوان بابلا

گیت

کہہ میں تھیں ہویا قصور اڑیا
 چھکیں کالجے باہی جُور اڑیا
 کدے کیتی نہ اَن منی جی
 نہ رہی سکاں میں کنی جی
 میں نمہساں گی لک بنھی نی
 کدے ہونی نہ مغرور اڑیا
 کہہ میں تھیں ہویا قصور اڑیا
 تِساں پچے درد سوائے سن
 مھاڑی جان کَنھن گی آئے سن
 خوش ہو میں سینے لائے سن
 فر تِس کِیاں مجبور اڑیا
 کہہ میں تھیں ہویا قصور اڑیا
 نہ ہی زخم پرانے بل کیتے
 ہوروں ہور نویں سر سَل کیتے

جند اُپر غم نے جھل کیتے
 پٹے پکھنے اندر تندور اڑیا
 کہہ میں تھیں ہويا قصور اڑیا
 لگے درد جدائی پہارے نئی
 کڈھاں راتاں گن گن تارے نی
 غم دتے بھر بھر کھارے نے
 کیتا انگ انگ درداں پُور اڑیا
 کہہ میں تھیں ہويا قصور اڑیا
 سینے درداں لائی کافی اے
 ڈاڈی یاد سخن نی آنی اے
 رو رو اکھیوں سُکا پانی اے
 کد اُس ہوسن غم دور اڑیا
 کہہ میں تھیں ہويا قصور اڑیا
 کہہ میں تھیں ہويا قصور اڑیا
 چھلکیں کالجے باہی جمور اڑیا

گیت الوداع

ڈولی مھاڑی چائی ٹری پئے ویر
 بابل نہ بساری چھوڑیا
 لکھی رب پاسوں مھاڑی تقدیر
 بابل نہ بساری چھوڑیا
 بیڑے پھرئی رانہیا کھس بھاریاں
 نالے ساگے نیاں گڈاں یا کیاریاں
 تہیاں ماواں گئی تے ہونیاں پیاریاں
 مائے مھاڑیئے نی سفر تیاریاں
 سینے لگن جدائی آلے تیر
 بابل نہ بساری چھوڑیا
 چاری آنیا کرایاں میں مال وُو
 کم ہور وی کراں یا نالو نال وُو

کیہڑا پچھسی گاہن مھاڑے حال وُو
 مھاڑے گلے بچ گھلی گے نی بال وُو
 غم کالجے کری گے لیرو لیرو
 بابل نہ بساری چھوڑیا
 سینے لگی رہسی ساریاں نے آڈ وے
 یاد اچھن ٹساڑے میگی لاڈوے
 دُکھاں درداں ستایا کری ڈاہڈوے
 سُنے کن دُکھیاں نی فریاد وے
 جانا اکھیاں تھیں چھم چھم نیر
 بابل نہ بساری چھوڑیا
 دساں غماں نیاں کیہڑیاں کہانیاں
 تہنیاں ہونیاں بے دوسیاں نماںیاں
 دساں حال جے میں غشاں پئی جانیاں
 کڈھی کالجے تندورے سنگ لائیاں
 گولی غماں نی کلیجہ گئی چیر
 بابل نہ بساری چھوڑیا

گیت..... پہاڑی قاعدہ

گڑی..... پہاڑی قاعدہ آئی دے میگی آئی رینج پڑھائی نی
 مرد..... ہُن پڑھی تے کہہ کرسیں اج ادھی عمر کھڑائی نی
 گڑی..... ان پڑھیاں نی قدر نہیں میگی شوق پڑھن نی آئی نی
 مرد..... ہُن پڑھی تے کہہ کرسیں اج ادھی عمر کھڑائی نی
 گڑی..... ان پڑھیاں نی قدر نہیں میگی شوق پڑھن نی آئی نی
 مرد..... ہُن بیاہ کری تے کہہ پڑھسیں اج ویلا گیا پڑھائی نا
 دے چوکا چلہا پھوک اڑیئے ہُن ویلا کم کمائی نا
 گڑی..... میں پہانویں بڈھی ہوئی جاساں میں فروی اڑیا پڑھساں گی
 میں جینی جینی پڑھساں گی میں پڑھنی پڑھنی مرساں گی
 مرد..... دس پڑھسیں گی ہُن کہہ اڑیئے پئی گیرے گڑیاں چاسیں گی
 سر کھاری چائی پائی نی بچ کھیتے سٹن چاسیں گی
 ہُن بڈھی ولری کہہ اڑیئے تگی رینج پڑھن نی آئی نی

پہاڑی قاعدہ آنی دے

گڑی..... میں پڑھساں نالے گیرے گڑیاں اپنے خوب پڑھاساں گی
میں کو لے بہالی نکیاں گی خوشخط تختی لکھواساں گی
مرد..... ایہہ پڑھن فی تندی چھوڑاڑیئے سامی رکھ منجھیاں گائیاں گی
کم کاج کمرے نا نہیں ممکناں کہہ کرسیں ہُن پڑھایاں گی
ہُن رکھ سمہالی نکیاں گی جیہڑی لین مگر ہے لائی نی

پہاڑی نا قاعدہ آنی دے

گڑی..... پڑھنے تھیں ہرگز نہ رکنی ایہہ علم بڑی اک دولت ہے
میگی بہلا قاعدہ آنی دے بس اک کھڑی فی مہلت ہے
توں تکی کنھیاں کل اڑیا ایہہ نسل ساری سدھرائی فی
پہاڑی نا قاعدہ آنی دے میگی آئی رینج پڑھائی فی

گیت

مھاڑا اڑیو نخرہ اوے جینا
 مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جینا
 جس ویلے میں کرنیاں ہار سنگار
 میں جانیاں اپنے مہنڈر ہزار
 مھاڑے اگے کچھے پھرنے کیں ہزار
 نخرہ اوے جینا مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جینا
 جس ویلے میں ملنی یاں سکڑا
 مھاڑے کھڑے آلا کرنا چھگھڑا
 مھاڑا دلبر اُستھیں تگڑا
 نخرہ اوے جینا مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جینا
 جس ویلے میں لائیاں سُرْمہ
 مھاڑا کھڑے آلا کچھے ٹرنا

ہونا اُس ویلے مشکل مڑنا
 مھاڑے دِلے بچ دِلبر پڑنا
 نخرہ اوے جیہا مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جیہا
 جس ویلے تے میں لاناں لالی
 مھاڑا کھمرے آلا ہونا سوالی
 مڑی مڑی کچھنا کولے بھالی
 نخرہ اوے جیہا مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جیہا
 دند ٹیئی تے بنیا پسار
 لگی گیرے گڑیاں نی لار
 جاگک بہن نی نہ لبھنی کھمر
 نخرہ اوے جیہا مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جیہا
 دند ٹیئی تے بنیا بوڑ
 گسے چیزے نی نہ رہئی لوڑ
 سارے دُکھن لگی پئے جوڑ
 نخرہ اوے جیہا مھاڑا سُرْمہ سکڑا اوے جیہا
 جدوں بالاں گی پھیرناں کنگھی

مھاڑا کھڑے آلا کرنا تنگی
 کہہ میں تنگی لگنیاں چنگی
 نخرہ اوے جینا مھاڑا سُرمہ سکڑا اوے جینا
 مھاڑے پُڑھی چڑھی گئے بال
 میگی رہتی رہتی اچھن خیال
 پہاویں ہويا نا ہے مندا حال
 نخرہ اوے جینا مھاڑا سُرمہ سکڑا اوے جینا
 مھاڑا اڑیو نخرہ اوے جینا
 مھاڑا سُرمہ سکڑا اوے جینا

نظم

آسمان پر چہڑنی پھٹی نہیں
 سو کاہی ہے بارش بٹھی نہیں
 تہند و کار تہرتی پر چھائی ہوئی
 پتہ نہیں جے کس نی ہے آئی ہوئی
 زمی دسی ہے لہو لہان ہوئی نی
 نالے خلقِ خُدا پریشان ہوئی نی
 کیہ وزارت نے ہے دریا بگائی گیا
 گھنگی انسانیت نی چُکائی گیا
 کوئی اجی جگہ نہیں ہے لہنی
 گولی صدے نی جس دل نہیں لگنی
 کہہ ایہہ چلھا ہو یا ناز مانہ
 اکھیں تکتا تے بنیا ناکا نا

اپنی کیمتی پھر تک چھپاسی
 اُس عدالت بڑی بچتے جاسی
 لبھاسا جس گی جنت نا خطاب
 اُس اتھے بھیا حشرنا حساب

نظم

سُنو ایہہ عرض مھاڑی اے پہاڑی پہراؤ
 ایہہ ویلا سنہری نہ ہتھوں کھڑاؤ
 جیاں پہلیں سُنے تے ہُن تَس وی سیسو
 جنیاں جہنم نے کھڈے بچ پیسو
 اے طرح رہسو جے ہُن تَس وی سُنے
 تَساں گی نہ کچھسن زمانے نے گتے
 اندروں باہر نکلو ہُن باندے تے آؤ
 سُنو عرض مھاڑی اے پہاڑی پہراؤ
 اک ماں نیاں اتھے چار ہین تہیاں
 چارے حقدار ہین اتھے اک جیاں
 پہاڑی تے ڈوگرے، گوجری، کشمیری
 چو اں نال اک جنیا سلوک ہے ضروری

دو ترے کجیاں تے اک کجیاں تنگی
 ترے کرن موجاں تے اک تے تنگی
 منگو اسنا حق اس گی کپڑے لواؤ
 سُنو عرض مھاڑی اے پہاڑی پہراؤ
 پہاڑاں نے بچ رہے جیہڑے سارے ہین پہاڑی
 ماء بولی جیہڑی ایہہ تے ماء ہے تْساڑی
 ماء نا آکھنا منسو ہو سو وفادار
 ماء نی خدمت کرو ہو سو جنت نے حقدار
 رل مل ماء بولی نی شان گی بدھاؤ
 سُنو عرض مھاڑی اے پہاڑی پہراؤ
 پہاڑی بولی نال ہی ہے اپنی کچھان
 اسے نال بنسی گی تْساں نی وی شان
 ادبیاں تے شاعراں گی کراں اک عرض
 ہو رز باناں بولنے نی لگی گئی مرض
 پہاڑی بولی بولنے نا جانو اپنا فرض
 اپنے ہی ماء پُوسنگ رکھو تْس غرض

پہاڑی بچ لکھونا لے پہاڑی بچ گاؤ
 ایہہ ویلا سنہری نہ ہتھوں کھڑاؤ
 پہاڑی تھیں بے تہاں نادل ہونا کچا
 روسی تہاڑی جان گی کل آن آلا بچہ
 رنگواپنی بولی گی جیہڑا کم ہے سچا
 ہو رہ نہ بولی بولاں کوئی وعدہ کرو پکا
 اُنتھک کرو محنت اسی دل گی نہ تراؤ
 سُو عرض مھاڑی اے پہاڑی پھر اؤ
 آخر اک عرض ہے وزیر اعظم اوراں گی
 باہوں پگڑا اٹھا لو اُنہاں دیاں کمزوراں گی
 دل نہیاں گہرا یماں سنگ موڑ واپنیاں غوراں گی
 اچھے نویں بہار اُنہاں پھل لیمن فر پہوراں گی
 پردھاناں نیاں کناں توڑی اُس مانگ پیچاؤ
 سُو عرض مھاڑی اے پہاڑی پھر اؤ

نظم

پہیادس کہہ تگی لبھسی کسے نادل تروڑی تے
 توں کنھ انبار رحمت نے دلاں ٹیاں گی جوڑی تے
 کدے ملنے نہیں ارمان دل نے مرن توڑی وی
 گدز زندگی ناوہے کسرح انہاں آساں گی چھوڑی تے
 نہ ٹھاموسن نادل ہرگز ذرا کر حوش اے ناداں
 چھپا سیس منہہ کتھے جانی خُدا نے کہرگی روہڑی تے
 کہے مظلوم نی ہائے تے رب بچ پردہ نہیں کوئی
 اوہ بکھنی ہے خُدا توڑی بجلی تھیں تیز دوڑی تے
 کسے گی حق نہیں بکھنا دلاں گی زخمی کرنے نا
 ظلم حد تھیں جدوں ٹیا خُدا بکھسی گالوڑی تے
 مزار اولیاء گی اگ لانا قہرگی دعوت
 پتہ لکسی اوہی شعلہ جد پلٹایا موڑی تے

لہو اکھاں فی مٹنے پر سہارا رکھی ٹھسکنا
 دلے نے انھے گی کھڑ سو گتھے تک انگلی پوڑی تے
 بڑی محنت مشقت نال پالی گئی سی پیڑی
 اس بے رحمی سنگ کپو نہ پھل کلیاں مروڑی تے

نظم

سیاست ساری ناقص تے ارادے سارے کچے نے
 ایہہ کیئیں حربے فناہ ہونے اکھیں اپنی میں تکے نے
 جہاں نیاں نیتاں خالص اُنہاں کردار اُچے نے
 جدوں نیت خراب ہوئی سمجھ ہر پارسے تہکے نے
 بُرا سوچو دوائے تائیں اوہ اپنے پیش آئی جانا
 کھڈا گھنیا ہوراں کارن مگر بچ آپ ٹھھے نے
 ادھر مارو ادھر مارو ہے مارو مار لگی نی
 ادھر مرنے ادھر مرنے ایہہ سب ماواں نے بچے نی
 جے دھسنا راجے رانی گی پتر اپنے نالہو بکنا
 نظر اچھن آہوراں نے جگر پارے وی کہے نے
 درندے میں نہیں تکے کہ اپنی نسل گی کھانے
 مگر انسان اج انسان گی کھانے نے پہکھے نے

سایئسدا ناں وی کیتی ہے ترقی نسل گالن نی
 مزائل ایٹھی تے بمب وی خود کھڑ کے رکھے نے
 مظلوماں نے لہو سنگ پکھر تک کھڈ سوہولی
 اس دے نہیں جانے جیہڑے حق نال اُچے نے

نظم

ز ہر دہائی مارنا ایہہ کوئی مشکل نہیں
 مرجائے شربت پلایاں اس کی آکھو مارنا
 چہو کے لو انا تے ڈبونا ایہہ کوئی اوکھا نہیں
 بانہہ تھیں پوڑی تار یے تے اس کی آکھو تارنا
 تیل سٹی اگ لانا ساڑنا تے سہل ہے
 گلیں رمزیں ساڑ یے تے اس کی آکھو ساڑنا
 بچ کڑا ہی تیل باہی کا ہڑنا کہہ دور ہے
 زہد و ریاضت بچ کڑھے تے اس کی آکھو کا ہڑنا
 نشتر ال سنگ چیز لانا پھاڑنا سوکھا ہی ہے
 عشق بچ پھٹے چگرتے اس کی آکھو پھاڑنا
 اکھیاں سنگ تکیا ایہہ ہے تاڑو تپاڑ
 ہو جائے حق نی شناخت اس کی آکھو تاڑنا
 بُرائی نا بُرائی سنگ جواب دینا نہیں چنگا
 چہلھ جائے جیہڑا سر پر تے اس کی آکھو سہارنا
 دین تے ایمان نی بس لاج رکھنی فرض ہے
 اُس پہاویں پئی جائے سر نیزے چا ہڑنا

نظم..... برائے فروغ پہاڑی

سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 ادھروی مُڑی تے تکو نہتے لچارگی
 مُد تاں تھیں جس گی تُساں ہے بساریا
 اس پائے تُساں وی تہیان نہیں ماریا
 صحت ہوئی جانی کدے تہڑ کئے بیمارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 اک ماعہ پو نیاں چار ہون تہیاں
 تیرے ہون کجیاں تے اک ننگی کجیاں
 کجناں تے فرض سا سارے پر یوارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 سُنو کن کھولی تے میں آکھاں صاف صاف
 کسر حنا شروع کیتا تُساں انصاف

حق اساڑے مارنے نی چھوڑا آوارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 بڑا چراساں وی تے کیتی رہی چپ
 جرنے ناویلا گیا ساراہن منک
 جلمہ لائی روہڑساں بے انصافی نی دیوارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 حقوق اساڑے کچر تک ہوسن گے دفن
 رڑھے میدان نکلتا تر بھنی تے کفن
 گھلسن کسرح اکھیاں فرسُنی تے دھبکارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 پردھان اساڑے تلوکتین بے خبر
 دفنان واسطے پہاڑیاں گی کڈھی نی قبر
 ڈانگاں پوڑی نکلو فرسُن سن گے کڑکارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 نا انصافی نی حد مکی اُپر لے گئے تاڑی
 ایہہ بیچارے بولنے نہیں سدھے سادے پہاڑی

کچر تک چوائی رکھسو ظلمت نے اس پہارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی
 کھڈیا لاں دتسی نکیاں آروں نہ اساں گی ٹھگو
 ایس ٹی دیو پہاڑیاں گی آکھے اُساں نے لگو
 لہو موڑ خزاں گی اتس آنو ہن بہارگی
 سُنو اک عرض میں کرنا سرکارگی

نظم

آجڑی اپنے اجڑھنی کرنے سے رکھوالی
 پالن پوسن کرنے سن جنگلاں تھیں پتر کھوالی
 سیلی سپے اگے اجڑھ کھٹھے ہوئی ٹرنے سے
 آجڑی کھانباد سے جدھروں اُس پا سے تھیں مُرنے سے
 اک کھانے سنگ اجڑھ سارے ہکنا سا ایالی
 آجڑی اپنے اجڑھنی کرنے سے رکھوالی
 اجکل بکھ بکھ کھانے تکو بکن آلیاں پوڑے نے
 کچھ ہتھاں بچ کچھ لتاں بچ کچھ مونہیں بچ سوہڑنے نے
 اک کھانا ہے پڑھاں کارن اک کھانا للوٹاں نا
 اک کھانا بیکریاں جو گا اک کھانا بکروٹاں نا
 کھوڑیاں تائیں چا بک پوڑی رتے رنگے آلی
 آجڑی اپنے اجڑھنی کرنے سے رکھوالی

اتنے کھانے رکھیاں ہو یاں فروی حستالی
 بکریاں روز کھوالی مُرنا وہی نر ہی یا چالی
 سانبھن آلیاں پوڑی کہندھی دُشمن آلی ٹہالی
 آجڑی اپنے اجڑھنی کرنے سے رکھوالی
 کہہ باغی ہُن ہوئی گئے گجھ پگھیاڑتہ چیتے
 گیدڑاں پھنڈاں لو مڑیاں ووی رچی نے لہو پیتے
 مالی ناکم ہونا سا باغی کی سگ لانی
 اس وی شروع کیتی ہے تگونیلیاں گی اگ لانی
 اُوے جے ہین مالک اتس اُوے جے مالی
 آجڑی اپنے اجڑھنی کرنے سے رکھوالی

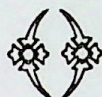

نظم

دُپیا ریاں ناخوف ساور پیا ریاں نے ماریا
 وصل نی اُمید سی ورلا ریاں نے ماریا
 چن نی اڈیک سی جے پہلے پہرا جھسی
 مٹھاوی کھڑایا تے نہیا ریاں نے ماریا
 ہاڑے جتن کیستے لکھاں پچ ہوئی کول نہ
 حیلے چارے لائے ور بے چا ریاں نے ماریا
 چر گیا کلیجہ سا اتنی اُچائی پر
 دلبر سوہنے یار نے اشاریاں نے ماریا
 لوکاں ٹھل مارے وردند کیڑ بٹی رہئی
 نکلی ہائے جدوں پھل پیا ریاں نے ماریا
 اک وی کوئی ترس کھائی کچھے نہ رہیا
 غماں دُکھاں درداں اتس ساریاں نے ماریا

بیچیاں واسطے نظماں

اک سی لگدوی کالی کالی
 تیتڑے میتڑے بیچیاں آلی
 گڑوگڑو کرے تے سدے
 ہٹھ پراں بیچیاں گی کجے
 ٹھنڈ لگے تے بچے ٹھکن
 لگدوی نیاں پراں ہٹھ لکن
 بچے پیو پیو کرنے
 بھنگاں بچ پراں ہٹھ بڑنے
 باہر منہ پراں تھیں کڈھنے
 آپ چھپے منہ باندے لگنے
 اتنے بچ اک آئی بلی
 ٹڑنی اچھے ٹلہنی ٹلہنی

لگڑی جاں بلی گی تکیا
 بچے کھاسی دل بچ لکھیا
 لگڑی پھنگ تڑیائی دوڑی
 پو ہنڈ سنگ بلی پنچھ چھوڑی
 بچے نی چھپے ڈر نیاں
 سدے لگڑی گڑ گڑ کر نیاں
 بلی نی جان بچائی
 اس نہ بچے کھان گی آئی

اک بلی اک کُتا دو
 اک جی اُنہاں نی خو
 روٹی پکدیاں تڑتڑ تیکنے
 پیسے لہو نہ اُتھوں ہٹنے
 چو کھڑ لہان تے جییاں پھیرن
 مڑی مڑی چلھے در بھیرن
 جد اُنہاں گی روٹی باہی
 لگی آ پے بچ لڑائی
 بلی کُتے گی غرائی
 میں تواری لگنیاں نانی
 بہوں لگنا ہیں پہو اتوں
 کہ کرنا ہیں مھاڑا کھیہڑ اتوں
 روٹی میں تھوڑی جی کھاساں

تُوں ایویں کہہ چھکیں ناساں
 تُوں مندا کم تو اڑے مندے
 گُتے اصلی ہونے گندے
 گُتے گی سُن چڑھیا غصہ
 دند کڈھی تے تنبا جسہ
 بلی پنجیاں پیٹھ دبائی
 میاؤں میاؤں کرنی باہے تو ہائی
 اتنے بچ اک لگڑ آیا
 اچھنیاں اُس روٹی گی چایا
 ماری اڈاری چڑھیا کوٹھے
 کھائے مزے سنگ کر کرٹوٹے
 گُتنا بلی دوئے پچھتانی
 بنڈی برتی دوئے جے کھانے
 کہول نہ کرنے رل مل کھانے
 ساری روٹی تھیں نہ جانے
 اُس انہاں گی پیا پچھتانا
 کہڑیوں پانی کہول سُکانا

اک بندے اک بلی پالی
 کالے کالے ٹھمکیاں والی
 روز سا اُس گی دودھ پلانا
 نالے روٹی گھن کھلانا
 شام سویلے فرق نہ لائے
 بلی خوب رچی تے کھائے
 بلی کھائی تے سیئی جائے
 بٹھی منڈھ بھی انگلائے
 چوہے کھر بچ کھڑکھڑ کرنے
 تہرت پرتی اُپر کھڑنے
 بلی نہیں تو جو دینی
 پی کھائی تے سیئی رہنی
 چوہے بے فکرے ہوئی بلکن

لیف تلیاں کپڑے کُترن
 کرن لگے پے پہنوں نقصان
 ہر شے کُترن دانے کھان
 کھر ناما لک ہو یا تنگ
 کیتیس گل گمانڈیئے سنگ
 پٹی میں کھر پالی ہوئی
 چو انہ اوہ مارے کوئی
 ہن گماہنڈی دسناں گل
 مسئلے ناجے لوڑیں حل
 پٹی گی نہ دودھ پلا
 نہ اُس روٹی گٹی بھاہ
 پہکھی ہوسی کھلسن اکھیاں
 چو ہے پوڑی کھاسی تکیاں
 مالک چھوڑی روٹی بہنی
 پٹی لوڑی چو ہے کھانی
 روٹی پٹی نی بند ہونی
 اس نہ چو اسلکے کوئی

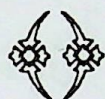

اچھو بچو سُنو کہانی
 اک بڈھی سی اکھیوں کانی
 بڈھی کدھرے جانی سی
 ٹرنیاں ٹہنی پینی سی
 ادھروں اٹھے ادھر ٹھے
 اٹھی تے فر تو سیاں دے
 بچے سَن سکولوں اچھنے
 بڈھی نی رہے حالت تئکنے
 اک بچے نے دل بچ آئی
 ٹھیلے کھانی بڈھی مائی
 پوڑی بانہہ بڈھی نی جائی
 ٹوری منزل پر پہنچائی

بُڈھی منزل پر جد بُہتی
 بچے پر خوش ہوئی بُہتی
 دُعا کی تی بُڈھی ہتھ چائی
 بچیا ہوئی کرم الہی
 دُعا بزرگاں رحم خدائی
 سیوا چنگی اِس کمائی

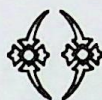

اُٹھو بہوں سویلے اُٹھو
 لو کھلن نے ویلے اُٹھو
 منہ ہتھ تھوتے نہاری کھاؤ
 بستہ چائی سکو لے جاؤ
 راہ جانیاں وی سبق دو ہراؤ
 کھیڈن ورنہ وقت گماؤ
 جیہڑے بچے لائق ہونے
 کھیڈن ورنہیں وقت گمانے
 بڑیاں نی اوہ عزت کرنے
 سبق اپنا ہر ویلے پڑھنے
 ہرگز کوڑ کدے نہ مارو
 پڑھو پڑھو نہ ہمت ہارو

ماہیو نا آکھا منو
 عہد کیتا وا کدے نہ پہنؤ
 روز سو یلے نہایا کرو
 کپڑے ستھرے لایا کرو
 صحت خورا کے نال صفائی
 افس نہ کریا لا پروائی

ہرگز نہ بھایا کرو کوئی گند
 صفائی گی رکھو ہمیشہ پسند
 ہر ویلے رہیا کرو صاف ستھرے
 بنیا کر تُوں صفائی نے تیلے
 صفائی جے ہونی ہے چنگی عزیز
 گندے گی آکھن سارے بد تمیز
 جیہڑے بچے رہنے گندے اوہ یار
 ہمیشہ اوہ ہوئے نے تکے بیمار
 جیہڑا بچہ ہر روز رہنا ہے گندا
 سبناں گی لگنا اوہ رہنا ہے مندا
 سدا صاف ستھرے رہو مھاڑی جان
 صفائی جے ہونی ہے ادھا ایمان
 رکھو صفائی ہمیشہ ہی سارے
 اتس ستھرے لگن خدا کی پیارے

سب تھیں بڑی ہے دولت علم
 سچ کچھو رب نی ہے رحمت علم
 بے علم جانو انہیرا ہے کالا
 کرانا خدائی شناخت علم
 بناں علم توں سچ ہے بندہ نابینا
 راہ دسنا کرنا ہدایت علم
 کرنا ہے ہر پیا سے رستہ سبلا
 زندگی سچ ہے دینا راحت علم
 سنوارنا چاہے جیہڑا دوائے جہان
 سنوارے ایہہ دُنیا قیامت علم
 دوں جہانیں بے لوڑیں پہلہائی
 ہر جائی دینا ہے عزت علم

وسیع جہانیں جے لوڑیں پہلہائی
 ہر جائی دینا ہے عزت علم
 وسیع تر کہنوتس علم نے خزانے
 ہر پاسوں آنے ایہہ برکت علم
 پڑھو علم جیکر جانا پئے چین
 دُور توں دُور دسنا مسافت علم
 نفرت بغاوت تھیں رکھنا ہے باز
 سکھانا ہے صبر و قناعت علم
 دُنیا نی ہر شے ہے فانی الس
 پڑھو ہی پڑھو رب نی نعمت علم

سی اک یلی پہکھی ہوئی
 پو اُس گی لبھا کوئی
 یلی اہکم ماری چھال
 پو اپوڑیا پنجنال
 پو اچیں چیں بولن لگا
 فریادوں منہ کھولن لگا
 آکھیا بلی چو ہے میاں
 چیں چیں ایہہ توں کیتاں کیناں
 پو ہے آکھیا بلی رانی
 آسُن مھاڑی سب کہانی
 میں اج پہکھا بہوں ہو یا ساں
 تاں اج باڑی بچ گیا ساں

باڑی بچ کسے آٹا تہر یا
 زہر سا اُس بچ متا پتہر یا
 اوہ آٹا میں پہلھی کھا ہدا
 اُس میگی تنگ کیتا ڈا ہدا
 اثر متاز ہرے نا ہو یا
 بس میں ہُن مو یا کہہ مو یا
 جے ہُن تُس میگی وی کھا سو
 کھائی میگی تُس وی مر جا سو
 بلی سو چیا اس تے مرنا
 تاں اس نال میگی وی کھڑنا
 بلی دتا چو اچھوڑ
 چو ادوڑی بڑھیا مہوڑ
 مہوڑے بچوں بولیا جائی
 گل سُن مھاڑی بلی مائی
 نہ سا آٹا نہ ساز ہر
 تُوں سا میں پر کرنا قہر

کیتا پہچہ ٹالا فائی

تاں میں اپنی جان بچائی

پوہے تگولا یادا

گیا اپنی جان بچاء

ہُن تے بلی وی پچھتائی

الس گئی کہڑھی نہ آئی

توالی

تکو نا، مرتبہ مھاڑے حضور نا
 کرنی ہے ہر شے تعریف تواری
 جیہڑی پیدا کیتی کائنات ساری
 ہمیشہ تواری صفت جاری ہی رہی
 بقایا تواری ذات باری ہی رہی
 تواری پیدا کیتے زمی آسمان
 تواری ہی مرسل انبیاء اولیان
 تواری نور تھیں ہے محمد رسول
 طبیعت محمد نی تنگی ہے قبول
 سارے نبیاں تھیں سوہنا ہے جتنا اصول
 پنجتن حسن، حسین علیؑ فاطمہ بتول
 نور من نور اللہ عالی صفات ہے

مولا شیدائی جس نا محمد نی ذات ہے
 ایہہ ارض و اسماء اشمس و القمر
 کیتے جس نے واسطے اوہ خیر البشر
 آئے مھاڑے آقا کھجی شان لئی تے
 پہنچ دتے رب نے قرآن دیسی تے
 بلائے لامکان پر جتھے کوئی نہ گیا
 تکو ہاں مرتبہ مھاڑے حضور نا
 فرمایا رب نے جبریل آمن گی
 مھاڑا جائی آکھو حورو غلمین گی
 فرشتیاں گی وی ٹس ایہہ جائی کہیو
 بہشت و عرش گی وی سنوار دیو
 آج اچھنین محمد ملاقات گی
 شب معراج کہنین اس رات گی
 سارے عرش و فرش وی سمجھائے گئے
 جدوں آقا عرش پر بلائے گئے
 جیہڑے پردے سے اوہ ہٹائے گئے

کول مولا نے احمد پہچائے گئے
 آکھیا رب محمد پیارے حبیب
 اے دلبر تگی میں سدیا قریب
 میں تمنا تگی توں مگی تگی جا
 جوتوں تکیا ذہن بچ تمام رکھی جا
 منگ لے جو منگنا محبوب منگ لے
 ایہہ داد فی کھڑی ہے اج خوب منگ لے
 منگ لے جو منگنا تگی ہے اختیار
 اج مھاڑی موجزن رحمت ہے بے شمار
 اج توں مختار ہیں اللہ نے آکھیا
 تگو ہاں مرتبہ مھاڑے حضور نا
 اج مھاڑی رحمت نا خزانہ ہے گھلیا
 بھر لے چھولی اج توں محبوب مصطفیٰ
 فرمایا رب تبارک نے کہ اے مھاڑے حبیب
 معشوق اج عاشق نے ہے آگیا قریب
 یار گی ہے یار نا وصال ہوئی گیا

صدر رالعلیٰ بکمال ہوئی گیا
 بدر الدجا بلجہال ہوئی گیا
 حسد جمع خیصال ہوئی گیا
 موسیٰ کی حکم ہويا جوڑا اُتار آو
 جوڑے سمیت موسیٰ اس طور پر نہ جاؤ
 لائی تے جوڑا طور پر چڑھنا منع کیتا
 چڑھنا تے در کنار اگے بدھنا منع کیتا
 ور مھاڑے آقا نگی مولا جدوں بُلایا
 جبریل کی سا حسنا خادم بنا چلایا
 لائی تے جوڑا عرش پر آجاؤ محمدؐ
 جوڑے نی رفتار عرش کی دساؤ محمدؐ
 جوڑا پہنائی عرش پر دلبر بُلایا
 تکو ہاں مرتبہ مھاڑے حضورؐ نا
 ہوئے جاں رُو برو رب آکھیا مھاڑے یار
 مھاڑا نیں ہے اج ایہہ توڑا ہے دربار
 دو جہاناں نا تنگی میں سردار کردتا

اج تگی میں اپنا مختار کردتا
 آکھیا مصطفیٰ کہ اے ذاتِ کبریا
 منگنے تھیں بغیر مولا تو سب کچھ دتا
 منگناں میں تُّساں تھیں اے پرورِ دِگار
 اُمتِ مھاڑی یا خدا ہے بھو ں گنہگار
 جیہڑے گناہ اُنہاں نے اوہ سارے معاف کر
 برائیاں تھیں دفترِ اُنہاں نے سارے صاف کر
 دوزخ بچ نہ جائے اُمت نا اک وی
 بخش دے مولا مھاڑے تمام اُمتی
 اُمتِ مھاڑی پریا خدا دوزخ حرام وہے
 تواری بخشِ رحمت نا اُنہاں پر انعام وہے
 جو آکھیں منظور ہے ارشادِ ایہہ ہویا
 تکو ہاں مرتبہ مھاڑے حضور نا
 فرمایا یا رب جلال نے کہ اے مھاڑے رسول
 جو تُّساں ہے آکھیا اوہ ہے میگی قبول
 تُّساں نا جو اُمتی دوزخ نہ جاسی گا

حشر نی منزل نے بچ وی آرام پاسی گا
 اُمتی جو خاص توڑے ہون اے حبیب
 محشر بچ تمام ہون مھاڑے اوہ قریب
 سایہ عرش نے تھلے اُمتی بٹھاساں گا
 اُمت تِساڑی گی میں جنت الماویٰ عطا ساں گا
 محشر نی منزلاں بچ تنگی نہ ہوسی گی
 بغیر حساب اُمت جنت بچ جاسی گی
 اے محمدؐ خاص عاشق جیہڑا ہے تِساڑا
 میں اُناں یاں واللہ اوہ تے ہے مھاڑا
 جس نے وی شفا رش تس کرسو گے یا نبی
 بخشش تھیں محروم اوہ ہرگز نہیں رہی
 شفاعت کُبرا ہے تگی جس گی چاہیں بخشوا
 تلو ہاں مرتبہ مھاڑے حضورؐ نا
 اُمت نبی نی ہوسی اُتھے پنج کلیان
 متھے اُپر ہون گے سجدے نے نشان
 والی اُمت آپو اُتھے کرسن گے پچھان

اچھن مھاڑے اُمّتی ہو جاسی گا اعلان
 سائے تھلے اُمّتی آقا بٹھان گے
 پانی حوضِ کوثر نا آپو پلاس گے
 ساقی کوثر اُتھے ہون مھاڑے آقا
 خوشی تھیں جامِ کوثر پلاس گے مھاڑے آقا
 خوشی نی لہر بچ اُسدم آقا آئے نے ہون
 خدا نی رحم نے اُسدم کہٹا چھائے نے ہون
 سوا تیزا سراں پر دینہہ اُس دن آیا ہوسی گا
 سخت گرمی تھیں خلقت نے سراں گی تپایا ہوسی گا
 زمی تانبے نی حالت بچ سخت تپنی ہی ہوسی گی
 خلقت سخت منزلِ حشر نی بچ چھڑکنی ہوسی گی
 حشر نا خوف کہبراہٹ بے چینی اُس کہڑی ہوسی
 تر فنا تر یہہ بچ اُسدم بڑی منزل کڑی ہوسی
 ایہہ خلقت حشر نے میدانِ سروں ننگے کھڑی ہوسی
 نہ ہوسی پیو پتر نا، فقط اپنی پئی ہوسی
 نہ پتر ما، گی چاہسی گا نہ ماء پتر گی جاہسی گی

پچھانے ماء نہ پُتر گی کہڑی ایسی اوہ آسی گی
 نہ ہوسن پہن پہائی نی نہ ہوسی پہن نا پہائی
 اپنے ہوسن بریگانے نہ اُتھے ہوسی اشائی
 ہوسی دہشت قیامت نی بہوں لوکاں نا کہہرانا
 ترفنا اس قدر ہورکول آدم نے ٹری جانا
 رونے تے چلانے لوک آدم کول جاسن گے
 اج دادا جی چھوڑاؤ نا عرضا سنا سن گے
 آدم آکھسی مھاڑے تھیں اک ہويا سا قصور
 اج کسٹراں میں جاں سوہنے رب نے حضور
 اچھنی ہے میگی شرم اُس ذات کبریا تھیں
 شرمسار ہاں میں اج اپنی خطا تھیں
 اکھیا سا رب اے آدم اس کول نہ جاباں
 اس درخت نہ پھل توں ہر گز نہ کھایاں
 حکم خدا تھیں میگی ہوئی گی سی نافرمانی
 خدا نے پیش کسٹراج واں ہوئی گئی ایہہ کہانی
 کسٹراج جاں اج میں خدا نے سامنے

جھکنا مھاڑا سر ہے اُس خطا نے سامنے
 شفاعت کری نہ سکنا تس لوکو مُڑی جاؤ
 حضرت نوح بنی اللہ گی تس سارے جائی باؤ
 نوح آکھی گا تئیں ابراہم کول جاؤ
 خلیل اللہ گی جائی آکھو اساں گی اج بچاؤ
 دوڑی تے لوک کول خلیل اللہ نے جاسن گے
 بچاؤ حشر نے عذاب تھیں عرضا سناں گے
 آکھسن ابراہیم شرم اچھنی ہے خدا تھیں
 جاؤ ٹھھی لوکو جائی آکھو ایہہ موسیٰ تھیں
 رونے ہوئے لوک جاسن گے کول موسیٰ نے
 موسیٰ مگر پیچھی کول حضرت عیسیٰ نے
 عیسیٰ وی انکار ہوئی جاسی اُس کہری
 کہہ کراں میں اج میگی اپنی ہے پئی
 شفاعت کری نہ سکنا تس لوکو مُڑی جاؤ
 محمد ہین حبیب اللہ اُنہاں گی جائی تے باؤ
 شفاعت نے اوہ لایق تے خُدا نے وی پیارے نے

شفاعت مصطفائی نے اُمید وار سارے نے
 جاؤ تُس شافیے محشر محمد مصطفیٰ نے کول
 آمنہ نے لعل احمد مجتبیٰ نے کول
 اگ جی تپش سخت محشر نا اوہ منظر
 ادھر لوڑو ادھر دوڑو تلاشِ مصطفیٰ نی پر
 ساری خلقت محشر نے بچ پریشان حال پھر سی گا
 حبیب اللہ کی لوڑن پر سارے میدانِ ٹرسی گا
 اتنے بچ محمد مصطفیٰ محشر میدانِ آمن گے
 نہ گھبراؤ ، نہ گھبراؤ پئے وازاں سنا سن گے
 نبی نے مگر پسین آکھسن گے یا رسول اللہ
 بچاؤ اساں گی خدا راہ یا حبیب اللہ
 بچاؤ اج آقا تُس اللہ نے پیارے ہو
 یتیموں نے ہو والی بے سہاریاں نے سہارے ہو
 حشر نی ہولنا کی تھیں اساں نجات دواؤ
 خلق سکے اساں نے اج اساڑی ترہیہ بُجھاؤ
 نبی نہ سہی سکسی گا سخت اُمت نا گھبرانہ

شفاعت واسطے ہوسی نبی نا عرش پر جانا
 مھاڑے آقا عرش پر سجدے سر جھکسن گے
 اُتھے اُمت نے غم سارے خُدا کی جاسن گے
 ست روز نا سجدہ اک ہوسی عرش پر جانی
 اُتھے فر ذات مولا نی ایہہ کہسی جوش بچ آئی
 خدا نا حکم ہوسی اے وحی تُس عرش پر جاؤ
 آکھو مھاڑے پیارے گی کہ ہُن سجدے تُوں سرچاؤ
 مھاڑے محبوب گی وحی مھاڑا پیغام ایہہ دیو
 مھاڑے محبوب پیارے گی سلاموں بعد ایہہ آکھو
 نہ کرامت نا غم محبوب بہلا آرہیا ہاں میں
 عدل انصاف فی خاطر ترازو لارہیاں ہاں میں
 فرش پر تختِ رَبِّ العالمین اتنے بچ آسی گا
 خدا وند دو جہاں اُس پر خود تشریف لیا سی گا
 حکم ہوسی کنارے اج ہوئی جاؤ گنہگارو
 جُدا بکدم مھاڑے نیکاں تھیں ہوئی جاؤ گنہگار
 گنہگاراں نے چہرے اُس گھڑی کالے ہو جاسن گے

شرمساری تھیں مُنہ اپنے کچھاں بیٹھ چھپاں گے
 منکر وی منافق وی تے مُشرک وی اُتھے ہوسن
 اتنے بچ جہنم نے فرشتے وی اُتھے آسن
 پگڑی تے تر ہوسن تے جہنم بچ لے جاسن گے
 انہاں گی سنگاں سنگ بھنی جہنم بچ بگاں گے
 جہنم نی اگ قہر تھیں کڑکاں سناں گی
 گنہگاراں نے سختی تھیں کلیجے چیر جاسی گی
 تھو ہر تے پیپ لہو نا جہنم بچ لیھے کھانا
 خلق بچ اٹک جانا تے موہنواں نا سخت بُھٹ جانا
 سڑی تے کونلہ ہوسن مگر نہ موت آسی گی
 ہمیشاں اُتھے ہی سڑنا نہ کوئی ذات چھڑکاسی
 کرن گے التجا مولا اساں گی فر حیاتی دے
 عمل چنگے کراں گے جا حیاتی ہور باقی دیئے
 خُدا فر فاسی گاہن تہس نہ واپس مُرد کے جاسو گے
 ٹھکانہ ایہہ تہاڑا ہے نہ اُتھوں رُکل پاسو گے
 ملسن ہتھ رسن گے بڑا افسوس کھاسن گے

مگر دُنیا نی ایہہ فرصت اُتھے ہر گز نہ پاسن گے
 خدا فرمائی گا اے مومنو ہر گز نہ گھبراؤ
 محمد مصطفیٰ نے سائے بچ تُس سارے آئی جاؤ
 مہاڑی رحمت نا سایہ اج احمد مجتبیٰ پر ہے
 مہاڑے محبوب پیارے محمد مصطفیٰ پر ہے
 جتھے چاہو مہاڑے محبوب اُمت کی وی لے جاؤ
 ایہہ سب فردوس تیری ہے اُتھے ٹھہرو جتھے چاہو
 عدل انصاف نی خاطر خدا وند بادشاہ ہوسی
 محشر بچ وزیر اُسنا محمد مصطفیٰ ہوسی
 خدا خود مہربان ہوئی بڑا ہی شاد ہوسی گا
 رسول اللہ نی اُمت کی مبارک بادی دیسی گا
 اُس رتبہ محمد نا خود اللہ ہی جانے
 آپ نا رتبہ اللہ ہی جانے الخ

قوالی

مھاڑے من بچ دلبر پڑیا نا
 دل نا بجن نے جھویا نا
 نہ ہور میگی گجھ تھڑیا نا
 دل دلبر پاسے مڑیا نا
 دل ہور کسے سنگ نہیں جھونا
 دل بکیا ہویا نہیں مڑنا
 نہیں مڑنا وائی نہیں مڑنا
 دل بکیا ہویا نہیں مڑنا
 ہس ہس کے لانا سوکھا اے
 ورتوڑ نبھانا اوکھا اے
 ادھ بچوں مڑنا تھوکھا اے
 جین صرف عشق نا چوکھا اے

دِل دئی سجن گی نہیں مُرنا
 دِل بکيا ہویا نہیں مُرنا
 اوہ یاد بناں دِل غافل ہے
 جیہڑا عشقوں خالی پاگل ہے
 جس پڑھیا او تے عاقل ہے
 جس عمل کمایا جاگل ہے
 بن عشق اصل وَل نہیں مُرنا
 دِل بکيا ہویا نہیں مُرنا
 عشقے نیاں اُچیاں شاناں اے
 ایہہ گل جنجال چھڑانا اے
 سُن اُس آکھ سُنایا اے
 ایہہ اللہ نال ملانا اے
 بن رہبر رشتہ نہیں جڑنا
 نہیں جڑنا وائی نہیں جڑنا
 دِل بکيا ہویا نہیں مُرنا
 دِل بکيا ہویا نہیں مُرنا

قوالی..... درد بچھوڑا

دُنیا دُکھاں نا کھر یارو خوشی نہ اس بچ کوئی
 جیہڑی اکھ خوشی بچ آئی اوڑک جائی روئی
 دُکھ سَکھ فی کند اپنے پاسوں قُدرت آلا جوڑنا
 درد بچھوڑا نِت مروڑا ساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 تاء غماں ناں دیتی کلیجے زوراں نال مروڑنا
 آدم گی غم ہويا پہارا ہويا قتل ہا بیل پیارا
 مُکيا چین دِلے نا سارا جگ سارے بچ پیا نیارا
 پُتر نے دردے بچ آدم اتھروں خوب نچوڑنا
 درد بچھوڑا نِت مروڑا ساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 یوسف نال پرہاواں کھڑیا اکدم چائی کندھاڑے تھریا
 شرب گوزہ نالے برھیا سنگے چوری چھپنا بنیا
 باندے کھیڈ بہانا رکھیا بچوں نیت بچھوڑنا

درد بچھوڑا نت مروڑا ساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 اکھیاں اگوں اوہلے ہوئے زینب تے یعقوب نہ دوئے
 ویر پیارے دشمن ہوئے یوسف بچ بچھوڑے روئے
 یوسف کرنا یاد بابل گی چھم چھم اتھروں ڈوہلنا
 درد بچھوڑا نت مروڑا ساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 چوری کتیاں اگے باہی مارن چہر کن سارے پہائی
 گن بابل گی آکھے جائی یوسف رونا بچ جدائی
 بابل گی گل پہاکی ہونی کدے نہ آپو ٹورنا
 درد بچھوڑا نت مروڑا ساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 قتل ہونے تھیں جان بچائی کھوہ بچ سٹن لگے پہائی
 بے حد یوسف کرے توہائی میں تھیں کہہ ہوئی بریائی
 پتہ ہونا جے موج گھوہے بچ چھالاں ماری دوڑنا
 درد بچھوڑا نت مروڑا ساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 کھوٹیاں ویہہ درماں سنگ پکیا جسر ح بچ نصیباں لکھیا
 اوٹھے اوپر بھنی رکھیا کچھے مڑی کروان نہ تکیا
 ماء نی قبر سرہانے یوسف غم نیاں پنڈاں کھولنا

درد بکھوڑا نِت مروڑاساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 گرتہ آندا لہو پرھیا، بابل نے منہہ اگے ترھیا
 پگھیاڑاں ہتھ یوسف چڑھیا، جنگلے بچوں پوڑی کھڑیا
 یوسف یوسف کرے پیغمبر گیا جنگل بچ لوڑنا
 درد بکھوڑا نِت مروڑاساہ نہیں ماسہ چھوڑنا
 رو رو حال یعقوب گمایا غم جسے تھیں لہو سکایا
 درد یوسف نے لک لفایا اکھیاں تھیں وی نیر کھڑایا
 ٹڈا ٹڈا ٹرے پیغمبر ہتھ بچ کھونڈی پوڑنا
 درد بکھوڑا نِت مروڑاساں نہیں ماسہ چھوڑنا

بیانِ ختمِ الکتاب حصہ دوم

ساریاں صفتاں رب سچے گی صفتاں لائق جیہڑا
 کُس نی طاقتِ صفتِ خدا نی لکھی مکائے کیہڑا
 مسببِ الا اسباب کہانا سب اسباب اُسے نے
 کہنتا دینا کرنا دھرنا نال سبب کُسے نے
 کُل سبب اُسے نی طرفوں آپ ذریعے لانا
 جس جس پاسوں لکھیا اُسنا اُسے کول پہچانا
 آسماناں پر روزی رکھی زمی سبب بنائی
 آسمانوں جاں بارش بٹھی زمی حیاتی آئی
 داند بھنی ہل باہی کیتی زمی رلائے دانے
 باہر زمی تھیں اوے اچھن جیہڑے اُس جمانے
 اپنی مرضی تھیں جس چاہنا دینا رِزق کھسیرا
 کہٹ دینا ہے جس گی چاہنا کر گن سکے بہترا

جسنی لکھی جتھے لکھی اُتھے رزق پہچانا
 جنگل پنج سمندراں تھلے جس جس جوئے کھانا
 حضرت سلیمان نبی نی گل جہانے شاہی
 ساری مخلوق اللہ واسطے اُس طعام پکائی
 اک گراہ مچھی کر گئی اُسگی گن رجائے
 باج خدا ساری مخلوق کوئی نہ پوری باہے
 پتھر نے بشکار کیڑے گی پتر نیلا دینا
 جس گی کھان نہ دیئے مولا منہ گراہ نہیں پینا
 سارے بندوبست خدا نے آکھو سُبحان اللہ
 بڑا رحیم کریم نذیرا اوہ واحد جان توں اللہ
 اکے حاجت دل مھاڑے نی جے رب آس پہچائے
 حبیب اپنے نی پنج غلامی اس شامل فرمائے
 ہُن گجھ ذکر کراں میں عاجز اس لکھت نے پاروں
 جو گجھ ذہن مھاڑے پنج آیا ہو یا کرم غفاروں
 جھو گجھ پڑھیا سُدیا نالے جو گجھ اکھیں ڈٹھا
 سب توفیقاں رب نے طرفوں سُخن کرے اوہ مٹھا

گچھ اک اثر سنگت نا ، نالے مجلس نیاں تاثیراں
 نیکاں نا ، سنگ نیکی دسنا مندا سنگ شریرا
 چنگیاں نا سنگ چنگیاں کرنا بُریاں نا سنگ بُریاں
 آجانی تا شیر اُنہاں فی نال اُنہاں نے ٹُریاں
 بچپن تھیں ہی سنگ مھاڑا وی درویشا خلا رہیا
 گوڈریاں بچ لعل نذیرا سچ سیانیاں کہیا
 جیہڑی نظر عطائی رب فی میں آپے داہر تکیا
 ذرے نا کڑوڑواں حصہ اُستھیں وی کہٹ لُخیا
 ذرے نا وجود تے ہے تاں ذرہ اکھوایا
 نہیں کوئی حیثیت مھاڑی نہ ہے کوئی پایا
 ذرے نا کڑوڑواں حصہ جیہڑا نظر نہ اچھے
 اُستھیں وی کہٹ اُس بیچارہ کہہ حیثیت رکھے
 پُر خطائی عیاں پھریا بے حد اودہ گنہارا
 نیک اعمال نہ پلے کوئی بچ جہاں نکارا
 مندا بُرا نہ ہر گز کوئی نظر مھاڑی بچ لگیا
 اپنا آپ ہی مندا دِسیا جان آپے داہر تکیا

نیکی نیک اعمال نہ مولے نہ عبادت کوئی
 اکے رحمت رب فی اُپر آس اُس نہ ہوئی
 مھاڑا مرنا جینا نالے ساری کار گزاری
 سب توفیقاں تیری طرفوں اے مھاڑے رب باری
 فضلوں رحمت نیاں آساں اللہ رحم کمائے
 رحمت نا اک قطرہ باہی سارے عیب مکائے
 رحمت اپنی تھیں جے بخشیں اوہ غفور رحیماں
 رکھی اُس آس فضل فی کردے کرم کریماں
 پہلا حصہ پورا ہویا کیتا کرم الہی
 دوا حصہ پونجھی پہاڑی ایہہ وی لکھ مکائی
 اگست اُنیسو سہسّر توڑی پہلا حصہ لکھیا
 سال سنتالی لکھی ایہہ حصہ بند جسے بچ رکھیا
 دو ہزار اٹھاراں عیسویں مارچ ہے مہینہ
 حصہ دوم لکھ مکایا اندر گاہی زمینہ
 حصہ اول حصہ دوم ربنے فضلوں پورے
 رب توفیق دے تے ہوئے پورے کم ادھورے

کم تعلیم احقر نی یارو میں کوئی زور نہ لایا
 رب پاسوں منظوری ہوئی تاں ہاں میں لکھ پایا
 جیہڑی پند نصیحت ہوئی بچ شریعت آلی
 جس وی دل تھیں منیا اس گی کدے نہ رہی خالی
 اک وی چنگی عادت کوئی جس بندے بچ ہوئی
 رب گی اور پسند جے ہوئی مل جاسی گا ٹھوئی
 کوئی اک عمل جے رب گی بچ پسندی آیا
 اُسے تھیں ہو جاسی بخشش جے اُس بخش چاہیا
 رب نی ذات بہانا لوڑے جے بخشش پر آئے
 نکے جے عمل گی چاہے احد پہاڑ بنائے
 مھاڑے سُخن کتابے اندر جیکر ناقص لگن
 عزت آلے عیب مھاڑے پر پردے باہی کبن
 اگست انیس سو سہتر اندر حصہ اول مکایا
 پونجھی پہاڑی حصہ دوم لکھن پاسے آیا
 دوہرا اٹھاراں عیسوی مارچ ہے مہینہ
 حصہ دوم لکھ مکایا اندر گاہی زمینہ

عمر بہتر سال اس ویلے سن دو ہزار اٹھاراں
 کم حکیمی نا اپنایا سیواکراں بیماراں
 خدمت خلق کراں ہر ویلے خالص نیت پاروں
 دکھیا بندیاں نے کم اچھاں ہوئے کرم غفاروں
 اپنے ماء پیو تائیں سجنو دُعا بخشش نی کرسو
 انس نی وی بخشش کارن یاد ولے بچ دھرسو
 اسلام علیکم سجنوں آخر جانی واری
 پڑھنے سُننے آلیاں اگے انس عرض گزاری
 فی امان حوالے ربّے دیو اجازت بھائی
 کرنی دُعا انس نی خاطر یاد جدوں وی آئی

ورد۔ ذکر کلمہ طیب شریف

تن صاف کری من پاک کری سب فکر دلوں بیاک کری
اک رب سچے نی آس ترھی
پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ

رب بڑیاں شاناں آلا اے	وہ ہر اعلیٰ تھیں اعلیٰ اے
حق خالق پاک تعالیٰ اے	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
رب خالق پاک توانا اے	وہ مالک زمیں آسمانا اے
وہ خالق کل جہانا اے	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
رب اک ہی ہے کوئی ہو نہیں	اوہ سے کولوں کمزور نہیں
کوئی استھیں صاحب زور نہیں	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
رب رحم کمانے آلائے	اوہ مار جوانے آلائے
سب عیب گمانے آلائے	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
رب خالق سر جہارا اے	اوہ پردے رکھن ہارا اے
رب بیشک بخشہا را اے	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
اُس پہچینا نبی پیارے گی	اُس سوہنے راجہ لارے گی
جا آکھیں عالم سارے گی	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
سوہنا نبی محمد آیا اے	اُس ہر جاہ چانن لایا اے
جس کلمہ حق پڑھایا اے	پڑھو لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
سوہنا احمد دلبر آیا اے	رب پاک رسول پہچایا اے

جس ہر دم ورد کمایا اے
 جس مونہڈے کملی کالی وے
 جس آگے شاہ سوالی وے
 سونہا چہرہ پاک نورانی جی
 جس دسیا ذکر ربانی وے
 اودہ نور خدا تھیں نور ہویا
 سب کفر ہنیرا دور ہویا
 نبی آن سنایا لا الہ الا اللہ
 حق دین پھیلا یا لا الہ الا اللہ
 ہن کھر کھر تھماں پیاں نی
 گلاں ایسے سچیاں تھیاں نی
 رب پاک رسول بلایا وے
 رخ پاک جمال کرایا وے
 رب دلبر گی ازمنا وے
 کوئی تحفہ نال لے جانا وے
 تس فرشوں عرش تے آئے ہو
 کہہ تحفہ نال لیائے ہو
 نبی آکھیا رب گی لوڑنیں
 درآئے خالی موڑنیں
 نبی آکھیا رب غفور سائیں
 تحفہ عاجزی کر منظور سائیں
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 سونہا عرب و عجم نادالی وے
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 کوئی ہور نہ اسنا ثانی وے
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 بیچ مکے پاک ظہور ہویا
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 کوئی ہور نہ آیا الا اللہ
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 کل ملکہ خبراں سکیناں نی
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 سونہا لامکاں پیچایا وے
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 جدوں یار دوست نے جانا وے
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 رب لامکاں بائے ہو
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 کچھ اس دربارے تھوڑنیں
 پڑھو لا الہ الا اللہ
 تحفہ عاجزی کر منظور سائیں

ہویا راضی رب ناثر سائیں پڑھو لا الہ الا اللہ
 ساری نوے ہزار کلام ہوئی جیڑی خاص الخاص تمام ہوئی
 کچھ باطن ظاہر عام ہوئی پڑھو لا الہ الا اللہ
 نبی اُمت واسطے عرض کیتی بخشش فی باندے غرض کیتی
 رب پچاہ نماز سی فرض کیتی پڑھو لا الہ الا اللہ
 رب اکھیا اے دلدار نبی ساری اُمت نے غنچوار نبی
 تواری اُمت سنگ میگی پیار نبی پڑھو لا الہ الا اللہ
 مولاناں دیر نصیب ہو یا، آج احمد پاک قریب ہو یا
 کیا جلوہ خوب حبیب ہو یا پڑھو لا الہ الا اللہ
 نبی پاک فی عرض قبول ہوئی آج خاص مراد حصول ہوئی
 کہ باندے ذات رسول ہوئی پڑھو لا الہ الا اللہ
 جہاں افضل ذکر کمایا وے اُس اندر چانن لایا وے
 سنگیاں گی رنس سنایا وے
 پڑھو لا الہ الا اللہ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اللّٰہِ

Mouja'an
Ishq
Niya'an

Author

Nazir Hussain Ins

